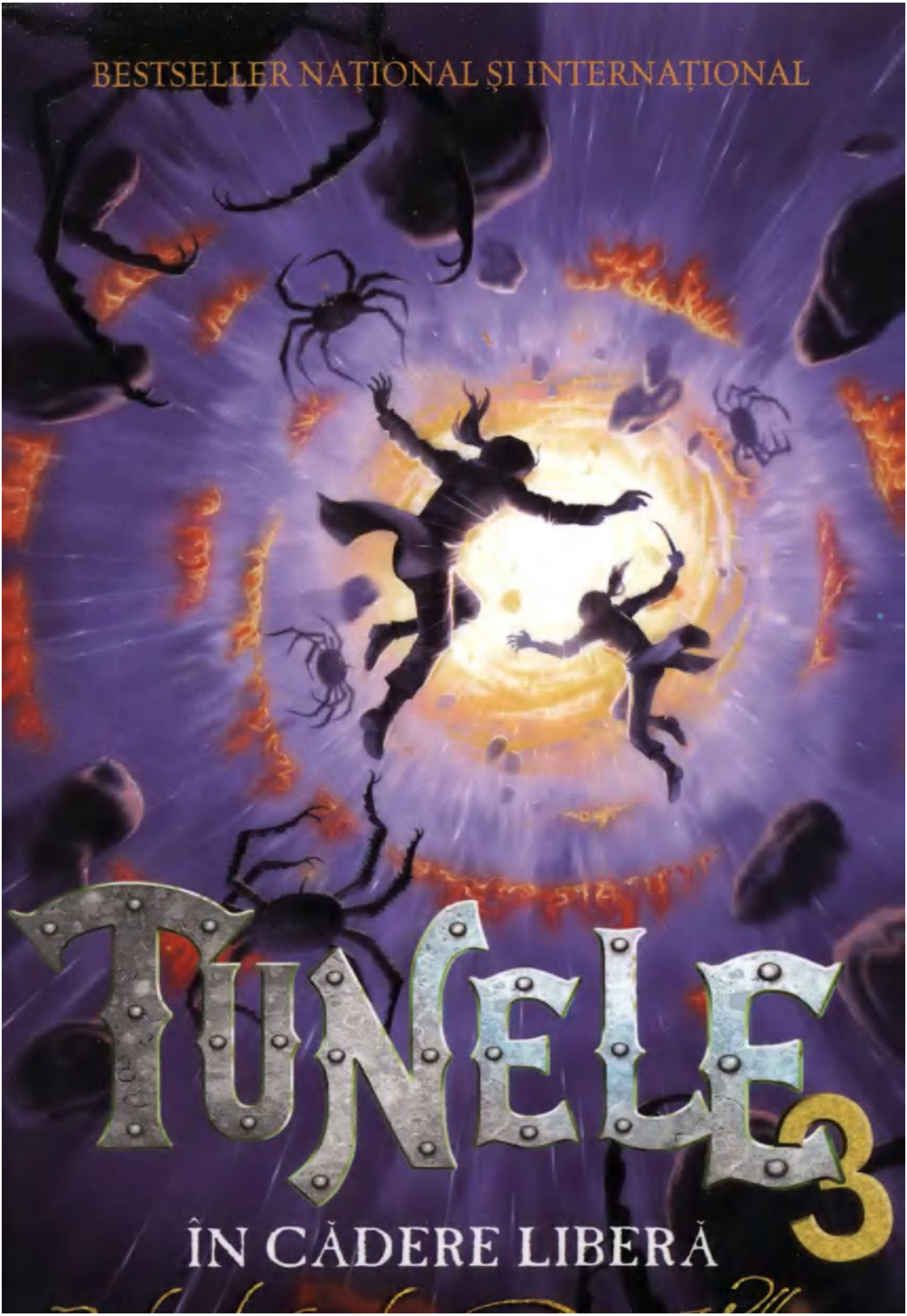
BESTSELLER NAȚIONAL ȘI INTERNAȚIONAL
TUNELE 3
ÎN CĂDERE LIBERĂ

TUNELE 3

ÎN CĂDERE LIBERĂ

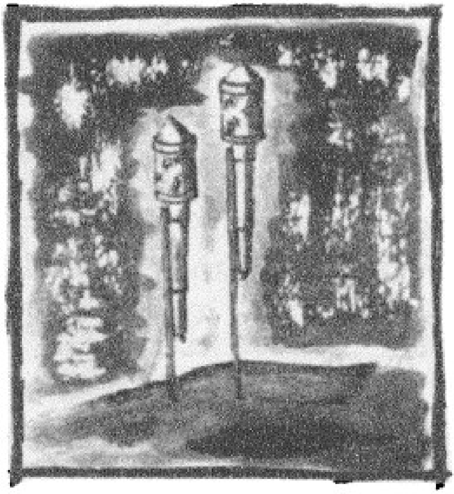

TUNELE 3

ÎN CĂDERE LIBERĂ

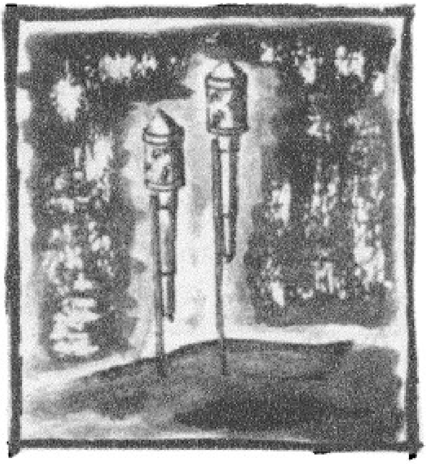

Nota editorului englez, Barry Cunningham

E înspăimântător să cazi printr-un puţ aparent nesfârşit, fără să ştii ce urmează să se întâmple.
Iar acesta este doar începutul celei de-a treia aventuri a prietenilor (şi duşmanilor) noştri din TUNELE. Din acel punct încolo, misterele şi insectele monstruoase se îngrămădesc precum coproliţii într-un ascensor! E genial!

TUNELE 3

ÎN CĂDERE LIBERĂ

Roderick Gordon & Brian Williams

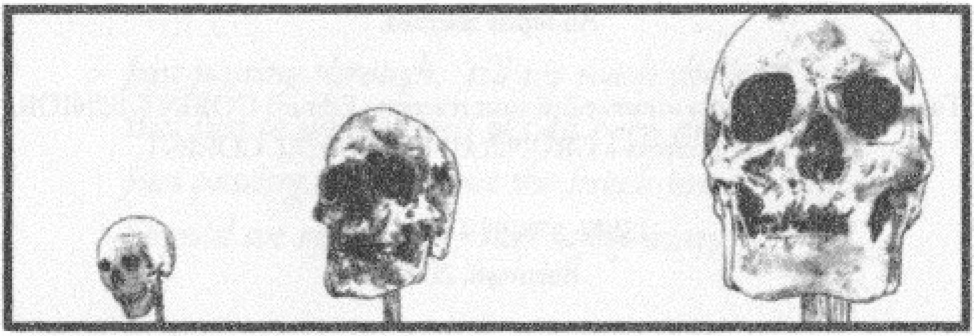

Traducere şi note de Dan Doboş

Ca să ajungi la ceea ce nu eşti,
Trebuie să mergi de-a lungul drumului pe care nu eşti.
Şi ceea ce nu ştii e singurul lucru pe care-l ştii
Şi ceea ce ai e ceea ce nu ai
Şi unde eşti e acolo unde nu eşti.

East Coker, Patru cvartete, de T.S. Eliot*

Justpassing through, ’till we reach the next stage.
But just to where, well it’s all been arranged.
Just passing through but the break must be made.
Should we move on or stay safely away?

From Safety to Where... ? *de Joy Division*

PARTEA ÎNTÂI
Mai aproape, mai departe

Capitolul unu

\- Hîîîrrrrf, gemu Chester Rawls încetişor, ca pentru sine. Gura îi era atât de uscată, încât, pentru câteva momente, nu reuşi să vorbească. Hai, mamă, lasă-mă în pace, te rog, reuşi el să articuleze într-un final, alintându-se.

Simţea o gâdilătură la gleznă, exact ca cea pe care i-o făcea mama sa atunci când el nu reuşea să reacţioneze la soneria ceasului şi să se dea jos din pat. Ştia că va fi gâdilat întruna, până arunca pătura de pe el şi începea să se pregătească pentru şcoală.

— Te rog, mamă, mai lasă-mă cinci minute, se rugă el ţinându-şi ochii închişi.

Se simţea atât de epuizat, încât îşi dorea să zacă acolo cât de mult se putea, savurând fiecare clipă a răgazului. În realitate, de multe ori se prefăcea că nu aude soneria doar fiindcă ştia că mama lui avea să vină negreşit ca să se asigure că s-a trezit.

Preţuia momentele în care îşi deschidea ochii şi o găsea lângă el, aplecată la capătul patului său. Îi iubea vioiciunea şi zâmbetul, la fel de luminos ca soarele dimineţii. Şi era aşa de fiecare dată, indiferent cât de devreme trebuia să se trezească. „Sunt o persoană matinală”, proclama ea cu voioşie, „spre deosebire de morocănosul de taică-tău, care are nevoie de câteva ceşti de cafea înainte să-şi vină în fire”. Pe urmă arbora o mină fioroasă, îşi împingea umerii spre înainte şi începea să mormăie ca un urs rănit, iar Chester o imita până când izbucneau amândoi în râs.

Chester zâmbea. Mirosul îl lovi însă drept în moalele capului, ştergându-i surâsul de pe faţă.

— Îh, mamă, ce-i asta? E greţos! exclamă el, incapabil să îşi explice miasma care îl înconjura.

Imaginea mamei sale dispăru însă imediat, de parcă ar fi închis cineva televizorul. Îl cuprinse pe dată frica şi deschise ochii.

Întuneric.

— Poftim? murmură el.

Era înconjurat de un întuneric impenetrabil, aproape solid. Zări însă ceva cu coada ochiului — o strălucire stinsă. „De ce o fi atât de întuneric aici?” se întrebă. Deşi nu putea vedea nici cel mai mic amănunt care să îi confirme că se găseşte în dormitorul său, mintea îi lucra frenetic pentru a-l convinge că se află acasă. „Oare lumina aceea vine de la fereastră? Iar mirosul... poate că a dat ceva în foc pe aragazul din bucătărie. Ce se întâmplă?”

Miasma era foarte intensă. Mirosea a sulf, dar parcă mai simţea ceva... izul acru al putreziciunii. Amestecul îi umplea nările şi îi făcea stomacul să i se urce până în gât. Încercă să îşi ridice capul pentru a privi mai bine în jur. Nu reuşi — îl reţinea ceva —, aşa cum, de fapt, nici mâinile şi picioarele nu îi erau libere. Întregul corp îi era ţintuit. Se gândi întâi că paralizase. Reuşi să nu strige, dar respiră repede de câteva ori, încercând să îşi alunge teroarea. Îşi spuse că, de vreme ce nu îşi pierduse sensibilitatea, nici măcar la extremităţi, nu avea cum să fi paralizat. Îşi dădu apoi seama cu uşurare că putea să îşi mişte degetele de la mâini şi de la picioare, deşi doar foarte puţin. Părea că se înfipsese într-un material dur şi rigid.

Iar îl gâdila ceva la gleznă, ca şi cum închipuirea mamei sale ar fi fost încă acolo, imaginea ei licărindu-i din nou în minte.

— Mamă? spuse el nesigur.

Gâdilătura se opri, iar el auzi un sunet grav, pătruns de jale. Nu părea să fie uman.

— Ce-i asta? Cine-i acolo? somă el întunericul.

Se auzi ceea ce era fără îndoială un mieunat.

— Bartleby? strigă el. Tu eşti, Bartleby?

În momentul în care rosti numele pisicii, în minte îi reveniră deodată, cu o claritate extremă, evenimentele petrecute pe marginea Porului. Icni când îşi aminti cum el, Will, Cal şi Elliott fuseseră încolţiţi de către Limitatori la marginea unui imens hău căruia i se spunea Porul.

— O, Dumnezeule! se văită Chester. Îşi văzuseră moartea cu ochii în înfruntarea aceea cu soldaţii Styx. Era ca o frântură de coşmar, una care refuza să se estompeze chiar şi după ce se trezise. Îi era atât de proaspătă în minte, de parcă s-ar fi petrecut cu doar câteva minute în urmă.

Îşi aminti apoi şi mai multe.

— O, Iisuse, murmură el rememorând momentul în care

Rebecca, fata Styx care fusese infiltrată în familia lui Will, dezvăluise că avea o soră geamănă identică. Surorile îşi bătuseră joc fără milă de Will şi povestiseră cu o plăcere plină de cruzime cum plănuiesc să ucidă mulţimi întregi de suprasoli folosind un virus mortal, Dominion. Gemenele îi spuseseră lui Will să se predea, dar fratele acestuia, Cal, ieşise din ascunzătoare, plângându-se că vrea să meargă acasă, îşi aminti apoi de ploaia de gloanţe care îl secerase pe băiat. Cal era mort.
Pe Chester îl trecură fiorii, dar se forţă să îşi amintească ce se întâmplase în continuare. În minte îi reveni imaginea prietenului său Will — îşi întindea mâna către el, în timp ce Elliott ţipa şi erau legaţi cu toţii de o frânghie. Chester ştiu pe dată că mai existau speranţe... dar de ce? *De ce mai aveau speranţe?... asta nu-şi putea aminti.* Se aflau într-o situaţie disperată, fără cale de scăpare. Mintea lui Chester era atât de confuză, încât avu nevoie de secunde bune ca să îşi pună ordine în gânduri.
Da! Asta era! Elliott voia să încerce să îi ducă în interiorul Porului... Încă mai aveau timp... Ar fi putut să scape.
Totul luase însă o întorsătură catastrofală. Strânse din pleoape, de parcă retina i-ar fi suferit încă de pe urma exploziilor produse de obuzele trase de tunurile imense ale Limitatorilor. Simţi cum pământul se cutremura sub el şi îşi mai aminti ceva — imaginea tulbure a lui Will aruncat în aer şi zburând pe deasupra capului său, dincolo de marginea Porului.
Îşi aduse aminte şi de panica nebună cu care el şi Elliott încercaseră să se opună căderii în gol, unde erau traşi de greutatea corpurilor lui Cal şi lui Will. Totul fusese în zadar, fiindcă erau legaţi unul de celălalt, şi, până să se dumirească, se prăbuşeau cu toţii în vidul întunecat al Porului.
Îşi aminti acum vântul nemilos, continuu, care aproape îi tăiase răsuflarea... şi strălucirile unei lumini roşii, urmate de o căldură incredibil de intensă... dar acum...
Dar acum...
.. .acum ar fi trebuit să fie *mort.*
Şi atunci ce era asta? Unde naiba se afla?
Bartleby mieună din nou, iar Chester simţi pe faţă răsuflarea caldă a pisicii.
— Bartleby, *tu* eşti, nu-i aşa? întrebă şovăitor Chester.

Capul imens al animalului se afla la doar câţiva centimetri de el. Sigur că trebuia să fie Bartleby. Chester uitase că şi pisica alunecase împreună cu ei în Por... şi iat-o acum aici.

Chester simţi o limbă umedă şi aspră pe obraz.

— Termină! strigă el. Încetează!

Bartleby începu să îl lingă însă cu şi mai mult zel, încântat că îl face pe Chester să reacţioneze.

— Dă-te de pe mine, pisică tâmpită! ţipă Chester din ce în ce mai enervat.

Problema nu era doar că nu reuşea să oprească animalul, ci şi faptul că limba lui Bartleby era aspră ca şmirghelul şi, de fiecare dată când îl lingea, îl durea. Încercând încă o dată să se elibereze, Chester se zbătu cu furie, răcnind din răsputeri în tot acest timp.

Ţipetele nu îl afectară deloc pe Bartleby, aşa încât Chester nu mai avu altă soluţie decât să şuiere şi să scuipe furios. În cele din urmă, această tactică funcţionă, iar motanul se retrase.

Liniştea şi întunericul îl învăluiri din nou.

Încercă s-o strige pe Elliott şi apoi pe Will, deşi nu ştia dacă vreunul dintre ei supravieţuise căderii. Stomacul i se înnoda de groază la gândul că ar putea fi singurul rămas în viaţă, în afară de pisică, bineînţeles. Gândul ăsta — ideea că ar putea fi singur cu animalul acela imens şi plin de bale — îi făcu şi mai rău.

Ideea îi veni de parcă l-ar fi lovit cineva în cap cu o minge de crichet: poate, printr-un miracol, aterizase chiar pe fundul Porului. Îşi aminti ce le spusese Elliott: nu numai că avea un diametru de aproape un kilometru, dar era şi atât de adânc, încât se spunea că un singur om reuşise să se caţere înapoi şi să iasă din el. Îşi pierdu controlul şi începu să tremure pe cât de tare îi permitea substanţa invizibilă în care se blocase. Trăia cel mai îngrozitor coşmar.

Era îngropat de viu!

Trupul îi era blocat într-un fel de mormânt care luase forma corpului său, undeva în măruntaiele Pământului. Cum avea să iasă din Por şi să ajungă din nou la suprafaţă? Era mult mai jos decât fusese vreodată în Adâncuri — acolo unde crezuse că nu pot exista condiţii mai grele. Perspectiva întoarcerii acasă la părinţi şi la o viaţă confortabilă şi previzibilă se îndepărtase şi mai mult.

— Te rog, nu vreau decât să mă duc acasă, bolborosi pentru sine, după care, asaltat de valuri alternative de groază şi claustrofobie, fu scăldat într-o transpiraţie rece.

Cum stătea însă acolo, auzi în minte o voce firavă care îi spunea să nu se abandoneze în ghearele fricii. Încetă să se mai văicărească. Ştia că trebuie să se elibereze de substanţa aceea precum cimentul, în care se blocase, pentru ca apoi să îi poată găsi pe ceilalţi. Era posibil ca ei să aibă nevoie de ajutorul său.

După zece minute de încordări, întinderi şi relaxări ale muşchilor, reuşi să îşi elibereze parţial capul şi să îşi poată mişca întrucâtva un umăr. Începu apoi să îşi încordeze muşchii braţelor, producând un sunet dezgustător, de aspiraţie, iar unul din braţe i se eliberă brusc din materialul buretos şi lipicios.

— Aşa da! strigă el.

Deşi nu îşi putea mişca prea mult mâna, îşi îngădui un răgaz ca să îşi pipăie faţa şi pieptul. Dădu şi de curelele rucsacului şi desfăcu ambele catarame, gândindu-se că în felul acela îşi sporea şansele de a se elibera. Pe măsură ce se concentra la deblocarea restului corpului, icnind şi oftând, se încălzi din ce în ce mai mult din cauza efortului de a face aceste minuscule mişcări. Parcă evada dintr-o mlaştină. Cu toate acestea, se părea că tactica lui funcţionează.

La mulţi kilometri deasupra lui Chester, pe marginea Porului, bătrânul Styx se uita în adâncurile întunecate, scăldat de apa care cădea neîncetat în jur. Undeva în depărtare urlau câţiva câini.

Deşi avea faţa brăzdată de riduri adânci, iar părul îi era vârstat cu şuviţe albe, anii nu îl slăbiseră deloc. Corpul său înalt şi slab era încordat ca un arc pe sub haina lungă de piele, încheiată până la gât. Prinzând o licărire fugară de lumină, ochii îi luciră ca două bucăţi de cărbune bine şlefuit.

Emana prin toţi porii o senzaţie de putere care părea să umple întunericul înconjurător şi să îl subjuge.

Făcu un semn din mână, şi lângă el veni un bărbat. Cei doi rămaseră umăr la umăr chiar pe marginea hăului. Acest al doilea Styx semăna izbitor cu bătrânul, deşi chipul său nu era încă ridat, iar părul îi era atât de negru, pieptănat pe spate şi strâns la ceafa, încât ar fi putut fi cu uşurinţă confundat cu o caschetă.

Bărbaţii, membri ai unei rase secrete numite Styx, investigau

un incident care se desfășurase cu puţin timp în urmă. Un incident în care bătrânul Styx îşi pierduse nepoatele gemene, care fuseseră aruncate peste marginea Porului.
Deşi ştia că erau puţine şanse ca vreuna dintre fete să mai fie în viaţă, pe faţa bătrânului Styx nu se putea citi nicio urmă de tristeţe sau de suferinţă din cauza pierderii suferite, în timp ce îşi lătra comenzile într-un ritm sacadat.
Limitatorii din spatele lui începură să se agite ca să îi îndeplinească ordinele. Aceşti soldaţi, un detaşament specializat care se antrena în Adâncuri şi executa operaţiuni clandestine la suprafaţă, purtau uniforme maroniu-cenuşii — jachete groase şi pantaloni căptuşiţi —, în ciuda temperaturilor ridicate din adâncul Pământului.
Pe feţele lor prelungi se citeau nepăsarea şi concentrarea. Unii dintre ei priveau prin vizoarele de noapte ale puştilor în adâncul Porului, în timp ce alţii coborau globuri luminoase legate de frânghii, pentru a cerceta partea de sus a pereţilor. Era puţin probabil ca gemenele să fi reuşit să se agaţe de ceva şi să scape cu viaţă, dar bătrânul Styx trebuia să fie sigur.
— Aţi găsit ceva? se răsti el în limba lui, scoţând un amestec de sunete aspre, nazalizate. Cuvintele se rostogoliră în jurul Porului şi apoi urcară pe panta din spatele său, acolo unde alţi soldaţi, cu eficienţa lor obişnuită, demontau deja tunurile imense care provocaseră atâta distrugere în acel loc.
— E limpede că s-au prăpădit, zise încet bătrânul Styx către mai tânărul său asistent, şi apoi începu imediat să îşi strige ordinele cu aceeaşi voce ca de obicei. Concentraţi-vă eforturile pentru găsirea fiolelor. Miza pe faptul că una sau poate ambele gemene avuseseră timp să-şi scoată micile recipiente de sticlă care le atârnau la gât, înainte de a fi împinse dincolo de margine. Avem nevoie de fiolele acelea!
Privirea nemiloasă a bătrânului se abătu apoi asupra Limitatorilor care se târau în jurul său, cercetând fiecare centimetru pătrat de pământ. Căutau meticulos pe sub fiecare piatră şi îşi plimbau degetele prin pământul afânat, care fumega pe alocuri de pe urma exploziilor obuzelor căzute acolo. Din când în când, pulberea neexplodată se aprindea, făcând să apară flăcări mici, ce răsăreau din pământ doar pentru a se stinge imediat.
Se auziră strigăte de alarmă, şi câţiva Limitatori se aruncară

înapoi când o bucată de pământ de pe marginea Porului se desprinse cu un huruit grav. Tone de pietre şi ţărână, care fuseseră desprinse de bombardamentul soldaţilor Styx, căzură în abis. Deşi se aflaseră într-un pericol de moarte, soldaţii se ridicară imediat şi îşi reluară sarcinile, aparent netulburaţi de incident.

Bătrânul Styx se întoarse să privească vârful pantei, cufundat în întuneric.

— Nu încape îndoială că ea a fost, zise asistentul mai tânăr, privind şi el în acelaşi punct. Sarah Jerome a fost cea care le-a luat pe gemene cu ea.

— Cine altcineva ar fi putut fi? se răsti bătrânul Styx, clătinând din cap. Neobişnuit e doar că a reuşit să o facă deşi era rănită de moarte. Se întoarse către celălalt. Ne-am cam jucat cu focul când am pornit-o împotriva fiilor săi şi, ca urmare, ne-am ars. Nimic nu e simplu când vine vorba de copilul ăsta, Burrows, urmă bătrânul Styx, dar se corectă repede: când venea vorba. Inspiră adânc înainte de a vorbi din nou. Spune-mi, te rog, cum a reuşit Sarah Jerome să ajungă aici? Cine răspundea de zona aceea? continuă el arătând cu degetul spre partea superioară a pantei. Vreau să-mi raporteze direct mie.

Cel mai tânăr dintre bărbaţi îşi plecă fruntea în semn de încuviinţare şi apoi dispăru.

În locul său apăru imediat o altă siluetă. Era atât de strâmbă şi de cocoşată încât, la prima vedere, era greu să spui dacă e cu adevărat omenească. De sub un şal îmbâcsit de mizerie ieşiră la iveală nişte mâini noduroase. Cu mişcări grăbite, degetele ridicară şalul şi dezvăluiră un cap deformat oribil de nişte excrescenţe bulboase atât de numeroase, încât pe alocuri păreau crescute una peste cealaltă. Şuviţe de păr soios încadrau o faţă pe care străluceau doi ochi absolut albi. Lipsiţi de iris sau pupilă, se mişcau totuşi de parcă ar fi fost capabili să vadă.

— Condoleanţe şi rest' pentru pierderea..., şuieră arătarea, cufundându-se apoi într-o tăcere respectuoasă.

— Mulţumesc, Cox, răspunse bătrânul Styx. Fiecare dintre noi este făuritorul propriului noroc, iar uneori se întâmplă şi nenorociri.

Cox îşi şterse cu o mişcare bruscă firişorul de salivă lăptoasă care îi atârna de buzele înnegrite, întinzându-l pe toată faţa

cenuşie. Braţul fusiform i se opri în aer, apoi, cu o mişcare bruscă, şi-l ridică şi mai mult, ducându-şi-l la umflătura de dimensiunile unui pepene de pe frunte şi bătând-o uşurel cu un deget ca o gheară.

— Măcar fetele tale i-au terminat pe Will Burrows şi pe nenorocita aia de Elliott, zise el. Dar o să continui să cureţi şi restul Adâncurilor de ultimii proscrişi, nu-i aşa?

— Îi voi găsi pe toţi cu ajutorul informaţiilor pe care mi le-ai dat, răspunse bătrânul Styx, ţintuind apoi arătarea cu o privire gânditoare. Cox, dar de ce mă-ntrebi aşa ceva?

— Fără vreun motiv anume, adăugă repede silueta deformată.

— Ba eu cred că ai unul... eşti îngrijorat că Drake a reuşit să ne scape deocamdată. Şi ştii că, mai devreme sau mai târziu, o să vină după tine ca să lămurească treburile.

— O să vină şi-o să fiu pregătit pen' el, proclamă încrezător Cox, deşi vena albastră care i se zbătea sub un ochi părea să indice contrariul. Drake poate fi un ghimpe în...

Bătrânul Styx ridică o mână şi tăie şuvoiul cuvintelor cocoşatului, fiindcă asistentul său mai tânăr se întorsese însoţit de un şir de trei Limitatori. Aceştia se aliniară şi rămaseră în poziţie de drepţi, cu privirile aţintite înainte şi cu puştile sprijinite de picior. Doi dintre ei erau subalterni mai tineri, în timp ce celălalt era ofiţer, un veteran care albise în timpul nenumăraţilor ani de serviciu.

Cu pumnii strânşi, bătrânul Styx păşi încet în lungul şirului, oprindu-se în dreptul ultimului om, care se nimeri să fie veteranul. Se întoarse către el, cu faţa la doar câţiva centimetri de chipul celuilalt, privindu-l în ochi preţ de câteva secunde, înainte de a-şi îndrepta atenţia către tunica ofiţerului. Chiar deasupra buzunarului de la piept se vedeau trei fire scurte de bumbac, de culori diferite. Erau decoraţii pentru acte de bravură, echivalentul Styx al medaliilor din suprasol. Bătrânul întinse degetele înmănuşate spre ele. Rupse însemnele soldatului şi i le aruncă apoi în faţă. Veteranul nu-şi îngădui să clipească sau să reacţioneze în vreun fel la gestul superiorului său.

Bătrânul Styx se întoarse şi apoi arătă spre Por cu un gest firesc, de parcă ar fi vrut să alunge o muscă sâcâitoare. Cei trei soldaţi rupseră imediat formaţia. Îşi puseră puştile una lângă

alta, într-o piramidă. Apoi îşi desfăcură centurile ticsite cu echipament şi le aşezară într-o grămadă ordonată lângă arme. Fără ca bătrânul Styx să le mai spună ceva, păşiră la unison până la marginea Porului şi, unul după altul, se aruncară în gol. Niciunul dintre ei nu scoase vreun strigăt.
— E o judecată dură, zise Cox.
— Nu acceptăm de la soldaţii noştri nimic mai puţin decât perfecţiunea, răspunse bătrânul Styx. Au eşuat. Nu ne mai erau de niciun folos.
— Ştii, se poate totuşi ca fetele să fi supravieţuit, îndrăzni să adauge Cox.
Bătrânul Styx îşi îndreptă atenţia spre cocoşat.
— Aşa e — ai tăi chiar cred că un om a căzut acolo şi a scăpat cu viaţă, nu-i aşa?
— Nu sunt *ai mei*, bombăni Cox nesigur.
— Există totuşi un mit despre un Eden minunat care se găseşte la fundul Porului, comentă bătrânul Styx cu glas jucăuş.
— Se zic o grămadă de prostii, murmură Cox şi apoi începu să tuşească.
— Nu te-ai gândit să încerci tu însuţi?
Bătrânul Styx nu aşteptă vreun răspuns şi bătu din palmele înmănuşate, întorcându-se imediat spre tânărul său asistent.
— Trimite un detaşament în Cazemată ca să extragă mostre de virus Dominion din cadavrele de acolo. Dacă reuşim să îl cultivăm din nou, putem să ne continuăm planurile. Îşi înclină apoi capul şi zâmbi cu răutate spre Cox. N-am vrea ca suprasolii să-şi rateze Ziua Judecăţii, nu-i aşa?
Auzind aceste cuvinte, Cox explodă într-un râs cotcodăcit, împroşcând în aer stropi de salivă albicioasă.
Chester îşi refuză orice secundă de răgaz. Orice ar fi fost materia aceea care îl prinsese în strânsoare, o simţea uleioasă şi, pe măsură ce se lupta cu ea, devenea din ce în ce mai clar că e sursa duhorii cumplite care îl chinuia. În timp ce se străduia să îşi elibereze şi al doilea braţ, celălalt umăr se desprinse brusc şi, la fel de neaşteptat, jumătatea de sus a trunchiului deveni liberă. Strigă triumfător şi se ridică, provocând un sunet de absorbţie.
Începu imediat să pipăie în jurul său prin întunericul absolut. Era înconjurat din toate părţile de o substanţă buretoasă şi

descoperi că poate să ajungă până sus, într-un loc în care aceasta părea să se termine. Începu să rupă fâşii din ea — materialul era fibros şi alunecos, dar tot nu reuşi să îşi dea seama ce putea fi. Orice ar fi fost însă, se părea că absorbise impactul căderii sale prin Por. Deşi părea o idee nebunească, materia aceea era probabil motivul pentru care mai era încă în viaţă.

— În niciun caz! zise el, negând această variantă. Era prea puţin probabilă. Trebuia să existe o altă explicaţie.

Nu reuşi să găsească nicăieri lanterna pe care şi-o prinsese de jachetă, aşa încât începu să se caute prin buzunare cu speranţa că va găsi vreun glob luminos.

— La naiba! exclamă el, descoperind că buzunarul de pe coapsă se rupsese, iar conţinutul său se pierduse şi, odată cu el, şi globurile luminoase pe care le pusese acolo.

Începu să vorbească repede de unul singur, încercând să îşi păstreze optimismul. Dădu să se ridice în picioare.

— Ei, dar mă laşi?! se văită el, descoperind că picioarele îi erau încă afundate în materialul spongios şi că nu se putea ridica.

Dar acesta nu era singurul lucru care îl ţinea pe loc.

— Asta ce-o mai fi? se miră el, descoperind frânghia înfăşurată în jurul taliei. Ştia că era funia lui Elliott, pe care o folosiseră ca să se lege unul de celălalt pe marginea Porului. Acum însă îi împiedica mişcările, fiindcă era afundată adânc în materia buretoasă atât la stânga, cât şi la dreapta sa. În lipsa unui cuţit, nu avea altă soluţie decât să încerce să desfacă nodurile. Asta era însă mai uşor de zis decât de făcut, fiindcă mâinile îi erau scăldate în lichidul alunecos secretat de materia din jur şi alunecau pe frânghie.

După multe înjurături şi blesteme, reuşi să desfacă un nod şi apoi să lărgească ochiul de sfoară din jurul taliei.

— În sfârşit! exclamă el şi, scoţând un sunet ca acela făcut de un om care bea cu un pai ultimele picături de lichid dintr-un pahar, reuşi să îşi extragă şi picioarele.

Unul dintre bocanci îi rămase însă în urmă, înfipt zdravăn în materialul acela misterios. Trebui să îşi folosească ambele mâini ca să îl smulgă de acolo, iar apoi se încălţă înainte să încerce să se ridice.

În momentul acela îşi dădu seama cât de mult îl doare fiecare

parte a corpului. Era ca şi cum s-ar fi aflat la sfârşitul celui mai dur meci de rugby din viaţa sa, probabil unul împotriva unei echipe de gorile excesiv de agresive.

— Au! se văită el frecându-şi braţele şi picioarele şi constatând că frânghia îi rosese pielea pe gât şi pe mâini.

Scoţând un geamăt adânc, reuşi să îşi îndrepte spatele, privind în sus în încercarea de a vedea de unde căzuse. Cel mai ciudat era că, după ce începuse să se prăbuşească în gol, când aerul îi trecea pe lângă faţă atât de repede încât abia dacă mai putea respira, nu îşi mai amintea mare lucru până la momentul în care Bartleby îl trezise, frecându-şi nasul de glezna lui.

— Unde naiba mă aflu? repetă el de câteva ori, rămânând însă în groapa produsă de căderea sa.

Observă două zone luminate foarte vag — deşi nu ştia care putea fi sursa luminii aceleia, simplul fapt că exista ceva care să sfâşie bezna îl făcu să se simtă ceva mai bine. Mai apoi, când ochii i se obişnuiră şi mai mult cu întunericul, reuşi să distingă vag silueta pisicii care se rotea în jurul său ca un jaguar la pândă.

— Elliott! strigă el. Eşti aici, Elliott?

Observă că ţipetele stârnesc un ecou în stânga sa, dar par să nu întâlnească niciun perete în dreapta. Mai răcni de câteva ori, aşteptând de fiecare dată un răspuns.

— Elliott, mă auzi? Will... Alo, Will! Eşti acolo?

Nu îi răspunse însă nimeni.

Îşi spuse într-un târziu că nu putea rămâne acolo, mulţumindu-se doar să strige. Realiză că unul dintre punctele luminate se afla destul de aproape de el şi îşi propuse să încerce să ajungă până acolo. Se extrase din groapa în care stătuse până atunci. Nu riscă să se ridice în picioare şi rămase în patru labe, fiindcă se simţea îmbibat de lichidul alunecos, târându-se aşa pe suprafaţa moale. Băgă de seamă că se simţea diferit: era extrem de uşor, de parcă ar fi plutit în apă.

Înaintă cu paşi mici, extrem de precauţi, întinzându-şi mereu degetele spre lumină. La un moment dat, licărirea păru să se fi mutat sub palma sa întinsă şi îşi dădu seama că trebuia să vină de la ceva îngropat adânc în materialul spongios. Îşi suflecă mâneca şi îşi introduse mâna în gaură, ca să o găsească.

— Bleah! zise el după ce reuşi să extragă lumina şi îşi văzu braţul acoperit de un lichid vâscos.

Nu ştia dacă lanterna era a lui sau a unuia dintre prietenii săi, dar, pe moment, asta nu avea mare importanţă. O ridică pentru a vedea mai bine împrejurimile şi căpătă destulă încredere ca să se ridice în picioare.

Descoperi că se afla pe o suprafaţă gri — nu era în niciun caz netedă, ci mai degrabă striată şi poroasă, având o textură ce semăna cumva cu cea a pieii de elefant. Lumina sa scoase la iveală şi alte lucruri înfipte în ea, de la pietre mici la bucăţi substanţiale de stâncă. Loviseră în mod evident materialul acela cu multă forţă şi se afundaseră, aşa cum păţise şi el. Îşi ridică şi mai mult lanterna şi văzu că suprafaţa pe care stătea se întindea în toate direcţiile, formând un platou uşor ondulat. Măsurându-şi paşii cu atenţie ca să nu îşi piardă echilibrul, Chester se întoarse la gaura lui pentru a o privi mai atent. Nu îi veni să-şi creadă ochilor şi chicoti uimit. În faţa sa se afla un contur perfect al propriului corp, afundat puternic în material. Îi aducea aminte de desenele animate de sâmbătă dimineaţă, în care coiotul lipsit de noroc sfârşea mereu prin a cădea de la înălţimi uriaşe, producând apoi o groapă în formă de coiot atunci când ajungea pe fundul canionului. Şi iată că se afla în faţa unei versiuni proprii! Desenul animat nu i se mai păru deloc distractiv.

Bombănind neîncrezător, sări în groapă ca să îşi recupereze rucsacul, ceea ce se dovedi a fi o treabă anevoioasă. Odată eliberat, îl puse pe umăr şi ieşi din adâncitură. Pe urmă se aplecă pentru a ridica frânghia. *Stânga sau dreapta?* se întrebă privind cele două capete ale acesteia, care dispăreau amândouă în întuneric. Alese o direcţie la întâmplare, încercând să se pregătească pentru orice ar fi putut găsi. Începu să urmeze frânghia, scoţând-o din suprafaţa spongioasă pe măsură ce înainta.

Parcursese aproape zece metri când funia îi rămase în mâini, făcându-l să cadă în fund. Bucuros că materia aceea buretoasă absorbise şocul, se ridică repede ca să examineze capătul frânghiei. Era neted, ca şi cum ar fi fost tăiat. În ciuda acestui fapt, reuşi să urmeze linia pe care o lăsase şi ajunse curând la o altă groapă. Ocoli forma decupată în materia spongioasă, încercând să-i lumineze interiorul.

Era cu siguranţă produsă de cineva care căzuse înăuntru; conturul nu era atât de bine trasat ca al său, ca şi cum cel care

îl făcuse aterizase pe o parte.
— Will! Elliott! strigă el din nou.
Nu se auzi niciun răspuns, în schimb Bartleby apăru brusc din întuneric, fixându-l pe Chester cu ochii săi imenşi.
— Ce-i? Ce vrei? bombăni Chester nervos.
Pisica îşi întoarse încet capul în direcţia opusă şi, apropiindu-şi botul de sol, începu să se târască înainte.
— Vrei să vin cu tine... asta e? întrebă Chester, dându-şi seama că Bardeby se comporta ca şi cum şi-ar fi pândit prada.
Chester urmă pisica până când ajunseră la o suprafaţă verticală — un perete de substanţă gri, buretoasă, pe care apa curgea în pârâiaşe.
— Şi acum, încotro? întrebă el, începând să creadă că pisica îl poartă pe drumuri după bunul ei plac.
Chester nu prea dorea să se îndepărteze de locul în care căzuse, de teamă să nu se rătăcească, dar ştia că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să îşi ia inima în dinţi şi să exploreze întreaga zonă.
Ţinându-şi coada scheletică paralelă cu solul, Bartleby îşi îndreptă botul spre ceea ce părea să fie o gaură în zid. Apa se revărsa într-un şuvoi continuu peste o deschizătură în peretele vertical.
— Aici, înăuntru? întrebă Chester prudent, încercând să proiecteze lumina lanternei Styx prin perdeaua de apă.
De parcă ar fi vrut să îi răspundă, Bartleby păşi prin şuvoi, iar Chester îl urmă.
Descoperi că se află într-un fel de peşteră, iar Bartleby nu era singura fiinţă de acolo. Se părea că mai e cineva care stă aplecat, înconjurat de o mulţime de foi de hârtie.
— Will? şopti Chester, aproape incapabil să vorbească din cauza uşurării pe care o simţea fiindcă prietenul său supravieţuise căderii.
Will îşi ridică privirea, relaxându-şi puţin degetele care strânseseră până atunci un glob luminescent, permiţând astfel razelor să îi scalde faţa. Rămase tăcut, privind împietrit spre Chester.
— Will, repetă Chester, care, alarmat de tăcerea prietenului său, se grăbi să ajungă lângă el. Eşti rănit?
Will continuă să îl fixeze pur şi simplu. Apoi îşi trecu o mână prin părul alb, năclăit acum de grăsime, se strâmbă şi închise

un ochi, ca şi cum vorbitul l-ar fi supus unui efort inimaginabil.
— Ce-ai păţit? Vorbeşte-mi, Will!
— Mda, sunt în regulă. Având în vedere..., răspunse într-un târziu Will cu o voce monotonă. În afară de faptul că am o durere groaznică de cap, picioarele mă dor ca naiba şi urechile îmi pocnesc, n-am nimic. Înghiţi de câteva ori. Probabil că e de la diferenţa de presiune.
— Şi urechile mele fac la fel, zise Chester, realizând însă cât de lipsit de importanţă era lucrul acela. Dar, Will, de când stai aici?
— Habar n-am, spuse Will ridicând din umeri.
— Dar de ce... ce... tu..., se bâlbâi Chester, amestecând cuvintele. Will, am reuşit! Izbucni în râs. La naiba, am reuşit!
— Aşa se pare, răspunse pe un ton plat prietenul său, strângând din buze.
— Dar *ce* s-a-ntâmplat cu tine? insistă Chester.
— Nu ştiu, murmură Will. Nu ştiu ce s-a petrecut. Nu mai ştiu ce e bine şi ce e rău... nu mai ştiu...
— Ce vrei să spui? insistă Chester.
— Am crezut că îl voi vedea din nou pe tata, răspunse Will plecându-şi capul. În tot timpul în care ni se întâmplau lucrurile acelea teribile, un singur lucru m-a făcut să continui... Am crezut cu adevărat că mă voi întâlni cu tata. Will ridică o periuţă soioasă de dinţi, cu mânerul în formă de Mickey Mouse. Dar visul ăsta s-a spulberat acum. A murit, iar tot ceea ce a rămas în urma lui e tâmpenia asta de periuţă de dinţi pe care a şterpelit-o de la mine... şi toate nebuniile acelea pe care le scria în jurnal.
Will alese o bucată umedă de hârtie şi citi o propoziţie de pe ea.
— *Un al doilea Soare... În centrul Pământului?* Ce înseamnă asta? Oftă adânc. Nici măcar nu are vreun sens.
Vorbi apoi abia şoptit:
— Şi Cal..., zise Will cutremurat de un suspin involuntar. A murit din vina mea. Ar fi trebuit să fac ceva şi să-l salvez. Ar fi trebuit să mă predau Rebeccăi... Îşi lovi dinţii cu limba, scoţând un pocnet sec, apoi se corectă: De fapt, celor două Rebecca.
Îşi ridică privirea încărcată de durere către Chester.
— De fiecare dată când închid ochii, văd doar feţele lor... ca şi cum ar pluti în spatele pleoapelor, ca şi cum ar fi totuna cu

întunericul... două feţe ticăloase şi obraznice care râd şi ţipă la mine. Nu pot să mi le-alung din minte, zise el lovindu-se destul de tare cu palma peste frunte. O, m-a durut, gemu el. De ce-am făcut asta?
— Dar..., începu Chester.
— Am putea pur şi simplu să renunţăm. Ce rost are? îl întrerupse Will. Nu mai ţii minte ce ziceau cele două Rebecca despre complotul Dominion? Nu putem face absolut nimic ca să le împiedicăm să elibereze virusul la suprafaţă, cel puţin nu de aici. Cu un gest ceremonios, Will aşeză apoi periuţa de dinţi într-o baltă de lichid uleios, ca şi cum ar fi vrut să îl înece pe Mickey Mouse. Ce rost mai are? repetă el.
Chester simţea că îşi pierde răbdarea.
— Există un rost: suntem aici împreună şi le-am pedepsit pe vacile alea ticăloase. E ca şi cum... e ca şi cum, ezită o secundă în încercarea de a-şi găsi cele mai potrivite cuvinte, e ca şi cum, într-un joc video, ai primi o viaţă suplimentară, ştii tu, când ai ocazia să o iei de la capăt. Ni s-a dat o a doua şansă să încercăm să le oprim pe gemenele Rebecca şi să salvăm vieţile celor de la suprafaţă. Chester pescui periuţa de dinţi din băltoacă şi, scuturând-o de apă, i-o înapoie lui Will. Rostul e că am reuşit, suntem încă în viaţă, pentru numele lui Dumnezeu!
— Mare şmecherie, murmură Will.
— Bineînţeles că e mare şmecherie, insistă Chester scuturându-şi prietenul de umeri. Haide, Will, doar tu eşti cel care ne-ai făcut să mergem mereu înainte. Cel care ne-a tras pe toţi după el. Tu eşti nebunul care — Chester se opri ca să îşi tragă răsuflarea fiindcă era extrem de emoţionat — *a trebuit* întotdeauna să vadă ce se ascunde după următorul colţ. Nu mai ţii minte?
— Dar nu cumva tocmai asta a provocat toată încurcătura în care suntem acum? îi răspunse Will.
Chester făcu un zgomot aflat la jumătatea distanţei dintre un *hmm* şi un *da,* dar apoi clătină viguros din cap.
— Şi mai vreau să-ţi spun... Vocea lui Chester se stinse însă, iar ochii săi evitară privirea lui Will. Se cufundă în tăcere, împingând uşurel cu bocancul o bucată de piatră. Will, tare prost am mai fost!
— Nu mai are nicio importanţă acum, răspunse Will.
— Ba da, are. M-am comportat ca o marionetă de bâlci... mă

săturasem de toţi şi de toate... de tine. Glasul lui Chester redeveni sigur. Am spus o mulţime de lucruri pe care nu le credeam. Iar acum *te rog* să-ţi continui explorările şi-ţi promit că nu o să mă mai plâng niciodată. Îmi pare rău.

— E în regulă, murmură Will, puţin jenat.

— Fă ceea ce ştii să faci... Găseşte o cale de a pleca de-aici, îi ceru Chester.

— O să încerc, zise Will.

— Contez pe tine, Will, adăugă Chester, fixându-şi prietenul cu privirea. Şi la fel fac şi toţi oamenii aceia de la suprafaţă. Nu uita, mama şi tatăl meu sunt acolo sus şi nu vreau să moară de pe urma virusului ăla blestemat.

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse Will imediat, căci Chester reuşise, când pomenise de părinţii săi, să îl facă să se concentreze asupra situaţiei în care se aflau.

Will ştia cât de mult îşi iubea prietenul lui părinţii şi îşi dădu seama că soarta lor şi cea a altor sute de mii, poate milioane de oameni putea fi pecetluită dacă atacul pus la cale de Styx era dus până la capăt.

— Atunci haide, prietene, îl îndemnă Chester, oferindu-i lui Will o mână ca să îl ajute să se ridice.

Păşiră împreună prin cascadă şi apoi afară, pe suprafaţa spongioasă.

— Chester, zise Will redevenind el însuşi, e ceva ce ar trebui să ştii.

— Ce anume?

— N-ai observat nimic ciudat în locul ăsta? zise Will, aruncându-i prietenului său o privire iscoditoare.

Întrebându-se de unde să înceapă, Chester clătină din cap, iar claia sa de păr cârlionţat şi scăldat în lichidul uleios îl biciui peste faţă, lăsând o şuviţă să îi intre în gură. O îndepărtă imediat cu o expresie de dezgust întipărită pe chip şi apoi scuipă de câteva ori.

— Nu, în afară de faptul că această chestie pe care am aterizat are un miros şi un *gust* oribil.

— Cred că ne aflăm pe o ciupercă murdară uriaşă, continuă Will. Am ajuns pe un fel de margine a chestiei ăsteia — probabil că se întinde în Por. Am văzut odată ceva asemănător la televizor: era o ciupercă imensă în America, una care se întindea pe mai bine de o mie şase sute de kilometri sub

pământ.

— Şi asta ai vrut să-mi...?

— Nu, îl întrerupse Will. Există un lucru şi mai interesant. Uită-te cu atenţie.

Will aruncă în sus precaut globul luminos pe care îl ţinea în mână. Chester privi cu uimire cum obiectul, care urcase mai bine de cinci metri, pare să plutească înapoi spre mâna lui Will. Era ca şi cum ar fi văzut scena cu încetinitorul.

— Hei, cum ai făcut asta?

— Încearcă şi tu, zise Will dându-i globul luminos lui Chester. Dar nu-l azvârli prea tare, fiindcă o să-l pierzi.

Chester făcu aşa cum îi sugerase Will. Folosi însă o forţă mult prea mare, iar globul se ridică mai bine de douăzeci de metri, dezvăluind ceea ce părea să fie o altă aglomerare de masă spongioasă, aflată undeva deasupra lor, şi apoi pluti ireal în jos, luminându-le capetele date pe spate.

— Cum...? făcu Chester, cu ochii mari de uimire.

— Nu simţi... ăăă... o lipsă de greutate? zise Will în căutarea unui cuvânt mai potrivit. Gravitaţia e scăzută. Bănuiesc că nu e mai mult de o treime faţă de cea cu care suntem obişnuiţi la suprafaţă, îl informă Will aţintind un deget în sus. Asta, dar şi moliciunea ciupercii pe care am aterizat ar putea să explice de ce nu avem acum grosimea unei clătite. Ai grijă cum te mişti, fiindcă te poţi trezi aruncat dincolo de marginea ciupercii, înapoi în Por.

— Gravitaţie scăzută, repetă Chester, încercând să înţeleagă ceea ce îi spunea prietenul său. Şi asta ce înseamnă, mai exact?

— Înseamnă că am căzut pe o distanţă *foarte* lungă.

Chester continuă să îl privească fără să priceapă nimic.

— Te-ai întrebat vreodată ce se află în centrul Pământului? îl întrebă Will.

Capitolul doi

Drake se strecura precaut de-a lungul tunelului de lavă când i

se păru că aude un zgomot. Rămase nemişcat, ascultând cu atenţie. Nimic, îşi zise el după câteva momente şi apoi îşi luă plosca de la centură ca să bea puţină apă. Înghiţi gânditor, privind scrutător semiîntunericul tunelului, şi începu să cugete la ceea ce se întâmplase pe marginea Porului.

Plecase înainte ca bătrânul Styx să le ordone Limitatorilor să se sinucidă, dar fusese martor la toate evenimentele oribile care se petrecuseră până atunci. Ascuns undeva pe panta de deasupra Porului, privise neputincios cum Cal îşi găseşte un sfârşit brusc şi extrem de violent. Fratele mai mic al lui Will fusese doborât cu brutalitate de soldaţii Styx după ce intrase în panică şi nimerise chiar în bătaia puştilor. Câteva minute mai târziu, Drake fusese la fel de neputincios, neavând cum să îi salveze pe Will şi pe ceilalţi atunci când se dezlănţuise iadul asupra lor. Nu putuse să facă altceva decât să privească tunurile imense ale Diviziei Styx cum deschid focul şi îi aruncă pe Elliott, Will şi Chester dincolo de marginea Porului.

Drake petrecuse atât de mult timp împreună cu Elliott în Adâncuri, încât de obicei putea să prevadă cum avea să se comporte fata în orice situaţie. Deşi lucrurile păreau extrem de grave, Drake păstra o rază de speranţă că, într-un fel sau altul, ea reuşise să se ancoreze împreună cu băieţii de unul dintre pereţii găurii aceleia colosale şi că nu căzuse până jos. Aşa că Drake rămase în ascunzătoarea sa, deşi instinctul îi spunea să se îndepărteze cât mai repede de locul acela în care viermuiau soldaţii Styx şi fioroşii lor câini de atac.

Ascultase încordat în timp ce Limitatorii scotoceau perimetrul din jurul Porului, sperând să prindă vreun raport care să spună că Elliott şi băieţii au fost descoperiţi şi scoşi afară. Dacă ar fi fost capturaţi, ar fi avut măcar ocazia să îi salveze mai târziu.

Minutele trecuseră, căutările în Por continuaseră fără succes, iar el devenise din ce în ce mai descurajat. Trebuise să accepte că Elliott şi băieţii dispăruseră pentru totdeauna, că îşi găsiseră moartea dincolo de marginea Porului. Exista, desigur, o poveste veche de zeci de ani despre un om care căzuse în Por şi apăruse apoi miraculos la staţia minerilor, bâiguind ceva despre nişte ţinuturi fantastice, dar Drake nu crezuse niciodată vreo iotă. Spusese întotdeauna că e un zvon inventat de Styx pentru a le da de gândit coloniştilor. Nu, din punctul său de vedere, nimeni nu putea să supravieţuiască după o cădere în

Por.
Era din ce în ce mai îngrijorat că ar fi putut fi adulmecat de câinii Styx, cunoscuţi ca hăitaşi — brute pline de cruzime, a căror sălbăticie era întrecută doar de perseverenţa cu care îşi urmăreau prada. Nu îi prinseseră încă urma, dar asta doar fiindcă nu se risipiseră încă norii de fum stârniţi de focul de artilerie. Vântul începuse să împrăştie cu repeziciune fumul şi nu avea cum să îi mai asigure protecţie multă vreme împotriva mirosului lor sensibil.
Tocmai încerca să se hotărască dacă să plece sau nu când auzise un zgomot. Crezând că soldaţii îi zăriseră pe Elliott şi pe băieţi, se ridicase imediat pe coate şi privise de după blocul de piatră în spatele căruia se ascunsese. Locul era înţesat de soldaţi cu lanternele neprotejate, aşa încât reuşise să vadă exact motivul întregii agitaţii.
Lângă Por zărise în treacăt o siluetă care alerga spre marginile abisului cu braţele întinse de o parte şi de alta a corpului.
— Sarah? şoptise el cu răsuflarea tăiată.
Păruse într-adevăr să fie mama lui Will, Sarah Jerome, dar nu reuşise să îşi dea seama cum putuse să se ridice în picioare şi, cu atât mai puţin, cum fusese în stare să alerge. Rănile sale fuseseră atât de grave, încât crezuse că femeia murise deja.
Din ceea ce văzuse însă, chiar şi fugar, Sarah părea foarte însufleţită, gonind pe terenul accidentat. Drake privise cum soldaţii Styx aleargă spre ea în timp ce îşi ridicau puştile. Nu se auzise însă niciun foc, iar Sarah reuşise să tragă cu ea dincolo de marginea Porului două siluete mai mici. Dispăruseră pur şi simplu din raza lui vizuală.
— Să fiu al naibii, şoptise el din nou când auzise strigătele ascuţite, presupunând pe dată că unul dintre ele era al lui Sarah.
Alte strigăte, cele ale soldaţilor Styx, izbucniseră de peste tot din jurul lui şi auzise zgomote de paşi la nici câţiva metri de locul în care se ascunsese. Drake se trăsese repede în spatele blocului de piatră. Nu reuşise însă să reziste tentaţiei de a mai arunca o privire.
Toţi soldaţii din zonă se adunaseră în jurul locului de unde sărise Sarah. Un singur Styx se urcase pe o bucată de zidărie şi începuse să strige ordine rapide, făcându-i pe soldaţi să se agite în jurul său. Părea a fi mai bătrân decât ceilalţi şi era

îmbrăcat cu obişnuita haină de piele ce avea pe deasupra un guler alb, spre deosebire de uniformele de luptă ale Limitatorilor. Drake îl mai văzuse în Colonie — era cu siguranţă cineva aflat chiar în vârful ierarhiei, cineva foarte important. Cu uşurinţa cuiva obişnuit să dea ordine, bărbatul îi organizase rapid şi eficient pe soldaţi în două grupuri — unul menit să verifice pereţii Porului, iar celălalt, să cerceteze panta cu ajutorul câinilor.

În momentul acela, Drake îşi dăduse seama că trebuie să se facă nevăzut.

Reuşise să ajungă în vârful pantei fără mare bătaie de cap, iar apoi îşi croise drum către ieşirea din cavernă. Odată aflat în tuburile de lavă, continuase să se mişte cu băgare de seamă, fiindcă nu avea decât flinte asupra lui, arme de foc extrem de primitive.

Acum însă, luând o ultimă înghiţitură din ploscă şi punând dopul la loc, mintea lui începu să analizeze ceea ce văzuse pe marginea Porului.

— Sarah! zise el cu voce tare, gândindu-se la felul în care femeia luase cu ea în mormânt doi Styx.

Apoi îşi dădu seama.

Strigătele ascuţite nu fuseseră ale lui Sarah.

Strigătele fuseseră ale unor fetiţe. Gemenele! Sarah se răzbunase pe gemenele Rebecca! Ştiind probabil că nu mai are decât câteva minute de trăit şi că băieţii ei aveau soarta pecetluită, Sarah găsise ţinta perfectă a pedepsei sale.

Asta era!

Se sacrificase pentru a le elimina pe cele două gemene. Iar el ştia că fetele aveau asupra lor şi virusul Dominion, fiindcă se lăudaseră cu el ca să îl chinuiască pe Will. Îi spuseseră fratelui lor despre planul de a-l răspândi în suprasol şi lăsaseră să se înţeleagă că nu au nevoie decât de o singură fiolă de Dominion. După cum îi spusese Sarah, uneia dintre fete abia ce îi fusese dat virusul proaspăt produs, fiindcă ajunsese de curând în Adâncuri. Drake ar fi fost gata să parieze că fiola aceea era singurul specimen pe care îl produseseră savanţii Styx. Era deci posibil ca, fără să o ştie, Sarah să se fi răzbunat lovind în cel mai de preţ lucru pentru Styx, ruinându-le planul de a-i elimina pe suprasoli.

Era perfect!

Înfăptuise exact ceea ce Drake crezuse că e imposibil.
Clătinând din cap, făcu un pas, şi apoi se opri tresărind de parcă ar fi fost străbătut de un curent electric.
— Iisuse Hristoase, cât de prost pot să fiu! exclamă el.
Pierduse cu desăvârşire din vedere un amănunt. Problema lui nu se rezolvase complet, după cum crezuse. Sarah începuse un lucru pe care trebuia să îl termine el.
— Cazemata! murmură el, dându-şi seama că ar mai fi putut exista virusuri şi în celulele de testare din mijlocul imensului complex de beton.
Styx testaseră eficienţa virusului pe câţiva colonişti nefericiţi şi proscrişi capturaţi în Adâncuri, iar trupurile lor ar mai fi putut să conţină virusuri vii. Iar Drake realiză că şi soldaţii Styx îşi vor da seama de asta şi că el trebuia să ajungă primul acolo, ca să distrugă ce mai rămăsese.
Începu să alerge, schiţându-şi în minte un plan de acţiune. Ar fi putut să ia nişte explozibil dintr-o ascunzătoare secretă aflată în drum spre Cazemată. Era destul de posibil să se întâlnească în Câmpia Mare cu o patrulă Styx, dar trebuia să ajungă la celule pe cât de repede putea. Era nevoit să folosească şi scurtăturile — nu avea timp de subtilităţi.
Prea multe lucruri depindeau de asta.
Pe holul casei Humphrey, doamna Burrows ezita, incapabilă să se hotărască. Partea din ea care aprecia atât de mult televizorul părea să se fi estompat şi să nu mai ardă cu intensitatea obişnuită în după-amiaza aceea de sâmbătă. Ştia că e ceva la care ar fi vrut să se uite, dar nu îşi putea aminti ce anume. Găsi că lucrul acesta este oarecum tulburător — nu-i stătea în fire să uite.
Clătinând din cap, îşi târâi papucii preţ de câţiva paşi pe linoleumul verde şi mult prea lustruit, îndreptându-se către camera de zi, acolo unde putea fi găsit singurul televizor.
— Nu, îşi zise ea, oprindu-se.
Ascultând vocile şi activităţile care se auzeau din toate colţurile sanatoriului, stârnind ecouri nedefinite precum sunetele ce se aud într-o piscină publică, se simţi copleşită deodată de un sentiment de singurătate. Se afla în clădirea aceea impersonală, printre membrii corpului medical şi pacienţii cu probleme, dar nimănui nu îi păsa cu adevărat de ea. Bineînţeles, personalul se interesa din punct de vedere clinic

de starea ei de sănătate, dar erau doar nişte străini, aşa cum şi ea le era lor străină. Era doar un alt pacient care urma să fie externat atunci când ei hotărau că se însănătoşise, un alt pat care trebuia eliberat pentru următorul ocupant.

— Nu! izbucni ea, ridicând pumnul strâns în aer. Sunt mai mult decât atât, proclamă ea cu voce tare lăsându-l însă nepăsător pe un bătrân care trecea pe lângă ea. Acesta nu îi aruncă nici măcar o a doua privire — oamenii care vorbeau singuri erau o privelişte obişnuită în locul acela.

Se întoarse pe tocurile scâlciate ale papucilor de casă, pe care îi târşâi de-a lungul coridorului, îndepărtându-se de camera de zi şi cotrobăindu-se în buzunar după cartea de vizită pe care i-o dăduse poliţistul. Trecuseră trei zile de la ultima lor întâlnire şi venise vremea să primească nişte răspunsuri concrete. Întinse mâna către telefon, îndoind uşor cartea de vizită subţire şi tipărită rudimentar. „Inspector Rob Blakedmore”, murmură ea.

Se gândi o clipă la femeia misterioasă care venise să o vadă cu mai multe luni în urmă. Pretinsese că este din partea serviciilor de asistenţă socială, dar doamna Burrows pătrunsese dincolo de minciunile ei şi îşi dăduse seama cine e cu adevărat. Femeia aceea era mama biologică a lui Will şi îl acuzase pe acesta că i-ar fi omorât fratele. Lucrul acesta, oricât de exagerat ar fi putut părea, nu era însă principala grijă a doamnei Burrows. Era mult mai preocupată de alte două aspecte. Nu reuşea să înţeleagă de ce aşteptase femeia atâta vreme până să iasă la iveală, până *după* dispariţia lui Will. Iar cel de-al doilea aspect era că doamna Burrows fusese mai mult decât impresionată de pasiunea arătată de femeia aceea. Dacă ar fi descris-o drept „hotărâtă” ar fi însemnat s-o subestimeze.

Până la urmă, tocmai pasiunea aceea o smulsese pe doamna Burrows din lumea ei sigură şi lenevoasă, ca o pală de vânt rece venită de cine ştie unde. În momentele petrecute cu mama biologică a lui Will, avusese ocazia să vadă ceva cu totul diferit de viaţa de mâna a doua cu care se amăgea privind la televizor... ceva extrem de real, de apropiat şi de irezistibil.

Introduse cartea de credit în telefon şi formă numărul.

Fiindcă era weekend, inspectorul Blakemore lipsea, după cum era de aşteptat, de la birou. În ciuda acestui fapt, doamna Burrows îi lăsă un mesaj lung şi dezlânat bietei funcţionare care avusese nenorocul să răspundă apelului ei.

— Poliţia din Highfield. Cum pot să vă a...?
— Da, sunt Celia Burrows, iar inspectorul Blakemore mi-a promis că o să mă contacteze vineri şi nu a făcut-o, aşa încât doresc să mă sune neîntârziat luni, fiindcă avea de gând să se mai uite o dată la înregistrarea de pe camera de securitate pe care a luat-o cu el şi să încerce să obţină o fotografie ca lumea a feţei femeii, cu ajutorul căreia să realizeze apoi un portret-robot pe care să îl distribuie în reţeaua internă a poliţiei, în speranţa că va putea fi identificată de cineva şi, de asemenea, mai dorea să se gândească şi la o mediatizare mai amplă a cazului, în caz că asta ar putea ajuta şi, fiindcă veni vorba, dacă nu aţi înţeles de prima dată, numele meu este Celia Burrows. La revedere.
Fără să îşi fi tras răsuflarea sau să îi fi dat bietei fete ocazia de a rosti chiar şi un singur cuvânt, doamna Burrows trânti receptorul în furcă.
— Bun! se felicită ea, extrăgând cardul de credit din telefon.
Se opri însă, medită pentru o secundă şi apoi formă numărul de telefon al surorii sale.
— Sună! zise doamna Burrows.
Acest lucru era o victorie în sine, fiindcă în ultimele luni numărul figurase ca indisponibil, ceea ce însemna probabil că sora ei uitase iar de factura telefonică.
Continuă să sune, dar nu răspunse nimeni.
— Ridică, Jean, ridică receptorul! ţipă doamna Burrows în telefon. Unde naiba eş...
— Alo? se auzi o voce morocănoasă. Cine-i acolo?
— Jean? întrebă doamna Burrows.
— Nu cunosc pe nimeni care să se numească Jane. Aţi greşit numărul, zise mătuşica Jean.
Doamna Burrows auzi un crănţănit, ca şi cum sora ei ar fi mâncat o bucată de pâine prăjită.
— Taci şi ascultă-mă! Eu sunt, Ce...
— Nu ştiu ce vrei să vinzi, dar eu n-am nevoie de nimic!
— Nuuuuu! strigă doamna Burrows când sora ei închise telefonul. Îşi îndepărtă receptorul de ureche şi urlă în el: Jean, vacă proastă!
Era pe cale să formeze din nou numărul când zări silueta slăbănoagă a şefei sanatoriului venind spre ea pe coridor.
Doamna Burrows aşeză receptorul la loc în furcă, îşi scoase

cartea de credit din fantă şi apoi păşi cu hotărâre în faţa femeii cu păr cărunt. Decisese atunci, pe loc, ce trebuia să facă.

— O să plec.

— A, da? Dar de ce? întrebă femeia. E cumva din cauza morţii doamnei L.?

În chip cu totul neobişnuit pentru ea, doamna Burrows păru să fi rămas fără cuvinte. Deschise gura, dar nu reuşi să spună nimic, fiindcă îşi aduse aminte de pacienta care contractase ultra-virusul, un microorganism misterios care se răspândise cu repeziciune în întreaga ţară şi apoi în întreaga lume. Deşi de cele mai multe ori virusul nu provoca decât două săptămâni de boală şi infecţii cronice ale nasului şi gurii, în cazul doamnei L. acesta reuşise să îi pătrundă până la creier şi să o ucidă.

— Da, cred că şi ăsta poate fi un motiv, admise ea într-un târziu. A murit atât de brusc, încât m-a făcut să realizez cât de preţioasă este viaţa şi cât de multe am pierdut, încheie doamna Burrows.

Intendenta clătină din cap într-un gest care voia să sugereze că o înţelege perfect.

— Iar după toate lunile astea în care nu am primit nicio veste despre soţul sau fiul meu, se pare că am uitat că familia mea mai are un membru, pe fiica mea, Rebecca, urmă doamna Burrows. Deocamdată locuieşte cu sora mea, dar nu m-am învrednicit nici măcar să vorbesc cu ea de câteva luni. Simt că ar trebui să fiu cu ea acum. Probabil că are nevoie de mine.

— Te înţeleg, Celia, adăugă intendenta dând aprobator din cap şi adunându-şi o şuviţă de păr cărunt care se desprinsese din cocul impecabil.

Doamna Burrows zâmbi la rândul ei. Ceea ce femeia nu trebuia să afle era hotărârea ei nestrămutată de a nu lăsa doar în seama poliţiei descoperirea soţului şi fiului ei. Era convinsă că femeia misterioasă care o vizitase la sanatoriu reprezenta cheia întregii afaceri, ba chiar că ar putea fi cea care îl răpise pe Will. Poliţiştii o tot asigurau că „se ocupă de caz” şi că „fac tot ceea ce le stă în putinţă”, dar ea era ferm hotărâtă să înceapă propria investigaţie. Iar lucrul acesta nu se putea face din sanatoriu, având la dispoziţie doar un telefon public.

— Ştii că sunt obligată să te sfătuiesc să treci pe la consilierul nostru înainte de a pleca, ca să staţi de vorbă, dar..., ezită şefa sanatoriului, privindu-şi ceasul de la mână, asta nu ar fi posibil

decât luni, iar eu constat că te-ai hotărât deja. Am să-ţi aduc din birou chiar acum actele de externare. Femeia porni de-a lungul coridorului şi apoi se întoarse. Trebuie să recunosc că o să-mi lipsească discuţiile noastre, Celia.

— Şi mie, răspunse doamna Burrows. Poate o să mă-ntorc într-o zi pe-aici.

— Pentru binele tău, sper să nu, încheie intendenta reluându-şi drumul spre birou.

— Trebuie să o găsim pe Elliott, zise Chester, făcând câţiva paşi nesiguri.

— Stai aşa puţin, spuse Will, care încercă să îşi ridice un braţ şi apoi scoase un sunet de parcă ar fi simţit o durere atroce.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Chester.

— Braţele, umerii, mâinile, se plânse Will. Toate mă dor ca naiba.

— Mie-mi spui? se văită şi Chester, în timp ce prietenul său reuşi să îşi ducă mâna la gât, scoţând un alt geamăt înfundat.

— Vreau să văd dacă mai merge chestia asta, zise Will începând să descâlcească firele dispozitivului pentru vedere nocturnă, care i se încurcaseră în jurul gâtului în timpul căderii.

— Ocheanul lui Drake? întrebă Chester.

— Drake! exclamă Will, oprindu-se imediat din ceea ce făcea. Îţi aduci aminte ce-au zis gemenele? Crezi că spuneau adevărul? Măcar în privinţa asta?

— Ce... că nu l-ai împuşcat pe el? rosti Chester ezitant.

Era prima dată când îi vorbea lui Will despre momentul în care acesta trăsese asupra lui Drake în Câmpia Mare şi se simţea extrem de stânjenit.

— Chester, indiferent cine ar fi fost cel pe care îl torturau Limitatorii, cred sincer că l-am ratat cu mai bine de un kilometru.

— O, mormăi Chester, văzându-l pe Will că pare îngândurat.

— Dacă l-ar fi prins sau l-ar fi omorât pe Drake, gemenele n-ar fi scăpat ocazia să ne arunce asta în faţă, concluzionă Will.

— Poate că nu a reuşit totuşi să scape, propuse Chester ridicând puţin din umeri, ci l-au prins pe undeva. Poate că totul n-a fost decât un alt joc parşiv de-al lor.

— Nu, nu prea cred, zise Will cu ochii licărind de speranţă. Ce-ar fi obţinut dacă minţeau? Privi spre Chester. Deci, dacă Drake a supravieţuit ambuscadei... şi a reuşit într-un fel oarecare să

scape de Limitatori... mă întreb unde ar putea fi acum.
— Poate că s-a pitit undeva în Câmpia Mare, sugeră Chester.
— Sau poate că a mers în suprasol. Nu ştiu de ce, dar am avut mereu impresia că poate ajunge la suprafaţă oricând doreşte.
— Ei bine, oriunde ar fi, tare am mai avea nevoie de ajutorul său, completă Chester oftând şi scrutând cu încăpăţânare întunericul. Mi-aş dori să se afle aici cu noi în momentul ăsta.
— Eu nu aş dori *asta* nimănui, declară Will cu sinceritate, mormăind în încercarea de a-şi potrivi dispozitivul pe faţă. Îşi aşeză cureaua pe frunte şi o strânse bine, iar apoi coborî lentila astfel încât să îi ajungă exact peste ochiul drept. Descoperi că firul se desprinsese de cutia mică şi rectangulară pe care o avea în buzunarul de la pantaloni şi îl conectă din nou înainte să pornească dispozitivul. Deocamdată totul pare bine, spuse el răsuflând uşurat, în vreme ce lentilele deveniră portocalii.
Închizându-şi ochiul stâng, privi prin dispozitiv, aşteptând ca mozaicul de puncte luminoase produse de energia statică să dispară şi imaginea să se stabilizeze.
— Cred că e în regulă... da, e în regulă... funcţionează, îi spuse lui Chester şi apoi se ridică în picioare.
Dispozitivul îi arătă întreaga suprafaţă a ciupercii, ca şi cum aceasta ar fi fost scăldată într-o lumină portocalie.
— Mamă, Chester, arăţi tare ciudat, chicoti el privind imaginea în nuanţe de oranj a prietenului său. Parc-ai fi un grepfrut plin de lovituri... şi cu o tunsoare afro!
— Lasă-mă pe mine... Îi zise Chester nerăbdător. Spune-mi mai bine ce poţi să vezi în jurul nostru.
— Păi, locul ăsta e plat şi... destul de mare, observă Will. Arată cam ca... ei bine..., ezită el în căutarea unei comparaţii, de parcă ne-am afla pe o plajă după ce s-au retras apele. E destul de netedă, dar are şi câteva dune.
Se aflau pe un platou care se curba uşor şi părea să aibă mărimea a două terenuri de fotbal, deşi era destul de greu să spui cu exactitate până unde se întindea.
Will observă în depărtare o porţiune mare de rocă şi, cu paşi uriaşi, se îndreptă către ea. În condiţiile gravitaţiei reduse, se deplasa aproape fără efort.
— Da, cred că pot să văd marginea undeva, acolo... e la vreo treizeci de metri depărtare.

De pe pietre, reuşi să descopere şi locul în care se termina imensul platou creat de ciupercă. Dispozitivul lui Drake îi permitea să vadă cu mult mai departe, până la hăul imens al Porului. Reuşi să distingă chiar şi peretele opus, care părea abrupt şi strălucea de parcă pe el s-ar fi scurs un şuvoi neîntrerupt de apă.

— Dumnezeule, Chester, în ce groapă mare am căzut! şopti el, dându-şi seama de dimensiunile uriaşe ale Porului.

În minte îi veni brusc gândul că probabil la fel se vede şi muntele Everest de la fereastra unui avion ce trece pe lângă el. Will se concentră apoi la ceea ce era deasupra lor.

— Şi cred că mai este încă o întindere din asta chiar deasupra noastră.

Chester se chinui să privească şi el în aceeaşi direcţie cu prietenul său, dar nu reuşi să vadă nimic din cauza întunericului profund care învăluia întregul peisaj.

— Nu e la fel de mare ca asta pe care stăm noi, îl informă Will. Şi are şi găuri, urmă băiatul întrebându-se dacă nu cumva acestea erau rezultatul prăbuşirii bolovanilor şi rocilor care căzuseră, ca şi ei, în Por.

— Mai vezi şi altceva? întrebă Chester.

— Stai aşa, zise Will, mişcându-se puţin în încercarea de a vedea mai bine.

— Da? insistă Chester. Ce poţi să...

— Taci, te rog, măcar o secundă, spuse Will, a cărui atenţie fusese atrasă de o serie de obiecte. Erau regulate şi nu aveau cum să fi fost create de natură, nici măcar de forţele stranii ale naturii subterane care nu înceta nici măcar un moment să îl uimească. Pur şi simplu nu se potriveau în peisaj.

— Văd ceva ciudat acolo sus, îi zise el repede lui Chester, arătând cu degetul. Acolo, chiar la margine.

— Unde? întrebă Chester.

Vizorul lui Will se luptă din nou câteva secunde cu o explozie de energie statică, dar apoi îi oferi băiatului o privelişte foarte clară.

— Da, sunt o mulţime. Par să fie...

Se opri, părând nesigur de ceea ce vedea.

— Ei bine? insistă Chester.

— Din câte văd, ar putea fi un fel de *plase* întinse în nişte rame, răspunse Will. Ceea ce înseamnă că nu suntem singuri

aici, adăugă el, oricât de mult am căzut.
Chester pricepu repede informaţia şi izbucni imediat.
— Crezi că e vorba de Styx?
Brusc, îl înspăimânta faptul că s-ar putea afla din nou în pericol.
— Nu ştiu, dar parcă..., începu Will, însă vocea i se stinse.
Când vorbi din nou, Chester abia dacă reuşi să audă cuvintele prietenului său.
— Cred că într-una din ele se află un corp, murmură el.
Dându-şi seama ce ar fi putut să urmeze, Chester nu
spuse nimic, privindu-l în schimb pe Will cum începe să tremure.
— O, Dumnezeule, cred că acolo sus e Cal, zise Will, uitându-se îngrozit la corpul care zăcea cu mâinile depărtate pe plasa pe care Chester nu putea să o vadă.
— A..., Will, zise Chester şovăielnic.
— Da?
— S-ar putea să nu fie Cal, ar putea fi Elliott.
— Ar putea, dar pare să fie Cal, zise ezitând Will.
— Indiferent cine e, tot trebuie să îl căutăm pe celălalt. Dacă nu e Elliott, atunci ar putea fi încă...
Chester îşi înghiţi ultimele cuvinte, dar Will ştia exact ce dorise să spună prietenul său.
— Î*n viaţă,* zise el, întorcându-se ca să îl privească în faţă pe Chester, respirând rapid din cauza emoţiei. Dumnezeule, i-auzi ce spunem! Vorbim despre viaţă şi moarte ca şi cum ne-am referi la rezultatele unui nenorocit de examen. Toate astea ne fac să nu mai fim noi înşine.
Chester încercă să îl întrerupă, dar Will era imposibil de oprit.
— Fratele meu se află probabil acolo sus şi e mort. Iar tata, unchiul Tam, bunica Macaulay... au murit şi ei. Toată lumea moare în jurul nostru. Iar noi ne comportăm de parcă asta ar fi normal. Ce-am devenit?
Chester ascultase însă destul. Începu să ţipe la Will.
— Acum nu mai putem să facem nimic! Dacă împuţitele alea de gemene ar fi pus mâna pe noi, acum am fi fost morţi *cu toţii* şi n-am mai avea conversaţia asta imbecilă. Vocea ridicată a lui Chester răsună pe întinderea întregului platou, iar Will îl privi, uimit de furia bruscă a prietenului său. Acum dă-te jos de acolo şi ajută-mă s-o găsesc pe singura persoană care ne-ar

putea duce acasă!
Will se gândi o clipă la spusele prietenului său şi apoi sări de pe pietre, lângă el.
— Da, ai dreptate, zise el, şi apoi adăugă: ca de obicei.
Începură să exploreze împrejurimile, şi perspectiva de a o găsi cu adevărat pe Elliott începea să îi umple de groază.
— Aici am aterizat eu, explică Chester, arătând spre locul de unde se extrăsese cu atâta greutate.
Băiatul se lăsă pe vine şi începu să tragă de frânghia care, dacă nu se rupsese, ar fi trebuit să îi conducă spre Elliott. Făcând asta, dădură la iveală urma pe care o lăsase funia în ciupercă şi o urmară cu destulă ezitare. Dădură imediat de Elliott. Aterizase pe o parte, la fel ca Will, iar silueta ei zveltă se afundase mult în ciupercă.
— O, nu, cred că e cu faţa îngropată în chestia asta, zise Chester, care se aruncă imediat în groapă, încercând să elibereze capul fetei, aşa încât aceasta să poată respira pe nas şi pe gură. Repede! Se poate să nu fie în stare să respire!
— Este cumva..., întrebă Will, care venise pe partea cealaltă a corpului fetei.
— Nu ştiu ce să zic, răspunse Chester. Mai bine ajută-mă să o scoatem de-aici.
Chester începu să tragă de fată, iar Will o apucă zdravăn de un picior. O eliberară, provocând un zgomot ce semănase cu o sorbitură gigantică.
— Iisuse! strigă Chester văzând starea în care se afla braţul fetei. Era limpede că refuzase să dea drumul puştii şi, atunci când aterizase pe ciupercă, consecinţele fuseseră dramatice. Cureaua puştii era înfăşurată în jurul antebraţului, răsucit acum în chip oribil. Şi-a nenorocit braţul.
— Are cu siguranţă nişte oase rupte, aprobă Will cu tristeţe, în timp ce încerca să îndepărteze substanţa poroasă a ciupercii de pe faţa fetei, scoţându-i ultimele bucăţi dintre buze şi din nări. Dar e în viaţă. Încă mai respiră, îi spuse lui Chester, care nu părea să fie în stare să îşi ia ochii de la braţul contorsionat.
Will o întoarse pe Elliott pe partea cealaltă şi, dându-l pe Chester mai încolo, desfăşură cu grijă cureaua puştii de pe antebraţul fetei.
— Să ai grijă, îl rugă Chester cu vocea dogită.
Will îi dădu puşca şi apoi desfăcu frânghia din jurul taliei lui

Elliott. Îi scoase rucsacul din spinare, eliberându-i întâi braţul sănătos dintre curele.

— Haide să o ducem la adăpost, zise el şi o ridică pe fată, pornind spre peşteră.

O întinseră pe nişte haine de rezervă din rucsacuri. Respira cu regularitate, dar în rest nu dădea niciun semn de viaţă.

— Şi acum ce ne facem? întrebă Chester, privind încă braţul răsucit.

— Nu ştiu. Aşteptăm să se trezească, presupun, răspunse Will ridicând din umeri şi apoi oftă. Am de gând să mă duc după Cal, zise el brusc.

— Will, dar de ce nu-l laşi acolo? sugeră Chester. Oricum nu mai are nicio importanţă acum.

— Nu pot să fac asta — e fratele meu, îl contră Will şi părăsi peştera.

Will merse destul de mult, privind ciuperca de deasupra lui până când reuşi să localizeze una dintre găurile mai mari. Se pregăti şi apoi sări către ea. În alte circumstanţe, faptul că străbătea aerul precum o ghiulea umană l-ar fi umplut de plăcere. Acum însă nu îi provocă decât un gând pasager, fiindcă mintea îi era ocupată doar de lucrurile pe care le avea de făcut.

Când trecu prin gaură fără să se oprească, îşi dădu seama că exagerase şi că inerţia îl arunca mult prea departe. Se afla pe o traiectorie care avea să îl aducă mult deasupra celui de-al doilea strat de ciupercă.

— Uaaa! strigă el speriat şi începu să îşi rotească frenetic braţele în încercarea de a coborî.

Ajunse curând în cel mai înalt punct al traiectoriei şi începu să cadă înapoi. Observă că se îndreaptă direct spre o porţiune în care suprafaţa ciupercii era acoperită de nişte structuri ce semănau cu nişte catarge. Erau groase, de şase-şapte metri înălţime, iar la capăt păreau să aibă nişte mingi de baschet. O voce dintr-o porţiune îndepărtată a minţii sale îl informă îndatoritoare că erau probabil organele de reproducere ale ciupercii. Nu prea avea însă vreme să se gândească la asta. În timp ce se îndrepta direct către ele, încercă disperat să se apuce de suprafaţa lor buretoasă. Reuşi doar să le rupă de la bază sau să le detaşeze mingile din vârf, care se îndreptară apoi în toate direcţiile, dar asta îl ajută să îşi încetinească

mişcarea. Reuşi să aterizeze abia când ultimul lujer imens se rupse în mâinile lui, eliberându-i calea. Dar lucrurile nu se îmbunătăţiseră substanţial, pentru că acum aluneca în genunchi pe suprafaţa uleioasă într-o direcţie care avea să îl proiecteze dincolo de margine. În faţa lui nu mai era nimic care să îl poată încetini, aşa încât se aruncă pe burtă şi îşi înfipse degetele şi bombeurile în pielea ciupercii, începu să urle, imaginându-şi că e pe cale să alunece de pe suprafaţa curbată lin a stratului acela şi să ajungă din nou în Por, dar reuşi să se oprească chiar când era pe cale să o facă.
— Iisuse, a fost cât pe-aci! pufni el, rămânând absolut nemişcat.
Fusese într-adevăr foarte aproape — capul îi trecuse binişor de buza ciupercii şi acum putea vedea limpede stratul de pe care plecase.
Se trase dincolo de margine şi rămase liniştit o vreme.
— Trebuie să continui, îşi zise el într-un târziu şi se ridică în picioare.
Înaintă câţiva paşi foarte bine măsuraţi către rame. Nu avea de gând să mai facă mişcări bruşte, având în vedere aventura prin care tocmai trecuse.
Cadrele erau structuri rectangulare simple, cam de dimensiunea unei porţi de fotbal. Păreau făcute din trunchiuri de copaci tineri, nu mai groşi de zece centimetri în diametru, legate unul de celălalt la fiecare colţ. Dacă materialul acela era lemn — dar nu putea să fie foarte sigur —, acesta fusese înnegrit şi carbonizat, ca şi cum ar fi ars o bucată de vreme. În interiorul cadrului se vedea un număr impresionant de curele groase, împletite astfel încât să formeze un fel de plasă. Erau dure şi fibroase şi de aceea presupuse că erau făcute din coaja vreunei plante, poate chiar din aceea a ciupercii imense. Mergând de-a lungul lor, observă că multe dintre plase erau rupte, însă cea în care aterizase Cal părea să fie într-o stare destul de bună.
Se opri în faţa trupului fratelui său, forţându-se să se uite la el, dar îşi îndepărtă repede privirea. Îşi muşcă buza, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să se întoarcă pur şi simplu la Chester. La urma urmei, nimic din ce-ar reuşi să facă el nu schimba situaţia. Ar fi putut să lase cadavrul chiar acolo.
Auzi vocea bubuitoare a lui Tam, limpede ca şi cum uriaşul

bărbat s-ar fi aflat chiar lângă el. „Fraţi, ha, ha, nepoţii mei sunt fraţi cu adevărat.” Tam rostise cuvintele acelea când Will şi Cal se reîntâlniseră în casa familiei Jerome din Colonie după atâţia ani în care fuseseră despărţiţi.

Şi mai era ceva. Chiar înainte ca Tam să îşi sacrifice viaţa pentru ca Will şi Cal să poată scăpa, îi promisese că va avea grijă de fratele său mai mic.

— Îmi pare atât de rău, Tam, zise Will cu voce tare. N-am reuşit să-l ţin lângă mine. Te-am... te-am dezamăgit.

„Ai făcut şi tu ce-ai putut, băiete. Nu puteai să procedezi altcumva”, se auzi vocea gravă a lui Tam. Deşi Will ştia că glasul acela exista doar în mintea sa surescitată, cuvintele îi aduseră o oarecare alinare.

Nu schiţă însă nicio mişcare spre corpul lui Cal, continuând să se întrebe dacă nu era mai bine să îl lase acolo.

„Nu, nu pot să fac asta. N-ar fi corect”, îşi spuse Will. Cu un oftat, se apropie de plasă şi încercă să afle dacă aceasta putea suporta şi greutatea lui. Scârţâi puţin când se urcă pe ea, dar păru să fie fixată bine pe suprafaţa ciupercii. Se aşeză în patru labe şi începu să se mişte cu grijă. Cal era într-unul din colţurile îndepărtate. Curelele fibroase se mişcau, aşa încât Will hotărî să înainteze şi mai încet. Era de-a dreptul înspăimântător, fiindcă rama se întindea destul de mult deasupra hăului. Încercă să se convingă din nou că, dacă structura aceea ar ceda, va cădea pur şi simplu pe stratul de ciupercă de pe care venise. Asta dacă avea noroc.

Veni şi mai aproape de corpul fratelui său. Cal căzuse pe burtă, iar Will se simţi recunoscător pentru că era cruţat de priveliştea chipului său. Băiatul avea încă frânghia înfăşurată în jurul taliei, iar Will apucă de ea şi o trase până ajunse la capăt. O privire rapidă îi arătă că funia se rupsese. Ca să nu se mai gândească la enormitatea faptului că trupul fratelui său era doar la câţiva centimetri distanţă, Will încercă să îşi imagineze ce se întâmplase. Trupul lui Cal fusese prins în plasă, iar el, Chester şi Elliott fuseseră proiectaţi pe stratul de dedesubt. Corpul fratelui său fusese pe post de ancoră şi era foarte posibil ca lucrul acesta să le fi salvat viaţa, împiedicându-i să cadă mai departe.

Will ţinea capătul rupt al frânghiei în mână, neavând nici cea mai mică idee despre ce ar fi trebuit să facă în continuare.

Capul şi un picior al fratelui său erau îndoite în unghiuri ciudate faţă de corp, făcându-l să pară mic şi zdrobit. Will se întinse şi atinse uşor pielea de pe antebraţul băiatului cu vârful unui deget, dar apoi îşi retrase repede mâna. Era rece şi tare şi nu semăna deloc cu ceea ce fusese Cal.

Prin mintea lui Will se perindau amintiri vii, ca nişte scene dintr-un film, montate la întâmplare. Îşi aminti de râsul lui Cal, când priviseră vântul negru de la fereastra dormitorului său. Urmă un potop de alte amintiri din lunile pe care le petrecuseră împreună în Colonie, inclusiv cea a clipei de la început, când Cal îl scosese din temniţă ca să îl aducă acasă şi să îi prezinte o familie despre care nu ştiuse niciodată că există.

— I-am dezamăgit pe toţi, zise Will, mârâind încordat printre dinţii strânşi. Pe unchiul Tam, pe bunica Macaulay şi chiar pe mama mea adevărată, completă el, amintindu-şi cum fuseseră nevoiţi să o abandoneze pe Sarah, rănită de moarte, în tunelul răvăşit de vânt. Iar acum pe tine, Cal, adăugă el în direcţia corpului inert, care se legăna uşor din cauza palelor de vânt.

Will era atât de îndurerat, încât îl podidiră lacrimile.

— Îmi pare rău, Cal, suspină el din nou şi din nou.

Auzi un urlet stins şi, clipind des ca să îşi alunge lacrimile, privi în jos, spre ciuperca pe care aterizaseră. Ochii lui Bartleby străluceau ca două farfurii lustruite de cupru — erau fixaţi asupra lui Will. Băiatul îşi dădu seama că nu era singurul care îl plânge pe Cal.

„Şi acum, ce să fac?”, îşi zise Will, iar apoi repetă întrebarea cu voce tare.

— Spune-mi ce ar trebui să fac, Tam.

De data aceasta, nu mai primi niciun răspuns din imaginaţie, dar Will realiză instinctiv cum ar fi procedat unchiul său în situaţia aceea. Trebuia să fie practic, exact ca el, chiar dacă ăsta era ultimul lucru pe care îi venea să îl facă.

— Vezi dacă nu ai nevoie de ceva, bolborosi Will şi, fără să tulbure trupul lui Cal, începu să-l cerceteze. Descoperi briceagul fratelui său, o pungă de alune şi câteva globuri luminescente de rezervă. Într-unul dintre buzunare găsi un baton de ciocolată sigilat, dar deformat — Caramac. După felul în care se topise, era limpede că băiatul îl avusese cu el o bună bucată de vreme.

— Preferata mea! Cal, nu voiai să o împărţi şi cu mine! rosti

Will, zâmbind în ciuda durerii pe care o simţea.
Îndesă batonul de ciocolată în buzunarul jachetei şi, nedorind să întoarcă trupul fratelui său, tăie cureaua ploştii de apă care era trecută peste umărul lui Cal, iar apoi o înnodă din nou ca să poată să o ducă. Desfăcu apoi curelele de la rucsacul lui Cal şi îl ridică cu grijă. Observă că era plin de găuri pe o parte. Pânza tare avea o mulţime de perforaţii mici, iar când atinse una dintre ele, îşi dădu seama imediat că mâinile îi sunt acoperite de un lichid negru şi lipicios. Era sângele lui Cal. Îşi frecă repede palmele de pantaloni. Asta pusese capac — nu avea de gând să mai caute nimic.
Rămase lângă Cal o bucată de vreme, mulţumindu-se doar să îl privească. Din când în când, prin mijlocul Porului cădea o ploaie şuierătoare de pietre sau o aversă mereu schimbătoare, lucind ca nişte stele. Cu excepţia acestor zgomote, totul era liniştit şi nemişcat la marginea aceea a ciupercii.
Deodată, se auzi o bufnitură înfundată de undeva din spatele său. Suprafaţa ciupercii păru să se îndoaie şi să se cutremure, iar plasa se scutură puternic sub el.
— Asta ce naiba a mai fost? O stâncă? spuse Will, privind speriat în jur. Trase repede concluzia că un obiect cu o masă considerabilă se prăbuşise pe suprafaţa ciupercii, iar şocul ciocnirii se transmisese până la el. Se hotărî să plece de acolo — nu era locul în care să pierzi prea multă vreme. Decise pe loc, în momentul acela, ce avea de făcut. Se apucă zdravăn cu mâinile de plasă şi îl împinse pe Cal cu picioarele până la marginea ramei.
Privind în josul Porului, Will se cutremură, imaginându-se pe el însuşi căzând în hăul acela. Privi apoi spre corpul lui Cal.
— Nu ţi-au plăcut niciodată înălţimile, nu-i aşa? şopti el.
Trase adânc aer în piept şi apoi strigă.
— La revedere, Cal!
Lovi puternic cu picioarele şi îi aruncă trupul mult dincolo de marginea ramei. Privi corpul inert cum pluteşte în Por, pierzând surprinzător de puţină înălţime în drumul său. Ca la o înmormântare din spaţiu, trupul se rotea încet din cauza gravitaţiei scăzute, iar frânghia îi şerpuia în jur. Începu să cadă abia când ajunse la o distanţă considerabilă. Traiectoria i se schimbă şi începu să se prăbuşească, iar Will îl privi pe fratele său până când acesta deveni un punct minuscul care sfârşi

prin a fi înghiţit de întunericul atotstăpânitor de dedesubt.
— La revedere, Cal, strigă Will încă o dată, iar vocea i se pierdu în adâncurile Porului, reuşind să stârnească doar un ecou vag.
Bartleby urlă şi el, scoţând un vaiet ascuţit şi jalnic, ca şi cum ar fi ştiut că stăpânul său se îndreaptă spre locul odihnei veşnice.
Copleşit de un sentiment năucitor de disperare şi jale, Will se întoarse şi începu să escaladeze plasa pentru a reveni pe suprafaţa ciupercii, trăgând după el rucsacul fratelui său. Deodată, rămase absolut nemişcat.
Închise ochii şi îşi apăsă fruntea cu palma, ca şi cum ar fi fost fulgerat de o durere îngrozitoare. Dar nu era o durere obişnuită.
— Nu, taci odată, zise el. Nu!
O voce din adâncul minţii sale îi spunea că ar trebui să îl urmeze pe fratele său, încercând să îl convingă că ar fi bine să sară şi el. La început, crezu că imboldul izvorăşte din sentimentul de vinovăţie faţă de moartea violentă a lui Cal, care provenea din gândul că l-ar fi putut salva dacă s-ar fi comportat altcumva. I se păru deodată că şi el căpătase brusc o frică de înălţime, la fel ca fratele său. Îşi dădu însă repede seama că alta era problema. Vocea din mintea lui se transformase într-un impuls căruia Will abia reuşea să i se opună.Ca şi cum ar fi ieşit din propriul corp şi s-ar fi privit de undeva din depărtare, Will văzu imaginea limpede a trupului său răspunzând impulsului. Din perspectiva aceea îndepărtată, eliberată de emoţii şi sentimente, saltul în gol părea să fie un act perfect logic. Era rezolvarea tuturor problemelor sale, un sfârşit binecuvântat al nefericirilor şi incertitudinilor sale. Încă nemişcat pe plasă, Will se lupta cu imboldul, încercând frenetic să i se opună.
— Încetează, idiotule! articulă el printre buzele strânse.
Nu avea nici cea mai mică idee despre ce i se întâmplă.
Conflictul care se desfăşură în mintea sa îi făcea întreg corpul să tremure. Impulsul ucigaş preluase deja controlul membrelor sale, obligându-le să se mişte independent de voinţa lui, şi văzu cum se întoarce încet, dar sigur spre abis. Will părea însă capabil să mai controleze o parte a corpului său, aşa încât îşi încleştă mâinile pe plasă atât de tare, încât îl dureau. Era însă

mulţumit că reuşise să se oprească. Cel puţin reuşise să facă *ceva* ca să se împotrivească nebuniei aceleia.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă el tremurând mai tare ca niciodată.

Deodată îşi aminti însă de Chester, care îl aştepta mai jos. Din cauza acestui gând, sau poate fiindcă reuşise să câştige bătălia cu imboldul ucigaş, descoperi că îşi recăpătase controlul asupra membrelor şi că ele reîncepuseră să îi dea ascultare. Dădu drumul plasei pe care o strânsese cu atâta putere şi se târî grăbit până la marginea ciupercii, terifiat de gândul că victoria aceea ar fi putut fi doar temporară.

* * *

Dedesubt, Chester îi ştergea faţa lui Elliott cu una din cămăşile sale de rezervă. Apoi, în timp ce îi umezea buzele cu puţină apă, fata murmură ceva. Chester aproape că scăpă bidonul din mâini. Ochii ei erau pe jumătate deschişi, ca şi cum ar fi încercat să vorbească.

— Elliott, rosti Chester apucând-o pe fată de mână.

Ea se străduia în continuare să spună ceva, dar vocea îi era atât de slabă, încât abia dacă se putea auzi.

— Nu încerca să vorbeşti. Totul e în regulă — trebuie doar să te odihneşti, zise el pe cel mai încurajator ton de care se simţi în stare, dar ea îşi ţuguie buzele, ca şi cum ar fi fost furioasă. Ce s-a întâmplat? o întrebă băiatul.

Ochii lui Elliott se închiseră însă, iar capul îi căzu din nou pe spate, căci fata îşi pierdu iar cunoştinţa.

Exact în momentul acela, Will străbătu perdeaua de apă şi pătrunse în peşteră.

— Elliott s-a trezit pentru o secundă... a spus câteva cuvinte, îl informă Chester pe prietenul său.

— Asta e bine, răspunse Will.

— Dar apoi a leşinat din nou, urmă Chester, care observă imediat schimbarea petrecută în prietenul său. Will, nici tu nu arăţi prea bine. A fost îngrozitor... cu Cal?

Will se mişca de parcă ar fi fost secătuit de energie, aflându-se pe punctul de a se prăbuşi.

— Elliott o să-şi revină, Chester. E rezistentă, răspunse Will, evitând întrebarea prietenului său. O să-i vindecăm şi braţul, continuă el începând să cotrobăie în rucsacul lui Cal. Aruncă o ploscă spre Chester şi apoi pachetul de alune.

Adaugă şi astea la rezervele noastre, zise, după care se împletici până la perete, sprijinindu-se de el.
Bartleby trecu şi el prin cascadă şi-i privi pe rând pe băieţi, cu ochii săi posomorâţi, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că niciunul dintre ei nu e Cal. Îşi scutură picăturile de apă de pe pielea care atârna pe el şi apoi se îndreptă direct spre Will, cuibărindu-se lângă el şi sprijinindu-şi capul imens de coapsa băiatului. Will scărpină absent fruntea pisicii, iar Chester îşi dădu seama că era prima dată când îl vedea arătând vreun strop de afecţiune pentru Bartleby.
— Nu mi-ai răspuns, îl îmboldi Chester. Despre Cal...
— Am avut grijă de el, răspunse prietenul său cu un glas inexpresiv, apoi închise ochii cu un oftat prelung şi-l lăsă pe Chester treaz de unul singur în cavernă.

Capitolul trei

Drake trecu de un colţ şi intră în cavernă, dar rămase nemişcat când observă un soldat.
— La naiba! mormăi el, trăgându-se neauzit înapoi în gura tunelului.
După uniforma verde-cenuşie, Drake îşi dădu seama că soldatul era din Divizia Styx. De obicei, asemenea soldaţi nu erau folosiţi în Adâncuri, rolul lor principal fiind acela de a patrula la graniţele Coloniei şi de a supraveghea Oraşul Etern. În ultima lună însă, îşi spuse el, nimic nu mai fusese *obişnuit.* Nu numai că trenuri întregi, umplute cu temuţii Limitatori se revărsaseră în Staţia Minerilor, dar în sprijinul lor fuseseră mobilizate şi două regimente ale Diviziei. Nu văzuse niciodată atâta agitaţie.
Lăsându-se la pământ, Drake continuă să spioneze de după colţ şi mai aruncă o privire asupra soldatului solitar. Omul era cu spatele la el şi îşi lăsase puşca pe pământ. Soldatul nu părea să fie prea vigilent, dar ar fi fost oricum foarte riscant să îl atace. Drake se strâmbă. Era un neajuns evident. Drumul său s-ar fi prelungit cu cel puţin o oră dacă ar fi trebuit să se

întoarcă şi s-o apuce prin alt tub de lavă ca să ajungă în Câmpia Mare.
Deodată, auzi zgomotul ca de tunet al unui motor ambalat, care umplu toată caverna. Drake ieşi şi mai mult din tubul de lavă, pentru a putea vedea ce se petrece. Între el şi soldat apăruse una dintre uriaşele maşini de excavaţie ale coproliţilor, scoţând fum din nenumăratele ţevi de eşapament aflate în partea din spate şi formând un nor negru prin care Drake abia dacă reuşi să distingă siluetele câtorva coproliţi. Soldatul supraveghea deci o operaţiune minieră.
Drake ştia că era crucial să distrugă celulele din Cazemată, unde fusese testat virusul, înainte ca soldaţii Styx să ajungă la ele. Şi asta cât mai repede posibil. Nu avea altă alternativă decât să înfrunte soldatul.
Se ridică încet în picioare şi, rămânând cât mai aproape de peretele cavernei, se îndreptă încet către Styx. Ajutat de urletul motorului şi de faptul că atenţia soldatului era concentrată asupra unui coprolit care ieşea din maşina de excavaţie, Drake reuşi să ajungă pe nesimţite în spatele santinelei, îl doborî cu o singură lovitură aplicată în ceafa. Drake luă imediat puşca soldatului, trase piedica şi se asigură că era încărcată. Îşi îngădui un zâmbet. Se simţea mai bine acum, că avea în mâini o armă adevărată şi nu mai era nevoit să se bazeze pe flintele sale destul de rudimentare.
Trecându-şi cureaua puştii peste umăr, se întoarse către cei patru coproliţi care rămăseseră unul lângă celălalt, nu departe de locul în care căzuse soldatul Styx. După cum se aşteptase, nu avuseseră nici cea mai mică reacţie la ceea ce făcuse. Erau complet nemişcaţi, cu excepţia unuia care îşi clătina capul într-un ritm molcom, precum coroana unui copac mângâiată de o adiere. Drake se minuna de fiecare dată văzând cât de pasive şi de nepăsătoare erau fiinţele acelea blânde. Coproliţii erau maeştri în minerit şi roboteau în permanenţă pentru a asigura Coloniei rezervele de cărbune, minereu de fier şi alte materii prime de importanţă vitală, iar, în schimb, soldaţii Styx îi tratau ca pe nişte sclavi, aruncându-le numai nişte rămăşiţe de fructe şi legume şi oferindu-le doar atâtea globuri luminoase câte aveau nevoie pentru a supravieţui. Globurile erau fixate apoi în jurul vizoarelor costumelor lor groase, de culoarea ciupercilor, şi, ca urmare, oricine putea spune cu exactitate la ce anume se

uita un coprolit. În momentul acela, privirile lor nu se îndreptau nici asupra Limitatorului inconştient, nici a lui Drake sau a maşinii imense în care părea că aveau de gând să se urce.
— Plecaţi mai repede de-aici, băieţi, strigă Drake, încercând să domine zgomotul motorului. Mergeţi înapoi în aşezarea voastră. Soldaţii Styx îşi vor da seama că asta e opera unui proscris, aşa încât nu vor exista represalii asupra voastră, zise el fluturându-şi braţul în direcţia soldatului căzut. Mergeţi acasă!
Drake dădu ocol imensei maşinării cu abur. Era o bestie imensă cu o carcasă cilindrică, alcătuită din secţiuni groase de oţel. Deplasându-se pe cele trei şenile extrem de solide, maşinăria avea montată în partea din faţă o freză cu margini de diamant, de aproximativ zece metri în diametru, permiţându-i să-şi croiască drum chiar şi prin cea mai dură dintre roci.
Trapa din partea din spate era deschisă. Pe măsură ce se gândea mai mult, în mintea lui Drake prindea contur o idee nebunească. Avea nevoie să ajungă cât mai repede în centrul Cazematei, acolo unde ştia că sunt situate celulele de testare, iar asta avea să-i ia o mulţime de timp dacă străbătea distanţa pe jos.
— Mă întreb, zise el cu voce tare. Deşi nu pilotase niciodată un asemenea vehicul până atunci, fusese în interiorul lor de mai multe ori şi nu păruseră prea greu de controlat. Iar acesta avea deja motorul pornit şi era gata de drum — echipa celor patru coproliţi era pe punctul de a pleca atunci când el îl doborâse pe supraveghetorul Styx.
Se îndreptă spre trapă şi, păşind în interior, privi în jurul său cu atenţie. Totul era construit din metal nevopsit, înnegrit de fum, cu excepţia zonelor care erau folosite cu regularitate şi care străluceau precum oţelul brunat. Ochii i se opriră pe manetele pentru viraje şi pe numeroasele cadrane dindărătul lor.
— Merită să încerc, zise el, dar când era pe cale să închidă trapa în urma sa, nişte degete butucănoase apucară de margine.
Trapa se deschise din nou. În dreptul ei stătea un coprolit care se uita direct la Drake.
— Ce-i? izbucni Drake.
Era extrem de neobişnuit. Deşi silueta din faţa lui era mai degrabă sinistră, cu membrele sale îngroşate şi cu ochii

strălucitori, Drake nu se simţi ameninţat. Nici măcar nu îi trecea prin cap că ar putea fi atacat de un coprolit. Îi cunoştea destul de bine — erau incapabili să rănească pe cineva. În orice caz, îşi dăduse silinţa de-a lungul anilor să îi ajute, oferindu-le orice glob luminos avea în plus în schimbul hranei.

Atât el, cât şi coproliţii ştiau că e un schimb de daruri, fiindcă el nu avea de fapt nevoie de hrana lor, în timp ce lor le trebuia cu siguranţă fiecare glob luminos.

Coprolitul rămase acolo, strângând marginea trapei, iar în spatele său se ivi încă unul şi apoi şi ceilalţi doi, aşa încât Drake constată că se reunise întreaga echipă. Ca un grup de roboţi cărora li se dăduse o comandă mută, începură să înainteze cu toţii în acelaşi timp.

— Ce faceţi? Pentru voi nu e sigur aici! strigă Drake, dar se dădu deoparte, fiindcă fiinţele acelea ciudate păreau hotărâte să intre în vehicul.

După ce ultimul coprolit închise şi încuie trapa din spate, Drake observă cum se aşază fiecare la locul său. Doi dintre ei ocupară locurile aflate de o parte şi de alta a trapei şi îşi puseră centurile. Ceilalţi doi înaintară spre partea din faţă a vehiculului, iar unul se întoarse către Drake. Bărbatul realiză că era coprolitul care clătinase din cap — era cu câţiva centimetri mai înalt decât ceilalţi.

— N-ar trebui să fiţi aici. E prea riscant, zise Drake, dar coprolitul îşi aşeză mâna pe scaunul şoferului şi îl întoarse, ca şi cum i l-ar fi oferit lui Drake.

Bărbatul scutură din cap. Era fără precedent. Pe lângă faptul că nu se amestecau niciodată cu oamenii, menţinând o neutralitate aproape religioasă, coproliţii ştiau prea bine că singura consecinţă a ajutorării şi ascunderii unui proscris avea să fie moartea lor, urmată probabil de represalii împotriva întregii lor aşezări. Cei patru îşi puneau în pericol femeile şi copiii. Cu toate acestea, păreau să se fi pus de acord, fără vorbe, să îl ajute!

Drake ridică din umeri şi se aşeză pe scaunul şoferului, în timp ce coprolitul mai înalt îl ocupă pe cel al copilotului, aflat lângă el. Al doilea coprolit se postă în spatele a ceea ce părea a fi o consolă de navigaţie, judecând după harta ciudată întinsă pe un fel de rafie aflat în faţa sa şi după şirul de compasuri aranjate la înălţimea capului.

Drake privi gânditor mulţimea de manete de control şi apoi apăsă cu putere cea mai mare dintre pedalele aflate la picioarele sale. Ambala motorul, dar nu se întâmplă nimic. Coprolitul de lângă el se întinse ca să împingă şi să rotească o pârghie de pe panoul de control, iar vehiculul începu să se târască înainte.

— OK! strigă Drake acoperind zgomotul motorului şi scăzând puţin presiunea de pe acceleraţie, în timp ce trăgea levierul care îi permitea să vireze la stânga.

Vehiculul începu ascultător să se mişte pe o traiectorie curbă. Pe când farurile scoteau la iveală o bucată din cavernă, Drake orientă vehiculul către tubul de lavă care avea să îl conducă până la Câmpia Mare. Nu prea vedea pe unde merge şi îşi miji ochii încercând să zărească ceva dincolo de cei câţiva centimetri de cristal pur ai parbrizului. Era fără îndoială extrem de dificil, şi asta nu numai fiindcă parbrizul era foarte zgâriat şi acoperit de praf, dar şi pentru că vederea îi era limitată de freza imensă montată în partea din faţă a vehiculului. De câteva ori se ciocni de pereţii tubului de lavă, făcându-i pe coproliţi şi chiar pe el însuşi să se menţină cu dificultate pe scaune.

Când ieşi din tunel şi ajunse pe Câmpia Mare, apăsă pedala de acceleraţie până la podea. Vehiculul ţâşni înainte, surprinzându-l cu viteza cu care traversa peisajul selenar al câmpiei. În ciuda urletului motorului, Drake putea auzi cum şenilele zdrobesc bolovanii, transformându-i în nisip. Judecând după valurile de căldură intensă pe care le simţea în ceafa, îşi dădu seama că, în spatele său, cei doi coproliţi deschideau mereu uşile cuptorului pentru a adăuga combustibilul care alimenta maşinăria.

După câţiva kilometri, se auzi un pocnet ascuţit. Parbrizul de cristal fusese izbit cu ceva. Auzi din nou zgomotul acela, dar de data aceasta fusese lovită caroseria, care sunase ca un clopot aflat undeva în depărtare. Drake îşi dădu seama că se trăgea în ei.

Farurile vehiculului dezvăluiră un Limitator cu puşca ridicată. Drake izbucni în râs — era ca şi cum un ţânţar ar fi încercat să îi vină de hac unui elefant. Se aruncă asupra unuia dintre leviere pentru a îndrepta vehiculul către Limitator care, la rândul său, trase încă un foc de armă. Păru să îşi piardă însă

repede din încredere, dându-şi seama că maşinăria imensă se îndrepta exact spre el şi că era momentul s-o ia la fugă. Asta şi făcu, schimbând frecvent direcţia, ca un iepure urmărit de un copoi.
Drake nu avea însă de gând să îl lase să scape atât de uşor. Reuşise să înveţe cum să stăpânească vehiculul şi nu îi venea foarte greu să se ţină după Limitator, care, fiind din ce în ce mai agitat, se împiedică şi căzu. Drake se îndreptă direct spre el, dar, chiar în ultimul moment, Limitatorul se rostogoli din calea vehiculului. Puşca sa nu avu însă acelaşi noroc şi fii zdrobită de terenul stâncos.
— E ziua ta norocoasă, prietene! urlă Drake trecând pe lângă Limitator şi ridicând un levier pentru a reveni pe cursul spre Cazemată.
După doi kilometri, Drake zări pentru prima dată zidul Cazematei şi acesta deveni foarte curând singurul lucru vizibil prin parbriz — o panglică gri-închis care se întindea peste câmpie. Încetini uşor, oprindu-se chiar în faţa lui. Nesigur cu privire la ce ar fi trebuit să facă, aruncă o privire spre coprolitul de lângă el. Acesta se întinse şi împinse un alt levier. Întregul vehicul se cutremură, iar freza frontală începu să se rotească uşor.
Vibraţiile crescură în intensitate atât de mult, încât lui Drake i se împăienjeni privirea. Când freza ajunse la viteză maximă, coprolitul arătă spre accelerator. Drake îl apăsă uşor, iar vehiculul porni înainte. Freza atinse zidul de beton, iar dinţii ei acoperiţi cu diamant începură să muşte, scuipând torente imense de praf. Drake privi fascinat cum freza pătrunde prin beton ca un cuţit fierbinte printr-o bucată de unt. Când atinse armătura de fier, puterea imensă a acesteia fu dezvăluită pe de-a-ntregul — smulgea cu uşurinţă bucăţi mari de perete.
Le trebuiră cinci minute pentru a străbate zidul exterior al Cazematei, iar apoi freza întâlni doar despărţituri interioare, prin care trecu de parcă ar fi fost de hârtie. Când consideră că a înaintat destul de mult, Drake coti vehiculul către un coridor şi îl opri. Îşi scoase centurile şi merse către trapa din spate. O deschise şi examină atent dimensiunile distrugerilor pe care vehiculul le lăsase în urma sa. Coloanele care sprijineau tavanul fuseseră demolate, iar bucăţi mari de beton se prăbuşiseră din tavan. Dacă ar fi vrut să îl urmărească, soldaţii

Styx nu se înhămau la o treabă prea uşoară. Se întoarse către coproliţi.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, zise el.

Unul dintre cei doi aşezaţi lângă cuptor dădu din cap în direcţia sa. Drake nu reuşi să îşi reţină un chicotit. Pentru un coprolit, era deja limbut. Îi salută şi apoi coborî din vehicul.

Nu îi luă prea mult să localizeze coridorul cu celulele de testare, cel pe care îl descoperiseră prima dată Cal şi Elliott. Luminile strălucitoare îl făcură să clipească des. Spre deosebire de restul Cazematei, care se degradase după decenii de nefolosire, camera aceea era curată şi uimitor de albă. În timp ce mergea prin zona centrală, cam de douăzeci pe zece metri, observă că pe ambele părţi se aflau şiruri de uşi. Aruncă o privire fugară prin hubloul de observaţie şi văzu că în celule nu mai rămăsese nimeni în viaţă. Corpuri în putrefacţie zăceau în balta propriilor fluide. Drake clătină din cap. Savanţii Styx găsiseră fără îndoială ceea ce căutau şi, dacă putea judeca după bieţii cobai din celule, virusul Dominion era letal şi constituia o ameninţare palpabilă la adresa celor din suprasol.

Drake se gândi pentru o clipă că ar fi putut încerca să extragă o mostră de virus viabil dintr-un cadavru — înarmat cu proba aceea, ar fi fost posibil să prepare un vaccin, iar complotul Styx ar fi fost zădărnicit. Toate uşile celulelor erau însă sigilate pe margine cu cordoane groase de sudură şi, în afară de a arunca în aer una, nu vedea cum altfel ar fi putut să intre. Iar dacă ar fi vrut să încerce acest lucru, în afară de faptul că s-ar fi infectat el însuşi, ar fi fost responsabil şi pentru răspândirea virusului în atmosferă. Mai exista şi riscul ca un curent de aer să ducă virusul tocmai în suprasol. Clătină din cap, abandonând grăbit ideea, şi merse să investigheze echipamentul de laborator de pe o masă aşezată lângă zidul din capătul încăperii. Nu găsi însă nimic care să semene cu o mostră de virus.

„N-am timp”, îşi zise Drake, conştient că soldaţii Styx ar fi putut ajunge în orice moment. Folosi toţi explozivii din raniţă, aşezând încărcăturile la baza fiecăreia dintre uşile celulelor. Nu avea de gând să îşi asume niciun risc — căldura deflagraţiilor o să ucidă cu siguranţă toate virusurile rămase şi o să sterilizeze întreaga zonă, iar celulele vor fi îngropate sub mii de tone de beton şi piatră.

Potrivi fitilurile şi apoi o rupse la fugă. Deşi reuşise să se îndepărteze destul de mult când se declanşă explozia, simţi cum îi este supt aerul din plămâni, în timp ce suflul îl dărâmă la pământ. Nu îi păsa — era doar uşurat că îşi atinsese obiectivul. Presupunând că Sarah Jerome avusese grijă de celelalte două surse ale virusului Dominion când se sacrificase luându-le cu ea pe gemenele Rebecca şi aruncându-se în Por, era posibil ca ameninţarea mortală a virusului Dominion să fi fost neutralizată. Asta doar până când savanţii Styx găseau alte lanţuri virale în Oraşul Etern sau sintetizau un alt virus în laboratoarele lor subterane.
Drake traversă câmpia pe jos şi îi trebuiră mai puţin de două zile pentru a ajunge la Staţia Minerilor, unde se pierdu într-un vagon gol de la mijlocul trenului. Nu trebui să aştepte prea mult înainte ca trenul să se pună în mişcare — câţiva soldaţi din Divizie se urcară în vagonul santinelei şi imensul şarpe de oţel părăsi apoi gara. Îşi pregătise puşca pe care o capturase de la Limitator pentru cazul în care vreunul dintre ei s-ar fi decis să inspecteze restul trenului, dar nu veni nimeni. Iar asta era o delăsare neobişnuită din partea lor.
Când trenul ajunse în staţia din Colonie, lui Drake nu îi veni să creadă cât e de norocos. Escaladă peretele imens al vagonului şi apoi sări lângă şine, doar pentru a descoperi apoi uluit că poarta era complet nepăzită. Se dovedi o joacă de copil să ajungă pe străzile Coloniei, dar, odată aflat acolo, constată că aerul era îmbâcsit de o perdea de fum negru. Când intră în spaţiul imens al cavernei de sud, în faţa ochilor i se aşternu o privelişte ciudată. Coloane groase de fum se ridicau din mijlocul ei, iar la baza lor străluceau focuri roşii care luminau tavanul de piatră aflat deasupra.
— Mahalaua, îşi zise Drake.
Era limpede că se petrecea ceva cutremurător şi simţi că trebuie să vadă cu ochii săi ce anume. Se strecură tot mai aproape de zona aceea, până când ajunse la periferie. Aici văzu legiuni de soldaţi din Divizia Styx, care mărşăluiau ţinând în mâini torţe aprinse. Zări în depărtare câteva siluete care încercau cu disperare să îşi croiască drum afară din Mahala, să străpungă cordonul gros de soldaţi şi auzi cum acestea urlă, măcelărite fără milă. Locuitorii disperaţi ai Mahalalei nu încetau să se năpustească asupra soldaţilor, cu hainele arzând şi cu

feţele înnegrite de funingine, încercând să treacă dincolo. De fiecare dată când vreunul dintre ei apărea dintr-o alee era spintecat cu brutalitate de soldaţi, care îşi fluturau tăişurile curbate, de parcă ar fi fost nişte fermieri care recoltează porumb.
Alţi Styx, îmbrăcaţi cu hainele lor lungi şi negre, ce lăsau să se vadă doar gulerele albe, se plimbau în spatele liniei de soldaţi, strigându-şi ordinele. Avea loc o distrugere sistematică a Mahalalei — preţ de veacuri, Styx îngăduiseră rebelilor şi nemulţumiţilor din Colonie să trăiască în ghetoul lor, dar acum se luase în mod evident decizia ca acest „cancer” să fie eradicat. Drake privi cum se prăbuşeşte o clădire cu patru etaje şi distinse forme umane printre bucăţile de zidărie... şi, mai rău, pe cele ale unor copii... mâinile lor micuţe fluturau neajutorate în timp ce erau striviţi de cascadele de blocuri de calcar.
Ascuns printre umbre, omul acela, călit de anii îndelungaţi în care supravieţuise luptându-se atât cu soldaţii Styx, cât şi cu neajunsurile din Adâncuri, cedă şi începu să plângă. Barbaria la care era martor aproape că era mai mult decât putea el îndura. Şi nu putea face nimic pentru a opri această atrocitate, fiindcă era singur împotriva atâtor soldaţi Styx.
Cu radioul urlând pe frecvenţa unui post turcesc şi aerul condiţionat umplând interiorul cu o căldură insuportabilă, taxiul ţâşnea pe străzi. Ca şi cum şoferul ar fi cunoscut pe de rost sincronizarea fiecărui set de semafoare, reuşea să se strecoare mereu prin intersecţii chiar înainte ca lumina galbenă să se stingă, lăsând locul celei roşii. Nu părea să observe nenumăratele spinări de măgar de pe drum, prin urmare, doamna Burrows era aruncată dintr-o parte în alta a banchetei, de parcă ar fi călărit o cămilă care o luase la goană.
Deşi ploua cu găleata, femeia deschise fereastra până jos şi îşi sprijini capul în aşa fel încât faţa să îi fie scăldată de curentul de aer. Bucurându-se de vântul şi de picăturile de ploaie care îi cădeau pe chip, îşi lăsă privirea să hoinărească de-a lungul asfaltului strălucind de umezeală. Se pierdu în succesiunea de linii şi petice reflectate de lumină ale firmelor de pe frontonul magazinelor, fără să se gândească la ceva anume, dar simţindu-se eliberată după şederea în sanatoriul Humphrey.
Privi în sus, recunoscând cu oarecare surprindere locul în care

se aflau.
— Highfield?
— Da, drumurile sunt mai libere în seara asta, comentă şoferul.
— Am locuit aici, răspunse ea, în timp ce maşina acceleră pe lângă intersecţia care ar fi dus-o pe bulevardul Broadlands.
— Aţi locuit? întrebă şoferul. Să înţeleg că nu mai locuiţi?
— Nu, răspunse femeia.
Vânduse casa în timpul unui moment de vârf al pieţei imobiliare, obţinând în felul acesta o sumă frumuşică, din care putea să trăiască. Deşi nu mai era proprietarul casei aceleia, simţi un imbold neaşteptat de a merge până acolo, de a privi locul pentru ultima dată. Chiar dacă acel capitol al vieţii ei se încheiase, rămăseseră o mulţime de lucruri nerezolvate.
— Nu mai e acasă, şopti doamna Burrows, spunându-şi însă imediat că nu îşi putea îngădui luxul unei vizite.
Avea multe alte lucruri mai presante de rezolvat.
Când trecură pe strada High, privi magazinele pe care le cunoştea atât de bine. Zări curăţătoria şi chioşcul de presă de unde îşi cumpărau ziarele. Văzu apoi că vitrina magazinului de legume Clarke fusese bătută în scânduri şi se întrebă dacă nu cumva dăduse faliment. Dugheana aceea demodată de verdeţuri şi fructe fusese una dintre favoritele Rebeccăi, un lucru pe care doamna Burrows îl considerase întotdeauna ca fiind o ciudăţenie, de vreme ce exista prin preajmă şi un supermarket foarte bun, care făcea în plus şi livrări la domiciliu. Într-un final, trecură şi pe lângă muzeul unde lucrase soţul ei, dar doamna Burrows preferă să privească în altă direcţie. Pentru ea, era un loc al eşecului, un monument al speranţelor sale spulberate.
Părăsiră curând Highfield şi ajunseră repede la intersecţia cu centura de nord a Londrei. Se opriră la semafor, iar lângă ei frână o maşină albă, lovită, cu radioul urlând la maxim. Era ticsită cu pasageri, şi dinăuntrul ei o tânără o fixă pe doamna Burrows cu o privire insolentă. Era probabil cu numai doi sau trei ani mai mare decât Rebecca, dar fata arăta obosită, avea cearcăne sub ochi, iar părul tăiat până la umeri era soios, părând că are nevoie urgentă de şampon. Ochii reci ai fetei rămaseră fixaţi cu agresivitate asupra doamnei Burrows, în timp ce fata scuipă o bucată de gumă de mestecat care se lovi

de portiera taxiului.
— Ce faci, scroafa împuţită? izbucni şoferul furios, fluturându-şi mâna în direcţia fetei. Ambală apoi motorul cu furie. N-aş lăsa-o pe fata mea să facă aşa ceva.
Tânăra încerca în continuare, fără prea mult succes, să o incomodeze cu privirea pe doamna Burrows.
— Nu, nici eu. Ştiu întotdeauna unde este fiica mea: acasă, în siguranţă, declară ea.
— Şi eu la fel, dar tinerii ăştia nu au pic de respect, zise şoferul, aplecându-se asupra volanului pentru a putea privi mai bine cealaltă maşină. Niciun pic de respect, repetă el, apăsând acceleraţia la maximum şi tăind calea maşinii albe, în timp ce claxona cu putere.
Patruzeci de minute mai târziu, traversau deja râul şi mai aveau doar câteva intersecţii până la locul în care se ridicau trei blocuri-turn imense, care dominau peisajul. Doamna Burrows crezu că îşi va seama în care dintre ele locuia sora ei Jean, dar fiecare drum pe care o apucau părea să o îndepărteze de ţintă. Şoferul renunţase să mai folosească harta şi se baza acum doar pe amintirile doamnei Burrows.
— Asta pare vag familiar, zise ea.
— Suntem în sudul Londrei. Pe aici toate locurile arată la fel, chicoti şoferul, dând descurajat din cap. Mai bine mai căutăm.
— Stai puţin, îmi amintesc de asta, ia-o la stânga pe-aici, îl direcţionă doamna Burrows. Da, sunt destul de sigură că aici este, zise ea zărind blocul în care locuia sora ei. Pătrunseră pe o alee care se dovedi o fundătură, iar taxiul se opri scârţâind.
— Am ajuns, rosti şoferul.
Doamna Burrows ieşi din maşină şi îşi luă genţile din portbagaj. Apoi îi oferi şoferului un bacşiş extrem de generos.
— Să vă dea Dumnezeu sănătate dumneavoastră şi familiei, strigă şoferul în urma ei, în timp ce doamna Burrows îşi târa bagajele spre intrare.
Privi şirul nesfârşit de butoane care corespundeau apartamentelor, cele mai multe dintre ele fiind stricate, şi observă imediat că uşa de la intrare era oricum deschisă. Pătrunse în holul blocului şi descoperi că, în chip miraculos, liftul funcţiona, deşi era la fel de împuţit cum şi-l aducea aminte de la ultima ei vizită. Ajunse la etajul al treisprezecelea, iar uşile se dădură în lături.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă doamna Burrows păşind peste o baltă de vomă, care se întindea chiar în faţa uşii liftului.
Apăsă pe butonul soneriei şi apoi aşteptă. Încercă din nou, sunând mai lung de această dată. După un timp, din spatele uşii se auziră nişte foşnete, iar doamna Burrows observă că este privită prin vizor.
— Deschide mai repede, Jean! zise doamna Burrows. Uşa rămase însă închisă, aşa încât doamna Burrows îşi înfipse degetul pe buton, făcând soneria să sune neîntrerupt. Sora ei avu nevoie de minute întregi până să se hotărască să deschidă uşa.
— Cine dracu' te crezi? urlă ea, pufnind furioasă, cu omniprezenta ţigară înfiptă în colţul gurii.
Era îmbrăcată într-o haină veche, iar părul cărunt îi era ridicat într-o parte, de parcă tocmai se sculase din somn.
— Salut, Jean, rosti doamna Burrows.
Mătuşica Jean îşi miji ochii, iar apoi se dădu cu un pas în spate, ca şi cum numai aşa ar fi putut să se concentreze asupra persoanei care stătea în prag.
— Celia! Tu eşti! strigă ea, deschizând gura atât de larg, încât ţigara i se desprinse de pe buze şi căzu pe covorul tocit, stârnind un nor de scântei roşietice.
— Ei bine, pot să intru?
— Sigur, sigur că poţi. Sora ei trebui mai întâi să stingă mucul de ţigară, care provocă o gaură în covor. Dar de unde ai ştiut că-s acasă?
— Când nu eşti tu acasă, Jean? îi zise doamna Burrows ridicându-şi genţile.
Holul era ticsit cu teancuri de ziare vechi, aşa cum şi-l aducea aminte dintotdeauna, iar în aer plutea un miros acru.
— Ar fi trebuit să mă suni mai întâi, pentru orice eventualitate, zise sora ei şi apoi tuşi zgomotos.
— Am sunat, dar mi-ai închis telefonul.
Mătuşica Jean păru să nu fi auzit explicaţia surorii sale.
— Vrei un ceai? o întrebă ea când intrară în bucătărie. Credeam că eşti în sanatoriul ăla, Herbert, cu doctorii ăia... Înseamnă că ţi-au dat drumul?
— Am decis că e momentul să plec, zise doamna Burrows privind starea jalnică în care se afla bucătăria. Continuă imediat, fără să îşi tragă răsuflarea. M-am gândit că Rebecca o

să facă lună locul ăsta. Dar unde e? în camera ei?
Jean se întoarse şi clipi în direcţia surorii ei.
— Nu, zise ea, dar cuvântul sună ca o combinaţie între „nu” şi un „a” surprins.
— Poftim?
— A plecat.
— Cum adică *a plecat?*
Doamna Burrows se albi la faţă. Făcu brusc un pas către sora ei, dărâmând de pe masă un castron lustruit de lemn, plin cu banane pe jumătate putrezite, şi o scrumieră mult prea plină.
— S-a cărat acu’ multă vreme. Şi-a făcut băgăjelu’ şi-a plecat. Chiar aşa. Mătuşa Jean nu îşi putea privi sora în ochi, ca şi cum ştia că făcuse ceva îngrozitor. Îmi pare rău, Celia, dar nu vreau să mai am de-a face cu ea. Scârba aia mică mi-a stricat toate ţigările şi mi-a vărsat...
— Dar, Jean! strigă doamna Burrows, apucând-o pe sora ei şi începând să o zgâlţâie. Te rugasem să ai grijă de ea în locul meu. Pentru numele lui Dumnezeu, nu are decât doisprezece ani! Unde şi când a plecat?
Mătuşica Jean răspunse tărăgănat.
— Ţi-am spus, s-a întâmplat cu ceva vreme în urmă. Şi de unde să ştiu unde s-a dus? I-am lăsat un mesaj femeii ăleia de la asistenţă socială, da’ n-a catadicsit să mă sune înapoi.
Doamna Burrows îi dădu drumul surorii ei şi trase un scaun de sub masă, dărâmând şi mai multe obiecte pe podea. Se lăsă să cadă pe el, iar gura ei deschisă părea că articulează cuvinte, deşi nu se putea auzi nimic.
Aplecată deasupra chiuvetei, mătuşica Jean dădea din mâini bolborosind ceva, apoi se opri şi adăugă:
— Pe urmă a venit Will, împreună cu vărul lui.
Doamna Burrows îşi întoarse încet capul spre sora ei.
— Îmi cer iertare, ai spus cumva *Will ?* Fiul meu, *Will?*
— Da, a trecut pe la mine cu văru-său. Şi aveau cu ei şi minunăţia aia de pisică imensă, Bartleby.
— Dar Will a dispărut de mai bine de şase luni. Doar ştii asta. Îl caută prin toată ţara, pe el şi pe prietenul lui, Chester.
— Nu ştiu nimic de niciun Chester, dar pot să-ţi spun că Will a fost aici acu’ vreo două luni. Nu se simţea prea bine când a ajuns, dar Cal ăla — ce băiat minunat — l-a îngrijit pe Will până s-a însănătoşit. Şi Bartleby! N-am mai văzut niciodată o pisică

aşa de mare, decât poate la zoo.
— Pisică mare? se miră doamna Burrows. Pisică mare? Luă una dintre nenumăratele sticle goale de votcă de pe masă şi o strânse în mână. Rămase tăcută pentru o vreme, uitându-se pur şi simplu la eticheta roşu-argintie. În tăcerea care se lăsase în încăpere, sistemul de răcire al frigiderului decise brusc să pornească, scoţând întâi un pocnet şi apoi un huruit uşor.
— E ciudat, dar şi Bessie a noastră a avut probleme cu fiu-său mai mare. A intrat într-o treabă şi... Mătuşica Jean se opri, dându-şi seama că eforturile ei de a abate atenţia doamnei Burrows cu bârfe de familie nu aveau cum să reuşească.
Cu ochii încă aţintiţi la eticheta roşu-argintie, doamna Burrows clătină uşor din cap, dar rămase tăcută. Mătuşica Jean deveni din ce în ce mai agitată, până când izbucni brusc:
— Celia, de ce nu-mi vorbeşti? De unde să fi ştiut eu că era încă dispărut? De ce nu zici nimic?
Doamna Burrows aşeză la loc sticla goală, împingând-o de pe marginea mesei, de parcă ar fi fost un bibelou preţios. Trase adânc aer în piept şi apoi expiră încet, ridicând privirea către sora ei.
— Fiindcă, Jean, mă întreb dacă ar trebui să chem poliţia sau... sau dacă nu cumva ar trebui să te închid undeva fiindcă ai luat-o razna. Sau poate amândouă.
Ca urmare a mesajelor disperate pe care doamna Burrows le lăsase la poliţia din Highfield, cineva de acolo reuşi să dea într-un final de inspectorul Blakemore. Acesta sună, aşa cum promisese, şi avu cu doamna Burrows o conversaţie îndelungată în care femeia îi relată ultimele noutăţi. În exact treizeci de minute, bărbatul îşi făcu apariţia cu încă un ofiţer şi cu o echipă de legişti.
— Se pare că cineva a început deja să demoleze locul ăsta, fură primele cuvinte ale inspectorului când intră pe hol şi privi scrisorile şi ziarele aruncate la întâmplare pe covor.
— Ah, al naibii de grozav, adăugă unul dintre legiştii din spatele lui, cu o voce plină de resentimente. Avem de-a face cu un gunoier, băieţi, le spuse colegilor săi. Mai bine v-aţi suna soţiile şi le-aţi anunţa că o să lucraţi până târziu.
În câteva secunde, poliţiştii începuseră deja să cotrobăie peste tot, iar doamna Burrows şi sora ei plecară spre secţia de poliţie, unde fură interogate separat şi trebuiră să semneze

declaraţii.
Se întoarseră acasă abia duminică pe la prânz, cu o maşină de patrulare a poliţiei. Câteva dintre lucrurile mătuşicii Jean fuseseră împachetate şi luate pentru cercetări.
Apartamentul, deşi era într-o dezordine groaznică, arăta cu mult mai îngrijit decât înainte ca echipa de legişti să înceapă să îl cerceteze. Poliţiştii îşi dăduseră silinţa să aşeze în teancuri ordonate ziarele vechi şi scrisorile şi aruncaseră pungile cu gunoi din bucătărie, după ce le examinaseră conţinutul. Pe cea mai mare parte din mobile se vedea praf pentru evidenţierea amprentelor, deşi acesta era greu de deosebit de cel care se depusese acolo dinainte.
Fără să îşi dea silinţa să îşi scoată hainele, cele două surori se lăsară să cadă în fotoliile din sufragerie. Amândouă arătau epuizate.
— Mor după un fum, anunţă mătuşica Jean şi, găsind un pachet în apropiere, scoase o ţigară pe care o aprinse imediat. Ah, aşa-i mai bine, anunţă ea după primele fumuri. Cu ţigara între buze, începu să cotrobăie după telecomanda televizorului. Iac-aşa, zise ea şi i-o întinse doamnei Burrows, care i-o luă cu un gest automat. Uită-te la ce vrei!
Degetele doamnei Burrows zvâcniră deasupra butoanelor, dar nu apăsară niciunul.
— Acum mi-am pierdut nu numai soţul, ci şi *ambii* copii. Iar poliţia crede că eu sunt de vină. Ei cred că eu am făcut-o.
Mătuşica Jean îşi ridică bărbia, scoţând un nor de fum care îi ascunse pentru o clipă faţa.
— Nu se poate să creadă...
— O, ba exact aşa stau lucrurile, Jean, o întrerupse doamna Burrows pe sora ei. Mi-au cerut să mărturisesc totul. Unul dintre ei chiar a folosit cuvintele: „Toarnă toate lăturile”. Au o teorie imbecilă: ei cred că am avut „complici” care l-au răpit pe Will şi că el s-a întors aici după ce a reuşit să scape din ghearele lor. Şi să nu mă întrebi ce presupun ei că am făcut cu Roger şi Rebecca sau cu Chester. Bănuiesc că mă cred primul asasin în serie din Highfield!
Mătuşica Jean încercă să mârâie indignată, dar nu reuşi decât să stârnească o tuse neplăcută auzului.
— Eşti sigură că Will n-a pomenit absolut nimic despre locul în care a fost? întrebă doamna Burrows, după ce Jean reuşi să se

oprească din tuşit.
— N-a suflat nicio vorbuliţă, dar, indiferent unde a fost, am avut senzaţia că vrea să se întoarcă, zise mătuşica Jean, şi că avea de gând să-l ia cu el şi pe ăla mai mic, pe văr'su Cal.
— Ţi-am mai spus — nu există nicio rudă de-ale lui Roger al cărei nume să fie Cal.
Mătuşica Jean clipi plictisită.
— Cum spui tu, bombăni ea. Îmi amintesc însă că lui Cal nu prea i-a plăcut aici şi că voia să se ducă din nou în sud.
— În jos, spre sud? repetă gânditoare doamna Burrows. Şi spui că băiatul ăsta mai mic semăna cu Will ca două picături de apă?
— Ca două boabe-ntr-o păstaie, aprobă mătuşica Jean.
Doamna Burrows îşi aţinti privirea asupra ecranului stins al televizorului, în timp ce prin minte i se învârtejeau numeroase explicaţii.
— Dacă femeia misterioasă care a apărut la sanatoriul Humphrey era mama adevărată a lui Will, oare nu s-ar putea ca băiatul ăsta să fi fost *fratele* lui? presupuse ea.
Mătuşica Jean ridică din sprânceană.
— Fra'su?
— Da, de ce nu? răspunse doamna Burrows. Nu este imposibil. Şi ai mai spus că Will era supărat pe Rebecca?
— A, da, zise mătuşica Jean scoţând un alt nor de fum. Mi s-a părut c-o urăşte, dar şi că-i era cam frică de ea.
Doamna Burrows clătină din cap cu o expresie nedumerită pe chip.
— Trebuie să descurc toate iţele astea. Mă simt ca atunci când pierd începutul unui film şi trebuie să mă chinuiesc să-mi imaginez ce s-a întâmplat deja.
Mătuşica Jean mormăi că are nevoie să bea ceva şi apoi căscă zgomotos.
— Iar ca să înţeleg această poveste, trebuie să mă întorc în locul în care a început totul, o anunţă doamna Burrows şi apoi se ridică în picioare. Privi telecomanda televizorului, pe care o ţinea încă în mână. Şi, cu siguranţă, nu o să am nevoie de asta, zise ea, aruncând-o în poala surorii sale şi apoi ieşind grăbită din încăpere.
— Cum vrei, bombăni mătuşica Jean, aprinzându-şi o altă ţigară de la cea pe care nu o terminase încă.

Capitolul patru

Un cal scăpat din hăţuri, zise bătrânul Styx, aplecându-se ca să examineze urmele late pe care excavatorul coproliţilor le lăsase pe pământ.

Le urmări din priviri până la deschizătura perfect circulară tăiată în zidul Cazematei. Păşi peste bucăţile de beton împrăştiate pe pământ până când ajunse destul de aproape ca să poată atinge cu mâna sa înmănuşată interiorul pasajului nou-săpat. Îndepărtând-o, frecă praful între vârfurile degetelor.

Din pasaj se iţi o umbră.

— Coproliţii n-ar face niciodată de capul lor un asemenea gest, concluzionă bătrânul Styx. Nu-i aşa, Cox?

— Nici într-un milion de ani, îl aprobă silueta cocoşată păşind reticentă în pata de lumină aruncată de lanterna bătrânului Styx.

Din pasaj ieşi un Limitator care mărşălui hotărât spre comandant. Se opri lângă bătrân, luând poziţie de drepţi.

— Care e situaţia? îl întrebă bătrânul Styx în limba lor nazalizată.

— O explozie considerabilă a cauzat prăbuşirea pe arii extinse a tavanului peste celule şi peste coridoarele din jurul lor. Ne-ar lua câteva săptămâni să excavăm zona. Dar…

— Dar ce? lătră nerăbdător bătrânul Styx.

Limitatorul continuă, vorbind şi mai repede.

— Explozia a pornit de lângă celulele de testare, aşa încât e extrem de posibil ca temperaturile ridicate să fi alterat orice rămăşiţă de virus Dominion, raportă el.

Bătrânul Styx inspiră adânc, trăgând aerul printre buzele încordate.

— Înseamnă că e o pierdere de timp. N-o să mai găsim nicio urmă de Dominion acolo. Lasă celulele aşa, ordonă el.

Incapabil să înţeleagă schimbul de replici, dar sensibil la reacţia bătrânului Styx, Cox îşi rotea ochii fără pupile pe sub marginea soioasă a glugii.

— Veşti proaste? întrebă el.

Bătrânul Styx trase din nou adânc aer în piept şi reveni la limba engleză.
— Da, şi cred că ştim amândoi cine a făcut asta.
— Drake, răspunse Cox. Trebuie avut grijă de el o dată pentru totdeauna.
— Nu mai spune, mârâi bătrânul Styx.
— Ar trebui să ne mai uităm o dată pe aici, sugeră Will, în timp ce se pregăteau să plece din cavernă. Să fim siguri ca nu ne-a scăpat ceva.
— Desigur, zise Chester. Ridicând puşca lui Elliott, îşi puse ochiul la vizor şi cercetă întreaga suprafaţă a ciupercii. Măcar acum pot să văd, adăugă el, încântat că are un instrument pe măsura vizorului lui Will şi că nu mai depindea de lumina slabă a globurilor luminoase.
Merseră pe căi separate pe suprafaţa ciupercii, căutând şi alte lucruri de-ale lor care s-ar fi putut împrăştia în timpul căderii. În timp ce păşea pe materialul elastic, Will observă că pisica nu se mai despărţea de el. Odată cu dispariţia lui Cal, Bartleby părea să îşi fi transferat supunerea către el şi trebuia să recunoască în sinea sa că se simţea neaşteptat de consolat de prezenţa constantă a motanului lângă el.
— Am mai găsit o puşcă! îi strigă Chester lui Will.
— Grozav, îi răspunse Will, privindu-l cum scoate ceva din ciupercă.
După un moment, Chester strigă din nou.
— Vizorul e spart, dar în rest pare să fie în regulă.
Will continuă să caute în jurul său, adunând o sticlă goală de apă, o bucată de frânghie şi un glob luminos pentru care trebui să sape destul de mult. Privi apoi spre Chester, ca să vadă unde se dusese. Prietenul său era tocmai de partea cealaltă a ciupercii, sărind straniu, ca un iepure, şi testând, pe cât se părea, efectele gravitaţiei reduse. Era o privelişte de-a dreptul caraghioasă.
— Ei, cadet spaţial! strigă Will puţin iritat. Cred că am terminat aici.
— Îhî! îi răspunse Chester, care se grăbi apoi înspre el. Ajutat de lipsa gravitaţiei, Chester pe jumătate zbura, pe jumătate alerga, acoperind întreaga distanţă cu graţia unui struţ ameţit. Râzând mereu, reuşi să se oprească destul de brusc după un ultim salt imens.

— E aşa mişto! Ai absolută dreptate — mă simt de parcă aş fi pe suprafaţa Lunii!
— Mai degrabă pe planeta Zog, sugeră Will.
— Dar, gândeşte-te, Will. Parcă am avea puteri supranaturale, ca şi cum am fi supereroi sau ceva de genul ăsta. Putem sări peste clădiri şi alte chestii asemănătoare.
— Da, desigur, dacă exista vreuna pe-aici, bombăni Will în timp ce mergeau agale spre cavernă.
Will folosi bucata de frânghie pe care o găsise ca să lege cu foarte multă grijă braţul lui Elliott peste piept, imobilizându-l pe cât de bine se pricepea. Fata nu tresări şi nici măcar nu scoase vreun sunet în tot timpul acela.
— Acum ar trebui să fie bine, zise el. Hai să împachetăm totul şi să plecăm de-aici.
Will tocmai lega clapa unui buzunar lateral al rucsacului, când Chester vorbi din nou.
— Will, încercam să fac ordine prin lucrurile lui Elliott şi am găsit o mulţime de încărcături explozive şi de flinte.
— Da. Şi? răspunse Will, care nu îşi dădea seama unde vrea să ajungă prietenul său.
— Păi... asta m-a făcut să mă gândesc... mai avem artificii din acelea pe care le-ai adus de la suprafaţă?
— Candele romane?
— Nu, rachete.
— Da, încuviinţă Will. Mai am două. Dar de ce întrebi?
— Mă tot gândesc... Dacă le-am lansa de-aici, poate că cineva aflat pe marginea Porului le-ar putea vedea şi ne-ar trimite ajutoare.
Will cântări pentru o clipă spusele prietenului său.
— Cred că n-ar strica să încercăm. Dar nu ştiu dacă mai sunt bune — se poate să le fi ajuns umezeala. Scotoci până în fundul rucsacului său, de unde scoase cele două rachete, pe care le mirosi. Par să fie în regulă, zise el. Sper ca şi beţele să fie întregi. Le pescui dinăuntru şi descoperi că unul dintre ele se rupsese la un capăt şi era puţin cam scurt. Ce păcat! ţâţâi el, dar le înfipse pe amândouă în rachete.
Când se îndreptă împreună cu Chester către marginea ciupercii, Will simţi din nou nevoia aceea iraţională, ca atunci când fusese chemat să se arunce în Por. Începu să se mişte foarte încet. Deşi îşi dorea cu disperare să îi spună lui Chester

ce simţea, hotărî că nu e cazul să îl îngrijoreze de pomană, în plus, prietenul său ar fi crezut probabil că îşi pierde minţile, ceea ce trebuia să recunoască şi el că era destul de posibil. Îşi dorea acum mai mult decât orice să se întoarcă şi să se îndrepte către cavernă. În loc de asta, se lăsă să cadă în genunchi şi începu să se târască în patru labe. Asta îl făcu să se simtă ceva mai sigur şi mai stăpân pe sine, ca şi cum imboldul acela ucigaş ar fi avut mai mult de muncă pentru a-l aduce până la margine şi a-l face să se arunce de acolo.

— Ce te-a apucat? întrebă Chester, când observă că prietenul său se trântise la pământ.

— Ar trebui să ai şi tu grijă — sunt vânturi foarte puternice lângă margine, minţi Will. În locul tău, nu aş sta în picioare.

Chester privi în jur, nedetectând nimic altceva decât mângâierea ocazională a câte unei pale de vânt, şi ridică din umeri.

— Bine, dacă zici tu, răspunse el, aşezându-se imediat în patru labe.

Will sugeră să se oprească imediat după ce depăşiră limita ciupercii de deasupra lor. Nu dorea să se apropie mai mult de abis. Îşi folosi briceagul ca să înţepe în două locuri suprafaţa ciupercii.

— N-avem sticle de lapte. Va trebui să ne descurcăm aşa, zise el, după care înfipse beţele rachetelor în găurile făcute, astfel încât să stea în poziţie verticală.

— Ai grijă să le îndrepţi în unghiul potrivit, îl sfătui Chester.

— Mulţumesc, profesore Hawking, răspunse Will cu bună dispoziţie. Făcu ultimele ajustări ale rachetei cu băţul mai scurt, căreia părea că-i lipseşte ceva, în comparaţie cu cealaltă. Satisfăcut că ambele erau aţintite în sus, spre mijlocul Porului, dădu foc fitilului celei mai scurte, învârtind rotiţa brichetei.

— T minus cinci, anunţă el cu un accent american.

— Imaginează-ţi că le vede cineva şi vine până aici să ne recupereze, zise Chester, cu vocea debordând de optimism.

— Hmm, Chester, ar fi de spus două lucruri, îi răspunse Will, folosindu-şi vocea normală. Primul e că am căzut probabil câţiva kilometri buni, aşa încât, chiar dacă vor vedea rachetele, vor trebui să coboare pe o distanţă a naibii de mare ca să ajungă la noi, zise el aruncând o privire spre groapa uriaşă care

se căsca în faţa lor, înainte de a încerca să aprindă din nou bricheta. Al doilea e că s-ar putea să căpătăm mai mult decât ne-am dorit. Asta în cazul în care le observă Styx.
Chester se trase mai aproape de Will, ca şi cum ar fi vrut să îl împiedice să aprindă fitilul.
— Păi, în cazul ăsta, poate că n-ar trebui...
— Dar vreau să văd cât de sus o să urce, zise Will, cu entuziasm şcolăresc.
— Da! Hai să-i dăm drumul, ce naiba! îl aprobă Chester.
— Oricum, nu-s sigur că o să meargă, îl informă Will pe Chester, văzând că hârtia albastră în care era învelit fitilul nu lua foc. Ah, în sfârşit, se bucură el, când se aprinse hârtia.
Se îndepărtară de rachetă mergând tot în patru labe şi rămânând în expectativă.
Racheta ţâşni cu un şuierat puternic, dar înainte să fi zburat prea mult, viră abrupt către peretele Porului. Ciuperca de deasupra lor nu le dădu voie să vadă cât de sus ajunsese. Se auzi un pocnet şi apoi observară o geană de lumină roşie care inundă tot Porul.
— Degeaba! exclamă Will. Sper să facem o treabă mai bună cu cealaltă.
Reuşi să aprindă fitilul aproape imediat, iar racheta urcă prin întuneric din ce în ce mai sus, încât băieţii trebuiră să îşi dea capetele pe spate ca să îi observe zborul.
Era ca şi cum ar fi privit o rachetă care sfâşie cerul nopţii, plecând de pe suprafaţa Pământului. Parcursese câteva sute de metri bune, când explodă cu un zgomot asurzitor, iar culorile sale vii alungară întunericul. Jerbe de scântei roşii, albe şi albastre apărură una după cealaltă, permiţându-le băieţilor să arunce priviri fugare la peretele Porului de deasupra lor. Străfulgerările dădură la iveală ceea ce ar fi putut fi o mulţime de alte ciuperci care ieşeau din pereţi. Vălul întunericului le acoperi însă repede, deşi ecourile exploziei mai răsunară preţ de câteva secunde, până când lăsară locul vuietului obişnuit al vântului şi clipocitului discret al apei.
Will îşi potrivi vizorul peste ochi şi se întoarse spre Chester. Băiatul părea descurajat, de parcă momentul intens de emoţie îi amintise cât de adânc se aflau în interiorul Pământului şi cât de gravă era situaţia lor. Will îl bătu uşurel pe umăr.
— Haide, nu se ştie niciodată... Poate că acolo, sus, ne-a

văzut totuşi cineva.
Gemenele Rebecca îşi croiau drum cu greu către marginea micii suprafeţe de ciupercă pe care aterizaseră când auziră explozia primei rachete. Erau îmbrăcate identic, cu jachetele de camuflaj, în culorile terne ale Limitatorilor. Singurul lucru care le deosebea era că una şchiopăta şi era ajutată de cealaltă să înainteze.
— Artificii? se miră geamăna rănită, iar fetele se opriră la marginea ciupercii pe care aterizaseră.
Priviră în întuneric, încercând să vadă mai bine. Câteva minute mai târziu, o rachetă explodă nu cu mult deasupra capetelor lor.
— Da, artificii, concluzionă geamăna rănită. Ascultară amândouă preţ de câteva momente, privind în susul Porului ca să vadă dacă nu se mai întâmpla şi altceva. Nu urmă însă nimic. Există o singură persoană destul de imbecilă ca să facă aşa ceva.
— Da, *subtil*... foarte *tsubtil*, o aprobă cealaltă geamănă. *Fratele* no*ts*tru ne-a trimi*ts* o invitaţie şi tare o *tsă* regrete.
Începură să râdă, dar geamăna care şchiopăta se întoarse imediat către sora ei, cu faţa golită de orice veselie.
— Vorbeşti al naibii de ridicol. Ce s-a-ntâmplat cu tine? zise ea sec, fără nicio urmă de compătimire în voce. Te sâsâi.
Sora ei îşi duse imediat mâna la gură.
— Cred că mi-am rupt ni*st*e din*ts*i.
— Ia mâna de acolo şi lasă-mă să văd, porunci geamăna şchioapă luminând cu lanterna chipul surorii ei. Da, incisivii de sus s-au rupt, observă ea cu răceală.
Sora ei îşi trecu degetul peste cioturi.
— Probabil că m-am lovit în timp ce cădeam, zise ea supărată. O *ts*ă mi-i fac când o *ts*ajungem din nou în *ts*upra*ts*ol.
— *Dacă,* zise sec cealaltă fată. Dar la braţ ce-ai păţit?
— Cred că mi-a *ts*ărit din umăr.
— Asta nu-i o problemă. Dar hai să scăpăm întâi de chestia asta, zise ea.
Fata luă tăişul în formă de coasă de la sora ei, care îl ţinea în mâna ce-i atârna inertă pe lângă corp. Pentru un moment, geamăna contemplă arma crudă, lungă de vreo cincisprezece centimetri, cu marginile strălucitoare înmuiate în uleiul secretat de ciupercă, aşa încât lumina care se reflecta pe ea

avea o nuanţă cenuşie. Pe neaşteptate, îşi duse arma la buze şi o sărută.

— Drăguţa de tine, zise ea plină de afecţiune, manifestându-şi recunoştinţa faţă de arma aceea, care era singurul motiv pentru care ea şi sora ei nu continuaseră să cadă în josul Porului.

Geamăna care şchiopăta reuşise să se întindă şi să prindă cu ea marginea unei ciuperci în timp ce cădeau. Deşi se mişcau cu o viteză atât de mare încât lama trecuse fără probleme prin ciupercă, fusese de ajuns pentru a le schimba traiectoria către ciuperca de dedesubt.

Manevra aceea bine gândită le salvase, dar asta nu rămăsese fără urmări — braţul fetei care sâsâia trebuise să suporte greutatea lor combinată, aşa încât forţa care acţionase asupra lui fusese considerabilă.

Demonstraţia de afecţiune a fetei şchioape se termină foarte repede.

— Bleah! E de-a dreptul scârbos! strigă ea, încercând să scuipe uleiul ciupercii care îi umezise buzele.

Apucă arma de mâner şi o aruncă, mişcându-şi doar încheietura. La mai bine de zece metri depărtare se afla un pâlc de organe reproducătoare, care se ridicau de pe suprafaţa ciupercii. Coasa se răsuci în aer de câteva ori şi apoi se afundă în mingea de la capătul filamentului. Nu era probabil o coincidenţă faptul că sfera se afla la aceeaşi înălţime la care ar fi fost faţa lui Will dacă băiatul ar fi stat chiar acolo.

— Bine *ts*intit! o felicită geamăna sâsâită pe sora ei, în timp ce priveau amândouă cum bila de la capătul filamentului oscilează dintr-o parte în alta. Doar că nu accept niciun *dacă.* O *tsă* gă*ts*im o cale de a părăsi locul ă*ts*ta, adăugă ea.

— Sunt convinsă de asta, zise geamăna care şchiopăta, dar, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să nu mai sâsâi şi dă-mi să-ţi văd braţul. Îşi ajută sora să îşi dezbrace haina lungă şi apoi palpă delicat umărul fetei. Da, a ieşit din încheietură. Cred că ştii ce urmează acum. Îi dădu lanterna Styx surorii ei, care şi-o prinse zdravăn la subraţ. Geamăna care şchiopăta păşi apoi în lateral şi îşi aşeză mâinile într-o priză fermă a părţii superioare a braţului dislocat, pe humerus. Trase aer în piept. Eşti gata?

— Da, zise cealaltă, clătinând din cap şi încruntându-se

concentrată.
Cu o singură mişcare hotărâtă, geamăna care şchiopăta apăsă braţul către corpul surorii ei. Humerusul pivotă în jurul lanternei cilindrice şi intră la locul său în încheietură, scoţând un trosnet uşor, ca şi cum cineva ar fi rupt o rămurică. În ciuda durerii atroce pe care trebuie să o fi simţit, fata nu scăpă nici măcar un suspin.
— Gata, zise geamăna care şchiopăta, ar trebui să fie în regulă acum.
— Vrei să mă uit puţin la piciorul tău? o întrebă cealaltă, ştergându-şi broboanele de sudoare de pe frunte.
— Nu, e doar o zgâ... Se opri în mijlocul propoziţiei, fiindcă văzuse ceva în întunericul de deasupra lor. Făcu semn din cap surorii sale. Uite!
Cealaltă fată îşi îndepărtă părul negru şi lucios de pe faţă şi îşi ridică privirea.
— Da, am văzut, e o lumină.
— Nu are cum să fie o rămăşiţă a rachetei. S-ar putea să fie...
— Un glob luminos...
— Sau poate... o lanternă... una din lanternele *noastre*?
Fără să mai scoată vreun cuvânt, priviră amândouă cum gravitaţia aduce punctul acela luminos către ele. Când ajunse aproximativ la nivelul lor, observară că era într-adevăr o lumină, dar că ea însoţea un om.
Niciuna dintre gemene nu trebui să se consulte cu cealaltă; gândeau exact la fel când începură să îşi latre ordinele la unison în limbajul lor nazal, Styx.
Deşi era destul de departe de ele, Limitatorul auzi vocile fetelor extrem de clar şi de tare, aşa cum auzise ordinul prin care bătrânul Styx îi poruncise să se sinucidă. Aflat în cădere liberă, undeva nu departe de primul Limitator, un alt soldat Styx auzi ordinele gemenelor. Din păcate, al treilea Limitator, ofiţerul, îşi luase viaţa cu tăişul în formă de coasă la câţiva kilometri mai sus. Ceilalţi doi Limitatori se gândiseră şi ei să procedeze la fel, fiindcă oricum nu mai aveau niciun motiv să trăiască. Acum li se dăduseră însă alte instrucţiuni şi o motivaţie palpabilă de a rămâne în viaţă. Cu îndemânarea unor paraşutişti experimentaţi, îşi mişcară braţele şi picioarele pentru a se propulsa spre ciuperca de sub cea pe care se aflau gemenele.
— Norocul îi ajută pe cei credincioşi, spuse zâmbind geamăna

care sâsâia.

— Aşa este, într-adevăr, răspunse cealaltă fată, mângâindu-şi fiola cu virus Dominion, ce îi atârna la gât.

Sora ei îşi duse şi ea mâna la fiolă, deşi aceasta era diferită — conţinea vaccinul care putea neutraliza virusul.

Nu mai trebuiră să comunice în niciun fel. Cele două gemene Rebecca făcură stânga împrejur în exact acelaşi moment şi se îndreptară spre partea din spate a ciupercii. Aveau întipărit pe faţă un rânjet identic. Acum, că aveau doi soldaţi la dispoziţie, ştiau că şansele de a găsi un drum afară din Por, împreună cu fiolele pe care le duceau, crescuseră considerabil. Lucrurile mergeau spre bine.

Capitolul cinci

Traficul pe străzile din Hampstead era redus la ora extrem de matinală la care Drake trecu de spitalul St. Edmund’s şi o apucă în sus pe Rosslyn Hill. Îşi acceleră Range Rover-ul pe aleea Pilgrim, gonind până la capăt şi încetinind apoi foarte mult. Parcă într-un loc cunoscut ca Preacher’s Hill, unde iarba înaltă şi cei câţiva copaci erau acoperiţi de promoroacă — ai fi zis că sunt pudraţi cu zahăr.

Întinse mâna spre cheie ca să oprească motorul, dar ezită auzind o ştire la radio despre Ultra-Virus. Crainicul spunea că zilele de concediu medical ale populaţiei produseseră pierderi de mai multe milioane de lire sterline.

— Ha! Mereu sunt preocupaţi de bani, zise Drake cu obidă, închizând ochii şi sprijinindu-şi capul de tetieră. Pur şi simplu nu înţeleg.

Căscă. Nu mai dormise ca lumea de zile întregi, moţăise doar câteva ore în maşină atunci când avusese ocazia şi de aceea începuse să îl ajungă oboseala. Îşi lăsă capul să alunece până când atinse geamul şi adormi brusc.

Drake se trezi brusc din cauza unui telefon mobil care începu să vibreze în geanta de pe scaunul de lângă el. Scăldat într-o sudoare rece, îi trebuiră câteva momente pentru a-şi da seama unde se află. Motorul maşinii continua să meargă şi, ascultând

mai atent, îşi dădu seama că pierduse continuarea ştirii despre Ultra-Virus.
— Adună-te odată, mârâi el furios pe sine pentru că îşi permisese să adoarmă. Continuă să înjure în timp ce căuta printre telefoanele din geantă, găsindu-l cu greu pe cel care suna. Îl scoase la repezeală şi răspunse, oprind motorul cu cealaltă mână pentru a închide şi radioul.
— Alo, zise el frecându-şi faţa cu putere pentru a se trezi de-a binelea.
Se auzi vocea unei femei care însă nu se prezentă.
— Alo.
— Da, zise Drake.
— Vă sun din partea...
— Nu e nevoie să daţi nume, o întrerupse Drake. Ştiu cine sunteţi. Dar de ce nu m-a sunat el însuşi?
Vocea păru tristă, spartă.
— E... e indisponibil momentan.
— Dumnezeule mare! exclamă Drake, cunoscând prea bine înţelesul cuvintelor acelora.
Omul lui de contact era fie mort, fie dispărut. Până acum, nici măcar o singură persoană din fosta lui celulă cu care încercase să intre în contact nu fusese de găsit. Reţeaua sa era acum dezmembrată.
Vocea femeii deveni mai aspră şi cumva poruncitoare.
— Şi să nu mergi la staţia Hill.
— De ce? întrebă Drake, strângând atât de tare telefonul, încât carcasa de plastic începu să pârâie.
— E scoasă din uz, zise ea şi apoi închise.
Drake privi telefonul câteva momente, concentrându-se asupra liniilor de pe ecran, care indicau puterea semnalului. Apoi îl întoarse şi îndepărtă partea din spate a carcasei, extrăgând cu îndemânare cartela SIM. Ieşind din maşină, o aruncă pe drum şi o strivi sub călcâiul cizmei. Examină cu atenţie strada şi parcarea întinsă, în timp ce se îndreptă spre portbagaj. Îl deschise şi scoase dintr-un suport un pistol pe care îl îndesă repede la curea, în partea din spate a pantalonilor. Încuie maşina şi porni spre Preacher’s Hill. Începu să urce panta prin spatele unor arbuşti răzleţi, lăsând urme întunecate pe iarba îngheţată.
Odată ajuns în vârful dealului, se opri pentru a supraveghea

din nou zona, iar privirea i se aţinti în sfârşit asupra locului spre care se îndrepta. Staţia Hill, aşa cum era cunoscută pentru toţi membrii reţelei sale, era o casă mare în stil edwardian, aflată la capătul unui şir de construcţii similare. Drake părăsi panta acoperită de iarbă şi se întoarse pe drum. Deşi abia recepţionase un mesaj lipsit de echivoc din partea femeii care îl sunase, simţea că trebuie să vadă cu ochii lui. Va fi foarte atent. Era posibil ca ei să pândească. Trecu în pas alert pe lângă casă, aparent aruncându-i doar o privire fugară. Fu însă suficient pentru a observa că aleea de intrare era baricadată, că lângă casă apăruse o pancartă pe care scria „Păstraţi distanţa, structură nesigură” şi să observe că toate ferestrele de la parter fuseseră acoperite cu scânduri. Continuă să meargă de-a lungul străzii pe lângă alte clădiri, apoi îşi privi ceasul de la mână, ca şi cum ar fi întârziat undeva, şi o porni înapoi.
Ajuns în faţa aleii de la intrare, sări fără efort peste bariera vopsită în roşu şi alb. Merse apoi pe lângă un gard viu crescut peste măsură până pe o laterală a casei. Când ajunse la intrarea în pivniţă, observă că uşa dispăruse, iar în urma ei rămăsese doar tocul înnegrit de foc. Îşi descheie jacheta şi îşi scoase pistolul.
Păşi cu grijă prin cadrul uşii, îndreptându-şi pistolul în toate direcţiile. Tot ce mai rămăsese din subsol erau scheletele de metal ale birourilor şi câteva bălţi mici de plastic topit de la carcasele computerelor ce stătuseră odinioară pe ele. Restul fusese transformat în cenuşă. Pereţii erau înnegriţi de fum, iar tavanul se prăbuşise în câteva locuri, acolo unde flăcările reuşiseră să pătrundă. Întreaga încăpere părea să fi fost devastată de o furtună de foc.
Ştia că e o pierdere de timp să verifice dacă nu supravieţuise vreun echipament sau vreo înregistrare. Ieşi din subsol şi se întoarse în maşină.
Ca de obicei, soldaţii Styx fuseseră extrem de riguroşi; în timp ce el stătuse în Adâncuri, întreaga sa reţea de la suprafaţă fusese eliminată. Drake se simţi năpădit de un sentiment de neajutorare. Singurul lucru pe care îl mai putea face era să încerce să intre în contact cu o altă celulă, care opera independent, dar astfel risca să îi compromită şi pe membrii acesteia.

Era însă disperat.

— Atunci mergem în Ţara Galilor, zise el cu o voce obosită şi porni maşina.

* * *

— Pot să o car şi eu dacă vrei, se oferi Chester când Will dădu să o ridice pe Elliott.

Băiatul clătină însă din cap.

— N-are nicio importanţă! Aici jos aproape că nu cântăreşte nimic.

Chester îşi aruncă cele trei rucsacuri peste umăr. La suprafaţă ar fi fost de negândit să care o asemenea povară, dar acum, sărind uşor, abia dacă era conştient că le cară. Se opri ca să îşi ridice puşca pe care o apucă cu două degete, ţinând-o la un braţ distanţă.

— Da, e într-adevăr uimitor. E uşoară ca un creion. Ai dreptate — nimic nu cântăreşte prea mult pe-aici.

Fără să aibă nici cea mai mică idee despre locul în care se îndreaptă, cu excepţia faptului că din cavernă se putea merge mai adânc în peretele Porului, porniră de-a lungul unui tunel.

După câţiva kilometri, constatară că păşesc încă pe suprafaţa buretoasă a ciupercii care învelea fiecare centimetru pătrat al tunelului prin care înaintau.

La un moment dat, după un colţ, se treziră în faţa unui perete vertical de ciupercă.

— E o fundătură... E numai ciuperca aici, zise Chester.

— Mda, dar eu nu cred că e o fundătură, murmură Will arătând către o deschizătură aflată deasupra capetelor lor. Acoperă-ţi lumina o secundă, zise el, aşezând-o cu grijă pe Elliott pe jos. Îşi potrivi lentila pe ochiul drept ca să investigheze. Pare că se continuă, îl informă el pe Chester, dar nu pot să-mi dau seama ce e în vârf.

— Ei, asta e. Înseamnă... începu Chester descurajat.

— Se pare că uiţi ceva, zise Will, alergând câţiva paşi şi apoi sărind în sus chiar pe lângă zid.

Se ridică repede şi se făcu nevăzut. Bartleby nu se lăsă întrecut de noul său stăpân şi ţâşni după el.

— A, minunat, de-abia aşteptam să fiu lăsat singur aici, bombăni Chester încercând să scruteze bezna din jurul său. Îşi aprinse lanterna şi începu să fluiere, fiindcă asta îi dădea curaj.

Trecu o vreme fără să primească vreun semn de la Will şi începu să-şi facă griji. Hei, strigă el, ce-i acolo sus? Nu mă lăsa singur aici!

Will pluti uşor în jos şi ateriză chiar lângă Chester.

— Există câteva deschizături prin care putem încerca să trecem.

— Deci acum putem să şi zburăm, zise Chester. Şi nu ne-a luat decât o zi să învăţăm...

Întâlniră mai multe asemenea puţuri verticale dar, în ciuda ciupercilor care ascundeau aproape totul, Will reuşi să îşi dea seama că păreau să fie alcătuite după un model. Erau aranjate într-o serie de cercuri concentrice care radiau în jurul Porului. Se gândi că peisajul ar putea fi echivalentul geologic al unei pietre aruncate într-o baltă, cu valurile răspândindu-se din locul în care atinge apa, şi se întrebă dacă era posibil ca fracturile acelea circulare din stratul de piatră să fi fost rezultatul unei răciri rapide.

— Iată că Pământul nu e deloc umplut cu materie, îi zise Will lui Chester, în timp ce mergeau de-a lungul unui tunel.

Seamănă mai degrabă cu o bucată enormă de şvaiţer — e plin de găuri.

— Dar de ce trebuie să vorbeşti despre mâncare? replică Chester.

Will începuse însă să creadă că, de fapt, ar putea exista o mulţime de asemenea puţuri verticale pe care ei nu le puteau vedea, dar care fuseseră invadate cu multe secole în urmă de colonia aceea uriaşă de ciuperci. Asta îl făcea să se întrebe dacă nu cumva ciuperca era, de fapt, un singur organism imens care se întindea pe sute de kilometri, atât în interiorul Porului, cât şi prin tunelele din stratul de piatră ce mărginea hăul imens.

— Ştii, se poate să fim înăuntrul celei mai mare plante din lume, zise el, dar Chester nu îi dădu niciun răspuns.

Ajunseră, într-un târziu, într-un loc în care tunelul prin care mergeau se despărţea în trei ramificaţii. Se opriră ca să se hotărască pe unde să o ia.

— Ei bine, de data asta suntem răsfăţaţi. Avem de unde alege, zise Will.

Prietenul său îl aprobă tăcut.

— Chester, uite ce e, mie personal nu prea îmi pasă în ce

direcţie o apucăm, adăugă Will. Mi se pare că nu are nicio importanţă, toate tunelele par la fel.
Examină din nou deschiderile circulare în rocă şi văzu că aveau aproape aceeaşi dimensiune şi că fiecare dintre ele părea să se continue în plan orizontal, deşi era imposibil de zis ce se ascundea după următorul colţ. Băieţii fuseseră deja siliţi de câteva ori să se întoarcă, atunci când drumul se înfundase din cauza acumulărilor excesive de ciupercă sau fiindcă se transformase într-un horn mult prea îngust, prin care nu putuseră să se târască.
— Eu am ales ultima dată, acum e rândul tău, îi răspunse Chester.
— Nu e chiar aşa. De fapt, Bartleby a ales ultima dată, îi aminti Will.
— Atunci lasă-l să aleagă din nou, zise Chester.
Se întoarseră amândoi să privească spre Bartleby, care îşi ţinea capul sus, adulmecând şi dând puternic din coadă.
— Haide, Bart, tu trebuie să alegi, îl zori Will.
— *Bart ?* se miră Chester. De unde-ai mai scos-o şi pe-asta?
— Cal, şopti Will încetişor.
— A, da, înţeleg, zise Chester, aruncându-i lui Will o privire fugară şi întrebându-se din nou cum suportă dispariţia fratelui său.
Will părea însă concentrat pe deplin asupra drumului lor prin reţeaua aceea de tunele, ca şi cum ar fi avut în minte un plan ştiut numai de el. Dacă era la fel de îngrijorat precum Chester cu privire la starea lor, cu siguranţă reuşea să o ascundă foarte bine. Se consolau cu gândul că mai trăiseră oameni la adâncimea aceea, judecând după plasele de pe ciupercile din Por, chiar dacă aceştia nu mai erau în viaţă. În afară de asta, nu putea să nu recunoască faptul că el şi Will mergeau la întâmplare. Totuşi, Chester nu voia să îl sâcâie pe prietenul său cu asemenea gânduri, fiindcă şi el era conştient că trebuiau să facă *ceva.*
— Dacă nu te hotărăşti mai repede, am s-aleg eu în locul tău, se răsti Will la motan, care nu părea să fie prea grăbit şi continua să adulmece aerul.
Până la urmă, Bartleby păşi într-unul dintre tunele. Abia dacă parcurseseră câţiva metri, când animalul se opri brusc. La câţiva paşi în urma lui, băieţii făcură la fel.

— Iisuse! făcu Will când simţi duhoarea. Aici a murit ceva cu adevărat mare!
Chester observase o schimbare în sunetul pe care îl stârneau paşii lor în tunel.
— E o chestie greţoasă pe jos. Pare tare împuţită.
— Uite-acolo, şopti Will, zărind câteva obiecte pe lângă perete.
Erau patru bancuri de lemn aliniate pe o parte a tunelului. Semănau cu mobilierul pe care te aşteptai să îl găseşti în prăvălia unui măcelar. Erau construite grosolan, dar solide, picioarele şi tăbliile fiind făcute din bucăţi groase de cherestea. Aspectul de măcelărie era întărit de petele de sânge şi de rămăşiţele de carne uscată, aşezate din loc în loc în grămezi înalte de câţiva centimetri, care le acopereau. În mijlocul unuia dintre bancuri era înfiptă o secure imensă, ca şi cum proprietarul o lăsase acolo convins că se va întoarce curând să o folosească din nou.
— O, nu! murmură Chester, înghiţindu-şi un nod în gât la vederea securii.
Îi aruncă lui Will o privire plină de oroare.
Primul gând al lui Will fu că nimeriseră pe teritoriul unui trib de canibali subteran, dar nu avea de gând să-i împărtăşească această idee şi lui Chester, care era oricum destul de speriat. Făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de mesele de lemn, dar se împiedică în gunoaiele ce acopereau podeaua.
Ateriza în genunchi, reuşind cu greu să o ţină pe Elliott. Căderea îi dădu însă ocazia să vadă mai bine prin ce păşeau.
Parc-ar fi fost o mulţime de trupuri ciopârţite, dar Will nu reuşi să identifice mai nimic.
— Bucăţi de animale? se întrebă el, observând un ochi compus, imens şi bucăţi de picioare articulate, de un negru strălucitor, acoperite cu ţepi care aveau grosimea degetului său mic. Nu, sunt insecte. Insecte uriaşe? murmură el neîncrezător. Cel mai mare fragment pe care reuşi să îl observe era format din mai bine de zece segmente negre şi lucioase, cu picioare de-o parte şi de alta. Ar fi putut proveni de la un miriapod imens, dar fiecare dintre picioare avea mai bine de o jumătate de metru lungime, aşa încât se întrebă cam cât de mare fusese creatura aceea.
— Plecăm de-aici chiar acum, zise Chester pe un ton foarte

hotărât, ajutându-l pe Will să se ridice. Şi ne îndepărtăm naibii cât de mult putem!
Alergară până la intersecţia celor trei tunele.
Chester tocmai sugera să o apuce prin altul, când auziră un cârâit ascuţit, care îi sperie de moarte.
— Şi asta ce naiba a mai fost? şopti el imediat ce se lăsă liniştea.
Priviră în sus toţi trei, băieţii şi pisica, şi observară pentru prima dată că deasupra capetelor lor se afla o fisură destul de mare. Se auziră din nou cârâielile care semănau acum cu sunetul scos de nişte unghii care zgârie o tablă foarte lungă. Pe lângă faptul că nu aveau habar cine le scotea, zgomotele erau în sine greu de suportat, zgâriindu-i pe urechi. Apoi ecourile se stinseră.
Chester vorbi foarte încet:
— Asta n-are legătură cu nişte stânci care se crapă, nu?
Will nu îi răspunse imediat, fiindcă observase că Bartleby devenise foarte agitat.
Sunetele îngrozitoare se auziră din nou, de data aceasta mult mai puternic.
— Nu, şopti Will, n-are de-a face cu geologia. Se poate însă să fie legate de bucăţile acelea de insectă. Continuă imediat, pe un ton agitat: Chester, pregăteşte-ţi puşca. Şi flintele.
Băiatul o luă apoi pe Elliott şi intră în tunelul din stânga. Bartleby era pitulat la pământ atât de aproape de picioarele lui Will, încât aproape că-l făcu să se împiedice.
În timp ce mergea cu spatele, cu privirea aţintită asupra intersecţiei, Chester se lupta cu puşca, încercând să îi tragă siguranţa. Reuşi într-un târziu să o armeze şi băgă un glonţ pe ţeavă. Continuând să meargă cu spatele, deschise clapa buzunarului de pe coapsă, în care avea două flinte.
Următoarea secundă îi luă pe toţi prin surprindere.
Mai întâi, Will auzi sunetul unei frânghii care biciuieşte aerul. Lumea se întoarse cu susul în jos, iar el fu ridicat de picioare. O ţinu bine pe Elliott, încercând cu disperare să nu o scape. Îl strigă pe Chester când simţi că ceva se strânge în jurul său. Reuşi să zărească ce anume era — o plasă asemănătoare celor pe care le văzuse pe marginea ciupercilor din Por. Fusese prins într-o capcană.
Bartleby sâsâia şi se cambra, fiindcă fusese înghesuit lângă

Will. Continuând să ţipe, Will descoperi că plasa se strângea în jurul său cu cât se zbătea mai mult. Curând, nu mai reuşi să facă nicio mişcare. Pe lângă propriile strigăte şi scârţâitul plasei, era sigur că mai surprinsese un zgomot metalic, ca şi cum cineva ar fi lovit nişte cutii goale de conserve una de alta. Cu umărul lui Elliott înfipt în faţă şi Bartleby zbătându-i-se la picioare, nu reuşi să îşi dea seama dacă prietenul său Chester era responsabil pentru zgomotul acela. Încercă să vadă unde e şi dacă nu fusese şi el prins într-o altă capcană, dar plasa se învârtea atât de repede, încât zărea totul ca prin ceaţă.

În momentul în care îşi dăduse seama că Will are necazuri, primul impuls al lui Chester fusese să meargă să îl ajute, îşi dădu însă seama după strigătele prietenului său că acesta e în viaţă şi era mult mai preocupat de ceea ce se petrecea în fisura din tavanul tunelului. De acolo cădeau pietre şi nisip, de parcă ar fi fost dislocate de cineva. Iar cârâielile deveniseră mai puternice şi mai numeroase decât înainte. Lăsă rucsacurile să cadă lângă el, mai înaintă câţiva paşi către Will şi ridică puşca către deschiderea din tavan.

Avu mare noroc că procedă aşa.

Prin vizorul puştii văzu ceva căzând prin fisură. Ateriză fără zgomot, ca o umbră care trece în fugă peste un perete. Privi repede spre locul în care i se păruse că ajunsese.

— Ce naiba...! mormăi Chester, încercând să înţeleagă ceea ce vedea.

Avea aproximativ trei metri diametru şi mai multe picioare decât reuşi Chester să numere la o primă vedere. Membrele acelea pieloase păreau să ţâşnească din discul circular, gros al corpului. Pe partea de trunchi îndreptată spre el se vedeau trei pete care scânteiau ca nişte ochi de pisică.

Cea mai înfiorătoare privelişte o oferea însă spinul lung aflat chiar în spatele „ochilor”, al cărui vârf strălucitor arunca în jur o lumină galbenă.

Creatura păru că se ghemuieşte la pământ, clătinându-şi încetişor apendicele cu spinul strălucitor. Pe urmă, începu să se ridice uşor pe nenumăratele-i picioare.

Chester apucă mai bine puşca în mâini. De când se ştia, nu putea să sufere deloc insectele care se târau, dar monstruozitatea aceea părea întruparea celor mai îngrozitoare coşmaruri ale copilăriei sale. Se cutremură, iar corpul îi fu

străbătut de valuri succesive de greaţă.
— Eşti mort, mârâi el. Urăsc...
Cuvintele îi îngheţară însă pe buze, când văzu cum creatura îşi lasă brusc corpul la pământ, ca un preludiu, gândi Chester, la un atac împotriva lui.
Nimic nu-l putea împiedica să apese pe trăgaci.
— PAIANJENUL NAIBII! urlă Chester, trăgând în corpul circular.
Glonţul îşi croi drum prin trupul creaturii, rupându-l exact în două.
Privi cum cele două jumătăţi se prăbuşesc la stânga şi la dreapta, cu picioarele zbătându-se nebuneşte. Inundat de un val de adrenalină, Chester începu să râdă isteric, lucru cu totul neobişnuit pentru el.
Nu se mai auziră cârâieli, ci doar strigătele lui Will, care continua să se legene în plasă.
Chester se îndrepta de spinare, când o altă creatură ateriză cu un sunet înfundat exact în locul în care stătuse şi prima. Acţionând din instinct, Chester ridică puşca şi apăsă pe trăgaci. Auzi însă un sunet care îi opri inima în loc.
Un păcănit sec — puşca nu se descărca. Încercă disperat să acţioneze iar percutorul, dar nu reuşi să-l mişte — părea să fie blocat. Bestia se ridica încet pe picioarele-i segmentate. Deşi ştia că e o pierdere de timp, Chester încercă să tragă din nou. Alt păcănit sec.
Pradă disperării, Chester făcu singurul lucru posibil. Aruncă puşca spre creatură cu toată puterea. Bestia ridică un picior din faţă şi îndepărtă arma cu un singur bobârnac îndemânatic. Chester o văzu cum se îndepărtează răsucindu-se prin aer şi auzi un bufnet înfundat când aceasta ateriză pe suprafaţa ciupercii care căptuşea tunelul.
Era singur în faţa creaturii. Ochii lui Chester se fixaseră în cei ai bestiei — sfere înfiorătoare de cristal, care scânteiau în lumina lanternei sale ca nişte picături imense de apă. Se auzi un şuierat uşor, iar bestia deschise gura, scoţând la iveală un şir de colţi albi înfricoşători, de grosimea degetului său mare.
— O, nu! icni el, căzând pe spate în încercarea de a scoate o flintă din buzunarul de pe coapsă.
Fără să îşi ia ochii de la creatură, reuşi să apuce una dintre flinte, dar pe a doua o scăpă. Blestemă încontinuu, în timp ce încerca să îşi aducă aminte ce îi învăţase Drake despre

folosirea armelor acelea. „Ţine-o în palmă”, îşi zise Chester, asigurându-se întâi că îndreptase spre animal capătul potrivit. Tocmai îşi punea degetul pe trăgaci când creatura atacă.
În timp ce bestia se aruncă asupra lui, Chester apăsă zdravăn pe trăgaci, declanşând mecanismul. Flinta i se cutremură în mâini, iar încărcătura ei surprinse monstrul în aer. Chester nu avusese cum să rateze, fiindcă păianjenul se aflase la mai puţin de doi metri de el. Din cauza distanţei mici, corpul bestiei se făcu bucăţele, umplându-l pe Chester de sânge.
— Doamne Dumnezeule! murmură Chester, ştergându-şi faţa şi privind rămăşiţele păianjenului mort care-l acopereau. Două picioare se nimeriseră deasupra lui şi continuau să se mişte. Arătau ca nişte pulpe gigantice ale unui pui jumulit, doar că erau acoperite de o piele neagră şi erau punctate pe ici, pe colo cu peri aspri. Convins că avea să i se facă rău, reuşi să le îndepărteze. Apoi începu să se tragă înapoi, încercând să se îndepărteze cât mai mult de scena aceea oribilă.
Era atât de tulburat, încât bolborosea incoerent, ca pentru sine, nefiind în stare să răspundă chemărilor disperate şi înăbuşite ale lui Will. Aproape că era mai mult decât putea suporta. Se apropia cu repeziciune de punctul în care nu mai dorea să facă nimic altceva decât să se ghemuiască la pământ, cu braţele acoperindu-i capul, şi să ignore orice altceva. Singurul lucru care îl făcea să continue era gândul că trebuie să îi salveze pe Will şi pe Elliott din capcană.
Auzi însă un alt plescăit moale.
— NU! NU MAI VREAU! urlă el.
Nu era nevoie să privească pentru a şti ce îl aşteaptă. Începu imediat să bâjbâie prin întuneric, într-un efort nebunesc de a găsi a doua flintă. Însă, din cauza bucăţilor de păianjen răspândite peste tot şi a denivelărilor suprafeţei de ciupercă, nu reuşi să o descopere.
Se sili să privească în direcţia atacatorului. Corpul creaturii tremura uşor, ridicându-se pe picioarele articulate. „Este gata de atac”, îşi spuse Chester.
Bestia sări, îndreptându-se direct către el.
Un proiectil incandescent lovi creatura, scoţând un şuierat puternic. Cu o viteză uluitoare, corpul imens al păianjenului luă foc. Se zbătea îngrozitor, scoţând un cârâit insuportabil.
Neavând nici cea mai mică idee despre ce se întâmplase,

Chester se ridică în picioare. Privea spre locul în care Will, fata şi pisica atârnau de tavan, când văzu că apare un alt monstru. Aerul şuieră din nou, şi un alt proiectil aprins îşi atinse ţinta. Trecu atât de aproape de capul lui Chester încât, pentru o clipă, băiatul crezu că el fusese cel vizat şi se aruncă la pământ. În momentul următor observă însă păianjenul care fusese lovit şi cuprins imediat de flăcări, prăbuşindu-se lângă rămăşiţele pulsânde ale primului.

Chester era atât de uimit de priveliştea celor două animale care ardeau sfârâind, încât nu se putea mişca.

Prin fum îşi croi drum o siluetă întunecată.

— Styx? întrebă Chester simplu, privind persoana din faţa sa, care ţinea în mână ceva ce părea să fie un fel de arbaletă încărcată cu o altă săgeată cu vârful în flăcări. Iar de data aceasta era îndreptată direct spre Chester.

Silueta se apropie de el.

— Dar... dar eşti abia un băieţel, se auzi vocea uimită şi aspră a unei femei.

Purta o haină lungă şi zdrenţăroasă şi avea o eşarfa dintr-un material subţire, înfăşurată pe jumătatea de jos a feţei.

— Faci parte dintre Styx? insistă Chester.

— Cum poţi să zici ceva atât de urât? răspunse ea direct.

Râzând din toată inima, femeia îşi desfăcu eşarfa. Stinse vârful săgeţii şi coborî arbaleta.

Chester îi văzu chipul încadrat de o claie de păr roşu. Avea o faţă plină de bunătate, pe care se întindea un zâmbet larg. Băiatul nu îşi dădu seama exact ce vârstă are femeia, aşa încât presupuse că avea în jur de patruzeci de ani. Dacă făcea abstracţie de haine, ar fi putut fi lesne confundată cu una dintre prietenele mamei sale, care o conduceau uneori până acasă cu maşina, după nenumăratele cursuri serale pe care le urma.

— Ai mare noroc că tocmai astăzi a fost ziua în care trebuia să-mi verific capcanele, fiindcă altfel ai fi fost deja păpică pentru păianjenii-maimuţă, zise femeia întinzând o mână către Chester. Hopa sus, iubire!

— Înseamnă că nu eşti o Styx, nu-i aşa? întrebă din nou Chester, privind-o drept în ochi.

— Nu, nu sunt o Styx. În plus, nu eu sunt cea care încercam să spintec păianjenii-maimuţă cu o puşcă de *Limitator*,

răspunse ea, în timp ce Will scotea sunete disperate din capcana în care se prinsese.
Vocea femeii era răguşită, de parcă n-ar fi vorbit prea des.
— Nu e a mea... adică..., se încurcă el în explicaţii.
— Nu-ţi face probleme, drăguţă, văd limpede că nu eşti un Guler Alb, spuse femeia susţinându-i privirea. Ah, nici nu ştii ce bine e, continuă ea.
— Ce anume? întrebă băiatul, apucând-o de mână şi permiţându-i să îl ajute să se ridice.
— Să vorbeşti cu un suflet omenesc! răspunse ea, ca şi cum răspunsul ar fi fost evident.
Femeia încă îl ţinea de mână pe Chester când Will strigă din nou.
— Aăă... prietenii mei au nevoie de ajutor, îi aminti Chester, retrăgându-şi palma.
În timp ce Chester continua să o privească extrem de uimit, femeia îşi trecu arbaleta pe după umăr. Luă între degete o cantitate mică din ceea ce părea să fie o plantă uscată, pe care o scoase din brâul gros cu care îşi încinsese talia generoasă şi o aruncă în focul care mistuia cele două creaturi. Aerul se umplu imediat de un miros intens, dar nu neplăcut.
— Asta o să-i ţină la distanţă pe restul nenorociţilor ăstora, îl informă ea pe Chester şi se năpusti spre tunelul în care atârna plasa ce-l ţinea captiv pe Will. Slăbi o frânghie şi îi coborî încet pe Will, Elliott şi pisica.
— Nu-ţi face griji, o să te scot de-acolo în doi timpi şi trei mişcări, zise ea, trăgând cu putere de o sfoară aflată în partea de sus a plasei.
Bartleby ieşi primul, mârâind şi dezvelindu-şi colţii imenşi în direcţia femeii.
— Un Vânător! zise ea, lăsând să cadă plasa şi bătând din palme de încântare. N-am crezut că am să mai văd vreodată un Vânător!
Bartleby hotărî imediat că femeia nu reprezintă o ameninţare şi trecu pe lângă ea, adulmecând-o în treacăt. Era mult mai interesat de rămăşiţele păianjenilor-maimuţă, aşa cum îi numise femeia aceea necunoscută, şi începu să le dea ocol cu precauţie.
Fără să fie ajutat de femeie, Will reuşise să se extragă din plasă. Se ridică în picioare şi apoi începu să îşi frece coapsa.

— Pisica asta tâmpită m-a muşcat! Chester, ce s-a întâmplat ? Se opri când dădu cu ochii de femeie. Şi tu cine naiba mai eşti?
— Martha, răspunse ea calm, dar oamenii îmi spun *Ma.*
— Martha? repetă Will clătinând neîncrezător din cap. *Ma !*
— Da, Ma, aşa obişnuiau să-mi spună, adăugă ea, studiindu-l cu atenţie pe Will. Ia te uită! Ai părul alb şi ochii ăştia palizi, încântători. Nu încape îndoială că te-ai născut *sub iarbă.*
— Şi asta ce înseamnă? întrebă uimit Chester.
— Înseamnă că am fost născut în Colonie, îi explică Will. Ştii tu... *sub iarbă...* adică în interiorul Pământului.
— A, da, m-am prins, zise Chester.
Martha observase silueta nemişcată a lui Elliott, care rămăsese încă în plasă.
— Mai e cineva cu voi! Ce e cu el? întrebă ea, încreţindu-şi fruntea. Sper că nu s-a rănit în capcana mea.
Will reuşi să îşi revină din uimire şi se aplecă să îndepărteze plasa aspră din jurul lui Elliott. Apoi o ridică.
— Vai, e o tânără! exclamă Martha, când văzu chipul lui Elliott. Dar ce-a păţit?
— Păi... ăăă... doamnă... ăăăă... Ma... Martha, începu Will, pornindu-se să-i explice cum fuseseră vânaţi de Limitatori şi apoi aruncaţi în Por cu focuri de artilerie.
Femeia îl ascultă concentrată, cu mâinile încrucişate la piept, dar la un moment dat îşi ridică palma micuţă pentru a-l opri.
— Îmi pare rău, drăguţă, dar trebuie să recunosc că nu reuşesc să te urmăresc, admise ea clătinând din cap. Ştii de când nu am mai auzit glas omenesc? îşi descleştă braţele şi, strecurându-şi o mână pe sub haină, începu să se scarpine puternic la subraţ, cu un gest nu foarte elegant.
— De foarte multă vreme? zise Will, privind-o strâmb pe femeia care, după ce terminase cu scărpinatul, îşi băga degetele în gură şi le sugea cu vigoare.
— Exact, drăguţă, zise ea. Ar fi mai bine să veniţi cu toţii cu mine, dar trebuie să strâng şi nişte mâncare. Se pare că o să avem nevoie de fiecare firimitură. Avem acum mai multe guri de hrănit.
Will şi Chester se priviră unul pe celălalt, în timp ce femeia desprinse un sac de la centură, bombănind ceva despre faptul că nu avea timp să tranşeze carnea.
— Înseamnă că alea sunt ale tale? întrebă Will, arătând în

direcţia bancurilor înspăimântătoare.
Femeia nu răspunse, dar înclină capul spre Chester, privindu-l cu afecţiune.
— Eşti un flăcău mare şi zdravăn. Îmi aminteşti de fiul meu, urmă ea oftând adânc. Nu vrei să ţii ăsta deschis, dragoste? întrebă ea, întinzându-i sacul lui Chester.
Porni apoi să adune toate bucăţile fumegânde de păianjen-maimuţă şi le puse în sac.
Chester întrebă mut „mâncare?” în direcţia lui Will, strâmbând din buze de parcă urma să i se facă rău şi ţinând sacul cât de departe putea.
Will nu îi răspunse însă, uitându-se cu o curiozitate din ce în ce mai mare la ce mai rămăsese din creaturi.
— E ciudat. Par să fie insecte sau... sau poate arahnide, iar chestiile astea albe şi strălucitoare sunt *dinţi?*
— Da, sunt colţi, răspunse femeia continuând să cutreiere locul, adunând toate resturile. Ca şi excrescenţa aia strălucitoare, dinţii sunt folosiţi pe post de momeală pentru pradă.
— Fascinant, murmură Will şi, fără ezitare, privi direct în sacul pe care prietenul său îl găsea atât de respingător.
— Iar începe, mormăi Chester ca pentru sine.

Capitolul şase

In praf... amănuntele trebuie să fie în praf, îşi repeta mereu dr. Burrows, stând în genunchi lângă un schelet uman îngropat pe jumătate.
Cojea suprafaţa ciupercii şi îndepărta praful pentru a descoperi cât mai multe oase, dar se opri la auzul unei bufnituri înfundate şi îndepărtate. Nu avea nicio idee despre ce anume ar fi putut-o provoca, dar se ridică în picioare şi strigă din toate puterile:
— Alo! Alo! E cineva acolo?
Deşi parcursese câţiva kilometri buni, se asigurase mereu că merge în jos, aşa încât să rămână destul de aproape de Por. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să se rătăcească.

Dar acum dăduse lovitura. Găsise scheletul şi începuse să îl excaveze.
Ascultă cu atenţie câteva secunde, aşteptându-se să audă şi alte sunete, dar era linişte, aşa încât îşi spuse că totul fusese doar în imaginaţia lui. Ridică din umeri şi se aplecă din nou asupra descoperirii sale. Desprinse câteva bucăţi de ciupercă şi apoi suflă peste praful fin care înconjura oasele vechi, iar faţa i se lumină.
— Dar ce avem noi aici? zise el cu voce tare, descoperind că scheletul ţinea în mână un obiect.
Îndepărtă cu mare grijă falangele — oasele care formaseră odinioară degetele — şi extrase obiectul. Era făcut din ceramică şi nu se deosebea prea tare de lămpile din care te aştepţi să iasă un duh. Avea cioc şi un capac care părea să se fi înţepenit. Zgârie pe marginea ciocului cu o unghie murdară.
— Aici ar fi trebuit să fie fitilul, continuă el. Deci, fenicienilor sau oricine veţi fi fost, se pare că foloseaţi lămpile cu ulei ca sursă de lumină.
Aşeză cu grijă lampa deoparte şi începu să cureţe pământul din jurul scheletului, cu mâini tremurânde de nerăbdare şi foame. Silueta doctorului Burrows se contura în lumina globului său, aplecată deasupra scheletului. Bărbatul fluiera încetişor, iar ochelarii îi erau puţin strâmbi — se deformaseră în timpul căderii prin Por. Chipul său era acoperit de zgârieturi şi vânătăi, cu excepţia peticelor acoperite de barba neîngrijită. Cămaşa îi era ruptă în spate, iar una dintre mâneci fusese sfâşiată şi abia dacă se mai ţinea într-un fir de aţă. Deşi avusese întotdeauna o constituţie fragilă, slăbise atât de mult, încât începuse să semene cu scheletul la care lucra.
— Bingo! exclamă el, descoperind ceea ce părea să fie o cutie de lemn.
O smulse cu prea mult entuziasm şi aceasta se dezintegră. Printre rămăşiţele cutiei se afla însă şi o serie de tăbliţe de piatră, de dimensiunea unei cărţi de joc, cu margini rotunjite.
— Ardezie, fără îndoială prelucrată, observă el, frecând una din tăbliţe de cămaşă pentru a o curăţa de praf.
Începu să o examineze îndeaproape, descoperind cu încântare că pe suprafaţa acesteia erau gravate câteva litere mici, pe care le recunoscu imediat. Erau identice cu cele peste care dăduse în Adâncuri, caractere pe care, folosind *Piatra Burrows,*

aşa cum o denumise el, reuşise să le traducă, în ciuda faptului că îşi pierduse jurnalul când căzuse în Por, spera că îşi va putea aminti îndeajuns de mult pentru a înţelege, în mare, ce era scris pe tăbliţe.

Însă oricât de mult se concentra, literele micuţe păreau că îi joacă în faţa ochilor şi îi trebui o eternitate ca să identifice doar câteva cuvinte. Îşi scoase ochelarii ca să îi şteargă, având grijă să nu disloce lentilele din rama îndoită. Asta nu păru însă să îl ajute să vadă mai bine şi, după un timp, trebui să renunţe.

— Oare ce nu-i în regulă cu mine? mormăi el, inspectând şi celelalte tăbliţe şi observând că pe unele din ele erau trasate diagrame minuscule. Indicaţii... oare ar putea fi... o hartă? se întrebă el, întorcând tăbliţele pe toate părţile. Of, nu ştiu, oftă el, supărat că nu reuşea să îşi dea seama ce e gravat pe tăbliţe.

Le înfăşură într-o batistă şi le puse cu grijă în buzunar, iar apoi continuă să excaveze pe lângă schelet. Nu mai găsi însă nimic notabil, cu excepţia unei perechi de sandale de piele putrezită.

Se ridică şi îşi reluă drumul. Mergând peste suprafeţe acoperite de ciupercă, piatră şi nisip fin, se întrebă dacă nu cumva ar fi putut găsi şi alte vestigii — poate ceva care să dea sens hărţii de pe tăbliţe, dacă asta era de fapt. Uitându-se atent la toate reperele peisajului acela cenuşiu, îşi dădu seama că ciuperca acoperea probabil tot relieful semnificativ. În funcţie de cât de mult crescuse pe parcursul mileniilor, ar fi putut ascunde tot felul de lucruri. Se întrebă dacă nu cumva bietul om, al cărui schelet îl găsise, ajunsese acolo doar fiindcă el sau ea nu aterizase la nivelul potrivit al Porului şi se rătăcise. În cazul acesta, dr. Burrows era şi el într-un loc nepotrivit, iar harta ar fi fost nefolositoare. Tresări puternic amintindu-şi ce simţise când căzuse în Por, teroarea absolută şi paralizantă a întunericului care îl învăluise şi a căderii care păruse să dureze o veşnicie şi care se terminase brusc, când aterizase pe burtă pe o ciupercă. Nu se rănise prea tare, dar partea proastă era că nu se simţea deloc pregătit pentru a-şi continua explorarea; rucsacul în care avea hrana şi apa, echipamentul şi jurnalele la care lucrase atât de mult rămăseseră toate în urmă.

Începu să meargă de-a lungul tunelului, încercând să ignore chiorăiturile jalnice ale stomacului său. Dacă nu ar fi fost gravitaţia scăzută, probabil că nu ar fi avut destulă putere

pentru a se deplasa. Reuşise să bea din firişoarele de apă care se scurgeau pe pereţii tunelului, dar trebuia să şi mănânce ceva, şi asta cât mai repede.

Ajunse lângă o fisură masivă în rocă şi privi în ea, înspăimântat.

— Întotdeauna în jos... Întotdeauna în jos, îşi spuse din nou, întinzând globul luminos în faţă, pentru a vedea cât de adâncă era crăpătura.

Dacă tot călătorise atât de adânc în interiorul Pământului, era hotărât să nu se dea bătut. Îşi dorea cu ardoare să caute şi alte dovezi ale existenţei rasei străvechi şi, judecând după schelet, se părea că e destul de aproape de ceea ce căuta. Se întreba uneori dacă va descoperi în cele din urmă un morman de schelete, loc de veci al sufletelor rătăcite ce pieriseră în căutarea „Grădinii celui de-al doilea Soare", despre care aflase din templul cu triptic.

— S-avem o aterizare uşoară, zise el, pregătindu-se să sară.

Se încordă şi apoi se aruncă spre centrul fisurii, zărind în cădere firişoarele de ciupercă ce acopereau pereţii şi diferitele straturi de rocă. Ateriză cu un plescăit într-o mică băltoacă şi îşi îndoi genunchii ca să absoarbă impactul, rostogolindu-se apoi pe o parte.

— Am reuşit, zise el, dar în glas nu i se simţea uşurarea.

Ud până la piele, se ridică în picioare. În momentul acela îl lovi un val de ameţeală şi se prăbuşi inconştient la pământ.

— Tată! Tată! auzi dr. Burrows, în timp ce cineva îl trăgea din baltă.

Necunoscutul îi ridicase capul şi se asigurase că ochelarii îi sunt bine aşezaţi pe nas.

Deschise ochii, reuşi să îşi focalizeze privirea, care i se împăienjeni însă imediat.

— Rebecca, şopti el slab. Visez... probabil că visez.

— Nu, nu visezi, tată, eu sunt.

Se chinui să ţină ochii larg deschişi, făcând un efort supraomenesc de a se uita la persoana din faţa sa.

— Probabil că delirez.

— Nu, nu delirezi, eu sunt, zise Rebecca din nou, după care îi strânse mâna cu putere. Uite, vezi? Sunt chiar eu, în carne şi oase.

— Rebecca? Dar ce... ce faci aici? zise el, neputând în

continuare să-şi dea crezare ochilor.

— Ţi-am auzit strigătele, răspunse fata.

Dr. Burrows observă apoi hainele fetei.

— Limitator... uniformă Styx?

Bărbatul îşi frecă fruntea nedumerit.

— Da, tată, sunt o Styx, zise ea fără ezitare. Iar tu pari că ai nevoie disperată să mănânci ceva.

Fata pocni din degete, iar dr. Burrows văzu o siluetă care se desprinse din umbră.

— Un Limitator? icni dr. Burrows.

Chipul supt al soldatului nu trădă nicio emoţie, când ochii săi străpungători întâlniră privirea uimită a doctorului Burrows. Limitatorul îi dădu ceva Rebeccăi.

— Uite, gustă puţin din carnea asta. Nu vrei să ştii de unde provine, dar cel puţin are un gust rezonabil dacă e gătită, zise ea rupând o bucăţică pe care o îndesă în gura tatălui său.

Bărbatul o mestecă recunoscător, studiindu-i atent pe Rebecca şi pe Limitatorul care o însoţea.

Hrana începea să îşi facă efectul şi bărbatul se învioră pe dată.

— Dar cum ai...

— Mai vrei? întrebă fata, băgându-i în gură o altă bucată de carne de păianjen-maimuţă înainte ca tatăl ei să îi poată răspunde.

— Nu-nţeleg ce faci aici. Ar trebui să fii acasă, o mustră el, dar vorbele îşi pierdură asprimea din cauză că fuseseră rostite cu gura plină. Mama ta ştie unde eşti? o chestionă el.

Fata nu îşi putu reţine un chicotit.

Doamna Burrows stătea în spatele unui microfon la care începuse deja să vorbească. Era orbită de lumini puternice, iar căldura reflectoarelor o făcea să transpire. Nu-şi imaginase niciodată că prima ei apariţie pe micul ecran avea să se desfăşoare în felul acela. Îşi îndeplinea visul de o viaţă — apărea în sfârşit la televizor. Dar mult mai important era faptul că ancheta primea în cele din urmă atenţia pe care o merita.

Apelul public către toţi cei care ar fi putut oferi informaţii despre familia ei dispărută era ultimul punct al emisiunii poliţiei, iar ea se afla într-un studio imens prin care se agitau oameni cu căşti în urechi şi mape în mâini, învârtindu-se haotic, de parcă niciunul dintre ei nu ştia cu adevărat unde trebuia să se afle. Doamna Burrows observase şi câţiva poliţişti

care lucrau la „cazul familiei din Highfield”, aşa cum era el numit, înghesuiţi undeva într-un colţ. Când îşi dădură seama că îi văzuse, îi aruncară priviri alunecoase. Era limpede că ea era în continuare suspectul lor principal, deşi nu exista nicio dovadă împotriva ei. Dar dacă nu crezuseră ce le spusese, atunci de ce îi permiteau să facă apelul acela public? Sperau oare că se va simţi în siguranţă şi se va trăda? Nu îşi dădea seama de ce se complicau în felul acela.

„Concentrează-te!” îşi spuse ea, citind ultimul paragraf al declaraţiei pe care o scrisese cu ajutorul psihologului de la secţia de Poliţie.

— ...cineva trebuie să ştie unde au plecat sau ce s-a întâmplat cu ei, zise doamna Burrows, cu glas tremurat. Privi fix în lentilele camerei de luat vederi, ca şi cum ar fi fost prea supărată pentru a putea continua. Aşa încât, vă rog, dacă ştiţi ceva, chiar şi un lucru neînsemnat, trebuie să sunaţi la poliţie. Îmi doresc doar să îmi recapăt familia.

Lumina roşie de pe camera de luat vederi se stinse, lăsând loc alteia, al cărei obiectiv era fixat pe inspectorul Blakemore. Acesta era îmbrăcat cu cel mai bun costum al său şi se tunsese special pentru emisiunea aceea. În timp ce vorbea hotărât în faţa camerei, îşi ridică o singură sprânceană, ca şi cum s-ar fi crezut James Bond. Doamna Burrows nu îl mai văzuse făcând gestul acela.

— În acest moment, investigăm circumstanţele suspecte care au dus la dispariţia doctorului Roger Burrows şi a copiilor săi, Will şi Rebecca, dar şi a prietenului lui Will de la şcoală, Chester Rawls.

Doamna Burrows privea un monitor TV de pe o parte a camerei de luat vederi, care arăta ceea ce se transmitea pe post în timp ce vorbea inspectorul Blakemore. Nenumăratele fotografii ale familiei sale, pe care le dăduse poliţiei, se succedau cu repeziciune, urmate de o poză recentă a lui Chester îmbrăcat în uniforma şcolară. Blakemore apăru apoi din nou pe ecran. Înainte de a vorbi, făcu o pauză dramatică, ridicând şi mai mult din sprânceană, care păru gata să se desprindă.

— Această imagine a fost preluată din înregistrarea unei camere de supraveghere. Pe ecran apăru o fotografie proastă, alb-negru. Înfăţişează o femeie cu care am vrea să vorbim în legătură cu acest caz. Are aproape un metru şi şaptezeci, o

constituţie atletică şi, probabil, părul vopsit şaten, deşi în realitate ar putea fi blondă sau chiar complet căruntă. Are în jur de treizeci şi cinci de ani şi s-ar putea să se afle încă în împrejurimile Londrei. Am alcătuit şi un portret-robot pentru a se vedea mai bine cum arată. Pe monitor apăru o altă imagine. Dacă aveţi vreo informaţie în legătură cu locul în care se află în prezent, numărul de telefon la care puteţi...

Doamna Burrows încetă să îl mai asculte fiindcă, în luminile puternice ale studioului, îi zărise pe părinţii lui Chester, care stăteau undeva dincolo de raza de acţiune a microfoanelor. Domnul Rawls o sprijinea pe doamna Rawls, care părea că plânge şi că nu se mai poate ţine pe picioare.

Doamna Burrows îşi luă la revedere de la inspectorul Blakemore şi de la ceilalţi ofiţeri. Se îndreptă spre familia Rawls, dar domnul Rawls, cu braţul petrecut încă pe după umerii soţiei, se întoarse şi o fixă cu privirea, mulţumindu-se să clatine din cap. Doamna Burrows se opri. Se întâlnise cu el de vreo două ori la secţia de poliţie din Highfield, dar el se purtase rece şi nu prea păruse dispus să comunice cu ea. Unul dintre ofiţerii care lucrau la caz îi spusese mai târziu că părinţii lui Chester fuseseră extrem de furioşi când auziseră că, în seara în care dispăruseră cei doi băieţi, ea fusese moleşită de somnifere. O acuzau că nu avusese grijă de băieţi. Doamna Burrows nu se considera vinovată — Will făcuse întotdeauna numai ce voia. În cel mai rău caz, săpa pe undeva şi nu cauza probleme pe stradă, precum ceilalţi copii.

Acum însă se simţea zguduită de reacţia domnului Rawls. Văzu un distribuitor de apă aflat lângă scenă şi se îndreptă spre el. În timp ce sorbea încet dintr-un pahar, auzi nişte voci care veneau din spatele unei grămezi de echipamente.

— Deci tu crezi că ea a făcut-o?

— Bineînţeles, e vinovată până la Dumnezeu, se auzi o altă voce cu un accent scoţian. În nouă cazuri din zece, asasinul e cineva din familie — ştii prea bine. Gândeşte-te numai la câte mărturii ale rudelor înnebunite de durere am văzut noi aici, în studio, doar pentru ca, o lună mai târziu, oamenii ăia să sfârşească în închisoare.

— Da, e adevărat.

— Dar te-ai uitat la ea? Femeia asta, Burrows, e fără îndoială o acritură. E o femeie tipică din suburbii, plină de furie

reprimată şi sătulă până în gât de o viaţă lipsită de sens. Probabil că avea ceva de ascuns, soţul ei a aflat, iar ea l-a aranjat. Şi, cum copiii ştiau probabil şi ei prea multe, le-a făcut şi lor felul, dacă se apucase de asta. Cât despre prietenul fiului ei, Charley sau cum l-o mai fi chemând, ei bine, sărăcuţul, probabil că a nimerit ca musca-n lapte.

Doamna Burrows se strecură pe după echipament ca să vadă cine vorbea. Unul dintre ei era un bărbat solid, ras în cap şi cu o barbă impunătoare, care încolăcea un cablu electric în timp ce vorbea; celălalt era un tip slăbuţ, îmbrăcat într-un tricou alb şi se bătea uşurel cu un microfon pe coapsă, ascultându-l pe celălalt. Erau doi tehnicieni din studio.

— Da, părea o femeie dată naibii, zise cel mai slab, scărpinându-se pe ceafă cu vârful microfonului.

Bărbatul cu barbă o zări însă pe doamna Burrows şi îşi drese glasul cu putere.

— Vezi mai bine dacă nu au nevoie de ceva în studioul treisprezece, Billy, încheie el.

Slăbănogul îşi coborî încet microfonul, cu o expresie confuză întipărită pe faţă.

— Dar nu avem niciun studio treisprezece, protestă el. Când o observă însă pe doamna Burrows, îşi dădu seama pe dată ce încercase să îi sugereze colegul său. Mă ocup imediat, Dave, chiar în momentul ăsta, bolborosi el, în timp ce ambii bărbaţi o porniră în direcţii diferite.

Doamna Burrows rămase pe loc, privindu-i cum pleacă, cu un pahar de plastic mototolit în mână.

PARTEA A DOUA
Coliba Marthei

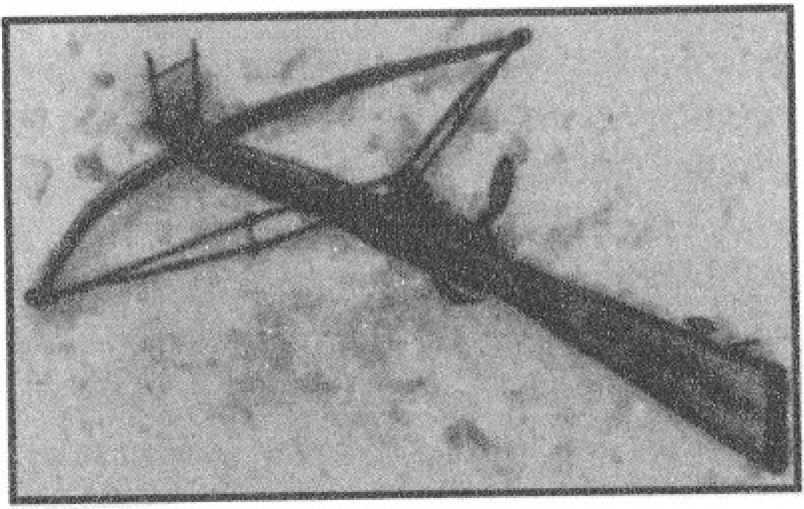

Capitolul şapte

Era uimitor să vezi felul în care se deplasa Martha de-a lungul tunelelor, aidoma unor bile de rulment rostogolindu-se printr-o ţeavă de canalizare. În pofida siluetei sale, se mişca la fel de uşor ca un leopard; era evident că petrecuse mult timp în mediul acela cu gravitaţie redusă şi că se adaptase perfect.

Bartleby o urmărea în tăcere şi încerca să imite săriturile ei de pe un perete pe altul al tunelului. Nu reuşea însă aproape deloc să îşi măsoare elanul şi plutea ba spre tavan, ba spre peretele opus. Will şi Chester se obişnuiră cu spectacolul pe care îl oferea plutirea prin aer a nefericitului motan şi cu mieunăturile sale surprinse.

Băieţii se străduiau să ţină pasul cu Martha, dar Will nu voia să meargă prea repede, pentru că era îngrijorat că o zguduie pe Elliott. În timp ce salvatoarea lor providenţială se opri din nou pentru a le permite să o prindă din urmă, o auziră bolborosind pentru sine. Era destul de greu să înţelegi ce zice, iar Will îşi dădu seama că Martha nici nu realiza probabil că vorbeşte singură.

— Ce putem face pentru fată? murmură ea în direcţia lor, dar apoi se răsuci şi se îndepărtă de ei.

— Păi, după cum ţi-am spus, şi-a rupt..., începu Chester.

— Poftim? îl întrerupse Martha, întorcându-se să îl privească.

— Ne-ai întrebat despre Elliott. Are un braţ rupt.

— Ba nu v-am întrebat nimic. Şi mi-aţi mai spus o dată asta, zise Martha, încruntându-se la Chester, de parcă el ar fi fost cel care se purta ciudat. Trebuie să mai folosim una, zise ea, scoţând o mlădiţă de la centură şi ţinând-o deasupra torţei până când începu să fumege, iar apoi aruncând-o pe jos.

Se simţi imediat un miros puternic, care umplu spaţiul închis.

— Pfu! zise Will, strâmbând din nas. E destul de puternic. Îmi aduce aminte de lemnul dulce sau de ceva asemănător.

— Da, da, aşa este, nu-i aşa? Se numeşte *foc de anason*, îi spuse Martha, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Ai nas de colonist, nu-i aşa, drăguţă? Adulmeci precum un ogar.

— Păi, da, aşa cred, răspunse Will. Dar *de ce* arzi chestia aia? La ce-ţi foloseşte? întrebă el.

— Dacă nu ai grijă, păianjenii-maimuţă se adună în crăpăturile din tavan şi se aruncă deodată asupra ta. Fumul scos de anason îi ţine la distanţă. Îl cultiv în grădina mea, să ştii, completă femeia, sărind iar în josul tunelului.

— Grădină? în *grădina* ta? strigă Chester în urma ei. Cuvântul părea atât de firesc şi de mângâietor în locul acela ne-prietenos. Chiar a spus grădină? îl întrebă pe Will.

— Cine ştie? şopti Will, dându-şi ochii peste cap, în caz că prietenul său nu pricepuse că femeii îi lipsea clar o doagă.

— Aveţi mare grijă pe-aici, îi preveni ea pe Will şi pe Chester, când băieţii o ajunseră în sfârşit din urmă. Cătarea e îngustă, iar vântul e puternic.

— Cătarea? repetă Chester.

— Da, e îngustă.

— Cred că vrea să spună *cărarea*, încercă Will să îl lămurească în şoaptă pe prietenul său.

Ajunseră pe o margine a ciupercii nu mai lată de un metru, dincolo de care Will văzu un alt hău imens.

— E Porul? se întrebă el în şoaptă.

Ceva părea să fie însă diferit. Aerul era incredibil de umed şi, în locul rafalelor de stropi pe care le văzuse până atunci, se ridicau nori de aburi. Iar când privi spre celălalt perete, observă că totul era scăldat într-o strălucire roşie — abia apoi simţi pe faţă o căldură puternică şi îşi dădu seama că nu putea fi vorba de Por.

Chester vorbi chiar în momentul acela, întrerupând şirul gândurilor lui Will.

— Nu cumva de-aici am venit? întrebă el. N-am ajuns din nou în Por, nu-i aşa?

Martha chicoti.

— Nu, nu e *Porul.* Este una dintre cele Şapte Surori. Asteia îi spunem Maria cea Pufăitoare. Îşi întoarse capul în altă direcţie, iar băieţii o auziră murmurând: Nu-i aşa, Nat?

Văzând-o pe femeie, Chester îi aruncă o privire neliniştită lui Will, care ştia exact la ce se gândeşte prietenul său. Nu mai încăpea îndoială că încăpuseră pe mâinile unei bătrâne destul de confuze, care părea că nu e în stare nici măcar să le reţină numele.

Ţinându-se pe lângă perete, traversară cu foarte multă grijă porţiunea îngustă, alunecoasă din cauza apei. Lumina firavă pe care o aruncau globul lui Chester şi torţa Marthei îi dădea lui Will impresia că puţul acela era de aceeaşi mărime cu Porul. Nu privea spre bezna care începea dincolo de cărare, dar se simţi din nou atras de el. Imboldul de a se arunca, inexplicabila dorinţă de a păşi dincolo de margine, care aproape că îl paralizase cu ceva vreme în urmă revenise. Vocea, care nu era tocmai un glas, ci ceva mult mai puternic şi mai adânc înrădăcinat în mintea sa, ceva ca o dorinţă irezistibilă, încerca din nou să preia controlul, să îl facă să sară.

— Nu, bolborosi el printre dinţii încleştaţi. Adună-te odată!

Trebuia să se gândească şi la Elliott. Ce-i venise? *Ce era în neregulă cu el?*

După douăzeci de minute de păşit cu grijă de-a lungul potecii înguste, Will simţi o imensă uşurare, văzând cum se deschide în faţa lor o altă crăpătură în zid. Lăsară hăul în urmă, şi Will se poticni şi se împletici câţiva paşi, lovindu-se de prietenul său.

— Ai păţit ceva? întrebă Chester.

— Nu, doar m-am împiedicat, îi spuse şi o urmară apoi pe Martha, afundându-se într-un coridor lung, pe ai cărui pereţi ciuperca părea să cedeze locul rocii întunecate, până când Will constată că nu mai era înconjurat decât de pereţi de piatră.

Era o noutate să simtă pietrişul care le scârţâia sub picioare, pe când urcau o pantă lină.

— Uite c-am ajuns, zise Martha în momentul în care văzură în faţa ochilor o cavernă mare.

De la podea şi până la tavan, peştera era blocată de un fel de baricadă curbată, care se întindea pe aproape treizeci de metri. Martha îi conduse până la jumătatea obstacolului, iar Will observă că acesta e construit dintr-o mulţime de fâşii de tablă suprapuse şi apoi sudate. Bucăţile de metal erau de foarte multe feluri: unele erau mate, altele foarte lustruite, iar câteva erau chiar perforate, având şiruri de cercuri sau de pătrate decupate pe întreaga lungime. Câteva dintre ele ieşeau în evidenţă fiindcă păstrau încă urme de vopsea albastră sau verde.

Deasupra a ceea ce părea să fie uşa, băieţii văzură un clopot mare de alamă, suspendat de un braţ undeva la înălţimea capului. Martha bătu clopotul de două ori, iar băieţii aşteptară

nerăbdători până când ecourile se stinseră undeva în depărtare. Nu apăru însă nimeni.
— Puterea obişnuinţei, le explică Martha, deschizând uşa.
— Ai lăsat-o descuiată? întrebă Will, în vreme ce Bartleby ţâşni prin uşă.
— Da. Căţeii de praf nu-s prea deştepţi, răspunse ea.
— *Ce* de praf? întrebă Will, dar Martha intrase deja.
Când băieţii o urmară, descoperiră o privelişte fantastică.
Panta continua în faţa lor, iar caverna devenea mai înaltă. La vreo patruzeci de metri depărtare văzură un fel de colibă. De la poartă şi până la uşa clădirii se întindea o cărare străjuită pe fiecare parte de straturi de flori minunate. Ca şi cum ar fi fost luminescente, plantele emiteau scânteieri galbene, liliachii, albastre şi roşii, care, combinate, scăldau grădina într-o strălucire sublimă.
— Grădina mea, declamă Martha cu mândrie.
— Uau! făcu Chester.
— Îţi place? întrebă femeia.
— Da, e grozavă! răspunse băiatul.
Femeia se întoarse către el, mulţumită de lauda băiatului, care părea să o facă şi pe ea să strălucească.
— Să ştii însă că plantele astea nu sunt aici doar pentru frumuseţe.
— Sunt ca cele pe care le arzi? vru să ştie Chester.
— Da, dacă nu aş fi aflat despre focul de anason, n-aş mai fi fost pe-aici, arătându-vă grădina.
— Dar unde ai găsit toate astea? întrebă Chester.
— Nathaniel îmi aduna specimene din toate locurile în care ajungea în expediţiile sale. Mai am încă multe de aflat despre calităţile lor, dar nu mă pot plânge de lipsă de timp.
— Cine-i Nathaniel? interveni Will, incapabil să se abţină.
— Fiul meu. E acolo sus, pe deal, răspunse Martha, aruncând o privire în vârful pantei de lângă colibă.
Will încercă să vadă la ce se uita femeia, plin de speranţa că ar putea găsi o altă persoană, ceva mai puţin ciudată, capabilă să îi ajute.
— O să ne-ntâlnim...?
— Hai să ducem fata înăuntru, ce ziceţi? îl întrerupse Martha dintr-odată, închizând poarta şi trăgând un zăvor.
Chester văzu cum Will îi face semn cu privirea către o parte a

uşii, acolo unde se puteau vedea o lampă de sudură şi două tuburi de gaz aşezate pe un căruţ, acoperite de un fel de plantă căţărătoare. Mlădiţele groase ale plantei, dar şi rugina care mâncase tuburile arătau că acestea nu fuseseră atinse de o bună bucată de vreme. Nu încăpea însă nicio îndoială că aparatul de sudură provenea din suprasol.

— Nathaniel... el a făcut baricada asta? întrebă şovăind Chester.

Martha se mulţumi să aprobe din cap şi apoi îi conduse de-a lungul cărării scăldate în lumina aceea eterică.

Pe la mijlocul drumului, Bartleby înţepeni în loc, privind fix ceva cu ochii săi imenşi. Will se opri în spatele lui şi auzi sunetul unei ape curgătoare.

— Un pârâu? întrebă el.

Martha se abătu de pe cărare.

— E un izvor de apă dulce care iese în spatele colibei, zise ea, iar Will observă imediat şuvoiul firav, scăldat într-o lumină liliachie provenind de la florile din jur. Parcă era din altă lume.

— Locul ăsta e tare de tot, zise Will.

— Mulţumesc, răspunse Martha. E micul meu adăpost. Şi cred că izvorul este şi motivul pentru care a fost ales acest loc pentru baracă.

— Cum adică? Cine l-a ales? întrebă Will emoţionat.

— Au fost marinari.

— Marinari?

— Da, ai să te lămureşti când ajungem, răspunse femeia.

În faţa colibei trebuiră să urce câteva trepte până la o uşă. Ajuns în vârful lor, Will se opri ca să observe una dintre grinzile masive pe care se sprijinea acoperişul de deasupra.

— Stejar, zise el, trecându-şi un deget peste lemnul care părea să fie atât de vechi, încât devenise aproape negru, iar suprafaţa sa era acoperită de un păienjeniş de canale făcute de carii. Un stejar foarte vechi, completă el, continuând să cerceteze coliba. Observă că tocul uşii era şi el făcut din aceleaşi bârne groase şi că pereţii păreau să fie construiţi din scânduri de-a dreptul antice. Deci, de unde vin toate astea? întrebă, bătând cu piciorul într-una din scânduri şi făcând-o să scârţâie.

Se întoarse către Martha.

— Ne-am zis că marinarii le-au recuperat din nava lor. Când

am ajuns însă aici, nu am avut pe cine să întrebăm.
Într-un capăt al verandei se vedeau nişte butoaie şi cufere mari, iar în faţa unei ferestre cu obloanele trase se aflau o bancă şi două scaune.
Uşa colibei era întredeschisă, iar Martha o împinse cu cotul, pătrunzând apoi în adăpost. Will şi Chester nu aşteptară să fie invitaţi şi o urmară înăuntru. La început, nu văzură în semiîntuneric decât o vatră de piatră în care străluceau câţiva tăciuni, iar într-o parte era ridicat un fel de cuptor.
— Pune un butuc pe foc, drăguţă, îi spuse Martha lui Chester. Vă puteţi usca acolo, lângă sobă, în timp ce eu pregătesc ceva de băut. O să dureze doar un minut, adăugă ea, aprinzând două lămpi cu ulei care atârnau din tavan.
Lumina lor galbenă le permise să vadă şi restul încăperii.
— Da, desigur, răspunse Chester fără să se mişte însă, captivat de interiorul încăperii, care se dovedi mai mare decât crezuseră la început.
— Mă duc să fac patul pentru fată, îi spuse Martha lui Will, pornind pe un coridor.
Băieţii auziră apoi o hărmălaie de bocănituri şi mormăieli, peste care se suprapuneau vorbele Marthei, de parcă ar fi discutat cu cineva. Era limpede că avea de lucru.
— Uită-te la locul ăsta! exclamă Chester, în vreme ce el şi Will examinau lucrurile care-i înconjurau.
— Cutii pentru hărţi, observă Will, văzând cele trei dulapuri joase, cu mânere şi colţuri de alamă, aliniate lângă perete.
Pe ele se afla un şir de obiecte sculptate — o siluetă cu o puşcă şi, lângă ea, o vacă de cavernă — arahnida imensă care trăia în Adâncuri. Cercetă din priviri şi restul încăperii, observând că, la colţuri, din tavan atârnau tot felul de alte accesorii nautice — harpoane, frânghii şi scripeţi, o bucată de plasă şi chiar un sextant de alamă coclită.
Will zări apoi câteva săbii cu lama lată, uşor curbată, care erau şi ele fixate pe un perete.
— Cuţite de abordaj! Nu poate fi adevărat! exclamă el. Înseamnă că are dreptate. Toate astea parcă ar proveni de pe o navă, şi încă de pe una foarte veche. Poate de pe un galion? îi zise el lui Chester. Vezi bârnele alea de sus? continuă el arătând spre tavan. Sunt atât de vechi, încât ar putea proveni şi de pe Mary Rose.

— Dar o corabie... aici? întrebă Chester. Cum se poate aşa ceva?
— Nu-mi dau seama. Dar cum a ajuns Martha aici? întrebă Will exact în momentul în care femeia pluti înapoi în cameră.
— N-ai pus încă pe foc butucul ăla, nu-i aşa, drăguţă? îi spuse ea lui Chester.
Vorbele femeii nu erau deloc răutăcioase, semănând cu cele ale unei mame care îşi îmboldea fiul care uitase de îndatoriri.
— Scuze, Martha, zise Chester zâmbind. Mă duc chiar acum.
— Eşti băiat bun, rosti ea şi apoi se întoarse spre Will. Să înţeleg că eşti curios cum am ajuns aici?
Will era destul de jenat fiindcă femeia îi surprinsese întrebarea şi se înroşi, aţintindu-şi stânjenit privirea în pământ.
— Am fost aruncată în Por de soţul meu, zise ea dintr-odată.
— O…
Will nu mai ştiu ce să zică, uimit de sinceritatea femeii.
— Am fost exilaţi din Colonie şi am trăit în Adâncuri ca proscrişi timp de ani întregi. N-a fost uşor să creştem un copilaş în iadul acela. Pe urmă, într-o zi, presupun că soţul meu a hotărât pur şi simplu că se săturase de noi, zise ea ridicând capacul unui coş şi scoţând de acolo câteva pături, într-un fel, s-ar putea spune că am divorţat.
Martha vorbea atât de direct, încât stânjeneala lui Will se mai domoli.
— Şi n-ai cunoscut niciun alt proscris? întrebă el. Şi Elliott a fost printre ei — trăia împreună cu cineva numit Drake. Poate îl cunoşti.
Martha se îndreptă de spate, ţinând păturile în braţe, şi apoi îl privi gânditoare pe Will.
— Drake... nu, numele nu-mi spune nimic. Probabil că a venit după ce am plecat eu.
— Dar de Tom Cox ai auzit? insistă Will. Era duşmanul de moarte al lui Drake.
Braţele Marthei se încordară în jurul păturilor, iar faţa îi împietri într-o mască a urii.
— Oh, îl ştiu pe nenorocitul ăla, îl ştiu bine. Am crezut dintotdeauna că el l-a influenţat pe soţul meu... şi că tocmai Cox l-a îndemnat s-o facă... să scape de noi, şuieră femeia, rostind cuvintele de parcă deodată n-ar mai fi avut aer. Pe faţă i se aşternu însă imediat liniştea, iar braţele mai dădură un pic

drumul păturilor. Strănută zgomotos şi apoi îşi suflă nasul în mânecă. Adu fata ca să mă uit mai bine la ea.

Will o purtă pe Elliott într-o cameră micuţă. Deşi acum în centrul ei se afla un pat destul de mare, pe care se vedea o pereche de perne jalnice, încăperea fusese evident folosită ca depozit. O stivă de fleacuri se sprijinea de unul dintre pereţi, ca şi cum Martha le-ar fi aruncat acolo la întâmplare. Will văzu un teanc de geamantane de piele, un cufăr vechi de aramă, al cărui capac era ornat cu litere înflorite, şi o mulţime de baloturi de stofă. Se simţea şi un uşor miros de petrol, probabil de la lampa ce sfârâia blând, luminând totul în jurul ei.

— Pune-o aici, zise Martha după ce termină de netezit cearşafurile de pe pat.

După ce Will o întinse pe Elliott, femeia se aşeză lângă fată. Desfăcu frânghia care îi fixa pe piept braţul rupt, îndepărtând-o apoi cu mare grijă.

— A căzut rău, constată femeia, examinând capul lui Elliott. Îndreptându-şi atenţia către braţul rupt, Martha începu să mormăie iar pentru sine, iar Will nu reuşi să înţeleagă o iotă din ceea ce zicea. Nu, nu-i o privelişte prea plăcută, zise deodată Martha, apoi inspecta mâna lui Elliott, privind cu atenţie vârfurile degetelor. Bine că nu s-a întrerupt circulaţia sângelui.

— Poţi să îi vindeci braţul? întrebă Will. Adică să îi pui o atelă sau ceva asemănător?

Martha îşi reluă bombănitul fără să îşi ridice privirea de la Elliott, şi apoi puse o mână pe fruntea fetei. Dădu din cap şi spuse uşurată:

— Nu are febră.

Martha se asigură că Elliott stă într-o poziţie confortabilă, aranjându-i mai bine pernele sub cap, şi apoi merse către fereastră. Privi în gol preţ de câteva secunde înainte de a vorbi din nou.

— Am nevoie de o ceaşcă de ceai.

— Ceai? întrebă Will neîncrezător.

În camera principală, Martha pusese la fiert un ceainic înnegrit în care adăugă nişte ceai dintr-o cutie de conserve. Şi mai avea şi zahăr, cafea şi o varietate uimitoare de mirodenii în cutii pătrate de lemn, într-un dulap de lângă sobă.

Îşi duseră ceaiul în nişte ceşcuţe ciobite de porţelan până în dreptul unei mese, aşezându-se pe balansoarele rânduite în

jurul ei. În centrul mesei se afla bustul în mărime naturală al unui băiat care părea să fi fost sculptat dintr-o bucată de lemn din cele de pe verandă. Băiatul zâmbea senin, privind spre cer. Lângă bust se afla o machetă mai mică a două siluete, un adult şi un copil care se ţineau de mână. Nu fusese terminată, iar alături se vedeau două dălţi şi o grămăjoară de rumeguş. Când o privi mai bine, Will îşi dădu seama că personajul mai înalt ar fi putut fi Martha.

În foc începu să ardă un alt buştean, lins de flăcările roşii. Strălucirea lor se amesteca plăcut cu lumina galbenă, caldă aruncată de lămpile cu ulei.

— E drăguţ aici, zise Chester, în timp ce toţi trei îl priveau pe Bartleby, îndreptându-se spre ţolul deşirat din faţa sobei.

Scoţându-şi ghearele, animalul îşi înfigea câte o labă în covor, repetând gestul iar şi iar, apăsând şi frământând, în timp ce omoplaţii săi masivi se mişcau ca două fierăstraie pe sub pielea sa lipsită de păr. Pe urmă, torcând incredibil de tare, se aruncă pe covor. Se rostogoli pe spate şi se întinse cât era de lung, căscând leneş.

— Bart e fericit. Şi-a găsit locul, zise Will zâmbind.

Lui Will îi veni în minte momentul când văzuse pentru prima dată pisica imensă, în casa Jerome din Colonie, şi îl năpădiră emoţiile. Se simţea de parcă şi *el* ar fi ajuns din nou acasă. Privi spre Chester şi văzu că şi prietenul său dăduse uitării pentru moment toate grijile care îl munciseră. Situaţia în care se aflau era atât de domestică şi de familiară, încât băieţilor li se părea că sunt în vizită la o mătuşă, la asta contribuind din plin şi gustul ceaiului îndulcit, chiar dacă îl băuseră fără lapte.

— Dar de unde provin toate chestiile din camera asta? întrebă Will. Chiar de pe o navă?

— Multe dintre ele erau deja aici când am ajuns noi, zise Martha aprobând din cap, dar Nathaniel a mai adus câteva lucruri de pe un galion aflat într-una dintre cele Şapte Surori, încheie femeia.

— M-am gândit eu că trebuie să fi fost un galion, zise Will. Ştii cumva şi cum a ajuns acolo?

Martha clătină din cap fără să se uite la vreunul din ei. Îşi drese glasul atât de puternic, încât îl făcu pe Chester să tresară şi apoi îşi suflă din nou nasul în mânecă.

— Poţi să ne duci până acolo? întrebă Will, hotărât să afle cât de multe se putea despre epava misterioasă.
— Nathaniel a găsit şi alte vase. Uneori pleca timp de săptămâni întregi şi se întorcea cu tot felul de lucruri pe care le prelucra apoi aici. Era atât de îndemânatic! Toate materialele din care e făcută baricada provin de la o navă de metal.
Will se încruntă spre Chester, mimând din buze *„nava de metal?',* dar nu părea momentul potrivit pentru a o întreba mai multe pe Martha. Oricum, dorea să afle ceva cu mult mai presant.
— Şi Nathaniel? întrebă Will. Unde e el acum?
Martha icni din cauza efortului de a se ridica de pe scaun.
Merse până la o lampă cu ulei şi o desprinse din cârlig, iar apoi îi invită pe băieţi să o urmeze. Se opri pe verandă ca să admire straturile cu flori şi, dându-şi capul pe spate, trase adânc aer în piept. Will încercă şi el să miroasă şi simţi nu doar aroma focului de anason, ci şi multe alte miresme mai dulci.
— Minunat! exclamă femeia şi apoi îi conduse pe băieţi pe o cărare care şerpuia până în partea mai ridicată din spatele cavernei.
Trecură pe lângă un strat pe care creşteau nişte plante asemănătoare cu cafeluţele, dar al căror vârf strălucea în culori care variau de la un roşu aprins până la un portocaliu şters.
— Aveţi grijă! Nu vă daţi prea aproape de Căciulile Scuipătoare. Usturǎ al naibii de rău!
Niciunul dintre băieţi nu îşi dădu seama dacă femeia vorbise serios, dar nu aveau de gând să rişte, aşa încât se ţinură pe partea mai îndepărtată a potecii. Apărut din senin, Bartleby se strecură între ei, nevrând să piardă expediţia.
Câteva secunde mai târziu, se treziră în faţa unui înger sculptat din lemn. Avea statura unui om, o expresie de linişte întipărită pe faţă şi bucle ciufulite care îi cădeau pe umeri şi pe aripile ca de lebădă, strânse la spate.
— Nathaniel, şopti Martha. Aici l-am aşezat să se odihnească, zise ea, coborându-şi privirea spre pietrele aranjate cu grijă în spatele îngerului.
— Deci... deci e... ăăă... mort, zise Will cu o voce spartă.
— Da, de vreo doi ani, răspunse Martha cu glas tremurat, uitându-se încă în jos, în vreme ce Bartleby examina îngerul. Animalul dădu să ridice un picior din spate. Will şi Chester îl

priviră, terorizaţi de intenţia evidentă a motanului. Motanul păru să sesizeze că e în centrul atenţiei şi ezită puţin. Apoi pufni şi ridică şi mai mult piciorul, iar Will îşi dădu seama că trebuie să oprească inevitabilul.

— Bart! Nu! şopti el, făcând senine disperate animalului pentru a-l îndepărta de mormânt.

Bartleby înţelese imediat. Se uită urât la Will şi apoi îşi coborî piciorul, pornind în direcţia colibei. Martha nu păruse să-şi dea seama de nimic, iar Will simţi nevoia să spună ceva pentru a rupe tăcerea.

— Tu ai făcut îngerul pentru el?

— Nu, l-am adus de pe navă — de la prova. Eu i-am sculptat doar faţa... chipul băiatului meu, zise ea cu o voce pierdută, scărpinându-se gânditor pe ceafa. Am ales locul ăsta fiindcă aici îi plăcea lui Nathaniel să stea şi să se gândească la ale lui. Era locul lui. Iar acolo, lângă perete, adăugă ea ridicând lampa, în aşa fel încât lumina căzu dincolo de înger, mai sunt câteva morminte. Nathaniel credea că oamenii care au construit coliba sunt îngropaţi acolo.

Femeia se întoarse brusc pe călcâie, ca şi cum ar fi terminat de zis tot ceea ce îşi propusese, şi dădu să se întoarcă spre colibă. Se opri însă şi rămase nemişcată.

— Trebuie să mai ştiţi ceva. Într-una din expediţiile sale, Nathaniel a căzut într-o crăpătură. Şi-a rupt câteva coaste. Asupra lui s-au năpustit păianjenii. Se pare că pot simţi când cineva e rănit sau slăbit. S-au aruncat asupra lui, o mulţime...

Privi pe rând la Will şi apoi la Chester.

— Nathaniel nu-şi luase destul foc de anason cu el, dar a reuşit totuşi să scape şi să ajungă acasă. Femeia tăcu preţ de câteva secunde. Pot să mă ocup de o mulţime de lucruri... boli şi răni. În Adâncuri trebuie să înveţi repede, zise ea încruntându-se. Coastele lui Nathaniel se vindecau şi se simţea destul de bine când... când a fost cuprins pe neaşteptate de febră. De una foarte puternică. Am făcut tot ce am putut pentru el. Femeia oftă tremurat şi îşi scutură partea din faţă a fustei cu degetele murdare de pământ. Asta a fost tot. Avea nouăsprezece ani şi era singurul meu copil. S-a stins pur şi simplu.

— Îmi pare rău, murmură Chester.

Martha închise gura brusc, ca şi cum s-ar fi străduit să îşi

înăbuşe plânsul, şi se lăsă tăcerea. Deşi Will ar fi vrut să îi spună câteva vorbe de consolare, nu îşi putu găsi cuvintele. Apoi Martha spuse, cu o voce ceva mai sigură:

— Nathaniel era mai mare decât prietena voastră şi mai puternic decât un taur, dar e ceva necurat în aerul din aceste locuri. Ca şi păianjenii, aşteaptă până eşti rănit şi apoi ţi se strecoară înăuntru. Pe băiatul meu l-a înşfăcat zdravăn şi n-a mai plecat. Sper să nu se întâmple acelaşi lucru şi cu prietena voastră.

* * *

— Deci, lasă-mă să înţeleg, vrei să spui că ai fost Styx în tot timpul ăsta? întrebă dr. Burrows, stând faţă în faţă cu Rebecca.

— S*z*unt Styx din naştere. Nu devii bru*z*c Styx, răspunse Rebecca cu ochii scăpărând de mânie.

— Ai sâsâit iarăşi. Ai ceva la..., dădu să întrebe dr. Burrows.

— Mi-am rupt câţiva dinţi când am căzut în Por, îl întrerupse Rebecca, pronunţând corect şi făcând eforturi evidente de a-şi controla sâsâiala. Şi am sărit în el fiindcă voiam să te ajut.

Bărbatul rămase tăcut câteva clipe, privind-o cu un uşor scepticism, dar apoi continuă:

— Deci tu eşti Styx din naştere, iar Will era colonist. Scoţându-şi ochelarii, dr. Burrows începu să îşi maseze nasul. Dar tu... el... tu eşti... el era..., zise el, amestecând cuvintele. Într-un final, îşi puse iar ochelarii şi, ca şi cum asta l-ar fi ajutat să îşi limpezească şi mintea, reuşi să întrebe: Şi atunci cum de am ajuns să vă adoptăm pe *amândoi?*

— A fost o întâmplare. Tu şi mama l-aţi luat pe Will, şi apoi Panoplia Styx a hotărât să mă trimită şi pe mine la voi, ca să îl supraveghez, zise Rebecca, oferindu-i dr. Burrows o jumătate de zâmbet. De ce? Nu eşti de acord sau ce?

— Păi, ca să fiu sincer, cam nu. Cred că ar fi trebuit să ni se spună.

Rebecca izbucni într-un râs ironic.

— Dar nici tu nu ne-ai spus lui Will sau mie că suntem adoptaţi, replică ea, punându-l la încercare. Nu crezi că am fi avut dreptul să ştim asta?

— Dar nu e deloc acelaşi lucru. Se pare că tu ştiai încă de la început că erai adoptată, dar, chiar şi aşa, mama ta şi cu mine aveam de gând să vă dezvăluim la momentul potrivit, zise dr. Burrows.

Se încruntă şi începu să îşi examineze o unghie ruptă, încercând să accepte ceea ce aflase.
Rebecca îi spusese doar partea de poveste care o avantaja, ascunzându-i o mulţime de lucruri. Şi nu-i trecea prin cap să-l informeze că avea o soră geamănă.
— Totul pare cam neobişnuit, zise el într-un târziu, scrutându-l prin ochelarii strâmbi pe Limitatorul taciturn care stătea în spatele fetiţei Styx. Pentru adopţie am folosit doar căi legale, aşa încât nu înţeleg cum de te-am căpătat şi pe tine.
— Vorbeşti despre mine ca şi cum v-aţi fi cumpărat o a doua maşină.
— Nu spune prostii, Rebecca. N-a fost deloc aşa, o contrazise dr. Burrows pe un ton exasperat. Pur şi simplu nu înţeleg cum s-a putut întâmpla.
— Iar eu îţi spun sincer că nu mă interesează absolut deloc, răspunse Rebecca cu un aer uşor plictisit. Am avut prieteni la agenţia de adopţii. De fapt, avem prieteni peste tot.
— Dar mă simt de parcă am fi fost păcăliţi... ca şi cum mama ta şi cu mine am fi fost înşelaţi îngrozitor, spuse dr. Burrows. Şi nu-mi place deloc chestia asta, adăugă el hotărât.
— Şi presupun că nici ai mei nu-ţi plac, zise Rebecca.
— Ai tăi...? începu dr. Burrows, observând încordarea din vocea fetei.
— Da, poporul meu. Nu s-au purtat urât cu tine în Colonie, nu-i aşa? Şi, cu toate astea, spui că nu eşti de acord cu metodele lor!
Rebecca era din ce în ce mai iritată, iar Limitatorul se agita în spatele ei.
Dr. Burrows îşi ridică ambele mâini.
— Nu, n-am vrut să spun asta, nu e treaba mea să vă judec. Eu trebuie doar să observ şi să notez — nu să mă implic.
Rebecca căscă şi apoi se ridică în picioare, ştergându-se de praf.
— Să înţeleg că, deşi eşti tatăl meu vitreg, spui totuşi că nu vrei să te implici. Cum vine asta?
Dispoziţia părea să i se fi schimbat brusc, ca şi cum furia de dinainte ar fi fost doar de faţadă.
Dr. Burrows rămase cu gura căscată, neştiind ce ar trebui să răspundă. Pe lângă confuzia care oricum îl stăpânea tot timpul, persoana din faţa sa — despre care crezuse că e fetiţa lui — se

dovedea a fi nemaipomenită şi, deşi nu recunoştea nici faţă de sine, îl intimida destul de tare. Mai ales că soldatul Styx ascuns în umbră îl fixa cu privirea, aţintind asupra lui doi ochi ca de mort, ochii unui ucigaş.

— Deci, tată, continuă Rebecca subliniind cuvântul *tată,* ca şi cum n-ar fi dat doi bani pe titulatura aceea. M-am asigurat că eşti bine hrănit, exact ca pe vremuri, şi văd că ţi-ai revenit în simţiri. Înseamnă că poţi să-mi vorbeşti despre astea, îi ceru ea scoţând tăbliţele de piatră dintr-un buzunar interior al jachetei sale. Dr. Burrows îşi duse imediat mâna la buzunarul pantalonilor, dar descoperi că e gol. Par a fi un fel de hartă, iar asta e exact ceea ce ne trebuie acum, zise ea. Tu ai să găseşti calea de ieşire din locul ăsta, iar noi te vom ajuta s-o faci.

— O, minunat, răspunse plat dr. Burrows, apucând tăbliţele pe care i le întindea fiica lui.

Capitolul opt

Bună, Jean, pufni doamna Burrows, răspunzând la telefon surorii ei. Era extrem de agitată fiindcă se grăbea de-a lungul străzii High. De ce gâfâi? Da, am fost la gimnastică, zise ea ridicând un umăr ca să împiedice cureaua genţii să alunece. Îşi îndepărtă telefonul de la ureche ca să evite hohotul de râs zgomotos al surorii ei, care se dovedi însă destul de puternic pentru a fi auzit de un om ce trecea în direcţia opusă. Da, nici nu-ţi pot spune cât de bine mă face să mă simt. Mi-am făcut un abonament pe o lună cu un antrenor personal. Ar trebui să încerci şi tu.

Vorbele ei stârniră încă un hohot sonor, care făcu un porumbel din apropiere să îşi ia speriat zborul.

Dacă ar fi văzut-o însă cum goneşte pe trotuar, Will ar fi fost uimit de schimbarea de ţinută a mamei sale vitrege. Avea o uşurinţă în mişcări pe care nimeni nu ar fi crezut-o posibilă odinioară. Arăta deja cu mult mai tânără.

Lăsând-o pe sora ei să sporovăiască, doamna Burrows îşi privi

ceasul.
— Uite ce e, n-am nicio veste de la poliţie, iar acum nu pot vorbi. Aştept o livrare şi trebuie să ajung acasă, zise ea, încheind convorbirea înainte ca sora ei să îi poată răspunde.
Când dădu colţul, văzu camionul companiei de transport parcat deja în faţa blocului.
— O, Dumnezeule, îmi pare rău că am întârziat. Am fost reţinută, explică ea, alergând către un om în salopetă albastră, care era pe cale să se urce în camion.
După ce femeia deschise uşa, acesta începu să care înăuntru o mulţime de cutii de carton. Nu pierdu vremea să taie banda adezivă care le sigila pentru a le inspecta conţinutul.
— Vă mutaţi? întrebă bărbatul, ridicând o altă cutie şi aşezând-o în vârful grămezii.
— Da, am depozitat undeva toate lucrurile astea până când mi-am găsit o locuinţă, răspunse distrată doamna Burrows, scoţând câteva casete video vechi şi aruncându-le direct la gunoi. E momentul pentru o schimbare. Una adevărată.
După ce omul aduse şi ultimele cutii, îşi petrecu întreaga după-amiază uitându-se prin ele. Erau atât de multe, încât abia dacă mai avea loc să se învârtă pe lângă ele, dar într-un târziu ajunse la un lot pe care scrisese cu un marker *Dormitorul 3.*
— Sunt ale lui Will, îşi zise ea deschizând-o pe prima. Desfăcu hârtia albă în care erau împachetate descoperirile preţioase ale fiului ei, pe care acesta le păstra pe un raft din cameră — „muzeul” său, aşa cum îi plăcea să spună. Erau o mulţime de farfurii decorate în stil victorian, pipe sparte de ceramică şi sticle de suc şi parfum. Curând, nu mai avu loc în poală şi trebui să le întindă şi pe podea.
Ajunse apoi la o cutie cu cărţi şi, icnind din cauza greutăţii, reuşi să o urce pe masa de lângă fereastră. La început cercetă fiecare carte, verificând-o, apucând-o de cotor şi scuturând-o ca să vadă dacă nu cumva se ascundea ceva printre paginile ei. Negăsind absolut nimic şi devenind nerăbdătoare, luă până la urmă restul cărţilor din cutie şi le stivui pe masă, fără să se uite în interior. Aproape de fundul cutiei găsi o carte care pretindea că este *Ghidul geologic al insulelor britanice,* un volum care, judecând după decoraţiunile de pe copertă, data probabil din anii şaizeci sau şaptezeci. Doamna Burrows nu îi dădu vreo atenţie specială, dar constată că sub ea mai era o carte pe a

cărei copertă legată în pânză scria cu litere aurii destul de şterse *Ghidul geologic al insulelor britanice.*

— Două exemplare din aceeaşi carte? se întrebă ea, luând-o din nou pe cea cu supracopertă. O deschise. Paginile nu erau însă tipărite, ci pline de un scris de mână.

— Hopa! făcu ea, dându-şi imediat seama al cui e scrisul.

Al soţului ei. Al doctorului Burrows. Îi înlătură supracoperta ca să vadă ce e dedesubt. Descoperi că ţine în mână un caiet cu o copertă în nuanţe de maro şi mov, care avea în partea de sus o etichetă pe care scria *Ex Libris,* cu litere înzorzonate, alături de imaginea unei bufniţe înţelepte ce purta ochelari cu rame rotunde. Pe eticheta aceea cineva mâzgălise *Jurnal.* Iar ea recunoscu iar scrisul dezordonat al soţului ei.

În sfârşit. O să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat, rosti ea în direcţia nenumăratelor stive de cutii din încăpere. Nu plecă nici măcar o dată de la masă până când nu citi absolut toate însemnările soţului ei, dând cu grijă paginile pătate adesea cu noroi.

— Will, zise ea zâmbind drăgăstos, fiindcă ştia că amprentele acelea nu puteau fi decât ale fiului ei.

Pe măsură ce înainta cu cititul, devenea din ce în ce mai surescitată. Afla în sfârşit ce descoperiseră Will şi Chester înainte să dispară. Deşi nu ştia nimic de tunelul pe care băieţii îl săpaseră din nou pe sub fosta ei casă de pe bulevardul Broadlands sau dacă exista într-adevăr vreo legătură între dispariţia lor şi observaţiile soţului ei, simţea totuşi că face progrese. Doamna Burrows citi cu lăcomie gândurile soţului ei despre oamenii ciudaţi pe care îi identificase în Highfield, despre globul luminos peste care dăduse acasă la doamna Tantrum şi despre un afacerist bogat de prin partea locului, care trăise în secolul al optsprezecelea şi care se numea Sir Gabriel Martineau. Când ajunse la partea în care erau descrise clădirile pe care le construise acesta în Highfield, inclusiv piaţa care îi purta numele, se opri pentru câteva momente şi privi în gol pe fereastră înainte de a continua să citească. Ajunse repede la ultimele însemnări şi observă data uneia dintre ele.

— Asta a fost noaptea... noaptea în care a plecat Roger, zise ea cu încordare în voce. Ochii i se opriră pe o propoziţie: „Trebuie să cobor acolo”.

Citi până la sfârşit şi apoi reveni la cuvintele acelea.

— Oare ce-a vrut să spună cu „să cobor acolo”? Acolo unde?
Verifică paginile albe rămase în jurnal, asigurându-se că nu trecuse nimic cu vederea. Pe interiorul ultimei coperte observă un nume şi un număr de telefon scrise cu creionul. „Dl. Ashmi — arhivele parohiale”, citi ea.
Will şi Chester îşi petrecură noaptea în camera principală — Will pe o grămadă de covoare pe care Martha le întinsese pe jos, lângă dulapurile pentru hărţi, iar Chester pe o mobilă pe care femeia o numise pretenţios „şezlong”. Ochii băiatului scânteiaseră la început la auzul acestei denumiri, căci îşi imaginase că va dormi în ceva asemănător cu un pat. Avea să fie crunt dezamăgit. Când dădu cu ochii de şezlong, descoperi că e prea scurt şi că picioarele îi atârnă, iar tapiţeria sa uzată era extrem de tare. În ciuda acestor condiţii, zgomotul liniştitor al focului şi oboseala îi făcură pe amândoi băieţii să adoarmă în doar câteva secunde.
Îi trezi zăngănitul ceainicului pe care Martha îl aşeză pe vatră.
— Bună dimineaţa, zise ea cu glas cântat şi vesel, în timp ce băieţii se târau spre masă, chinuiţi de durerile pe care le simţeau în tot corpul.
— Ceai, zise ea, întinzându-le ceştile. Aşeză apoi pe masă un fund de lemn pe care erau câteva tulpini ale unei plante cenuşii şi un amestec de rădăcini albe de diferite mărimi şi forme. Ce-aţi spune de un mic dejun? Sunt convinsă că muriţi amândoi de foame, adăugă ea începând să taie rădăcinile în felii.
Chester privi grămada de vegetale care nu i se păreau deloc apetisante şi îngăimă:
— Aăă... serios, nu, mulţumesc, Martha. Mi-e un pic rău, să ştii.
— Şi mie, zise repede Will.
— S-ar putea să fie din cauză că nu sunteţi obişnuiţi cu locul ăsta, presupuse Martha, încruntându-se. O să vă ia ceva timp să vă adaptaţi. Continuă să mărunţească mâncarea, iar cuţitul îi alunecă din mână şi sări prin aer, rotindu-se de câteva ori. Mii de draci! zise ea, prinzându-l şi terminând de tocat. Îmi aduc aminte că nici nouă nu ne-a fost prea bine la început.
— Gravitaţia redusă, zise Will, care privise cu atenţie ce se întâmplase cu cuţitul şi dădu din cap ca pentru sine. Da, Martha are dreptate. Se poate ca gravitaţia redusă să ne facă

să ne simţim aşa. Cred că va trebui să ne obişnuim.
— Ei bine, oricum o să mâncaţi, indiferent dacă vă place sau nu. Trebuie să vă păstraţi puterile, zise Martha ridicându-se de pe scaun, îndreptându-se spre sobă şi aruncând legumele tăiate într-o oală cu apă fierbinte. Aveţi mare nevoie de un castron de supă, zise ea cu fermitate.
— Dar Elliott? o întrebă Will deodată. Cum se simte?
— Nu-ţi bate tu capul, îi răspunse Martha. Am vegheat-o în timpul nopţii, dar nu şi-a venit încă în simţiri.
— N-ai putea să faci ceva cu braţul ei? îndrăzni Chester.
— E primul lucru de care o să mă ocup astăzi, zise Martha, scobindu-se energic într-o măsea cu unghia degetului mic.
După ce examină resturile pe care şi le scosese din dinte, le băgă înapoi în gură şi le mestecă, arborând o mină gânditoare. Chester, care o urmărise cu mare atenţie, împinse ceaşca de ceai ceva mai departe. Înainte fusese palid, dar acum devenise verde. Înghiţi zgomotos în sec.
— Serios, nu vreau supă… nu vreau nimic, Martha.
— Ba poate că ar trebui măcar să guşti, îl sfătui Will. N-am mai mâncat ca lumea de multă vreme şi, în plus, poate că o să înceapă să funcţioneze şi alte chestii, completă el privindu-şi burta.
— Ei, asta e un pic mai mult decât îmi doream să ştiu, zise Chester.
O oră mai târziu, intrară cu toţii în camera lui Elliott. Will şi Chester rămaseră în prag, în timp ce Martha o examină din nou cu atenţie pe prietena lor.
— Dar oare de ce e încă inconştientă? întrebă Chester.
Martha îşi trecu degetele peste scalpul fetei şi apoi pe ceafă. Îi ridică o pleoapă cu degetul mare şi îi privi pupila.
— Are o contuzie. S-a lovit rău la cap. Oricum, e mai bine să fie aşa când îi aranjez braţul. Veniţi aici şi ajutaţi-mă, vă rog.
Băieţii se apropiară încet de Martha. Femeia aşeză două aţele de o parte şi de alta a braţului fetei.
— Ia astea, îi zise ea lui Chester, dându-i două suluri de bandaj pe care le scosese din buzunarul şorţului. Aşa. Will, tu mergi pe partea cealaltă a patului. Vreau să o apuci de umeri şi să o ţii zdravăn.
Will făcu exact cum i se spusese. Martha apucă încheietura lui Elliott şi trase de câteva ori. Băieţii auziră un pocnet când

oasele rupte se frecară unul de altul.
— Au, icni Chester. Groaznic...
Din spatele lui Will se auzi o bufnitură înfundată.
— Ce-a fost asta? întrebă Will, care o ţinea încă de umeri pe Elliott.
— Prietenul tău tocmai a leşinat. Lasă-l acolo, fiindcă e musai să o ţii nemişcată, răspunse Martha. Trebuie să termin ce-am început.
Trase din nou de braţul lui Elliott, apăsând de data aceasta în diferite locuri. Pe fruntea Marthei apărură broboane de sudoare. Femeia bombănea ceva pentru sine, în timp ce lucra.
— Arată ceva mai bine, zise Will.
Martha aprobă din cap.
— E atât de umflat încât e greu de zis, dar cred că oasele au revenit la locul lor, zise ea.
Femeia petrecu alte câteva minute verificând braţul şi păru să fie mulţumită. Aşeză cu grijă atelele şi începu să le lege cu fâşiile de pânză.
Într-un sfârşit, Martha se sculă în picioare şi oftă. Will se ridică şi el de pe pat şi văzu că prietenul său Chester zace grămadă pe podea.

* * *

— Hai să-l ducem dincolo, chicoti Martha.
„Goarna din Highfield, 19 iunie 1895”, citi doamna Burrows, când se aplecă deasupra ziarelor vechi întinse pe masa din faţa ei. „Deci, domnul Ashmi, ce anume ar trebui să văd?”
Doamna Burrows era la biroul parohial care păstra documentele localităţii încă din secolul al zecelea. Fiindcă nu primi niciun răspuns de la domnul Ashmi, mai privi o dată pagina de ziar, observând un titlul de la mijlocul paginii.
— „Fantomele pământului”. Uite, ăsta e un titlu care sigur atrage atenţia!
— Bineînţeles, şi e tocmai reportajul pe care ar trebui să-l citiţi, se auzi un răspuns înfundat venind din cealaltă parte a subsolului ticsit cu şiruri nesfârşite de rafturi pe care se afla un număr incredibil de fascicule de documente şi de cutii.
Domnul Ashmi, arhivarul parohiei, se opri din scotocitul într-o cutie aflată în faţa lui şi îşi întinse capul de după un raft ca să se uite la doamna Burrows. Ochelarii săi luciră în lumina galbenă şi bolnăvicioasă aruncată de lămpile fluorescente din

tavan.

— E un incident tipic.

— Am înţeles, îl aprobă doamna Burrows. Dar sper să-mi puteţi spune, măcar după ce îl citesc, ce anume trebuia să înţeleg din el. Îşi întoarse privirile spre ziar şi începu să citească.

— „Miercuri dimineaţă a fost întrerupt lucrul la noua staţie de metrou Highfield & Crossly după un incident petrecut la primele ore. Fraţii Harris, renumiţii constructori de tunele din Canada, ajutaţi de o echipă de patru muncitori, au forat şi au pus explozibili într-un depozit de gresie. A fost trasă sirena de avertizare, iar zona a fost evacuată.”

— Fii atentă, că ajungi la miezul problemei, o preveni domnul Ashmi, opintindu-se să ridice o cutie cu documente de pe un raft şi ducând-o pe culoarul central al subsolului, după care se îndepărtă grăbit.

Doamna Burrows îşi drese vocea şi continuă.

— „După ce au fost efectuate detonările, fraţii Harris şi muncitorii lor, însoţiţi acum de domnul Wallace, inspector din partea Liniilor Ferate ale Comitatelor Nordice, au pătruns din nou în excavaţie. În timp ce aşteptau să se aşeze praful pentru a putea face o evaluare a stadiului lucrărilor, au auzit nişte scârţâituri venind de undeva de sub picioarele lor. La început au crezut că acestea prevestesc o surpare şi de aceea au dat să se retragă din tunel. Zgomotele au devenit însă mai puternice, ajungând aproape imposibil de suportat în momentul în care în tunel a izbucnit o lumină care părea să vină de undeva din pământ. Toţi cei prezenţi au povestit că au văzut atunci cum se deschid nişte hublouri chiar în pereţii tunelului, prin care a trecut o adevărată armată de siluete fantomatice.”

Doamna Burrows se opri din citit.

— Asta e adevărat? întrebă ea.

— *The Times* a luat-o destul de în serios încât a preluat ştirea a doua zi, îi răspunse domnul Ashmi din spatele unui raft. Dar continuă.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, zise doamna Burrows, ridicând din umeri şi reluându-şi lectura. „Domnul Wallace a declarat că siluetele păreau să fie îmbrăcate în mantale de culoare închisă, de gabardină sau finet, şi că aveau gulere

albe. În mâini ţineau globuri din care se revărsa o lumină verzuie. Când au văzut că apariţiile acelea înspăimântătoare încep să avanseze către ei, echipa de muncitori şi inspectorul s-au speriat şi au luat-o la goană. Conform spuselor domnului Wallace, fraţii Harris nu au fugit, înfruntându-i curajos pe atacatori. Thomas Harris s-a înarmat cu o bară de metal lungă de trei metri, în timp ce fratele său mai mic, Joshua, a apucat o coadă de târnăcop."

— Ia ghiceşte ce s-a întâmplat cu fraţii Harris? o întrebă domnul Ashmi pe doamna Burrows, dintr-un loc ce părea să fie destul de apropiat de ea.

— N-au mai fost văzuţi niciodată? propuse doamna Burrows, scrutând rafturile din apropierea ei.

— Te-ai prins din prima! o felicită domnul Ashmi.

Doamna Burrows încetă să mai încerce să îl localizeze pe arhivar şi îşi reluă cititul.

— „Au fost chemaţi ofiţerii de poliţie de la secţia din Highfield, care au ajuns îndată şi l-au însoţit pe domnul Wallace din nou în tunel. Tavanul excavaţiei se prăbuşise însă, iar ei nu au mai găsit nicio urmă a fraţilor Harris sau a armatei de fantome. Deşi s-au făcut săpături suplimentare, cadavrele celor doi fraţi nu au fost descoperite."

— Şi nici n-au mai apărut vreodată, completă domnul Ashmi. E ciudat, nu-i aşa?

— Da, foarte ciudat, îl aprobă doamna Burrows.

— Ei bine, citeşte şi asta. E tot din „Goarna din Highfield", după un raid al Luftwaffe în vara anului 1943, şuieră domnul Ashmi aşezând pe masă un alt ziar vechi.

— De ce? întrebă femeia în vreme ce bărbatul se îndepărta.

— Uită-te doar pe ultimele paragrafe, rosti el fluturându-şi ambiguu o mână prin aer.

Doamna Burrows oftă.

— „Relatare despre raidul de ieri", citi ea, apoi trecu spre ultima parte a articolului. „Bombe incendiare au căzut în Piaţa Vincent"... „acoperişul bisericii Sf. Joseph a fost distrus"... ah, cred că am găsit... „La amiază, un proiectil a căzut pe clădirea de la colţul străzii Lyon, unde a făcut zece victime, pe atelierul de pălării de damă, producând trei victime, şi pe reşedinţa privată de la numărul 46, în care şi-au pierdut viaţa domnul şi doamna Smith, împreună cu cei doi copii, de patru şi şapte ani.

În operaţiunea de scoatere a cadavrelor familiei Smith au mai fost descoperite şi corpurile neînsufleţite a cinci bărbaţi neidentificaţi. Ei se aflaseră cu siguranţă în pivniţă şi se pare că erau extrem de asemănători ca înfățișare, având tenul palid şi o constituţie robustă. În momentul exploziei, purtau haine civile care nu păreau să fie de origine britanică, ceea ce a născut imediat suspiciunea că ar fi putut fi spioni nazişti. A fost chemată poliţia militară, iar cele cinci cadavre au fost duse la morga Sf. Pancras pentru alte investigaţii. Se pare însă că trupurile neînsufleţite s-au rătăcit undeva pe drum. Servitoarea familiei Smith, Daisy Heir, a avut norocul să nu fie acasă în timpul raidului pentru că era plecată să ridice raţiile săptămânale de carne ale familiei de la măcelăria din strada Disraeli. Chestionată de poliţia militară, ea a declarat că nu ştie ca în casă să fi fost oaspeţi şi că nu are habar cine pot fi cei cinci bărbaţi sau cum au ajuns acolo. A presupus doar că s-ar fi putut să fie nişte hoţi care au reuşit cumva să pătrundă în casă şi s-au adăpostit în pivniţă în timpul raidului.”

Doamna Burrows îşi ridică privirea de pe ziar şi văzu că domnul Ashmi stătea lângă ea.

— Toate astea sunt tulburătoare, zise ea. Dar îmi puteţi spune de ce a scris soţul meu numele şi numărul dumneavoastră de telefon în jurnalul său?

— Din cauza articolelor ăstora, răspunse domnul Ashmi, lăsându-se să cadă pe un scaun aşezat de partea cealaltă a mesei. Încă de la începutul secolului nouăsprezece, au existat poveşti despre oamenii aceia ciudaţi şi robuşti, dar şi despre „fantomele” mai înalte, care purtau mantale negre cu gulere albe. N-au fost incidente izolate — au avut loc cu o ritmicitate surprinzătoare de-a lungul secolelor şi până în ziua de azi.

— Deci? întrebă doamna Burrows.

Domnul Ashmi aşeză în faţa ei câteva pagini scrise la maşină.

— În lunile de dinaintea dispariţiei sale, soţul dumneavoastră, Roger, a cercetat împreună cu mine aceste incidente. După multe zile de muncă, a reuşit să întocmească această listă.

Doamna Burrows răsfoi paginile; trebuia să recunoască faptul că numărul cazurilor raportate era cu adevărat extraordinar.

— Şi mai e un lucru ciudat, începu domnul Ashmi, aplecându-se deasupra mesei, ca şi cum s-ar fi temut să nu îl audă cineva.

— Ce anume? întrebă doamna Burrows, trăgându-se şi ea

mai aproape, fără a fi însă convinsă că are în faţă o persoană pe deplin sănătoasă la cap.
— Am păstrat una din listele astea sub cheie, la mine în birou, zise el. Îşi ridică mâinile în aer de parcă s-ar fi pregătit să facă o scamatorie. Dar a dispărut! Se întinse şi mai mult şi îşi coborî vocea. Chiar şi câteva dintre articole au dispărut de aici, de pe rafturile mele. Dacă n-aş fi folosit o metodă proprie, deosebită, de arhivare — pe care nu o cunoaşte nimeni —, cred că ar fi dispărut mult mai multe.
— Ah, făcu doamna Burrows, neştiind ce să spună. Îşi îndreptă din nou atenţia spre lista scrisă la maşină şi văzu că lângă unele articole erau adăugate note, dar scrisul nu era cel al soţului ei. Dumneavoastră le-aţi făcut? întrebă ea arătând spre porţiunile scrise de mână.
— Nu, sunt ale lui Ben Wilbrahams, americanul. Şi el investighează aceste incidente ca să facă un film sau ceva de genul ăsta. De fapt, cred că ar trebui să vorbeşti şi cu el — e mai mereu sus, în sala de lectură, zise domnul Ashmi îndreptând un deget spre tavan, către biblioteca aflată deasupra lor.
— Da, bine, o să vorbesc, mormăi doamna Burrows, fără a avea vreo clipă intenţia de a face aşa ceva.
Părăsi arhivele prăfuite cu un sentiment de uşurare, strângând fotocopiile articolelor de ziar pe care domnul Ashmi insistase să le ia cu ea. Şi-l putea imagina cu mare uşurinţă pe soţul ei în locul acela, aplecat asupra articolelor obscure de ziar. În minte îi reveniseră prea multe amintiri ale zilelor de odinioară, dar şi nefericirea cronică pe care o simţise în vremurile acelea. Tot ceea ce păruse să dorească soţul ei era să se ascundă într-o lume trăsnită, pe care şi-o construia singur doar pentru a putea pretinde apoi că este un savant serios care se ocupă de lucruri pline de importanţă. În timp ce urca scările spre parter, mârâi de enervare. Era frustrată fiindcă ştia că soţul ei era capabil de lucruri cu mult mai importante decât slujba de custode al muzeului local, dar el nu manifestase niciodată hotărârea de a se apuca de ceva mai bun şi, mult mai important pentru ea, de ceva care să îi aducă un salariu rezonabil.
Împături paginile fotocopiate şi apoi le îndesă în geantă, în ciuda convingerilor evidente ale domnului Ashmi, cum că în Highfield se întâmplă lucruri ciudate, totul era mult prea

fantezist pentru ca ea să le poată lua în serios. Se întrebă dacă nu cumva soţul ei căzuse pradă entuziasmului molipsitor al domnul Ashmi şi ajunsese astfel să scrie lucrurile uimitoare pe care ea le citise în jurnalul său.
Pentru a putea părăsi clădirea, trebui să treacă prin bibliotecă şi acolo i se păru că îl zăreşte pe omul la care se referise domnul Ashmi. Deşi avea o barbă tunsă cu grijă, părul său — brunet şi destul de lung — îl făcea să arate de parcă abia se ridicase din pat. Stătea singur, cu câteva cărţi deschise pe biroul din faţa sa şi învârtea întruna un stilou între degete. Îşi ridică privirea şi îşi miji ochii, uitându-se la doamna Burrows prin ochelarii cu ramă metalică şi aruncându-i un zâmbet larg. Când îşi dădu seama că fusese surprinsă holbându-se la el, femeia îşi feri repede privirile şi se grăbi spre intrarea principală.

Capitolul nouă

Stai pe loc, măi, cârpă de spălat puntea! îl provocă Will pe Chester, în momentul în care acesta ieşi pe verandă.
Will avansa cu paşi mici către el pe cărarea din grădină, cu o mână în şold, în timp ce în cealaltă ţinea un cuţit de abordaj cu care spinteca aerul.
Chester zâmbi, dar apoi chipul îi deveni inexpresiv.
— Habar n-am ce înseamnă asta.
— Habar n-ai ce înseamnă *ce?*
— Cârpele de spălat puntea. Ce naiba-s alea? Sunt mai speciale decât alte cârpe?
— Nu. Cred că se referă la ceva urât, aşa încât ai face bine să-ţi aperi onoarea, sepie cu ficat vineţiu ce eşti!
Will se opri din agitatul cuţitului de abordaj pentru a-l admira.
— Având în vedere că trebuie să aibă probabil câteva sute de ani, e într-o stare deosebit de bună. Se mai văd pe el imaginile gravate ale unei cruci şi ale unei ramuri, dar şi nişte cuvinte care par scrise în latină, zise el privind bucata de metal

care pornea de la gardă şi se întindea până la măciulia din capăt. Încercă apoi să citească inscripţia, bâlbâindu-se la fiecare cuvânt. „Soli Deo Gloria.” Se uită la Chester şi ridică din umeri.
— „Scuze, dragă Gloria”, sugeră Chester, a cărui atenţie era însă concentrată asupra unei alte varietăţi de arme pe care Will o împrăştiase pe podeaua verandei. Dacă vrei să ne duelăm..., zise el alegându-şi un pumnal cu lama lungă, cu care începu să împungă aerul din faţa sa. Nu, nu-i bun ăsta pentru mine, bombăni el, zărind apoi cea mai mare dintre arme, o bară de metal lungă de aproape doi metri, care avea la un capăt un vârf ascuţit, ca de lance, dar şi o lamă imensă de topor. Aşa mai merge, zise el. Aăă... dar ce-o fi asta de fapt?
— E o halebardă.
— Aha, şi nu e de haleală, spuse râzând Chester şi cântărind-o în mâini. Bun! în gardă! strigă el sărind spre treptele din faţa casei şi aterizând chiar în faţa lui Will. Ţi-a sunat ceasul, Barbă-Albă! strigă el.
Will lovi cu cuţitul său de abordaj de câteva ori, iar Chester blocă uşor cu halebarda, făcând întreaga grădină luminoasă să răsune de zăngănitul armelor. Chester trecu apoi în ofensivă, balansând halebarda spre Will fără prea multă forţă. Folosindu-se de gravitaţia redusă, Will se feri cu uşurinţă, sărind foarte sus.
Chester continua să îl atace pe Will cu halebarda, iar băiatul se ferea de fiecare dată, ridicându-se mult deasupra armei. După o vreme, Chester începu să chicotească şi nu mai putu continua.
— E ca într-un film din ăla tâmpit de kung fu, în care toţi zboară de parcă ar avea arcuri la picioare.
Will încercă din răsputeri să îşi menţină expresia de pirat însetat de sânge, dar nu se putu abţine să nu izbucnească şi el in ras.
— Da, ai dreptate, cum se numea filmul ăla, „Dragonul săltăreţ şi raţa plescăitoare”?
— Pregăteşte-te, Barbă-Albă, zise Chester. Fii gata să te înfrunţi cu cel mai mare deschizător de conserve din lume, urmă el începând din nou să îşi agite halebarda.
Ca să evite atacul, Will execută o săritură perfectă pe spate, se roti în aer şi aterizăîn picioare, mai departe, pe cărare.

— Aha! exclamă el încântat de acrobaţia pe care tocmai o făcuse. Nu-s chiar aşa de uşor de ucis, nu-i aşa, ninja Rawls?
— Lăudărosule, bombăni Chester.
Continuară să se lupte în joacă, sărind şi spre alte cărări pe care le descoperiseră printre straturile de flori şi ajungând până la urmă să se înfrunte în spatele barăcii, între acoperişurile micilor dependinţe.
— Hai să ne oprim puţin — trebuie să îmi trag sufletul, propuse gâfâind Chester, aterizând lângă Will.
— Da, OK, răspunse Will, fluturându-şi arma şi trasând un opt prin aer. E grozav, nu-i aşa? zise el zâmbind către prietenul său.
Chester zâmbi la rândul său, aprobându-l din cap. Odată cu trecerea timpului, se obişnuiseră cu gravitaţia redusă şi scăpaseră de greaţa pe care o simţiseră la început. Martha îi îngrijea foarte bine şi, în lipsa ameninţării constante a soldaţilor Styx, se puteau relaxa cu adevărat şi se puteau distra pentru prima dată, după o bucată lungă de vreme.
Ca să îşi umple timpul, inventaseră tot felul de activităţi care îi ţineau ocupaţi. Will descoperise într-unul dintre cufere un joc de şah cu piese sculptate cu măiestrie în fildeş, pe care îl foloseau până târziu în noapte, în timp ce beau nenumărate ceşti de ceai. Iar Martha era mai mult decât fericită să le vorbească despre diversele proprietăţi ale plantelor din grădina ei şi să le istorisească despre viaţa ei în Colonie şi în Adâncuri. Ezitase destul de mult să îi lase să folosească arbaleta, dar cedase într-un final rugăminţilor lor neîntrerupte. Deşi le trebuise o vreme ca să înveţe s-o folosească, băieţii reuşiră până la urmă şi trăgeau în nişte ţinte aşezate pe baricada de la capătul grădinii. Descoperiră cu uimire cât de rectilinii sunt traiectoriile săgeţilor, care nu pierdeau aproape deloc în înălţime datorită gravitaţiei scăzute.
— În regulă, căpitane Zăpadă, hai să te vedem, zise Chester, care îşi revenise.
— Numai dacă poţi să mă prinzi, îl provocă Will pe prietenul său, sărind cu uşurinţă peste tavanul colibei şi aterizând în faţa ei.
Se ascunse apoi în spatele unor tufişuri care, spre deosebire de celelalte plante, nu emiteau niciun fel de lumină. Chester apăru de după colţul construcţiei şi examină o clipă grădina. Ghicind

imediat unde se ascunsese Will, se aruncă spre el, scoţând cel mai înfricoşător strigăt de luptă de care era în stare.
Will se rostogoli din spatele tufişului până pe cărare, gata să respingă atacul prietenului său. Chester înaintă. Deodată, în faţa sa, pe alee, căzu ceva.
— Ce...? icni Chester.
Era Bartleby. Pisica îşi arcui spatele, iar Will văzu că toţi muşchii animalului erau încordaţi sub pielea sa lipsită de păr, ca şi cum s-ar fi pregătit să atace. Bartleby înaintă puţin şi şuieră spre Chester atât de violent, încât băiatul scăpă halebarda. Dădu să se tragă repede înapoi, dar se împiedică şi căzu într-un strat de plante cu spini care emiteau o strălucire roz. Pisica rămase în poziţie de atac şi, mai mult, începu să înainteze spre băiatul înspăimântat.
— Iisuse! Fă ceva, Will! scânci Chester. Ia de pe mine mâţa asta turbată!
— Bart! Opreşte-te! strigă Will.
Bartleby privi spre noul său stăpân de parcă ar fi vrut să se asigure, şi apoi se lăsă la pământ. Îl privea însă în continuare pe Chester cu atenţie, de parcă nu ar fi avut încredere deplină în el.
— Măi, motan prostuţ, zise Will, mângâind afectuos animalul pe cap. De ce-ai făcut asta? Doar nu credeai că Chester mă ataca pe bune, nu-i aşa?
Chester era mai mult decât uimit că prietenul său dădea atât de puţină atenţie incidentului.
— Will, îţi jur, era cât pe ce să sară pe mine! îşi scosese nenorocitele alea de gheare imense...
— Sunt singur că nu s-ar fi ajuns la asta, zise Will.
— Să ştii că pe mine m-a păcălit, bombăni Chester ridicându-se şi recuperându-şi halebarda. Privi nervos spre Bartleby, care începuse să toarcă fiindcă Will continua să-i scarpine tâmplele. Ştii ceva? adăugă Chester.
— Ce? întrebă Will.
— Tocmai ce mi-am dat seama cât de mult semănaţi voi doi cu Shaggy şi Scooby Doo.
Will se pregătea să formuleze un răspuns pe măsură, când Martha îi chemă din pragul uşii.
— Ar fi bine să veniţi încoace.
Băieţii alergară spre colibă şi o urmară pe Martha înăuntru.

Femeia plutea lângă capătul mesei, iar chipul ei trăda teamă.
— Martha? spuse Chester. Ce s-a-ntâmplat?
— Mi-e teamă că s-ar putea să fi început, zise ea cu o voce calmă. Iniţial nu am fost sigură, dar acum cred că aşa e.
Will îşi aruncă cu zgomot cuţitul său de abordaj pe masă şi apoi făcu un pas către Martha.
— Vorbeşti despre Elliott, nu-i aşa? Ce se petrece?
— Îţi aduci aminte că v-am spus de Nathaniel şi de germenii care l-au ucis? întrebă Martha.
— Elliott are febră? bolborosi Chester. O, nu, Will, s-a îmbolnăvit şi ea.
— Staţi aşa, zise Martha, ridicându-şi palmele murdare către ei. Nu ştim încă asta — se poate să nu fie acelaşi lucru, dar e drept că situaţia ei s-a înrăutăţit şi nu pare prea promiţătoare.
Merseră cu toţii în linişte până în camera lui Elliott.
— O, Iisuse, şopti Chester.
Observară imediat ceva schimbat la fata inconştientă. Faţa îi era congestionată şi lucioasă, iar cămaşa în care o îmbrăcase Martha era leoarcă de sudoare, la fel ca şi aşternuturile. Femeia merse spre Elliott şi îi ridică delicat compresa de pe frunte. O înmuie într-un lighean cu apă de lângă pat şi o stoarse înainte de a o pune la loc.
— Ai spus că braţul e în regulă, zise Will, încercând să spună ceva pozitiv.
— Da, e ciudat, fiindcă oasele s-au prins extrem de repede. E ca şi cum…, zise Martha, dar apoi se opri.
Will şi Chester o priviră amândoi întrebători.
— În Colonie, s-ar fi zis despre ea că e binecuvântată cu harul Preoţilor, completă Martha.
— Al Preoţilor? Dar credeam că sunt toţi Styx, nu? întrebă uimit Will, amintindu-şi ceremoniile religioase la care fusese obligat să participe pe când locuise în Colonie. Asta n-are cum să fie bine.
— O, ba da — vezi tu, poporul Styx e altfel, răspunse Martha. Se vindecă de două ori mai repede decât mine sau decât tine. Oasele fetei s-au sudat atât de repede, încât am putut chiar să-i scot atelele.
Băieţii fuseseră atât de preocupaţi de veştile neliniştitoare despre febră încât nici nu observaseră că braţul rănit al lui Elliott era legat acum doar cu un bandaj lejer.

— Dar febra? zise Chester întorcându-se spre Martha. Mă simt atât de vinovat — te-am lăsat să faci singură toată treaba în timp ce noi ne prosteam pe-aici... În timp ce lui Elliott îi era din ce în ce mai rău. Spune-ne cum putem ajuta.
— Pentru început, trebuie să încercăm să îi scădem temperatura — compresa de pe frunte trebuie umezită din zece în zece minute, zise Martha.
— Bine, tu mergi şi te odihneşte, Martha, zise Will. Noi o să o veghem cu rândul.
Will stătea pe un scaun lângă pat în timpul celui de-al doilea schimb de trei ore. Îl înlocuise recent pe Chester, care se târâse greoi către şezlongul său. După o vreme, Will se surprinse gata să aţipească, alunecând din ce în ce mai mult de pe scaun.
— Haide, haide, mormăi el, lovindu-se de câteva ori cu palmele peste obraji. Încercând să îşi ocupe mintea cu ceva, începu să privească diagramele pe care le desenase, străduindu-se să surprindă modul în care Porul şi celelalte puţuri imense ar fi putut să comunice odinioară cu suprafaţa, pentru ca mai apoi să fie blocate. Încercase să îşi aducă aminte tot ce ştia despre plăcile tectonice şi ce se întâmplă atunci când se deplasează una faţă de cealaltă.
— Margini distructive, constructive şi conservative, murmură el pentru sine.
Într-o schiţă micuţă din josul paginii, îşi lăsase imaginaţia să zboare şi trasase un galion care aluneca peste marginea unui vârtej imens căscat în ocean. Închise un ochi, contemplându-şi desenul, şi constată că fluieră printre dinţi. Se opri imediat.
— Dumnezeule, mă transform în taică-meu, murmură el, deschizându-şi carnetul la o pagină goală.
Încercă să sintetizeze observaţiile pe care le făcuse în ultima săptămână. Problema era însă că nu avea nimic nou sau cu adevărat interesant de scris, iar eforturile sale se transformară curând într-o serie de mâzgălituri circulare de pe marginea foii, al căror număr era aproape egal cu cel al căscaturilor sale.
O oră mai târziu, renunţase la jurnal şi era aplecat asupra unei Biblii cu o copertă groasă, de piele, pe care o descoperise într-un cufăr ceva mai devreme în ziua aceea. Paginile uscate pocneau ca nişte frunze vechi în timp ce le întorcea, iar, din când în când, băiatul se oprea asupra unei propoziţii pe care

credea că e în stare să o traducă, clipind apoi cu dezamăgire când descoperea că nu înţelegea o iotă.

— De ce naiba n-oi fi studiat eu spaniola la şcoală? se întrebă el închizând Biblia.

Se întoarse în scaun ca să se uite la jocul de şah aranjat pe o măsuţă de lângă el. După câteva momente, împinse regina într-o altă poziţie, fără să îşi ia însă degetele de pe ea.

— Nu, asta-i o mişcare proastă, mormăi el, punând piesa pe poziţia ei iniţială.

Aruncă o privire oponentului său imaginar şi zise:

— Îmi pare rău, nu gândesc prea limpede.

Elliott se mişcă şi spuse ceva. Will veni imediat lângă ea.

— Eu sunt, Elliott — Will. Mă auzi?

Îi luă mâna şi i-o strânse într-a lui. Ochii fetei se mişcau repede pe sub pleoapele închise, iar chipul ei, de obicei palid, căpătase o culoare neliniştitoare, de parcă ar fi fost presărat cu o pudră purpurie care se adunase apoi în jurul trăsăturilor, mai ales pe buzele crăpate.

— E în regulă, încercă să o liniştească Will.

Gura fetei se mişcă de parcă ar fi încercat să vorbească, dar Elliott nu avea destulă putere ca să îşi tragă răsuflarea. Se încruntă, de parcă în minte ar fi avut loc un fel de conflict, pe care ar fi trebuit să-l rezolve în visele provocate de febră. Murmură apoi din nou câteva cuvinte, pe care Will aproape că le înţelese. Primul sunase ca „Drake”, iar câteva minute mai târziu rosti ceva care ar fi putut fi „Limitator”.

— Eşti în siguranţă acum, Elliott. Cu toţii suntem bine, zise Will încetişor, dându-şi seama că era posibil ca fata să retrăiască amintirile căderii în Por.

Elliott rosti din nou numele lui Drake, de data aceasta cu mult mai clar, iar pleoapele tremurară o clipă, pe punctul de a se deschide.

— Şi Drake e bine, o asigură Will, deşi nu era deloc sigur de asta.

Elliott începu să bâiguie ceva care lui Will îi sună ca o serie de cifre. Le repeta iar şi iar, cu o voce care abia dacă putea fi auzită. Înşfacă repede creionul şi le notă lângă cercurile pe care le mâzgălise. Se părea că repetă un şir de numere, dar nu reuşi să îşi dea seama dacă le înţelesese pe toate corect.

În momentul acela intră Chester.

— Ţi-a venit deja rândul? întrebă Will.
— Nu, răspunse el îmbufnat. Dar n-am reuşit să adorm dincolo.
— De ce?
— Nenorocitul ăla de motan al tău sforăie atât de tare, încât jur că m-am trezit crezând că sunt pe cale să fiu călcat de o motoretă.
— Păi trezeşte-l, zise Will, neputându-şi reţine un zâmbet. Poate că ar trebui să-i şopteşti „câine” la ureche. S-ar putea să meargă.
— Da, sigur, şi o să mă muşte de faţă, bombăni Chester, privind-o apoi pe Elliott. Ce mai face?
— Are febră mare, dar încearcă să vorbească. L-a pomenit pe Drake şi cred că are coşmaruri fiindcă a zis şi „Limitator”. Acum repetă mereu nişte numere — nu ştiu ce sunt, dar le-am notat pe cele pe care le-am înţeles.
— Ca astea? îl întrerupse Chester, scoţând o bucată de hârtie din buzunar.
Will o apucă şi compară secvenţa cu cea din jurnalul său. A lui Chester conţinea mai multe cifre.
— Bun, grozav! Dar crezi că astea sunt toate? întrebă Will.
— Presupun că da... le-a repetat de câteva ori. Or fi importante pentru ea, într-un fel...
— Unsprezece cifre, rezumă Will. Poate că e un cod.
— Tu să-mi spui mie, Sherlock, răspunse Chester şi apoi căscă, aşezându-se pe podea, la picioarele patului, într-un loc în care Will nu îl putea vedea.
— Păi... somn uşor atunci, zise Will dezamăgit.
Sperase că Chester avea să îi ţină companie în timpul schimbului său. Singurul răspuns pe care îl primi însă de la prietenul său fu un sforăit sonor care răsună neîntrerupt, în timp ce el încerca să rezolve secvenţa de numere şi să priceapă dacă exista o schemă după care fuseseră aranjate.

* * *

Doamna Burrows ieşi din agenţia de plasare a forţei de muncă şi se opri pe trotuar ca să îşi pună în geantă biletele pe care notase orele interviurilor.
— Burrows, auzi ea pe cineva în spatele ei. Mare năpastă, continuă vocea.
Se întoarse şi văzu două tinere înconjurate de o mulţime de

copii. Din felul în care o priveau, era clar că o recunoscuseră. Una dintre ele întoarse imediat capul şi începu să se îndepărteze, trăgând copiii după ea. Cealaltă femeie continuă să se zgâiască pur şi simplu, cu buza de sus arcuită într-un rânjet plin de răutate şi strângând mânerul unui landou. Purta un tricou cu mâneci scurte, care scotea în evidenţă o inimă mare, purpurie, tatuată pe partea superioară a braţului, sub care era înscris numele *Kev.*

— Ucigaşă de copii, mârâi ea spre doamna Burrows înainte de a se întoarce şi de a împinge căruciorul spre prietena ei.

Doamna Burrows era năucită.

După emisiunea de la televizor, apăruse în câteva tabloide, dar tonul fusese unul moderat. Cazul fusese preluat însă de fiţuicile locale, care publicaseră o serie de articole despre ea şi despre familia ei dispărută şi apoi unul, pe două pagini, cu părinţii lui Chester, în care se făceau câteva comentarii mai degrabă ambigue în privinţa calităţilor de mamă ale doamnei Burrows. Toate acestea îi atrăseseră un anumit grad de notorietate în Highfield.

Încercând să alunge amintirea incidentului, începu să meargă încet pe stradă, iar apoi grăbi pasul. Nu voia să întârzie la primul interviu de angajare.

Capitolul zece

Martha toca o legătură de plante uscate pe care le adusese dintr-o magazie. Ridică deodată cu ambele mâini din coş o ciupercă de mărimea unei mingi de fotbal, pe care o aruncă pe masă.

— Pare cam periculoasă, comentă Will strâmbând din nas.

— Sunt la fel de rare ca dinţii de melc pe-aici, zise Martha, bătând uşor marginile ciupercii cu palmele, ca un brutar care frământă aluatul. Începu să cojească pieliţa tare, de parcă ar fi fost o portocală foarte mare. Tu ar trebui să ştii ce-i asta.

Will aprobă din cap. Era o pâinişoară, dar, în comparaţie cu

cele pe care le văzuse în Colonie, acesta era un specimen de-a dreptul jalnic. Pieliţa îi era uscată şi sfâşiată pe alocuri, ba era chiar încreţită, de parcă ar fi pierdut o parte din miez.

— S-a stricat? întrebă el.

— Nu, e o pâinişoară *fezandată.*

— Fezandată? se miră Will.

— Da, le ţin atârnate pe o aţă câteva luni. Asta le îmbogăţeşte aroma, răspunse femeia, începând să taie miezul ciupercii în cubuleţe pe care le arunca într-o oală.

— Mie mi se pare că e pur şi simplu putrezită, observă Will, împingând capătul unei dălţi şi făcând-o să se învârtească pe masă. O privi cum se opreşte şi apoi o învârti din nou.

— N-ai altceva mai bun de făcut? îl întrebă Martha cu blândeţe.

— Nu prea, răspunse indiferent Will.

— Eşti plictisit fiindcă nu te mai poţi juca la fel de mult cu Chester ca înainte? îl întrebă femeia.

— Noi nu *ne jucăm* — asta-i pentru copii. Doar ne prostim, zise el destul de înţepat, dar îşi reveni repede, continuând pe un ton mai politicos. Păi... nu prea mai putem, având în vedere starea în care e Elliott. Nu pare corect.

— Dar e mai mult decât atât, nu-i aşa, băiete? Ai strălucirea aceea în ochi. Ca Nathaniel înainte de a porni în expediţie. Te mănâncă picioarele, spuse ea, aruncându-i o privire plină de înţelesuri în timp ce continua să taie pâinişoara.

— Da, cred că da... puţin, răspunse Will, îndreptându-şi spatele. Martha, ştii că... Chester şi cu mine... nu putem rămâne aici la nesfârşit. Într-un fel sau în altul, trebuie să ne întoarcem în suprasol. Şi asta cât mai repede. Dacă Styx au de gând să continue planul lor cu Dominion...

— Ştiu, ştiu, spuse Martha pe un ton înţelegător. Will, îmi pare rău că trebuie să-ţi mărturisesc asta, dar se poate să-ţi baţi capul degeaba. Deja s-ar putea să fie prea târziu.

— Nu contează, zise Will cu încăpăţânare. Tot trebuie să ne întoarcem — poate reuşim să facem ceva ca să-i oprim.

— Nimeni n-a ajuns vreodată înapoi. Şi nimeni nu va ajunge. Pur şi simplu nu e cale de întoarcere, zise ea, apăsând mai tare cu tăişul cuţitului în carnea ciupercii. Nu te poţi căţăra pe pereţii Porului sau ai oricăreia dintre cele Şapte Surori. E un drum de kilometri întregi. N-o să reuşiţi niciodată. Făcu o pauză

ca să se uite direct în ochii lui Will. Să nu crezi că n-am încercat şi noi.
— Şi atunci, ăla, cum îl cheamă? De Jaybo? întrebă Will, în timp ce Martha îşi reluă lucrul. El a reuşit, nu-i aşa?
— A, făcu Martha, oprindu-se puţin ca să se scobească în nas. Will îşi dădu ochii peste cap. Se pare că şi ţie ţi-au zis povestea. A pretins că a alunecat în Por şi că a continuat să cadă până într-un loc secret, unde a văzut tot felul de chestii ciudate şi nemaiîntâlnite — lucruri oribile. A spus că ajunsese într-o altă lume, unde lumina Soarele.
— Da, şi eu am auzit asta.
— O altă lume, cu propriul soare? zise Martha, clătinând din cap. Oamenii din Colonie spuneau că nu era în stare să-şi deosebească stânga de dreapta şi că probabil ajunsese cumva în suprasol, iar toate lucrurile pe care pretindea că le-a văzut erau doar o grămadă de...
— Prostii, făcu Will, amintindu-şi cuvântul pe care îl folosise Tam ca să rezume povestea.
— Da, prostii — sau, mai bine zis, o înşelătorie, îl aprobă Martha. Alţii credeau că toată povestea fusese scornită de Styx ca să-i sperie pe cei care-ar fi vrut să meargă în Interior.
— Şi tatăl meu credea că s-ar putea să fie ceva acolo jos, zise Will gânditor. Pe paginile din jurnalul său a făcut câteva notiţe despre nişte sculpturi dintr-un templu pe care l-a descoperit şi care pomeneau de o *Grădină a celui de-al doilea Soare.* Will nu reuşi să îşi stăpânească tremurul din glas când se gândi la el. Tata trebuie să fi fost tare emoţionat. Aş pune pariu că fluiera întruna, zise băiatul, plecându-şi apoi privirea sub povara unei tristeţi care îl năpădise deodată.
Martha îşi frecă mâinile una de alta ca să se cureţe de bucăţile de ciupercă şi apoi ocoli masa până la băiat. Îl bătu uşor pe spate.
— Ai o familie nouă acum, zise ea cu tandreţe. Suntem împreună şi asta e tot ce contează.
Will îşi ridică fruntea, privind-o cu recunoştinţă.
— Poate că ţi-ar face bine o plimbare pe afară. Nu ne-ar strica nişte carne proaspătă. I-am tot dat supă lui Elliott, dar rezervele mele sunt pe sfârşite. Ce-ar fi să-ţi aduni echipamentul şi să-i spui lui Chester că vom lipsi câteva ore?
Chester nu fu prea fericit când auzi că Will şi Martha îl lasă

singur cu Elliott.
— Şi ce-o să se întâmple dacă nu vă mai întoarceţi sau ceva de genul ăsta? protestă el. Ce-o să mă fac atunci?
Will simţi însă o uşurare imensă când trecu de baricadă, deşi ştia că excursia lor nu va dura prea mult. Martha deschidea drumul, conducându-l printr-un tunel, cu câteva crenguţe de foc de anason la centură şi cu arbaleta pregătită, iar el începu să dea repede din picioare, bucurându-se de mişcare.
— Nu mai face atâta gălăgie, îl preveni ea când ajunseră într-o altă secţiune a tunelului. Am intrat pe tărâmul păianjenilor.
Curând, femeia ridică arbaleta şi îşi încetini paşii. Will ajunse în spatele ei, încercând să vadă ce se afla acolo.
— Uşurel, şopti Martha, în timp ce se târau spre o intersecţie.
Femeia nu părea îngrijorată că Will îşi folosea lanterna, aşa încât băiatul nu se strădui să o acopere.
Deodată, văzu că una dintre capcane fusese mişcată — era o plasă exact ca cea în care se prinsese el. Atârna de undeva din tavan, suspendată de o frânghie subţire. Când se apropiară, Will văzu nenumărate picioare care ieşeau prin ochiurile plasei.
— Uite că am prins ceva, şopti Martha.
În plasă se afla un singur păianjen-maimuţă. Simţindu-i că se apropie, începu să îşi agite picioarele, făcând plasa să se mişte în sus şi-n jos.
— Pfiu! Ce greţos! Pute! zise Will ducându-şi mâna la nas.
— Da, obişnuiesc să facă asta. E ultima lor armă când se simt încolţiţi, îi spuse Martha scoţându-şi cuţitul. Se învârti în jurul animalului care se agita, îşi alese cu grijă un punct şi apoi îl înjunghie. Mişcările încetară imediat.
— Ce duhoare! zise Will, ţinându-se de nas şi întrebându-se dacă va mai fi vreodată în stare să mănânce carne de păianjen.
Pe urmă, când Martha desfăcu plasa, deveni interesat de creatură şi îşi luă mâna de la nas.
— Ochii ăia sunt incredibili, zise el, aplecându-se deasupra păianjenului-maimuţă ca să studieze cele trei petice circulare şi reflectorizante de pe trupul în formă de disc.
— Nu sunt ochi, sunt urechi, îl informă Martha.
— Serios?
— Da. Vezi cei doi ţepi mici de deasupra colţilor? îl întrebă ea, arătând cu vârful cuţitului spre ceea ce Will crezuse că sunt

nişte pinteni. Ei emit scârţâitul acela pe care îl percep apoi urechile creaturii.

— Serios? zise Will din nou. Deci e ca un liliac?

— Exact ca un liliac, confirmă Martha, dar Nathaniel mi-a spus că îi folosesc şi ca să adulmece creaturile rănite sau pe moarte.

Femeia puse cuţitul deoparte şi apoi rostogoli corpul păianjenului într-un sac. Îi dădu bocceaua lui Will şi apoi porniră în ceea ce se dovedea a fi un fel de circuit, verificând alte capcane în drumul lor. În scurt timp, Will purta deja în sac trei păianjeni morţi.

La final, ajunseră la băncile de lemn acoperite de carnea veche şi de organele păianjenilor.

— Hei, recunosc locul ăsta, zise Will.

— Bineînţeles că-l recunoşti, răspunse Martha, luându-i sacul şi scoţând din el trupurile păianjenilor-maimuţă. Scoase apoi un mănunchi substanţial de foc de anason de la centură, îl aprinse şi i-l dădu lui Will. Agită-l pe aici. Am fost norocoşi până acum, dar n-am de gând să risc nimic, atâta vreme cât eşti cu mine. S-ar putea năpusti spre noi imediat ce încep să îi tranşez şi va mirosi a sânge.

Will îi dădu ascultare, agitând crenguţele aprinse în faţa sa. Mişcările făcură capetele aprinse ale crenguţelor să strălucească mai tare, iar întreaga cavernă începu să miroase a lemn dulce.

— Hai să ne-apucăm de treabă, zise Martha, opintindu-se să răstoarne păianjenii morţi pe cea mai apropiată bancă şi înșfăcând un satâr cu înfățișare fioroasă. Ar fi mai bine să te tragi câţiva paşi înapoi, zise ea cu braţul ridicat. O să se facă puţină mizerie.

Pe drumul de întoarcere, Martha îl anunţă că aveau să facă un mic ocol.

— Fiindcă e sezonul căţeilor de praf, îl informă ea scurt.

Will nu o întrebă despre ce vorbeşte, gândindu-se că oricum avea să afle curând. Martha îl conduse către o întindere vastă de pământ, care căptuşea peretele tunelului. Will luă puţin sol şi îl frecă între degete — era bogat şi nisipos, genul de pământ pentru ca un grădinar şi-ar fi dat şi viaţa. O privi pe Martha, care părea să caute ceva, până când zări o mică groapă. Începu să o lărgească, săpând în pământ cu mâinile.

Groapa se adâncise cu aproape jumătate de metru, când

femeia scoase un strigăt triumfător şi ridică în aer un obiect tremurător, de mărimea şi culoarea unui purcel de lapte. Îl ţinea de ceafa, aşa încât Will putu să îl observe limpede. Avea un corp durduliu, cu patru picioare scurte. Nu îi văzu ochii, dar, în schimb, zări două urechi mici şi albe, date pe spate. Arăta ca un hamster chel şi obez. Se zvârcolea şi tremura, fiindcă femeia continua să îl ţină ridicat în aer, agitându-şi mustăţile decolorate şi deschizând întruna gura, fără însă a scoate vreun sunet.

— Deci ăsta-i un căţel de praf, zise uimit Will. E pui?

— Nu, e la deplina maturitate.

— Seamănă într-un fel cu un Bartleby mai mic. Un pisoiaş Bardeby! izbucni Will în râs, dar apoi clipi de câteva ori fiindcă femeia aduse vietatea mai aproape de el. Se dădu înapoi. Iisuse, şi ăsta pute... miroase a...

— Urină, completă Martha. Da, vizuinile lor sunt complet scăldate de ea. Se pare că nu le pasă.

— Dar miroase atât de tare, încât îmi lăcrimează ochii, zise Will. De ce trebuie ca *totul* să pută în halul ăsta pe-aici?

— Tocmai de aceea nimeni nu deranjează căţeii de praf — mirosul îi protejează. Dar carnea lor e bună... are gust de ficat, explică ea.

— Urăsc ficatul, iar mirosul ăsta mă-mbolnăveşte, răspunse el, dându-şi deodată seama că nici Martha nu era deosebit de curată. Nu o văzuse niciodată spălându-se.

Când ajunseră la baracă, Will începu să chicotească.

— Ce e? îl întrebă Martha.

— Mă gândeam că ar fi mai bine să te asiguri că Chester nu vede alimentele astea înainte să le găteşti, zise Will, ridicând sacul pătat de sânge pe care îl căra. N-ar mai mânca vreme de săptămâni întregi!

* * *

Doctorul Burrows era din ce în ce mai disperat.

— N-are niciun rost — am nevoie de schiţa pe care am făcut-o pietrei Burrows, ca să înţeleg toate astea, zise el privind tăbliţele de piatră răspândite pe pământ în faţa lui.

— Şi unde ziceai că e? Mai spune-mi o dată, îl îmboldi Rebecca, învârtindu-se încet în jurul lui.

— Ţi-am mai spus. Jurnalul meu a rămas sus, pe marginea Porului, răspunse doctorul Burrows cu glas piţigăiat, indignat

de întrebările nesfârşite ale fetei.
— Cât de neatent poţi să fii, zise ea, bătând nerăbdătoare din picior. Mi-ai spus însă că îţi aminteşti destul cât să te descurci, izbucni ea.
— Am spus că *sper* s-o pot face, o contră el. Bărbatul îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi înainte să şi-i pună la loc. Se pare însă că nu sunt în stare. Iar întreruperile tale nu sunt în măsură...
Rebecca făcu o mişcare în direcţia doctorului Burrows, de parcă ar fi vrut să îl lovească, dar încremeni la auzul unui scârţâit ascuţit care umplu aerul cald din cavernă.
— Pare a fi încă un păianjen de-acela stupid. Pocni din degete în direcţia Limitatorului. Du-te şi ocupă-te de el, îi ordonă ea siluetei fantomatice care stătea nemişcată în spatele ei. Soldatul îşi ridică lancea pe care o confecţionase legându-şi secera de capătul unui lujer de ciupercă şi dispăru fără zgomot.
— Nu-nţeleg... cum se poate să-i vorbeşti aşa? îndrăzni dr. Burrows să întrebe când rămaseră singuri. Doar e soldat.
— O, e mult mai mult decât un soldat. E un Limitator... E din Brigada Hobb, zise ea mândră, după care se aşeză în faţa lui. Cei mai buni, mai neînfricaţi şi mai violenţi luptători din lume. Probabil că vă iubiţi istoria, nu-i aşa? Credeţi probabil că spartanii au fost cei mai tari dintre toţi.
— Păi..., începu bărbatul ridicând uşor din umeri.
— Ne, erau doar nişte copilaşi, zise ea rânjind. Dă-mi un batalion întreg de Limitatori şi toată Londra va fi a mea în doar o săptămână.
— Nu spune prostii, Rebecca, bâigui dr. Burrows. De ce spui asemenea lucruri?
— Tu concentrează-te la hartă, tăticule, ca să putem merge acasă cu toţii, zise ea, fiindcă să ştii că mi-e dor de căsuţa mea dragă, adăugă ea imitând vocea unei fetiţe.
— Nu mă asculţi, nu-i aşa? Cred că pietrele astea ne vor arăta un drum către ceva aflat mai *jos,* nicidecum calea de în-toarcere, explică dr. Burrows.
— Nu-mi pasă! Oriunde e mai bine ca aici, lătră ea cu o voce dură ca oţelul.
— Şi mai am nevoie de un amănunt care să lege harta de peisajul de aici — de un reper care să corespundă unei imagini de pe hartă. Înghiţi zgomotos în sec. Am gâtul incredibil de

uscat. Nu-mi dai ceva de băut?
Rebecca clătină din cap.
— Hai să încercăm să progresăm mai întâi, nu vrei?
— Dar mi-e sete, se plânse el.
Se auzi un bufnet înfundat, iar dr. Burrows tresări violent când doi păianjeni-maimuţă morţi aterizară lângă el.
— Dum-ne-ze-u-le! făcu el. Ce sunt astea? Un fel de păianjeni? Arahnide?
— Căţeluş cu părul creţ scoate raţa din coteţ, recită Rebecca. Nu că ţi-ai fi făcut vreodată timp să-mi spui poezii pentru copii. Erai mereu prea ocupat să te ascunzi în pivniţa aia tâmpită ca să-ţi citeşti cărţile imbecile. Vocea Rebeccăi era încărcată de un resentiment profund şi fata îi aruncă o privire Limitatorului, aproape jenată că îşi lăsase garda jos şi îşi dăduse la iveală emoţiile, sentimentele umane.
Dr. Burrows nu auzise însă ce spusese fiica lui, fiindcă privea înspăimântat picioarele care zvâcneau ale păianjenilor. Se dădu mai înapoi, fiindcă sângele începuse să se scurgă în şiroaie stacojii din trupurile creaturilor, în praful de la picioarele sale.
— Dacă ţi-e sete, poţi să bei de acolo, îi propuse fata, care părea să nu fie deloc afectată de priveliştea creaturilor groteşti. Dacă nu, o să bem apă la masa de seară, zise Rebecca pe tonul unei învăţătoare severe. Până atunci însă, trebuie să ne grăbim cu temele.

Capitolul unsprezece

Salut, zise Chester, ieşind din colibă şi văzându-l pe Will lungit pe unul dintre scaunele de pe verandă. Martha m-a dat afară. O spală pe Elliott.
— Cum se mai simte? îl întrebă Will.
Chester căscă şi îşi întinse braţele.
— Am reuşit să o facem să înghită nişte tocană, zise el, lăsându-se să cadă pe scaunul de lângă Will. Martha face tot ce

poate ca să-i menţină puterile.
— Asta-i în regulă. Dar ea nu se simte mai bine, nu-i aşa? insistă Will.
Chester se foi pe scaun, neştiind ce să spună. Niciunul dintre ei nu dăduse glas fricii că Elliott avea să moară, la fel ca Nathaniel. Subiectul era aproape tabu în conversaţiile dintre ei.
— Nu, îngăimă el într-un târziu.
Pentru o vreme, niciunul dintre băieţi nu spuse nimic. Se mulţumiră să privească fără ţintă în grădină, atât de adânciţi în gânduri, încât abia dacă observau evantaiul de culori care pulsau în aer, ca o variantă în miniatură a aurorei boreale. Will îşi drese glasul.
— Aă, Chester, tot îmi stă ceva pe suflet, zise el.
In ochii lui Chester se citea îngrijorarea.
— Ce anume, Will?
Will îşi coborî vocea şi privi în direcţia uşii.
— Martha nu poate să ne-audă, nu-i aşa?
— E încă la Elliott, confirmă Chester. Spune-mi, ce s-a întâmplat?
— Păi, începu Will nesigur, ştiu că Martha se comportă excepţional cu noi şi face tot ce poate pentru Elliott, dar n-ar trebui să ne străduim mai mult?
Chester ridică din umeri.
— În ce privinţă?
— Stăm aici de săptămâni întregi şi am devenit atât de dependenţi de Martha, încât nici nu ne-am gândit că s-ar putea să existe şi alţi oameni pe-aici, care s-o ajute pe Elliott — să o ajute cu adevărat, zise Will.
— Dar Martha spune..., începu Chester.
— Ştiu ce spune Martha, îl întrerupse Will. Dar nu o cunoaştem cu adevărat, nu? Dacă există şi alţii pe-aici care au medicamente sau cineva ca Imago, care ar putea să o ajute pe Elliott?
Chester îl privi uluit.
— Dar de ce să vrea Martha sa ne ascundă astfel de lucruri? întrebă el.
— Fiindcă nu e nimic altceva decât o bătrână care a stat multă vreme singură şi care a căpătat deodată doi înlocuitori ai fiului ei mort, zise Will.
— E cam dur.

— Da, dar e şi adevărat, răspunse Will. Nu ţi se pare câteodată că suntem prizonieri aici? Martha ne tot spune că nu mai e nimeni prin jur şi că n-ar trebui să riscăm să ne aventurăm singuri dincolo de baricadă din cauza păianjenilor, că e mult prea periculos să ne ducă la navele pe care le-a descoperit fiul ei, că nu există cale de întoarcere în Adâncuri, dar că nu putem nici să coborâm mai mult... Se opri puţin ca să-şi tragă răsuflarea. Mi se pare că face tot ce-i stă în putinţă ca să ne reţină aici, încheie Will, bătând uşor cu degetul arătător în mânerul scaunului pe care stătea, ca să îşi sublinieze vorbele.

Will îl privea cu atenţie pe Chester, încercând să vadă dacă ideile pe care le enunţase ridicaseră vreun semn de întrebare în mintea prietenului său.

Chester clătină uşor din cap.

— Şi dacă tot ceea ce spui e adevărat, ce ne rămâne de făcut? întrebă el. Să o abandonăm pe Martha şi să ne pierdem în întuneric? Să smulgem o fată bolnavă de pe patul ei de suferinţă în speranţa că vom da peste un doctor?

— Poate că mă înşel şi ar fi o greşeală teribilă să procedăm aşa, dar cred că ştim amândoi prea bine cum o să se încheie toate astea, şopti Will.

Chester nu răspunse.

— Haide, Chester, dacă nu facem nimic, Elliott va avea exact aceeaşi soartă ca fiul Marthei. O să *moară.* N-ar trebui să ne amăgim în privinţa asta, adăugă Will. Şi poate că — repet, poate că — o putem lua pe Elliott cu noi ca să o ajutăm cu adevărat. Poate vom găsi o cale de întoarcere din

Por şi apoi o să luăm legătura cu Drake sau cu vreun alt proscris.

Chester îşi dădu capul pe spate până atinse spătarul scaunului.

— Dumnezeule, nu ştiu ce să spun, Will, murmură el.

— N-avem nimic de pierdut, nu-i aşa? Sau, mai bine zis, Elliott n-are nimic de pierdut, completă Will disperat.

În săptămâna care urmă, Elliott nu dădu niciun semn de însănătoşire. Will, Chester şi Martha o vegheau, o hrăneau şi încercau să îi domolească febra. Când băieţii rămâneau singuri, niciunul dintre ei nu mai spunea ceva despre plecare.

Era ca şi cum peste colibă se aşternuse o atmosferă îngrozitoare, care nu le permitea să râdă sau să se distreze, fiindcă

era vorba despre viitorul prietenei lor şi asta era tot ce conta. Băieţii vorbeau în şoaptă chiar şi când erau departe de colibă, de parcă ar fi putut să o deranjeze în vreun fel pe Elliott. Atmosfera apăsătoare părea să îl afecteze şi pe Bartleby, care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în faţa sobei sau scurmând în pământul din spatele cabanei, iar uneori permiţându-şi chiar o baie de praf.
Când nu avea de făcut „cartul Elliott”, cum el şi Chester denumeau perioada de veghe, Will continuă să joace şah de unul singur. Îşi propusese de asemenea să pună în ordine paginile jurnalului tatălui său. Simţea că e important să facă asta, fiindcă erau moştenirea pe care i-o lăsase, şi că e de datoria lui să le păstreze pentru cazul în care ar fi ajuns din nou la suprafaţă.
Multe dintre foi se mototoliseră îngrozitor, dar Will le netezi şi puse o greutate deasupra. Acolo unde scrisul şi schiţele doctorului Burrows erau şterse fiindcă ajunseseră în apă, Will trasă din nou toate liniile, pentru a le face mai lizibile. Odată terminată această muncă, aşeză toate paginile pe podea, încercând să vadă dacă nu poate desluşi ceva din ele. Oricât se strădui însă, literele stranii şi hieroglifele notate de tatăl său nu aveau niciun înţeles pentru el şi nu îi ofereau nicio informaţie folositoare.
În timp ce făcea un inventar al lucrurilor care îi mai rămăseseră în rucsac, dădu peste aparatul său de fotografiat. Uluit să îl găsească în bună stare, îl puse la treabă, făcând câteva cadre cu paginile de jurnal, înainte să le aşeze cu grijă într-unul din dulapurile pentru hărţi. Se gândi că acolo aveau să fie ferite de umezeală şi de Martha, care avea prostul obicei de a arunca pe foc tot ceea ce părea cât de cât combustibil, pentru a-l împiedica să se stingă.
Will merse apoi într-unul din locurile sale favorite — o magazie mică în care se găseau o mulţime de lucruri pe care fiul Marthei le adusese din expediţiile sale. Încăperea era ticsită de cufere şi de tot felul de obiecte nautice, iar Will se simţea în largul lui, deschizându-le şi răvăşindu-le conţinutul. Încercă să nu se grăbească, limitându-şi descoperirile la unul sau două cufere odată, aşa încât să aibă în fiecare zi la ce să se uite. În mare parte, conţinutul era format din bucăţi de metal: belciuge de fier, cuie groase, care arătau de parcă ar fi fost făcute de un

fierar, scripeţi şi chiar câteva ghiulele de tun.
Printre toate aceste lucruri, Will găsi şi o busolă imensă. În acelaşi cufăr se mai afla un geamantan de piele roasă, în care descoperi cu încântare un minunat telescop de alamă. Lui Will nu îi veni să creadă cât de norocos era. Merse cu el până în faţa colibei ca să îl încerce. Deşi aparatul nu era de prea mare folos în întuneric sau spaţiul limitat al grădinii atât de straniu luminate, lui Will nu îi păsa. În timp ce îl mânuia, mintea i se umplu cu imaginile exploratorilor care îl folosiseră odată, a celor care construiseră probabil coliba.
La fundul altui cufăr descoperi şi un stetoscop. Era construit dintr-un metal argintiu mat şi o bucată neagră de plastic sau de cauciuc, care nu părea să se fi deteriorat deloc. Lui Will i se păru foarte modern. Îl folosi ca să îşi asculte bătăile inimii, apoi îl puse la loc în cufăr, fără să se mai gândească la el, în vreme ce continua căutarea unor obiecte mai exotice.

Capitolul doisprezece

Pe drumul de întoarcere de la serviciu, doamna Burrows se opri la chioşcul de presă ca să îşi cumpere ziarul de seară. Îşi luase o slujbă cu jumătate de normă la o firmă de consultanţă juridică, unde făcea muncă de secretariat, primind clienţii, dactilografiind şi completând formulare. Nu avea nevoie de bani, fiindcă vânzarea locuinţei îi adusese mai mulţi decât sperase, dar serviciul acela îi oferea un scop, iar compania colegilor de birou chiar îi făcea plăcere. Şi, cum nu lucra decât două zile pe săptămână, avea timp să îşi continue investigaţiile şi să facă presiuni asupra poliţiei, căreia îi cerea rezultate.
În timp ce plătea ziarul, observă că vânzătorul o priveşte cu atenţie.
— Sper să nu vă supăraţi că vă întreb, dar nu sunteţi cumva soţia doctorului Burrows? îndrăzni bărbatul.
Doamna Burrows nu răspunse imediat, studiind intens chipul omului pentru a desluşi vreun semn de ostilitate. După

incidentul din faţa agenţiei de plasare a forţei de muncă, devenise prevăzătoare faţă de localnici. Ştia foarte bine cum se uitau trecătorii la ea când ieşea la cumpărături sau mergea spre sala de gimnastică.

— Da, răspunse ea într-un târziu, sunt Celia Burrows.

— A, ce bine! Am astea pentru el, zise vânzătorul dispărând după tejghea, pentru a reveni apoi cu un teanc mărişor de reviste la care începu să se uite. „Custodele”... unu... două... ăăăă... trei exemplare, zise el, aşezându-le în faţa doamnei Burrows. Bărbatul continuă să vorbească fără să o privească. Mi-am luat libertatea de a-i anula comenzile după două luni... dar mai am şi trei exemplare din „Excavaţiile astăzi” şi, de asemenea...

— Ştiţi că e... ştiţi că a dispărut, i-o trânti doamna Burrows.

Pe faţa omului se întipări o expresie jenată, care îl împiedică să o privească în ochi pe femeie, în timp ce frunzărea celelalte reviste.

— Ştiu, dar m-am gândit că o să le vreţi dumneavoastră, ca să...

— Ca să le găsească atunci când se va întoarce? încheie doamna Burrows fraza în locul său. Dădu să spună „nu cred că asta se va întâmpla vreodată”, dar se opri la gândul că nu ar fi fost tocmai înţelept. Dat fiind felul în care o priveau oamenii din jurul ei, vorbele acelea ar fi putut fi înţelese greşit, iar bărbatul ar fi putut trage concluzia că ea ştie mai multe decât e dispusă să recunoască, aşa că scoase nişte bancnote din geantă şi le întinse vânzătorului. Bine, e în regulă, dă-mi-le. O să ţi le plătesc chiar acum.

Vânzătorul îi numără restul cu grijă, într-o linişte stânjenitoare. Fără să aştepte să îi fie puse într-o sacoşă, femeia le înşfăcă de pe tejghea şi părăsi repede chioşcul.

În momentul în care păşi pe trotuar, văzu lumina unui fulger, urmată imediat de huruitul unui tunet.

— Grozavă potriveală, bombăni ea când se porni să plouă.

Folosi una dintre revistele soţului ei ca să-şi acopere capul.

Pe măsură ce înainta cu greu de-a lungul străzii, copertele lucioase ale celorlalte reviste deveneau din ce în ce mai alunecoase şi îi tot scăpau de sub braţ. Tocmai căzuseră pe jos a doua oară, când văzu un coş de gunoi în apropiere.

— Îmi pare rău, Roger, zise ea îndesând revistele înăuntru.

Se grăbi spre casă blestemând ploaia care nu dădea semne că avea să se liniştească. Se opri la intersecţie, privind atent spre maşini înainte de a traversa strada, şi apoi se întâmplă să privească înapoi, în direcţia din care venise.

— Ce naiba! exclamă ea.

Cu spatele la ea, stăteau doi oameni care se aşezaseră lângă coşul de gunoi unde îşi aruncase revistele. Văzu cum cei doi le scot cu grijă şi le examinează înainte de a le aşeza într-un geamantan. Bărbaţii erau amândoi robuşti şi purtau jachete de culoare închisă, cu un fel de mantie scurtă prinsă pe umeri — păreau dintr-o altă epocă.

Din cine ştie ce motiv, probabil fiindcă era încă tulburată de pe urma incidentului de la chioşc, femeia se simţi cuprinsă de un val de furie.

Nu avea habar cine erau oamenii aceia. „Sunt prea bine îmbrăcaţi ca să fie vagabonzi”, îşi zise doamna Burrows. La prima vedere, păreau să fie doi şoferi de camion — nu din Anglia, ci mai degrabă de pe continent —, din cauza jachetelor acelora ciudate. Cedând unui impuls de moment, începu să strige, luând-o la fugă către ei.

— Ce naiba faceţi? Ia lăsaţi alea acolo!

Deşi aruncase revistele, acestea făcuseră parte într-o mare măsură din viaţa soţului ei şi erau atât de importante pentru el, încât femeia nu suporta să vadă că le foloseşte altcineva. Doamna Burrows ştia că nu se comportă raţional — oricum nu mai avea nevoie de alte nimicuri ale soţului ei, fiindcă apartamentul era oricum plin până la refuz de aşa ceva. Dar dacă el nu le putea citi, nu voia ca revistele să ajungă pe mâna altcuiva. Şi cu siguranţă nu dorea să ajungă pe mâinile unor oameni care nu aveau cum să le aprecieze aşa cum ar fi făcut-o soţul ei.

— Lasă-le naibii acolo! Sunt ale lui Roger! Cumpără-ţi şi tu nenorocitele astea de reviste! ţipă femeia.

Printre stropii de ploaie reuşi să vadă că ambii bărbaţi aveau şepci şi, cum unul dintre ei începu să se întoarcă încet ca urmare a strigătelor ei, femeia observă că individul purta ochelari de soare. Asta nu avea niciun sens la momentul acela al zilei. Lumina altui fulger dezvălui limpede trăsăturile omului. Pielea îi era uimitor de albă. Femeia se opri deodată.

— Oamenii aceia palizi, şopti ea, aducându-şi aminte imediat

de descrierile din jurnalul soţului ei.
Acum o priveau amândoi. Era destul de aproape ca să le vadă bărbiile pătrate şi gurile hotărâte. Cel care ţinea geamantanul îl închise repede şi apoi bărbaţii porniră spre ea, păşind amândoi într-o cadenţă perfectă. Furia doamnei Burrows se transformă imediat în frică. În mintea ei nu încăpea nicio îndoială că vin după ea.
Privi repede de-a lungul străzii, căutând pe cineva care ar fi putut să o ajute, dar se părea că ploaia golise trotuarele. Se întoarse şi începu să fugă, alunecând din când în când pe asfaltul ud. Se uită disperată în direcţia magazinelor, în căutarea unui loc în care s-ar fi putut refugia, dar cel al fraţilor Clarke se închisese şi era mult prea târziu pentru ca „Linguriţa de aur”, cafeneaua cartierului, să mai fie încă deschisă. Nu putea decât să traverseze şi să o apuce pe străduţa care ducea spre apartamentul ei. Acolo avea să fie în siguranţă.
În timp ce alerga, îşi dădu seama că zgomotul de paşi din urma ei se auzea din ce în ce mai tare, iar frica păru să lumineze o amintire îndepărtată. Îi veni imediat în minte incidentul de anul trecut, când trei bărbaţi forţaseră încuietorile ferestrei de la sufragerie şi intraseră în casă. Se întâmplase în perioada în care doamna Burrows era prinsă în ghearele unei depresii profunde şi îşi petrecea aproape toată ziua dormitând în fotoliul ei favorit, în faţa televizorului.
Îi surprinsese pe intruşi, iar ei o târâseră până pe hol. Acolo îi mai surprinsese încă o dată. Cu puterile supraomeneşti ale cuiva care nu e în toate minţile, reuşise să îi snopească în bătaie, lovindu-i în cap cu o tigaie. Se speriaseră şi fugiseră. Verdictul poliţiei fusese că hoţii pândiseră probabil casa de pe maidan şi veniseră în căutarea prăzii obişnuite — televizorul, telefoanele mobile şi banii uitaţi la vedere.
Acum însă, în timp ce era urmărită de bărbaţii aceia, ceva din felul în care arătau îi aminti de intruşii din acea noapte.
Când ajunse pe strada Jekyll, se auzi un tunet puternic, iar ea traversă în fugă strada până pe trotuarul celălalt. Văzu mult prea târziu maşina care se apropia. Auzi scârţâitul frânelor şi al cauciucurilor care alunecau pe asfaltul ud, în timp ce maşina încerca să se oprească. Orbită de faruri, îşi ridică braţele, protejându-şi capul. Simţi cum o loveşte bara de protecţie şi fu proiectată în aer.

Şoferul ieşi imediat şi se aplecă asupra ei.
— Iisuse, nu te-am văzut! Ai ţâşnit în faţa mea! zise el. Eşti teafără?
Doamna Burrows se ridică în capul oaselor, cu părul ud lipindu-i-se de faţă, şi privi peste umăr în căutarea urmăritorilor ei ciudaţi.
— Unde sunt? murmură ea.
— Te doare undeva? Poţi să mergi? o întrebă îngrijorat şoferul.
Îşi dădu părul de pe ochi, văzându-l pentru prima dată pe şofer. Era americanul bărbos de la bibliotecă.
— Te cunosc, zise ea.
Bărbatul îşi ridică un colţ al gurii, în timp ce o studia cu ochii săi negri.
— Da? întrebă el.
— Ben... nu-ştiu-cum.
— Mda, făcu el.
— Da. Domnul Ashmi de la arhivele oraşului mi-a spus că ar trebui să vorbesc cu tine. Eu sunt Celia Burrows, îi spuse ea.
— Ben Wilbrahams. Bărbatul se încruntă, dar apoi sprâncenele sale se ridicară mult deasupra ochelarilor cu ramă subţire. Înseamnă că eşti soţia doctorului Burrows, zise el când femeia se ridică de pe caldarâm, tresărind în momentul în care încercă să se sprijine pe piciorul stâng.
— Cred că mi-am scrântit glezna, observă ea.
— Uite ce e, eşti udă leoarcă, iar eu stau chiar aici, la capătul străzii Jekyll. Lasă-mă măcar să mă asigur că eşti în regulă.
Ben Wilbrahams locuia într-o casă victoriană impresionantă, cu o faţadă largă. O ajută pe doamna Burrows să ajungă pe hol şi de acolo în sufragerie. O aşeză pe canapea şi apoi aprinse focul în şemineu. Îi dădu un prosop ca să se şteargă, iar el merse să facă o cafea. Doamna Burrows şontâcăi până lângă şemineul imens, privind picturile vechi de pe pereţii camerei — în principal peisaje executate într-un stil clasic, britanic. Tavanul înalt accentua dimensiunile camerei care se întindea pe toată lungimea casei. Ştergându-se în continuare pe păr, ţopăi de câteva ori către partea dinspre grădină a camerei. Deşi era întuneric, văzu câteva panouri mari, aşezate pe picioare de lemn.
Descoperi întrerupătorul şi aprinse lumina. În total erau şase

panouri pe care erau prinse cu piuneze o mulţime de hărţi şi nenumărate foi mai mici, acoperite cu notiţe scrise îngrijit. Cel mai îndepărtat dintre panouri era plin doar cu fotografii, iar una dintre ele îi atrase în mod deosebit atenţia. Ţopăi până în dreptul ei. Era un portret mic, în alb şi negru, al doctorului Burrows.

— Am luat-o de pe site-ul muzeului din Highfield, explică Ben când intră în cameră, ţinând în mâini o tavă pe care se aflau ceşti şi o cafetieră plină de cafea proaspătă. Încă nu l-au actualizat.

— Dar l-aţi întâlnit vreodată? întrebă doamna Burrows. Pe soţul meu, pe Roger.

— Nu, n-am avut plăcerea, răspunse Ben Wilbrahams, observând interesul doamnei Burrows pentru celelalte fotografii prinse în jurul portretului soţului ei. Una dintre ele era poza color a unei familii zâmbitoare, iar în josul ei scria „Familia Watkins”.

— Oamenii din toate fotografiile astea au dispărut şi ei, comentă Ben Wilbrahams, aşezând tava pe o măsuţă.

— Şi ce înseamnă toate astea? Cu ce vă ocupaţi mai exact? întrebă bănuitoare doamna Burrows, ţopăind spre un alt panou. Se sprijini de spătarul unui scaun şi examină cu atenţie o hartă a oraşului Highfield, presărată cu autocolante roşii.

— Eşti cumva ziarist? Sau scriitor? Sau ceva de genul ăsta? o întrebă el, mijindu-şi ochii într-o expresie glumeaţă.

— Nu încă, răspunse doamna Burrows.

— Asta e bine, fiindcă nu vreau să-mi fure cineva ideile, urmă el. Am venit în Anglia acum cinci ani ca să scriu scenariul şi să regizez un episod dintr-un serial TV numit *Goticul Victorian.* Episodul meu era despre cimitirele Londrei, dar nu m-am mai întors acasă după ce l-am terminat. Cu asta mă ocup — fac filme şi documentare.

— Serios? zise impresionată doamna Burrows.

În minte îi veniră propriile aspiraţii spre o carieră în televiziune şi sacrificiile pe care le făcuse când îl adoptaseră pe Will.

Ben Wilbrahams începu să toarne cafea în ceşti.

— Deocamdată fac nişte cercetări în Highfield şi mă ocup de toate poveştile astea nebuneşti — sau poate nu chiar aşa de nebuneşti — care îl fascinau şi pe soţul tău.

— Nu vrei să-mi spui şi mie despre ele? întrebă doamna

Burrows.

* * *

Will se ridică în capul oaselor şi se frecă la ochi, convins că auzise sunetul unui clopot. Dacă era adevărat, nu putea fi decât cel de la poarta din baricadă.

Rămase în şezlongul în care dormise şi se uită la Bartleby, care părea să se fi trezit şi el. Motanul stătuse până atunci ghemuit în locul lui favorit de lângă sobă, iar acum privea lenevos în grădină. Îşi lăsă apoi capul la loc pe rogojină şi adormi imediat. Fiindcă Bartleby părea să fie atât de relaxat, Will îşi spuse că probabil visase. Se întinse la loc, intenţionând să se culce din nou.

În momentul acela, Chester se năpusti îmbujorat din camera alăturată, de unde o veghea pe Elliott.

— Nu sta pur şi simplu acolo! strigă el.

— Hî? bâigui Will.

— Clopotul! Nu se poate să nu-l fi auzit.

Will sări şi el din şezlong şi veni lângă Chester, la uşa din faţă.

— Eşti sigur că a fost clopotul? întrebă Will, în timp ce priveau amândoi cu atenţie de-a lungul cărării care ducea la baricadă.

— Absolut.

— S-ar putea să fie Martha, sugeră Will. Poate că a ieşit să verifice capcanele.

Chester nu trebui să răspundă, fiindcă presupunerea lui Will se adeveri când Martha trecu printre ei şi porni pe scări în jos. Îmbrăcată în cămaşa ei de noapte, albă şi murdară, lungă până la glezne, se vedea că abia se trezise. Femeia avea însă arbaleta în mâini şi, în timp ce se grăbea de-a lungul cărării, scoase o săgeată din tolbă şi o armă.

— Se pare că se aşteaptă la neplăceri, observă Chester.

Ajungând la baricadă, femeia se uită scurt prin vizor.

Aruncă apoi o privire rapidă în direcţia băieţilor, trase zăvorul porţii şi o deschise larg. Făcu un pas, ţintind ceva cu arbaleta şi părând extrem de încordată.

— Dar cine-ar fi putut să tragă de clopot în felul ăsta? se miră Will. Păianjenii-maimuţă?

— Şşşt! şuieră Chester. Cred că vorbeşte cu cineva.

— Martha vorbeşte *întotdeauna,* răspunse Will. Chiar şi atunci când nu e nimeni prin preajma ei.

— Will! strigă Martha deodată. Ia vino până aici! E cineva care

întreabă de tine.
Băieţii schimbară priviri uluite.
— Zice că e sora ta, adăugă Martha.
— Iisuse Hristoase, nu-mi vine-a crede! explodă Chester, lovind cu pumnul în tocul uşii. Nenorocita de soră-ta! Vacile astea împuţite şi ucigaşe ne-au urmărit pân-aici! Băiatul se întoarse şi ţâşni în colibă, iar Will porni imediat de-a lungul cărării, spre poarta principală, chinuit de curiozitate şi de frică.
Martha nu-şi ridică privirile de la arbaletă, strângând din buze.
— O cunoşti?
Will îşi iţi cu grijă capul prin cadrul porţii.
Era Rebecca!
Una dintre gemene stătea acolo, cu mâinile încrucişate în faţă şi cu degetele împreunate. Chipul îi era murdar de pământ şi strălucea de lacrimi.
— O, Will, hohoti ea când îl văzu. Ajută-mă! Te rog! Te rog... ajută-mă!
Will rămase fără cuvinte.
— Poartă uniformă de Limitator, se răsti Martha, strângând atât de tare arbaleta în mâini, încât încheieturile degetelor i se albiseră. E o Styx.
Will îşi regăsi glasul.
— Da... e o Styx. Ţi-am spus că e o Styx, îi zise el Marthei, apoi îi vorbi Rebeccăi. Ce se-ntâmplă? De ce-ai venit aici?
— O, Will, continuă fata pe un ton jalnic, trebuie să mă ajuţi. M-a aruncat în Por.
— Şi eşti singură? Nu mai ai niciun alt Styx cu tine? vru să ştie Will, a cărui minte începea să funcţioneze din nou. Cercetă întunericul din spatele fetei. Geamăna ei ar putea fi şi ea aici, însoţită de câţiva Styx. Se poate să fie o capcană, îi spuse el repede Marthei.
Cu arbaleta aţintită încă asupra fetei, Martha se apropie de ea. Se opri şi apoi privi repede în ambele sensuri ale tunelului.
— Nu pare să fie nimeni, şopti ea.
Rebecca se dăduse câţiva paşi înapoi când Martha se îndreptase spre ea, iar Will observă că e ceva în neregulă cu piciorul ei, după felul în care şchiopăta. Părea să fie şi foarte înfricoşată de Martha. Începu să se bâlbâie:
— Sunt singură... nu e aici... sora mea... m-a aruncat în Por.
— În genunchi şi pune-ţi mâinile pe cap, îi ordonă Martha.

— Sora mea... ea... ea m-a aruncat în Por, continuă să bolborosească Rebecca, dându-i totuşi ascultare Marthei.
— Şi de ce-ar face asta? întrebă Will.
— Fiindcă nu am mai fost de acord cu ea. E nebună... I-am spus că nu mai vreau să iau parte la jocurile ei, hohoti Rebecca, plângând de-a binelea, iar umerii firavi i se cutremurau. E pur şi simplu nebună, Will. M-a obligat să fac toate lucrurile alea. Ea m-a pus să le fac. A trebuit, fiindcă m-a ameninţat de nenumărate ori că o să mă omoare.
Ţinându-şi mâinile pe cap, Rebecca privi în sus spre Will, iar părul ei negru îi căzu în şuviţe peste faţă.
— Ne consideri total idioţi! urlă Chester. Will nu-şi dăduse seama că era şi el acolo. Vacă mincinoasă ce eşti! urmă băiatul atât de înnebunit de furie, încât împroşca stropi de salivă când vorbea. Chester îşi ridică puşca şi o îndreptă direct spre fata îngenuncheată.
— Nu! Chester! strigă Will, întinzând mâna spre el.
Băiatul reuşi să îndepărteze puşca exact în momentul în care aceasta se descărcă. Glonţul se izbi de stâncă, undeva în spatele fetei. Scâncind, Rebecca se aruncă pe o parte, cu faţa îngropată în pământ.
Chester încerca să bage un alt glonţ pe ţeavă, ca să mai tragă o dată. Prins de vâltoarea momentului, Will îl împinse zdravăn în piept. Intervenţia lui Will îl surprinse atât de tare, încât slăbi strânsoarea puştii, iar Will i-o înşfacă imediat.
— Ce dracu’ faci? Dă-mi-o imediat înapoi! îi ceru Chester, încordându-şi umerii ca un jucător de rugbi gata să atace.
— Uşurel, Chester, zise Will, ţinând puşca în faţa sa, gata să respingă orice atac al prietenului său.
— E o Styx, mârâi şi Martha.
Will întoarse capul la timp pentru a vedea ce are de gând femeia. Acţionând doar din instinct, împinse arbaleta femeii cu patul puştii sale. Reuşi să devieze astfel săgeata, care se înfipse în pietriş. Ratase la mustaţă corpul tremurând al fetei.
— Dumnezeule, opriţi-vă! Amândoi! urlă Will.
Chester şi Martha erau amândoi cu faţa la el, iar din expresiile întipărite pe chipurile lor îşi dădu seama că sunt hotărâţi să treacă peste el ca să ajungă la fata Styx.
— Ce-aţi păţit? Aproape c-aţi împuşcat-o! strigă el.
— Da, aşa e, să fiu al naibii dacă n-ai dreptate, răspunse

Chester încet, cu asprime în glas.
— Dar..., începu Will.
— Dar ce? Tu n-ai fost în temniţă. N-ai trecut prin ce-am trecut eu, zise el, apoi îndreptă un deget acuzator către Rebecca. Nenorocita asta mititică a fost de faţă când mă băteau! M-a bătut şi *ea.* Râdea, de parcă totul ar fi fost o glumă bună, continuă el, privind-o feroce pe fată. Ei bine, vreau să-i spun şi eu nişte bancuri!
Will se îndreptă de spate.
— Nu putem s-o omorâm pur şi simplu. Nu aici şi nu în felul ăsta. Poate că spune...
— Adevărul? Că nu era ea, ci soră-sa? îl întrerupse Chester. Haide, Will, vino-ţi în fire! Sunt amândouă exact la fel. Sunt rele. Adu-ţi aminte de Cal, de Tam, de bunica ta. Nu cumva uiţi că nebunele astea două i-au măcelărit? Nu cumva îi uiţi şi pe ceilalţi oameni pe care i-au ucis? Trebuie să moară.
— N-am să te las să faci asta, zise Will. Scoţând încărcătorul puştii şi asigurându-se că nu mai e niciun glonţ pe ţeavă, băiatul îi aruncă arma înapoi lui Chester. Nu cu sânge rece.
— De ce nu? mârâi Chester. Tu eşti de acord cu mine, nu-i aşa, Martha?
— Perfect de acord, încuviinţă Martha. Trebuie s-o termini, îi ceru ea lui Will.
— Ba nu, rosti Will, iar în glas i se simţea încordarea provocată de înfruntarea cu cei doi. Nu! Noi nu suntem ca ei. Dacă o omorâm aşa, o să devenim ca ei.
Chester îi fixă pe Will cu o privire împietrită şi apoi o scuipă pe fata Styx, după care se întoarse şi trecu dincolo de baricadă.
Martha rămase nemişcată, ţinând arbaleta de parcă s-ar fi gândit s-o armeze din nou.
— Deci, îi spuse ea lui Will, fă-mă să înţeleg. Asta este una dintre gemenele despre care mi-ai povestit. Una din mincinoasele alea care au pretins că-ţi sunt surori şi au făcut tot ce se poate ca să-ţi transforme viaţa în iad... te-au vânat şi au vrut să te omoare. Iar tu eşti gata să o laşi să plece?
Will îşi trecu de câteva ori palma peste părul său lung şi alb, de parcă nu ar fi ştiut ce să răspundă
— Nu... chiar nu ştiu... dar... dar ar trebui să ascultăm mai întâi ce are de zis.
Martha clătină din cap şi zâmbi amar.

— Promite-mi ceva, Will.
— Ce?
— Las-o să-şi spună povestea şi, după ce îi asculţi minciunile, adu-o înapoi aici şi ucide-o chiar tu.
— Păi... păi..., ezită Will.
— Aşa începe, zise Martha, care păru deodată extrem de slăbită şi îşi lăsă bărbia să îi cadă în piept. Capetele negre se strecoară în casa ta şi, înainte să-ţi dai seama, te trezeşti cu unul dintre nenorociţii ăştia aplecat deasupra ta cu un cuţit. Inspiră adânc şi îl fixă pe Will cu privirea. Sper că ştii ce faci, drăguţă!
Will era confuz.
— Nu, nu ştiu, chiar nu ştiu, recunoscu el. Auzi suspinele fetei Styx şi se întoarse către locul în care zăcea. Ridică-te, Rebecca sau cum te-o fi chemând. O să vii cu noi.
Fata nu se mişcă.
— Am zis *să te ridici!*
Rebecca se puse pe picioare, tremurând de frică şi îndreptând spre Will doi ochi mari, înspăimântaţi.
— Martha? zise Will.
— Da, răspunse femeia, care o ardea cu o privire dis-preţuitoare pe fata Styx, demnă de milă.
— Am descoperit nişte cătuşe pentru picioare printre lucrurile pe care Nathaniel le-a adus de pe galion.
— Aşa mai vii de-acasă, mormăi Martha, apucând-o pe Rebecca de braţ şi întorcându-i-l la spate.
O împinse apoi cu brutalitate pe uşă şi se îndreptară spre baracă.
Will se opri un moment ca să mai scruteze o dată întunericul înainte de a închide poarta baricadei.
Nevăzut de nimeni, un Limitator se îndepărtă în linişte, ştiind că şi-a îndeplinit misiunea. Îşi ridică lancea pe care şi-o confecţionase singur, gata să scape de orice păianjen în-deajuns de ghinionist ca să îi iasă în cale.
— O joacă de copil, zise el pe un ton grav, pornind de-a lungul tunelului spre punctul de întâlnire cu celălalt tovarăş al său.

Era încrezător, poate fiindcă ştia deja împrejurimile la fel de bine precum reţeaua de cicatrice de pe dosul palmei sau poate pentru că păianjenii şi restul faunei întâlnite până acum erau atât de uşor de ucis.

Capitolul treisprezece

Chester ieşi pe verandă cu o cană în mână. Se aşeză pe scaunul liber de lângă Will, scoţând un oftat profund, în timp ce îşi încrucişă picioarele.

— Ţi-ai mai revenit? întrebă Will ezitant.

— Cred că da, murmură Chester, fără să se uite la prietenul lui. Will... este..., începu el, aruncându-i totuşi o privire scurtă înainte de a sorbi din cană.

— Ce? întrebă Will, ştiind însă prea bine la ce se referea băiatul.

Băutura lui Chester se dovedi mult mai fierbinte decât se aştepta şi trebui să tragă repede aer în piept de câteva ori ca să îşi răcorească gura înainte de a răspunde. Când o făcu, vocea îi era încărcată de furie.

— Geamăna aia ne-a făcut viaţa un iad... iar tu o laşi în pace, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu am lăsat-o în pace, îl contră Will. Am vrut doar...

— Ai vrut să *ce?* îl întrerupse Chester, care devenea din ce în ce mai înfierbântat. Haide, Will, te comporţi ca... nu ştiu cum să-ţi spun... ca un fătălău!

— Ba nu, obiectă Will, străduindu-se din răsputeri să răspundă cu o voce calmă.

— Ei bine, eu cred că faci cea mai mare greşeală din viaţa ta. Chester rămase gânditor pentru o clipă. Una dintre cele mai mari, în orice caz.

— Chester, uite cum văd eu situaţia, zise Will, frecându-şi fruntea în încercarea de a-şi alina durerea care nu contenise să îi pulseze în cap după incident. Ar fi fost cel mai simplu lucru din lume să mă dau la o parte şi să te las pe tine şi pe Martha

să o ucideţi.
— Da? Şi atunci de ce n-ai făcut-o? îl provocă Chester.
— Fiindcă, după aceea, aţi fi regretat. Nu v-aţi săturat de toate crimele astea? Dacă am fi terminat-o pe geamănă, ne-am fi dovedit exact la fel ca ea şi ca toţi ceilalţi Styx. Dar noi nu ne putem coborî atât de jos.
— Să nu-ndrăzneşti să ne compari pe noi cu ei, strigă Chester indignat. Noi suntem băieţii buni.
— Nu şi dacă împuşcăm în cap fete de doisprezece ani, îl contrazise Will.
Chester plescăi.
— Dar nu uiţi cumva cât e de periculoasă? Dacă soră-sa e chiar acum dincolo de baricadă, pregătindu-se să ne atace cu o armată de Limitatori? Dacă nu aşteaptă decât un semn al ei înainte să se năpustească aici şi să ne ucidă pe toţi? Ce-ai face în situaţia asta? zise Chester, pufnind pe nas ca un taur furios, deşi nu mai ţipa.
— De ce să aştepte? Ar fi putut să o facă oricând ar fi dorit, spuse Will.
Chester flutură din mână ca şi cum răspunsul lui Will ar fi fost o muscă sâcâitoare care trebuia alungată şi schimbă abordarea.
— Referitor la faptul că ai cruţat viaţa Rebeccăi, era parcă o expresie... Cine seamănă vânt...
— ... culege furtună, interveni Martha, ieşind şi ea pe verandă şi aşezând o tavă de metal pe podea, în faţa lui Will. Asta e hrana pentru prizonierul tău, zise ea, apoi se întoarse imediat înăuntru.
Will observă că avea încă arbaleta în spate. Era limpede că se temea că ar putea fi atacaţi de Styx la fel de mult precum Chester.
Will privi tava, dar nu schiţă niciun gest.
— Nu crezi că şi eu vreau să mă răzbun, Chester? Pentru numele lui Dumnezeu, adu-ţi aminte ce i-au făcut lui Cal, unchiului Tam, mamei mele adevărate şi bunicii Macaulay. Şi, dacă ar fi avut grijă de tatăl meu, poate că ar mai fi trăit şi astăzi. Dar nu s-o omorâm pe geamănă... nu acesta e răspunsul. Bătu cu palma în braţul scaunului pe care stătea Chester. Observ că nu mă asculţi. Vrei, te rog, să te uiţi la mine?
— Poftim? întrebă Chester, întâlnind privirea hotărâtă a lui

Will.

— Trebuie să mă crezi când îţi spun că *nu am iertat-o.* Nici măcar o secundă.

Chester încuviinţă uşurel din cap.

Will se ridică în picioare şi luă tava cu mâncare.

— În plus, nu se ştie niciodată. Poate ne va fi de folos. Poate ştie vreun drum afară din Por, ca să putem face rost de medicamente pentru Elliott. Dacă am fi omorât-o, nu ne-ar fi putut spune asemenea lucruri.

— S-ar putea să ai dreptate, acceptă Chester. Întreab-o deci din partea mea de unde putem cumpăra trei bilete pentru expresul de Highfield, bine? îşi frecă nasul cu dosul palmei şi apoi adăugă: la clasa întâi.

— Aşa o să fac, zise Will, uşurat că reuşise să se înţeleagă până la urmă cu Chester. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să stea din nou îmbufnaţi — îi ajunsese perioada în care nu îşi vorbiseră în Adâncuri. Chester, să ştii că-mi pare rău că te-am împins atât de tare atunci când ţi-am luat puşca.

— Bine, rosti Chester.

Will porni să coboare treptele, dar se opri şi se întoarse spre prietenul său.

— A, şi fiindcă veni vorba, nu cumva te-ai opărit cu ceaiul? zise el cu un zâmbet larg.

— Pleacă de-aici! răspunse Chester izbucnind în râs.

Rebecca era ţinută captivă în magazia de lemne, cea mai solidă dintre acareturile aflate în spatele barăcii. Martha nu dorise să rişte absolut nimic şi îl supraveghease pe Will când acesta o controlase pe fată ca să vadă dacă nu are arme, când îi potrivise cătuşele la glezne şi le asigurase pe amândouă cu câte un lacăt imens. Ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, Martha legase şi un lanţ imens de cătuşele fetei, pe care îl ancorase apoi de unul din stâlpii groşi din colţul magaziei — fata nu avea cum să plece de acolo.

— Gemene, mormăi Will, ducând tava spre magazie.

Deşi le văzuse cu ochii lui pe marginea Porului, trebuia să îşi aducă mereu aminte că de fapt există două Rebecca. Ele făcuseră cu rândul şi îl spionaseră, una la datorie, cealaltă în subteran, în toţi anii petrecuţi în Highfield. Nu prea conta care din ele era fata spre care mergea, fiindcă, pentru el, fuseseră oricum imposibil de deosebit.

Când intră, o văzu pe Rebecca aşezată cu picioarele încrucişate pe pământ, cu capul în piept. Fata îşi ridică privirile când îl auzi. Părul ei, pe care nu îl văzuse niciodată altfel decât perfect pieptănat, era în mare neorânduială, iar faţa îi era murdară. Will se pomeni că e chiar îngrijorat de starea fetei — în toţi anii aceia din Highfield nu îşi coborâse niciodată standardele.

În Colonie, fetele purtaseră uniforma Styx, formată dintr-o rochie neagră cu guler alb, o îmbrăcăminte care le dădea autoritate şi o putere imensă. Privind acum fiinţa jalnică din faţa sa, înveşmântată în uniforma ruptă, de Limitator, fata nu mai părea atât de puternică şi de dominatoare. Indiferent pe care dintre gemene o avea în faţă, micuţa „domnişoară Perfecţiune” decăzuse rău de tot.

Cu grijă, de parcă s-ar fi apropiat de un animal extrem de periculos, aşeză tava în faţa ei şi apoi păşi înapoi.

— Mulţumesc, Will, zise ea pierit. Mulţumesc şi pentru ce-ai făcut acolo. Mi-ai salvat viaţa. Ştiam eu că pot să mă bizui pe tine.

— Lasă! se răsti Will, ridicându-şi mâna. N-am nevoie de recunoştinţa ta.

— Bine, spuse Rebecca încetişor, răsfirându-şi mâncarea de pe tavă. Sper însă că mă crezi, Will, când îţi spun că am fost forţată să fac ceea ce îmi porunceau sora mea şi ceilalţi Styx. Dacă aş fi refuzat, m-ar fi torturat sau executat... sau poate amândouă. Habar n-ai cum e să trăieşti atâta vreme cu frica asta.

— O, dar tu şi cu ai tăi aţi avut grijă să-mi arătaţi, răspunse Will, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

— Nu a depins de mine, Will.

— Las-o baltă! strigă el, iar faţa îi deveni de un roşu aprins, fiindcă se enervase brusc. Ce vrei? Te aştepţi ca acum să te cred pe cuvânt? Nu-s chiar aşa de prost!

— Eu am respectat doar ordinele, zise ea, tremurând de teamă din cauza izbucnirii băiatului. Trebuie să mă crezi, Will.

— O, da! Hai să fim din nou frate şi soră! Să ne prefacem că suntem o familie a naibii de fericită, aşa cum făceam înainte, mârâi el batjocoritor. Poţi să spui ce vrei, îţi baţi gura de pomană.

În timp ce vorbea, mintea băiatului se umplu de amintirile vieţii

lor din Highfield. Din când în când, aşa cum numai un frate mai mic poate să o facă, Rebecca îl bătea la cap până când îşi pierdea cumpătul — exact ce-şi dorea fata de fapt. Iar acum, inima începuse să îi bată mai repede, iar respiraţia i se accelerase, fiindcă îşi dădea seama că nimic nu se schimbase, în ciuda situaţiilor teribile prin care trecuse de atunci.

Bartleby intră în magazie, dând din coadă, şi merse până la Rebecca, aşezându-se lângă ea. Fata luă puţină carne neagră de pe tavă şi i-o oferi motanului. Mânia lui Will făcu loc unei surprize profunde când văzu că animalul acceptă fără ezitare mâncarea întinsă de Rebecca, de parcă ar fi cunoscut-o şi ar fi avut încredere în ea. Fata observă că Will se încruntase.

— L-am îngrijit în Colonie, îi explică ea. Bartleby era într-o stare jalnică atunci când l-am adus acasă. Îi mai dădu motanului o bucată de carne, nebăgând de seamă stropii de grăsime care îi căzură pe uniforma de Limitator.

„Asta nu e deloc tipic pentru Rebecca”, îşi zise Will.

Bartleby începu să toarcă după ce înghiţi mâncarea.

— Dragoste din interes, declară fata, privindu-l pe Will.

— Vreau să-ţi pun câteva întrebări, zise el. Iar dacă simt că mă minţi, o să te predau lui Chester şi Marthei. Ne-am înţeles?

Fata încuviinţă din cap.

— Eşti cu adevărat singură pe aici?

— Da, răspunse fata cu hotărâre.

— Deci, sora ta nu e cu tine? Şi nici vreun alt Styx?

— Sunt absolut singură, confirmă ea.

— Şi ai căzut în Por exact cum am căzut şi noi?

— Eu am fost aruncată, preciză fata.

Lui Will i se păru că vede cum îi tremură buza de jos, de parcă fata ar fi fost pe punctul să izbucnească în plâns, dar Rebecca luă imediat o îmbucătură de mâncare.

— Trebuie să găsim un drum afară din Por. Elliott este într-o stare gravă — are nevoie de un doctor, zise el.

— Îmi pare rău să aud asta, dar nu ştiu nicio cale de întoarcere, răspunse ea imediat.

— Dar ce e cu povestea aia a lui De Jaybo? o întrebă Will. Chiar s-a căţărat înapoi?

— Da, a făcut-o, dar nimeni nu ştie cum a reuşit, răspunse fata. Mi s-a spus că tata a cerut să îi vadă desenele, dar a fost refuzat.

Will tresări. Din punctul lui de vedere, fata pierduse orice drept de a-l numi tată pe doctorul Burrows. Ea îi simţi iritarea şi se încovoie, de parcă ar fi fost doborâtă deodată de durere.
— Să ştii că şi mie mi-e dor de el, murmură ea. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să mă asigur că e lăsat în pace cât timp a explorat Colonia.
— L-ai văzut acolo?
— Nu mi s-a permis. O, Will, îmi doresc să fi putut face mai mult pentru el.
Închizând ochii, Will îşi apăsă pleoapele cu vârfurile degetelor. Durerea de cap nu voia să cedeze. Îşi dorea să se întoarcă în baracă şi să se arunce în neantul somnului, ca să uite de toţi şi de toate.
— Trebuie să mă crezi, Will. Am fost forţată să fac toate lucrurile alea, toate lucrurile acelea îngrozitoare. Nu am avut de ales.
Will îşi deschise într-un târziu ochii.
— Cum pot să te conving că spun adevărul? întrebă fata.
Will ridică din umeri.
— Dar dacă ţi-aş da asta? zise ea, ducându-şi mâna la gulerul cămăşii şi scoţând cu degete murdare de sos un şnur subţire de care atârnau două fiole mici de sticlă. Dacă ţi-aş da virusul Dominion *şi* vaccinul, ca un gest de bună-credinţă? Fata smuci uşor şi rupse şnurul, oferindu-i fiolele lui
Will. Uite, ia-le tu. Sunt singurele mostre pe care le-am avut şi... şi acum sunt ale tale.
Fără să rostească un cuvânt, băiatul întinse mâna să ia fiolele şi apoi le ridică în lumină, ca să vadă mai bine lichidul limpede din interiorul lor.
— Şi de unde ştiu eu că ăsta e într-adevăr virusul? întrebă el după o vreme.
— Fiindcă aşa e, zise ea, ridicând uşor din umeri.
Cătuşele îi zornăiră când îşi schimbă poziţia ca să se poată uita la Will fără să îşi sucească gâtul.
— Dar de ce vi le-au dat vouă, ţie şi surorii tale? De ce tocmai vouă?
— Fiindcă suntem importante, zise ea nepăsătoare.
— Ce vrei să spui?
— Sunt sigură că ai observat în Colonie că noi nu avem familii, cel puţin nu ca acelea din suprasol. Când tatăl meu şi-a

pierdut viaţa în confruntarea cu unchiul tău, Tam...
— Lipitoare? o întrerupse Will. Deci a fost *cu adevărat* tatăl tău!
Pentru un moment, ochii fetei scăpărară fioros, de parcă s-ar fi pregătit să se năpustească furioasă spre Will. Will înţelese în momentul acela că, repetând porecla nepoliticoasă pe care unchiul său Tam şi gaşca lui i-o dăduseră, îi insultase tatăl mort. Fata însă clipi repede şi îşi îndepărtă privirea de la Will. Când vorbi din nou, era calmă şi concentrată.
— A devenit misiunea mea şi a surorii mele să veghem asupra purificării, împreună cu bunicul nostru. De aceea aveam fiolele.
— Purificare? Ce vrei să spui? întrebă Will.
— Planul nostru de a elibera în suprasol virusul Dominion, de a împlini ceea ce e scris în Cartea Catastrofelor.
În timp ce Will îşi muncea mintea încercând să îşi aducă aminte dacă îl văzuse pe bunicul fetei sau auzise ceva despre el în timpul şederii în Colonie, îşi dădu seama că trebuie să îi mai pună o întrebare.
— Lângă Por, erai cu sora ta şi aveaţi fiecare câte o fiolă. Cum se face că acum tu le ai pe *amândouă!*
— Mi-a dat-o pe a ei ca să o păstrez în siguranţă. Cea care are ceară neagră pe dop conţine virusul. Cealaltă, sigilată cu ceară albă, este antidotul.
— Stai aşa, zise el. Tot n-are niciun sens. Dacă ai avut ambele fiole, cum de te-a aruncat în Por? Cum să facă un lucru atât de prostesc? întrebă el, crezând că a prins-o pe fată cu minciuna.
— Fiindcă ne-am certat foarte rău. Ne-am luptat, iar ea trebuie să fi fost atât de supărată pe mine, încât nu s-a mai gândit la fiole, răspunse fără ezitare Rebecca.
— Şi de ce v-aţi certat?
— Ţi-am spus deja — după ce tu şi ceilalţi aţi fost aruncaţi dincolo de marginea Porului, m-am supărat. I-am spus că nu mai am de gând să îi susţin planurile. Că nu mai suportam să mai văd atâtea crime. Atunci a luat-o razna.
— Şi de unde să ştiu eu că îmi spui adevărul? Se poate ca sora ta sau bunicul tău să mai aibă mostre de virus şi să-şi continue planul, în timp ce noi suntem blocaţi aici.
— Nu au. Virusul din fiola aceea este toată cantitatea pe care am putut-o prepara. Dar e de ajuns pentru o pandemie globală.
— Şi de ce nu mai fac altul? întrebă Will, privind îndelung fiola

cu dop negru.
— Nu e chiar aşa de simplu. S-ar putea să încerce să îl refacă, dar va fi nevoie de timp ca să îl reproducă exact — luni, poate chiar ani. Oricum, indiferent dacă mă crezi sau nu, îţi jur că nu mai există şi alte virusuri în afară de cele din această fiolă. Se opri, ştergându-şi faţa cu mâna murdară. Ai acum toate mijloacele.
— Toate mijloacele? se miră Will.
— Da, răspunse Rebecca, ai cărei ochi degajau o încredere absolută. Dacă dai specimenele acestea unor oameni de la suprafaţă, ei vor putea să vaccineze toată populaţia din suprasol. Pe urmă, chiar dacă s-ar mai produce şi alte cantităţi din virus şi s-ar încerca purificarea, el n-ar mai avea absolut niciun efect. Ai deci toate mijloacele să faci ca Dominion să nu mai reprezinte o ameninţare pentru ai tăi.
— Da, asta e minunat, dar cum naiba duc ăsta la suprafaţă? întrebă Will.
— Ai să te descurci, Will. Întotdeauna ai fost isteţ. Iar când ajungi sus, trebuie să mă iei şi pe mine cu tine, zise Rebecca, fiindcă îţi pot fi de folos. Le pot confirma celor de acolo toată povestea. Spunând acestea, fata oftă din rărunchi, privindu-l pe Bartleby, care aţipise lângă ea. Ştiu că nu ai cum să mă crezi vreodată, dar şi mie mi-e tare dor de tata. A fost şi tatăl meu.

* * *

— Hai mai repede, băşinos bătrân, şopti Rebecca.
— Ai spus ceva? întrebă dr. Burrows, privind nervos spre Limitatorul care patrula în cerc în jurul său, în timp ce el încerca să găsească traducerea textului de pe tăbliţe.
— Nu, nimic, răspunse ea nevinovată. Cum merge? Eşti aproape de final?
— Ha! exclamă el. Îmi ceri să fac imposibilul. Singurul lucru pe care am reuşit să-l aflu din inscripţiile astea e ceva legat de şapte...
— *Şapte* ce? se răsti fata.
— Nu ştiu. Am găsit cuvântul *şapte* sau *al şaptelea,* dar nu ştiu în legătură cu ce anume. Merge foarte greu. Reuşesc să citesc nişte cuvinte, dar nu le înţeleg.
Îşi aşeză mai bine ochelarii pe nas, uitându-se la fata cocoţată pe un dâmb al ciupercii.

— Ei, haide... N-are cum să fie chiar *atât* de greu, îl grăbi ea.
— Îţi tot spun, iar tu nu mă asculţi. Am nevoie de desenul Pietrei Burrows, din jurnal, repetă el agasat. Sunt prea multe variabile ca să le pot rezolva repede. Îmi va lua o veşnicie să pun totul cap la cap, asta dacă nu cumva ai un criptanalist cu un computer puternic, ascuns pe-aici pe undeva.
Limitatorul spuse ceva în limba Styx, iar Rebecca îl aprobă din cap.
— În regulă, zise ea, ridicându-se de pe ciupercă. Ce opţiuni avem? Ai acolo o hartă rudimentară. Chiar dacă nu putem citi cuvintele, tot ar trebui să fim în stare să o folosim.
— Păi..., începu dr. Burrows, părând ceva mai încrezător.
— Haide, spune-mi! Zi-ne odată! îi ceru ea, bătând din palme. Ce putem face?
— Am putea explora până când vom găsi un loc care să se lege cu desenele de pe hartă. Apoi am putea fi capabili să ne şi orientăm.
Rebecca medită câteva momente.
— Deci... fă-mă să înţeleg... Ai vrea să ne târâm prin câteva sute de kilometri de tunele din astea împuţite, în speranţa iluzorie că vom vedea ceva familiar — poate cu un „şapte” mare vopsit pe el? Asta-i cea mai bună idee care ţi-a venit? întrebă ea pe un ton certăreţ.
— Ai vreo altă sugestie? o contră dr. Burrows. Am putea începe de unde am descoperit scheletul cu tăbliţele. De acolo, ne răspândim în evantai şi cercetăm fiecare centimetru de tunel — le explorăm cu atenţie, căutând orice semn care ne-ar putea ajuta.
Rebecca nu părea prea convinsă.
— Mie mi se pare că nu prea avem şanse, zise ea.
Pe faţa doctorului Burrows se putea citi nedumerirea.
— Rebecca, cum se face că eşti deodată atât de dornică să mă ajuţi? N-ai fost niciodată interesată de munca mea în toţi anii petrecuţi în Highfield.
— Vreau doar să mă întorc la ai mei, tată, zise Rebecca, numai lapte şi miere. Sau cel puţin să scap din locul ăsta în-grozitor, zise ea privind apoi către Limitator. Hai să încercăm şi planul B, dar fără să ne îndepărtăm prea mult.
— Excelent! exclamă dr. Burrows, învelindu-şi cu grijă tabletele în batistă. Şi, în timp ce explorăm, vreau să-mi po-

vesteşti mai multe despre ai tăi. Ştiu atât de puţine lucruri despre ei!
— Tu şi restul lumii, îl aprobă Rebecca. După care adăugă în limba Styx: Aşa a fost dintotdeauna şi aşa va rămâne de-a pururi.

* * *

Când Will se întoarse la baracă, nu îl găsi pe Chester în camera principală. Presupuse că o veghea pe Elliott. Asta îl făcu să se simtă oarecum uşurat, fiindcă avea nevoie de un timp de gândire. Bartleby trecu pe lângă el şi se îndreptă direct spre locul său de lângă sobă, întinzându-se în felul acela lenevos de care sunt în stare numai pisicile.
— Bătrânul Bart, şopti Will şi se aşeză pe covor, lângă pisică.
Will scoase fiolele, înnodă din nou şnurul pe care erau înşirate şi pe care îl rupsese Rebecca şi apoi le lăsă să atârne în faţa ochilor, întrebându-se dacă într-adevăr conţin virusul Dominion. După o vreme, pocnetele focului îi dădură o idee. Se gândi cât de simplu ar fi fost să arunce fiolele în sobă. Ştia că flăcările aveau să distrugă imediat virusul şi că, în cel mai rău caz, dacă ar fi supravieţuit căldurii, nu avea cum să scape de acolo şi să îşi croiască drum tocmai până la oamenii din suprasol.
Dacă stătea să se gândească mai bine însă, nu părea o idee prea bună, fiindcă el şi ceilalţi n-ar fi fost tocmai în regulă dacă virusul ar fi scăpat din flăcări. Nu i-ar fi plăcut să moară ca oamenii din celulele de testare despre care îi povestise Cal.
Poate că, se gândi el, ar fi fost mai bine să îi spună Marthei să facă un foc la o distanţă considerabilă de baracă şi să ardă acolo fiolele, ca să fie mai sigur.
Ştia că nu ar fi trebuit însă să ignore ceea ce îi spusese Rebecca. Dacă virusul ajungea la specialiştii din suprasol, ar fi fost zădărnicită orice altă încercare a Styx de a crea o pandemie. În cazul acesta, gândi el, distrugerea fiolelor s-ar fi dovedit un act mult prea pripit.
Îşi dădu seama că acum era obligatoriu să se întoarcă la suprafaţă cu fiolele ucigaşe pe cât de repede putea. Nu ştia cum ar fi putut face asta şi nici cum să procedeze când ar fi ajuns în suprasol, dar trebuia să încerce.
Bartleby căscă.
— De ce n-am eu o viaţă ca a ta, Bart? Frumoasă şi simplă,

zise Will, scărpinând bărbia cu mustăţi a motanului. Vrei să facem schimb?
Animalul îşi frecă botul de mâna lui şi începu să toarcă. Coada sa scheletică se mişca încet dintr-o parte în alta, părând un şarpe subnutrit care pluteşte în aer.
— Eşti un băiat bun, zise Will, iar pisica îşi deschise puţin ochii de dimensiunea unor farfuriuţe, privindu-l cu afecţiune.
— Ce să fac? întrebă Will camera goală, făcând fiolele să se bălăngănească în aer.
Vedea flăcările prin lichidul clar, de parcă focul s-ar fi aflat chiar înăuntru.
Bartleby crezuse probabil că Will vrea să se joace cu el şi dădu cu laba, într-o încercare pisicească de a lovi fiolele care se balansau.
— Ohoho! Nu! zise Will, apucând repede fiolele. Iisuse, era s-o păţim! bolborosi el, imaginându-şi cioburile de sticlă ale fiolelor şi conţinutul lor inundând baraca şi umplând-o cu virusul mortal.
Bartleby nu mai torcea, ci îl privea dezamăgit pe Will, supărat că noul său stăpân îi stricase tot cheful de joacă.
Will se îndreptă spre cel mai apropiat dulap de hărţi şi deschise sertarul de sus.
— Uite-aşa, zise el, după ce găsi o pungă mică de piele pentru tutun, pe care o ochise mai demult. Înveli cu grijă fiolele într-o bucată de pânză şi apoi le aşeză în punga de piele. Perfect! Asta ar trebui să le protejeze de lovituri... şi de pisici, zise el privindu-l Bartleby şi cântărind punga în mână. Se încruntă, căzând o clipă pe gânduri. Chester trebuie şi el să ştie despre asta, hotărî el şi porni spre camera lui Elliott.
Chester era treaz şi stătea pe scaunul de lângă Elliott. Înmuia o cârpă într-un lighean, storcând excesul de apă şi tamponând apoi fruntea fetei.
— E tare deshidratată, zise Chester. Şi uită-te la ea, e aşa de slabă. Bine, ea oricum nu era prea solidă, dar...
— Se topeşte, zise Will, repetând cuvintele folosite de Martha când descrisese moartea fiului ei.
— Da, încuviinţă Chester. Poate c-ai avut dreptate. Poate că ar trebui să plecăm şi să ne încercăm norocul. Dacă luăm destul foc de anason ca să alungăm păianjenii, ar trebui să fim în siguranţă. Şi dacă nu o să ajungem nicăieri şi o să eşuăm,

poate că Martha o să ne primească înapoi.
— Mă îndoiesc, zise Will, mai ales dacă îi jumulim plantele favorite.
— Of, chiar nu ştiu ce ar trebui să facem, zise Chester oftând.
— Nici eu, îl aprobă Will.
— Ai aflat ceva folositor de la geamăna Styx? întrebă Chester, schimbând subiectul.
— Doar asta, răspunse Will, scoţând punga de piele şi desfăcând pânza din jurul fiolelor.
Chester clipi uimit, reuşind cu greu să îşi dea crezare ochilor.
— Dominion? Ţi-a dat virusul *Dominion*? întrebă el cu voce tare şi apoi se strâmbă. Nu, nu cred. N-are cum să fie cel adevărat.
— Vrei să te uiţi la el? întrebă Will, întinzând mâna în care ţinea fiolele deasupra siluetei nemişcate a lui Elliott.
— Aăă..., nu, refuză Chester. Nu vreau să fiu nici măcar în preajma chestiei ăleia. Şi nici nu vreau să am ceva de-a face cu vaca aia proastă. Chester înmuie din nou cârpa în lighean şi apoi îşi şterse mâinile de cămaşă înainte să vorbească din nou. Chiar crezi că ţi-a dat virusul adevărat?
— N-am de unde să ştiu. Cred că l-am putea încerca, răspunse Will. Ştii tu, dacă unul din noi s-ar oferi drept cobai...
Chester îl examină repede pe Will, încercând să îşi dea seama dacă prietenul său glumeşte sau nu.
— Şi am putea să hotărâm cine să încerce virusul în urma unui joc de şah, zise Will, nemaiputând să rămână serios.
Chester zâmbi larg.
— Nu prea cred, ai exersat prea mult. Aş avea mai multe şanse la „Foaie, foarfecă, piatră”. Zâmbetul i se şterse apoi de pe faţă şi îşi mută scaunul de cealaltă parte a patului lui Elliott, lângă Will. Bun, atunci spune-mi exact ce ţi-a povestit geamăna Rebecca. Sunt curios.
— Păi... pentru început, se jură că sora ei e răspunzătoare pentru tot ceea ce a trebuit să facă până acum. Will ridică pumnul în care ţinea fiolele. Şi mai spune că ăsta e tot virusul Dominion pe care l-au avut Styx. Cică nu-şi mai pot duce planul la bun sfârşit.
— Şi cât de probabil e asta? zise Chester, ridicând din sprâncene.
— Mi-a declarat că, şi dacă nu o credem şi Styx au într-adevăr

mai mult virus, am putea duce Dominion unor oameni pricepuţi din suprasol, care vor fi în stare să producă vaccinul.
— În afară de faptul că nu *putem* să ajungem la suprafaţă, chestia asta tot mi se pare o vrăjeală. Nu cred niciun cuvânt din ce spune, exclamă Chester încăpăţânat.
— Stai aşa, îi ceru Will. Gândeşte-te logic. Poate că în fiole se află cu adevărat Dominion, dar ea ştie că nu avem cum să ajungem în suprasol, aşa încât nu prea contează dacă-l avem sau nu. Sau chiar crede că vom găsi până la urmă un drum spre suprasol şi încearcă să ni se alăture fiindcă îşi doreşte să ajungă acasă. Sau poate că e sinceră şi *chiar a fost* silită de către sora ei să facă tot ce a făcut, iar ăsta e felul în care încearcă să ne demonstreze acest lucru.
Chester clătină din cap.
— Ăăă... Îmi mai spui chestia asta o dată, te rog?
— Uite, e simplu. Dacă există chiar şi cea mai mică şansă să salvăm zeci de milioane de vieţi de la suprafaţă, plus pe cea a lui Elliott, înseamnă că trebuie să încercăm totul ca să ieşim din Por.
— Da, dacă priveşti lucrurile aşa, bineînţeles că ai dreptate, îl aprobă Chester. Şi cum rămâne cu geamăna? O lăsăm aici, cu Martha?
— Nu, o luăm cu noi. Mi-a promis că o să ne spună tot ce ştie despre Styx şi despre planurile lor.
Chester îşi frecă gânditor bărbia.
— Ar trebui deci să ne facem bagajele şi s-o luăm la picior?
Din pragul uşii, o voce îi făcu pe amândoi să tresară violent.
— V-am prevenit că nu e bine să o primiţi pe fata Styx, zise Martha. Asta se întâmplă. Aşa începe întotdeauna.
Se întoarse apoi pe călcâie şi se îndepărtă.

Capitolul paisprezece

Martha nu le pomeni nimic băieţilor despre cât auzise din ce vorbiseră şi, pe cât era posibil în adăpostul acela destul de

strâmt, aceştia încercară să nu îi stea în cale în următoarele zile. Will îşi continuă programul de îngrijire a lui Elliott, jucând şah de unul singur şi cotrobăind prin obiectele adunate în magazii. Avea însă şi o responsabilitate în plus faţă de Rebecca.
Cea mai mare problemă a lui şi a lui Chester rămânea însă înrăutăţirea constantă a stării de sănătate a lui Elliott. Era chinuitor să o vezi zăcând la pat, scăldată în sudoare, şi să auzi cuvintele pe care le bolborosea măcinată de febră. Spunea mereu numele lui Drake şi recita secvenţa de cifre, care nu însemna nimic pentru băieţi.
Will deveni din ce în ce mai deprimat, până în punctul în care nu mai reuşea să se gândească la nimic altceva decât la soarta lui Elliott. Chiar şi când nu era rândul său să o vegheze, venea adeseori să îi ţină de urât lui Chester, iar cei doi băieţi stăteau ore întregi tăcuţi, împreună. Cu un asemenea prilej, Chester îi zise:
— Will, nu te poţi opri din căscat şi pari de-a dreptul terminat. De ce nu te duci să te culci puţin?
— Bine, mă duc, murmură Will, ridicându-se în picioare. Căscă din nou şi apoi porni spre cealaltă încăpere.
— Poftim?
Will nu ştia câtă vreme dormise, dar se trezi cu sentimentul că îl strigase cineva. Se ridică repede în capul oaselor şi privi prin camera întunecată. Toate păreau la locul lor, aşa încât începu să asculte, încercând să surprindă un alt sunet, în cameră se auzea însă doar respiraţia adâncă a lui Chester, care dormea pe o grămadă de covoare aşezate pe jos.
Will aruncă pătura uşoară cu care se învelise şi se duse să vadă ce face Elliott, în camera alăturată. Toropită de febră, fata îşi întorcea capul de pe o parte pe alta pe perna pătată de transpiraţie, iar braţele îi zvâcneau din când în când, de parcă fata s-ar fi luptat cu cineva sau cu ceva. Se aplecă deasupra ei şi îi puse mâna pe frunte. Fata continuă să bolborosească vorbe fără înţeles pentru el.
— Eşti mult prea fierbinte, şopti Will. Haide, Elliott, trebuie să învingi boala asta.
O privi câteva minute, dorindu-şi să poată face ceva ca să îi aline suferinţa. Se întoarse apoi în camera principală şi ieşi din baracă. Se opri pe verandă, aşezându-se pe treapta de sus.

Simţi recunoscător mângâierea brizei uşoare care bătea în susul pantei şi închise ochii, savurând-o.
Când deschise din nou ochii, strălucirea grădinii părea să fie mai puternică decât oricând, scăldând caverna într-un amestec feeric de culori. Îşi aminti serile de vară când venea bâlciul pe maidanul din Highfield — de departe, strălucirea proiectată pe cerul nopţii nu se deosebea prea mult de cea a grădinii pe care o privea acum.
Se uită la straturile de flori aflate de ambele părţi ale cărării şi ar fi putut jura că unele dintre ele scânteiau mai intens, în timp ce altele deveneau mai stinse, de parcă ar fi predat ştafeta. Variaţia era suficientă încât să schimbe lumina de pe verandă, făcând umbrele să alerge pe podeaua de scânduri.
Se mută pe ultima treaptă şi ridică mâna pentru a putea admira luminile colorate care îi cădeau pe piele, care porneau de la galben spre portocaliu şi până la o paletă de roşu şi albastru, doar pentru a o lua de la început. Se gândi din nou la bâlci. Nu îi era greu să îşi imagineze amestecul de muzică de orgă şi vechi cântece rock’n’roll, hohotele de râs şi strigătele copiilor emoţionaţi, rostogolindu-se pe câmp.
— Ţi-e dor de casă? întrebă o voce gravă.
Will îşi miji ochii şi văzu pe cineva care stătea la câţiva paşi în spatele său.
Era un bărbat. Un bărbat solid, cu un profil familiar.
— Unchiule Tam! zise Will cu voce tare, întrebându-se de ce nu era mai surprins sau mai înspăimântat de ceea ce vedea. Dar tu eşti... ăăă... eşti mort!
— A, asta explică de ce m-am simţit cam lipsit de vlagă în ultima vreme, răspunse ştrengăreşte Tam.
— Asta e un vis? Visez cumva? îl întrebă Will.
— Foarte posibil, răspunse Tam, trecându-şi mâna peste faţă şi ducând-o până în creştet, unde începu să se scarpine cu vigoare. Cred că iarăşi am păduchi, chicoti el. Vampiri micuţi...
— Se pare că *visez*, hotărî Will, şi apoi se răsuci pe treaptă până ajunse să privească spectrul lui Tam direct în faţă.
— Spune-mi ce ar trebui să fac, unchiule Tam. Trebuie să-mi spui!
— Eşti în încurcătură, nu-i aşa, băiete? zise Tam.
Will se încruntă, aducându-şi aminte că trebuie să îi spună unchiului său ceva extrem de important.

— Cal... Îmi pare atât de rău de Cal... a fost...
— N-ai avut ce să faci, ştiu bine asta, Will, răspunse Tam pe un ton liniştitor, şi apoi îşi scoase pipa, începând să o umple cu tutun. Şi tu ai scăpat ca prin urechile acului!
— Dar ce să fac cu Elliott? întrebă Will, în timp ce bărbatul frecă un chibrit de unghia degetului mare, aprinzându-l cu o flacără strălucitoare, care îi lumină faţa pentru o clipă. E foarte bolnavă şi mă simt neajutorat. Ce ar trebui să fac?
— Mi-aş dori să te pot ajuta, Will, dar nu cunosc locul ăsta. Tam făcu o pauză şi cercetă caverna din priviri, muşcând capătul pipei. De data asta nu am ce hărţi să îţi dau. Trebuie doar să alegi o cale — vei şti când va fi cea corectă — şi apoi să mergi hotărât pe ea.
— Te rog, Tam, imploră Will apariţia întunecată. Am nevoie de mai mult de-atât.
Tam lăsă să îi scape un nor de fum, care păru să rămână în aer o veşnicie, îmbibat de culorile mereu schimbătoare ale plantelor.
— Ascultă-ţi inima, zise el când norul de fum se risipi într-un târziu.
— Şi ce înseamnă asta? întrebă Will, profund dezamăgit de răspuns. Vorbele astea nu mă ajută cu nimic!
Tam suflă un nor de fum şi mai mare, care îl învălui cu totul.
— Ce faci singur aici? întrebă Martha.
— Hî? icni Will, întorcându-şi repede capul.
— Am auzit voci, zise ea, privind prin grădină de pe cea mai înaltă treaptă a verandei.
— Nu puteam să dorm, aşa încât am verificat-o pe Elliott, iar apoi am ieşit aici, la aer, îi explică Will.
— Nu ai fost s-o vezi pe Elliott. Eram cu ea — te-aş fi văzut dacă ai fi intrat în cameră. Te simţi bine, Will? întrebă îngrijorată femeia.
Will nu răspunse, întorcându-se spre locul în care stătuse Tam. În locul unchiului său îl descoperi însă surprins pe Bartleby, care îl privea neliniştit.
— Probabil că am aţipit, murmură el, ridicându-se şi trecând pe lângă Martha ca să intre înapoi în baracă.
Când Will ajunse să o vegheze pe Elliott mai târziu în ziua aceea, descoperi că fata părea să fie mai neliniştită ca de obicei. Dădea din cap, rotindu-l pe o parte şi pe cealaltă a

pernei, şi îşi încorda necontrolat membrele. Din când în când, ochii i se deschideau pentru câteva secunde. Will se sperie — habar n-avea ce să facă sau de ce se comporta fata în felul acela. Încercă să o liniştească, vorbindu-i încetişor, iar ochii lui Elliott părură să-l privească, dar Will ştia că fata nu îl vede — erau lipsiţi de viaţă şi tiviţi cu roşu şi nu arătau deloc ca cei pe care-i ştia.

Elliott începu să bolborosească vorbe fără sens şi să facă spume la gură, iar mişcările îi deveniră şi mai necontrolate. Ţipă deodată, iar corpul îi fu cuprins de convulsii şi se încorda de parcă ar fi fost străbătută de un curent electric. Will strigă după ajutor şi încercă să o întindă pe pat, dar fata era ţeapănă, cu spatele arcuit şi cu picioarele atât de încordate, încât se ridica întruna de pe saltea. Îi văzu şi faţa. Nu mai era îmbujorată, aşa cum fusese de când făcuse prima dată febră, ci complet lipsită de culoare. Era de un alb cadaveric.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Veniţi repede! strigă el.

Chester şi Martha se năpustiră pe uşă în acelaşi timp — era evident că amândoi abia se treziseră.

Martha reacţionă imediat văzând starea fetei. Luă ligheanul cu apă şi îl aruncă peste Elliott, după care i-l îndesă în mâini lui Chester, spunându-i să îl umple din nou. Băiatul porni în fugă, iar femeia i se alătură lui Will, încercând să îndrepte corpul fetei.

— Ce se întâmplă? De ce face aşa? întrebă Will, copleşit de grijă şi cu vocea tremurată.

— E din cauza temperaturii. Ar trebui să treacă, zise Martha.

Femeia cercetă apoi gura lui Elliott — dinţii fetei erau încleştaţi.

— Trebuie să ne asigurăm că nu îşi muşcă limba, spuse Martha.

— O, Iisuse... uită-te la ochii ei! îngăimă Will. Se dăduseră peste cap, aşa încât se mai vedea doar albul ochilor.

— O să-i treacă, îl linişti Martha din nou.

Chester se năpusti în încăpere cu apa, iar Martha o udă pe Elliott pentru a doua oară. Corpul fetei începu să se relaxeze încetişor până când rămase complet nemişcat, iar culoarea îi reveni în obraji.

— Biata Elliott, murmură Will. A fost îngrozitor.

— A avut convulsii din cauză că a fost fierbinte prea mult timp, explică Martha. Asta îi afectează creierul.

Will şi Chester schimbară priviri îngrijorate.
— Şi nu putem face nimic ca să împiedicăm lucrul ăsta? întrebă Chester.
— Mi-e teamă că nu. Şi e foarte posibil ca starea ei să se înrăutăţească, răspunse Martha. Exact aşa s-a întâmplat şi cu Nathaniel.

* * *

Doamna Burrows tocmai ieşise din blocul ei, când văzu doi tineri cu înfăţişare morocănoasă, care îşi pierdeau vremea lângă balustradele din mijlocul pieţei.
Amândoi aveau gluga ridicată şi purtau şepci de baseball albastre identice, cu cozoroace foarte mari, aşa încât era greu să le vezi limpede feţele. Unul dintre ei, cel mai solid, avea însă o ţigară ascunsă în palmă pe care o ridică până la gură ca să tragă un fum, iar doamna Burrows reuşi să îi vadă destul de bine chipul.
Îşi încetini paşii şi apoi traversă strada spre ei.
— Te cunosc, nu-i aşa? zise ea, încruntându-se.
— Nu prea cred, cucoană, răspunse băiatul mai solid pe un ton posac, după care îşi aruncă ţigara în canal.
Coborându-şi capul în piept, dădu să se îndepărteze, urmat îndeaproape de tovarăşul său.
— Ba te cunosc. Will şi cu tine aţi avut un incident în clasa a patra, iar el şi-a folosit hârleţul. A trebuit să vin la şcoală şi să discut cu directorul. Şi erai şi tu acolo, împreună cu părinţii tăi. Îţi spune Vizuină sau Veveriţă sau ceva de genul ăsta, nu-i aşa?
Băiatul se opri pe loc, întorcând capul ca să o privească pe doamna Burrows.
— Veveriţă? Ce nume mai e şi ăsta? pufni el plin de dispreţ, apoi se strâmbă, încercând probabil să afişeze un rânjet insolent, deşi păru mai degrabă că e gata să strănute. Viteză mă cheamă, cucoană. *Viteză.* Pe urmă, pe măsură ce îşi dădu seama de ce îi spusese doamna Burrows, se încruntă şi începu să o examineze cu mai mult interes. Will... Will Burrows. Sunteţi mama lui Will?
— Da, aşa e, îi confirmă ea.
Viteză schimbă o privire cu tovarăşul său, Bloggsy, apoi veni înapoi către femeie.
— Credeam că v-au închis undeva, zise el indiferent.
— Aşa a fost. Am trecut prin momente grele, dar acum le-am

depăşit.

— Şi taică-meu vitreg s-a ţăcănit, ştii cum e, a avut o depresie şi toate alea. Numai că maică-mea l-a dat afară. Începuse să ne cam usuce cu bătaia pe mine şi pe frate-meu, zise Viteză, strângându-şi şi desfăcându-și pumnul.

— Îmi pare rău să aud asta, răspunse doamna Burrows.

Viteză o examină din nou pe doamna Burrows, zăbovind ceva mai mult la pantofii ei noi, de sport.

— Mişto, zise el, evident impresionat de aceştia. Arătaţi foarte bine, doamnă B. Mergeţi la sală?

Femeia aprobă din cap.

— V-aţi întors aici pentru Will, nu-i aşa? întrebă el. Îl căutaţi?

— Da. Tocmai mă duc la o altă întâlnire cu poliţia. Probabil nu vor avea nimic nou să-mi spună şi îmi vor turna iarăşi un morman de scuze.

Viteză clătină înţelegător din cap.

— Şi ce-ar putea ei să vă spună? Nimeni nu vorbeşte cu ei. Ei sunt ultimii care află ce se întâmplă.

Viteză părea pe punctul de a spune şi alte lucruri, dar se opri.

— Tu nu l-ai văzut? întrebă doamna Burrows. Se pare că a fost zărit de vreo două ori pe-aici înainte de Crăciun, dar nimeni nu a confirmat nimic.

— Eu... Începu el, dar apoi păru să se răzgândească. O ţigară? îi oferi el. Iute ca fulgerul, Bloggsy veni lângă femeie cu un pachet deschis de Marlboro. Doamna Burrows luă una, iar Viteză i-o aprinse, apoi îşi aprinse şi lui o ţigară.

Doamna Burrows trase adânc din ea.

— Uite, indiferent ce-mi spui, îţi promit că o să rămână între noi, zise femeia. Fără poliţie.

— Fără poliţie, repetă Viteză. Privi în susul şi în josul străzii, iar apoi se aplecă spre ea, coborându-şi tonul vocii până la şoaptă. În noiembrie a fost pe-aici împreună cu un băiat mai mic.

— Mini-Me... şi pitbull-ul ăla fioros, interveni Bloggsy.

Viteză îi aruncă o privire dură, iar băiatul tăcu imediat.

— .. .un puşti mai mic care arăta exact ca el. Şi mai aveau cu ei şi un câine îngrozitor de mare. Se îndreptau spre metrou când eu şi cu Bloggsy am dat de ei. Ştiţi că Will şi cu mine n-am fost prieteni niciodată, aşa că nu ne-am oprit ca să pălăvrăgim.

— Deci l-ai văzut o singură dată?
— Da, confirmă Viteză. Umblă vorba prin cartier că e urmărit de nişte şmecheri şi că de-aia a trebuit să dispară, dar că are de gând să apară în curând ca să rezolve problema. Şi, în cazul ăsta, eu nu pot să spun decât un singur lucru: respect.
— Respect, repetă Bloggsy ca un ecou.
— Iar dacă-l găsiţi pe Will, să-i transmiteţi lucrul ăsta, zise Viteză, ridicând ţigara în aer ca să îşi sublinieze vorbele. N-am fost niciodată prea apropiaţi, dar asta e în trecut. Dacă are nevoie de ajutor, ştie la cine să vină.
— O să-i spun. Mulţumesc, încheie doamna Burrows, privindu-i pe cei doi băieţi cum se îndepărtează.
Prin fereastra uşii din spate a unei dubiţe vechi şi lovite, parcată pe o latură a pieţei, doamna Burrows era supravegheată la rândul ei. Drake îşi apropie şi mai mult imaginea femeii prin vizor, ca să îi poată vedea trăsăturile mai clar.
— Ai grijă cu cine vorbeşti, Celia. Nu se ştie niciodată, zise el în şoaptă. Decât când e prea târziu.
Doamna Burrows trase din nou gânditoare din ţigară şi apoi începu să o studieze, ţinând-o între degete.
— Nu cred că ai s-o termini, prezise Drake. Îţi aminteşte prea mult de sora ta, Jean. Iar tu nu eşti ca ea.
Doamna Burrows îşi duse ţigara la buze, dar păru apoi să ezite. Clătină din cap, o lăsă să cadă în canalul de lângă bordură şi se îndepărtă.
— Fată bună, zise Drake, lăsând deoparte lentilele prin care o privise, şi se pregăti să o urmărească.

* * *

Pentru Will nimic nu mai avea sens. Şahul ieşea din discuţie, fiindcă nu mai reuşea să se concentreze la mutări şi îşi dăduse seama că nu îşi mai deschisese jurnalul de săptămâni întregi. Abia dacă reuşea să mai mănânce ce-i oferea Martha. Nici să doarmă nu prea mai putea — de fiecare dată când se întindea în pat, îşi simţea capul de parcă ar fi fost gata să explodeze. Iar de fiecare dată când era cu Chester, deasupra lor părea să plutească întrebarea nerostită: „N-ar trebui să plecăm? N-ar trebui să plecăm?”
Cât despre Elliott, el unul se mai întreba doar când avea să se termine totul, când va fi prea bolnavă ca să se mai mişte. Atacul convulsiv la care asistase fusese picătura care umpluse

paharul. Simţea că nu poate face nimic ca să o ajute.
Începuse să se întrebe dacă nu cumva el şi cu Chester n-ar fi trebuit să o lase pe Elliott în baracă, împreună cu Martha, şi să plece singuri, dar nu vedea cum ar fi putut funcţiona planul acela. Dacă aveau într-adevăr succes şi descopereau ceva sau pe cineva de folos, dar nu mai ştiau să se întoarcă? Sau dacă ar fi găsit ajutoare, dar mult prea departe, şi nu ar fi revenit la timp ca să o ajute? Sau dacă, printr-un noroc chior, descopereau cum să iasă din Por? L-ar fi parcurs şi apoi s-ar fi întors? Nu, hotărî Will. Singurul fel în care ar fi avut vreo şansă era să o ia Elliott cu ei.
Nu reuşea însă să îi spună lui Chester că venise timpul să plece şi nu era sigur de reacţia prietenului său la auzul unei asemenea propuneri.
Singurul vechi obicei pe care îl păstrase era căutatul prin cuferele din magazii.
În timp ce se îndrepta spre spatele barăcii împreună cu Bartleby, care păşea ţanţoş alături de el, auzi cum îl strigă Rebecca.
— Cum se simte Elliott? E mai bine?
Will privi spre magazia Rebeccăi şi o văzu prin uşa deschisă.
— Nu, e..., începu el, dar se opri imediat. Fusese atât de preocupat de gândurile sale, încât aproape că nu îşi dăduse seama cu cine vorbea. Nu vorbi cu mine, îi porunci el. Nu e treaba ta!
După ce intră în dependinţă, se opri în faţa cuferelor şi geamantanelor dintr-un colţ pe care nu îl investigase încă. Oftă, gândindu-se cu regret că nu mai avea prea multe de cercetat, fiindcă le deschisese aproape pe toate. Se căţără pe câteva cufere ca să poată ajunge în vârful stivei din colţ, se întinse şi apucă un cufăr de lemn. Îl ridică şi apoi îl aşeză pe porţiunea îngustă de pământ din mijlocul magaziei, care rămăsese neocupată special ca să poată sorta acolo obiectele. După ce se aşeză în genunchi în faţa cufărului, ridicându-i capacul, Rebecca îndrăzni din nou să îi vorbească.
— Cauţi ceva anume, Will? întrebă ea.
Will se opri din ceea ce făcea şi se sculă în picioare, întrebându-se dacă nu cumva fata îl putea vedea prin crăpăturile peretelui lateral al adăpostului ei. Magazia de lemne în care o dusese Martha era construită la fel ca dependinţele: marinarii

prinseseră în cuie nişte scânduri vechi care se întindeau de la un pilon la altul, dar acestea erau atât de îndoite şi de mâncate de carii, încât era posibil ca fata să fi găsit o crăpătură prin care să îl urmărească. „Cât de caracteristic pentru Rebecca. Spionează întotdeauna.” Începea să fie din ce în ce mai indignat. Spaţiul acela era refugiul său, locul în care putea să uite de toate în timp ce sorta obiectele din cufere. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să înceapă o conversaţie cu fata Styx.

— Ia mai lasă-mă în pace! se răsti el.

Îngenunche din nou în faţa cufărului şi scoase din el câteva bucăţi de plumb, după care ajunse la o cutie mică, de plastic. Înăuntru găsi ceea ce părea a fi un set relativ modern de stilouri de tipul celor pe care îl foloseau cartografii sau graficienii. În total erau cinci, cu vârful de grosimi diferite. Scoase capacul unuia dintre ele şi îl încercă în palmă. Tuşul se uscase de mult, dar el se întrebă imediat dacă nu cumva Martha ar fi putut avea ceva cu care să îl înlocuiască.

— Ce-am găsit al meu să fie, zise el, punând setul de stilouri deoparte.

În momentul acela, Rebecca îl strigă din nou.

— Indiferent ce cauţi, se pare că e important, de vreme ce şi tu şi Martha cotrobăiţi pe-acolo.

— Ţi-am mai spus să ta... Începu el, dar nu termină propoziţia. Se ridică în picioare, ieşi din magazie şi se îndreptă spre cea în care era legată Rebecca. Ce-ai vrut să spui?

— Păi, şi Martha a fost acolo, să caute ceva. M-am gândit că...

— Nee, făcu Will, fluturând din mână. Martha nu e interesată de chestiile astea vechi — sunt acolo de multă vreme. Dădu să plece din magazie. Te-ai înşelat.

— Nu, Will, nu m-am înşelat, insistă Rebecca. Îţi jur că a intrat acolo... ăăă... de trei sau patru ori... şi a mutat nişte lucruri din loc. Ba chiar a şi luat câte ceva.

Will ezită, întorcându-şi din nou capul spre fată.

— A luat de acolo? repetă el. Ce fel de lucruri?

— N-am putut să văd exact ce anume, dar am auzit un clinchet.

— Serios? zise Will, gândindu-se că e de-a dreptul straniu că Martha nu îi pomenise nimic despre asta. Ridică uşor din umeri, spunându-şi că oricum toate lucrurile acelea aparţineau femeii, aşa încât putea să facă orice doreşte cu ele, dar până la

urmă fu învins de curiozitate. Şi unde s-a dus cu lucrurile acelea?
— Puţin mai departe decât stă Bartleby acum. Am văzut-o limpede cum a săpat şi apoi a aruncat ceva în groapă.
Will privi spre locul în care Bartleby se rostogolea pe spate, scoţând nişte sunete de plăcere, care semănau cu grohăitul mulţumit al unui porc. Făcuse atâtea băi de praf în acelaşi loc, încât acum ajunsese să se tăvălească într-un fel de groapă.
— Dincolo de Bartleby, zise Will gânditor.
— Da. Am presupus că te ajută la ce oi fi făcând tu acolo.
— Da, aşa şi este, îmi dă o mână de ajutor, mormăi Will, încercând să se prefacă faţă de geamănă că nu îi spunea nimic nou.
Pe drum spre magazia lui, îşi dădu însă seama că trebuie să descopere ce îngropase Martha. Trecu de uşa deschisă şi se îndreptă spre pisică, încercând să se poarte pe cât de firesc putea, fiindcă bănuia că Rebecca încă îl urmăreşte.
— Mergi mai departe — e ceva mai încolo, strigă Rebecca, încercând să îl ajute şi confirmându-i suspiciunile.
— La dracu’, oare ce naiba fac? bombăni Will în barbă, supărat că dăduse atenţie spuselor fetei.
Will continuă însă să meargă, trecând de Bartleby, care îşi ridică deodată capul din praf, văzându-şi stăpânul în apropiere.
Ajuns în locul pe care i-l indicase Rebecca, Will păşi încet în jurul peticului de pământ, examinând suprafaţa. Părea destul de bătătorit, dar călcâiul i se afundă la un moment dat în ţărână. Se lăsă imediat pe vine şi începu să ia pământul cu palmele. Groapa fusese săpată recent şi nu era deloc greu să o excaveze din nou.
Will observă că Bartleby îl priveşte foarte atent, cu capul înclinat pe o parte.
— Îmi caut osul preferat, glumi Will.
Nu era imposibil ca groapa să fi fost săpată chiar de Bartleby, aşa încât Will se aştepta întrucâtva să descopere pe fundul ei un rozător pe jumătate mâncat sau vreun alt lucru la fel de dezgustător.
Săpase aproape o jumătate de metru, când se aplecă deasupra gropii şi văzu ceea ce păreau să fie câteva mărgele deschise la culoare. Presupuse întâi că erau ouă de insecte sau seminţe, dar, când se uită cu mai multă atenţie, observă că erau de fapt

pastile. Le luă cu grijă din pământ, identificând trei tipuri distincte. Două feluri de pilule erau albe, dar de mărimi diferite, iar al treilea era roz. Fiecare avea litere ştanţate pe o parte, dar acestea nu alcătuiau un întreg cuvânt.
Pe urmă, după ce mai săpă puţin, auzi ceva zornăind.
— Ce avem noi aici? îl întrebă el pe Bartleby, când descoperi trei borcănaşe de sticlă. Avea fiecare cam patru centimetri în înălţime, iar capacele de metal cu care se închideau fuseseră scoase. Will le găsi şi pe ele în pământ, chiar în fundul gropii. Goli una dintre sticluţe de ţărâna care intrase în ea şi apoi îi înşurubă capacul potrivit. O ridică în faţa ochilor pentru a o vedea mai bine şi îşi dădu seama că îi aminteşte de soiul acela de flacoane pe care părinţii săi le ţineau în dulapul din baie — medicamente luate cu reţete şi pe care nimeni nu-şi mai bătea capul să le arunce.
Hârâind şi pufnind, Bartleby îşi băgă şi el botul în gaură exact în momentul în care Will încerca să citească eticheta de pe unul dintre flacoane. Văzu că era scris un cuvânt lung, cu câteva litere care nu aparţineau alfabetului latin. În ciuda faptului că nu reuşi să îl descifreze, presimţea că flaconul fusese fabricat undeva la suprafaţă. Observă apoi şi o dată înscrisă pe etichetă.
— Doar doi ani vechime? şopti el, verificând imediat şi celelalte etichete.
Descoperi că au aproximativ aceleaşi date, plus sau minus câteva luni.
Se aşeză pe pământ, uluit, pradă unei furtuni de gânduri care i se învârtejeau în minte. Simţi un licăr de speranţă, fiindcă însăşi existenţa acestor flacoane demonstra că existau medicamente până şi în locul acela, şi încă unele moderne, care ar fi putut să o ajute pe Elliott să învingă febra.
Era însă şi profund neliniştit de această descoperire. Dacă Martha ştia de medicamentele acelea, de ce nu i-a spus şi lui? Mai mult, de ce uneltise pe la spatele lui şi le ascunsese? Nu reuşea să înţeleagă ce motive ar fi putut avea femeia.
Adună câteva dintre pastilele amestecate cu pământ şi le puse în celelalte flacoane, după care le înşurubă dopurile. Adâncit în gânduri, le puse pe toate trei în buzunarul pantalonilor.
— Haide, băiete, e timpul să ne întoarcem, îi zise el lui Bartleby.

Ca să evite să vorbească din nou cu Rebecca, trecu repede pe lângă magazia ei.
— Ai găsit ceva? întrebă ea prin uşa deschisă.
— Nu, nimic, mormăi el, nedezlipindu-şi privirea de cărarea pe care mergea.
— Ai ajuns numai bine pentru cină. Am făcut o tocană, zise Martha când Will intră în baracă.
Era întoarsă cu spatele la el şi învârtea într-un ceaun de pe sobă, în timp ce Chester se aşezase la masă şi se apucase deja să mănânce.
— Ţi-a mai spus şi altceva şarpele ăla Styx? întrebă băiatul, fără să se uite la Will, în timp ce sorbea din lingura cu tocană.
— Da, mi-a spus, răspunse Will. Ceva foarte ciudat.
Nu se aşeză pe scaun, ci începu să scoată flacoanele din buzunar, aliniindu-le pe masă.
— E o nenorocită mincinoasă, ca toţi ai ei, urmă dispreţuitor Chester.
Băiatul îşi ridică din nou lingura la gură, dar nu îşi atinse ţinta, fiindcă ochii îi căzură pe flacoane.
— Nu e singura de pe-aici care e o nenorocită mincinoasă, zise Will cu voce scăzută.
Martha tocmai se îndrepta spre masă cu un castron de tocană pentru Will. Se auzi un pocnet când îl scăpă din mâini, împrăştiind tocana pe duşumea.
Se lăsă o tăcere profundă, întreruptă din când în când doar de trosnetul lemnelor din sobă.
Chester privea când la Will, când la Martha, care rămăsese absolut nemişcată, cu capul în piept.
— Ce dracu' se întâmplă? întrebă Chester, arătând cu lingura spre flacoanele de medicamente. Şi ce sunt astea, Will?
— Medicamente, presupun. Priveşte data, îi răspunse Will, rostogolind unul din flacoane în direcţia prietenului său.
Chester ridică borcănaşul şi studie eticheta.
— Doi ani vechime, zise el. Iar eticheta e în ruseşte.
— În ruseşte? se miră Will. Serios?
— Da, bunica mea era din Ucraina. M-a învăţat şi pe mine câteva cuvinte, explică Chester cu o expresie de uimire profundă întipărită pe chip. Dar ce se întâmplă? De unde le ai?
Will ridică un alt flacon şi îl scutură, făcând pastilele să zornăie.
— Au fost pline cu pilule. Mă rog, cel puţin până când Martha

le-a scos pe ascuns din cufere şi le-a îngropat lângă peretele cavernei, ca să nu le găsesc eu. Se uită urât la Martha, care îşi privea în continuare picioarele, şi apoi se lovi zgomotos cu palma peste frunte. Trebuia să îmi fi dat seama! Stetoscopul! strigă el. Şi ăla e destul de nou, ca şi pilulele. *Asta* încerca să îmi spună Tam! Mi-a zis să-mi ascult inima. Se referea la stetoscop!

Chester se ridicase în picioare, privindu-l alarmat.

— Iisuse, ce vrei să spui, Will? Te-ai ţăcănit de tot? Cum ai fi putut să vorbeşti cu Tam? E mort de câteva luni.

— Las-o baltă, nu e important, răspunse Will, controlându-şi ceva mai bine vocea, care scăpăra însă de mânie.

Important e că Martha ştia că există nişte medicamente. Poate chiar nişte antibiotice pe care le-am fi putut folosi pentru Elliott. Iar ea le-a ascuns de noi, Chester, continuă Will întorcându-se spre femeie. De ce-ai făcut aşa ceva, Martha?

Femeia rămase tăcută, cu capul plecat.

— Martha, murmură Chester, e adevărat?

Fără să îşi ridice privirea din pământ, Martha păşi nesigur către scaunul din capul mesei şi se prăbuşi pe el. Rămase tăcută pentru un moment, frecându-şi de câteva ori degetul mare de palma celeilalte mâini. Începu apoi să vorbească, dar cu un glas care abia se putea auzi.

— Când s-a întors Nathaniel... cu coastele rupte... şi deja suferind din cauza febrei, starea lui s-a tot înrăutăţit...

— Da, ştim asta, o întrerupse Will, care nu mai simţea compasiune pentru Martha.

— V-am spus că a găsit o navă de metal. E cam la opt zile distanţă, în cel mai îndepărtat puţ dintre cele Şapte Surori. În timp ce..., zise ea, dar vocea i se stinse.

— Poftim? insistă Will.

— Când mai putea încă vorbi, mi-a dat instrucţiuni să îi aduc nişte produse de spiţerie.

Will şi Chester se uitară unul la celălalt.

— Vrei să spui medicamente, zise Will.

— Da, medicamente, confirmă ea timid. E însă cale destul de lungă, iar eu m-am rătăcit. Şi am mai şi pierdut câteva medicamente când m-au atacat strălucirile. Au cuib chiar lângă nava aceea şi abia dacă am reuşit să scap cu viaţă...

— Strălucirile? şopti Chester către Will, care dădu din cap

drept răspuns.
— Continuă, îi ceru Will.
— Când m-am întors, am descoperit că Nathaniel murise, oftă Martha. Dar chiar dacă aş fi ajuns la timp, n-aş fi ştiut la ce sunt bune medicamentele sau cum să le folosesc.
— Da, dar poate că eu şi Chester ştim, zise Will pe un ton tăios. Şi, în plus, tot nu ne-ai explicat de ce ne-ai minţit.
— Fiindcă... fiindcă nu voiam să suferiţi. Nu vă puteam pierde, nu aşa cum l-am pierdut pe Nathaniel. N-aş fi putut trece din nou prin aşa ceva, rosti femeia, pe punctul de a izbucni în plâns.
Will arătă în direcţia camerei lui Elliott.
— În patul acela, prietena noastră luptă pentru viaţa ei, iar minciunile tale s-ar putea să o fi ucis deja, zise el, după care i se adresă lui Chester. În regulă, e limpede ce avem de făcut — trebuie să pornim chiar acum spre *nava de metal.* Se îndreptă spre locul în care Martha îşi lăsase arbaleta şi o apucă hotărât.
Martha văzu cu coada ochiului ce făcuse băiatul. Gestul era destul de semnificativ, nu mai era nevoie să-i spună nimic. Oftă.
— Îmi pare rău, Will, nu o să te dezamăgesc şi a doua oară.
— Chester, ce-ar fi să o pregăteşti pe Elliott? sugeră Will. Martha, vreau să împachetezi toată mâncarea pe care o ai aici.
— Trebuie să culeg mai întâi nişte foc de anason din grădină, zise femeia, ridicându-se încet în picioare şi îndreptându-se spre uşa din faţă.
Băieţii o priviră cum se opreşte pe la mijlocul cărării şi începe să recolteze plantele. Când le rupea crenguţele, lumina albastră pe care o emitea anasonul se stingea imediat.
— A fost îngrozitor, comentă Chester. Încă nu-mi vine să cred că ne-a minţit.
Continuară să o privească, contemplând silueta singuratică şi oropsită a femeii aplecate deasupra plantelor ei, cu şorţul ei jerpelit şi cu părul roşu acoperindu-i faţa.
— E doar o bătrână jalnică, murmură Will.
Băiatul se îndreptă apoi de spate, ca şi cum ar fi vrut să uite întregul episod.
— De ce nu încerci să citeşti ce scrie pe etichete? sugeră el. Eu o să pregătesc echipamentul şi o luăm din loc imediat.
— Dar Rebecca? întrebă Chester. Cu ea ce-o să facem?

— Puteţi conta pe mine — mi-ar plăcea să vă ajut, zise Rebecca, urcând treptele verandei şi apoi intrând în cameră. Will privi imediat gleznele fetei şi văzu că îşi scosese cătuşele. Ştii prea bine, Will, că mă pricep să organizez totul, nu-i aşa? adăugă ea cu blândeţe.

Clătinând neîncrezător din cap, Will nu răspunse imediat.

— Deci... deci ai fi putut evada oricând ai fi dorit. Dar n-ai făcut-o.

— De ce-aş fi vrut să fac aşa ceva? răspunse ea. Nu am unde să mă duc.

Will observă că Chester îşi încleştase pumnii şi se îngrijoră de ceea ce ar fi putut face prietenul său. Exact în momentul acela, o pală de vânt extrem de puternică se abătu asupra grădinii şi răvăşi plantele.

— Parcă ar fi un levant, zise Rebecca.

Se auzi zgomotul unui oblon care se lovea de fereastră, iar Will spuse încet:

— De fiecare dată când se stârneşte un asemenea vânt, se întâmplă ceva teribil.

— O, minunat, bombăni Chester.

* * *

Vântul vâjâia pe lângă dr. Burrows şi Rebecca. Îi prinsese într-un loc expus, la mijlocul unui tunel larg, unde nu aveau cum să se adăpostească, şi bătea din ce în ce mai tare. Micul foc de tabără în jurul căruia se adunaseră aproape că se stinsese din cauza rafalelor violente şi abia dacă reuşeau să îl mai vadă prin furtuna de praf negru, care îi înghiţise deodată.

Dr. Burrows se rostogolise pe burtă şi îşi pusese braţele pe cap, ca să îşi protejeze faţa de praf. Întins pe pământ şi scuipând nisipul care îi intra în gură, recunoscu în cele din urmă că se săturase până peste cap de comportamentul fetiţei Styx. Insista neobosită să obţină rezultate. Nu putea să pocnească pur şi simplu din degete şi să găsească deodată un reper care să fi fost reprezentat pe harta de pe tăbliţă. Asta îl înfuria peste măsură. El era arheolog, nicidecum vreun explorator celebru.

Şi, ca să i se pună capac, dr. Burrows se simţea extrem de intimidat de soldatul Styx. Aproape toate vorbele pe care le rostea fata conţineau ameninţarea voalată că soldatul acela fantomatic avea să îi facă rău. Iar dr. Burrows era pe puţin spus neliniştit din această cauză.

Relaţia dintre părinte şi copil era complet inversată. Rebecca era acum cea care lua hotărârile, iar el nu avea niciun cuvânt de spus. Nu. Asta era deja prea mult pentru dr. Burrows, într-atât încât era gata să-şi încerce norocul de unul singur. Cel mai important era că Rebecca uitase să îi ia tăbliţele „pentru bună păstrare”, după cum spusese. Îşi pipăi buzunarul ca să se asigure că erau încă acolo şi zâmbi.
Ştiind că norul impenetrabil de praf avea să îi ascundă mişcările, începu să se târască încet, îndepărtându-se de foc. Se asigură că a luat cu el şi o ploscă de apă — o să aibă nevoie de ea dacă rămânea de unul singur.
După o vreme, încetă să se mai târască. Nu putea vedea prea multe, iar vântul îi vâjâia în urechi când încerca să asculte. Hotărî că era imposibil ca evadarea sa să fi fost deja observată, aşa încât se ridică în picioare şi începu să meargă, îndoit de mijloc din cauza forţei vântului, nimeri drept peste ceea ce părea a fi un om stând în picioare.
Lângă omul acela se vedea o geană vagă de lumină, care îi permise să întrezărească o faţă printre norii groşi de praf. Îşi dădu seama că se ciocnise de Limitatorul Styx şi că Rebecca era şi ea lângă ei.
— Te-ai pierdut? urlă fata, încercând să acopere vacarmul vântului. Apucându-l de braţ, îl întoarse spre locul din care plecase. Nu e prea înţelept să hoinăreşti în felul ăsta, adăugă ea. După câţiva paşi, se aşeză, trăgându-l lângă ea. Doar nu vrei să te răneşti, tăticule, nu-i aşa? zise ea.

Capitolul cincisprezece

Will tocmai termina de împachetat bagajele când Chester apăru pe verandă.
— S-a întâmplat un lucru straniu, începu Will, părând foarte uimit.
Ce?
— Păi..., zise Will, scoţând dintr-un buzunar lateral al rucsacului vizorul pentru întuneric, pe care îl privi cu atenţie.

Am încercat chestia asta ca să mă asigur că merge cum trebuie... şi nu mai funcţionează deloc.
— Eşti sigur? se miră Chester.
— Absolut. Nici măcar o geană de lumină, răspunse Will.
— Poate că l-ai uitat aprins sau ceva de genul ăsta, ori poate că s-a ars, sugeră Chester.
— Nu, am avut mare grijă de el, răspunse Will. Sper că vizorul puştii tale e în regulă — măcar unul dintre noi trebuie să poată vedea pe întuneric.
Chester îşi aduse puşca şi o aţinti spre grădină.
— La naiba! exclamă el, coborând imediat arma ca să examineze luneta. Nici ăsta nu merge. Răsuci inelul de unde se regla punctul focal şi apoi încercă din nou. Nimic! Zero! Se încruntă şi se uită apoi la Will. Oare nu cumva Rebecca..., începu el.
Will examină şi el posibilitatea pentru o secundă.
— Nee, nu se poate să fi fost ea. Ştiu că era de fapt liberă, dar echipamentul meu se afla în camera lui Elliott, şi acolo s-a aflat întotdeauna unul dintre noi.
— Păi, dacă n-a fost ea..., zise Chester, care începu să îşi scuture puşca, de parcă asta ar fi reparat luneta. Chestiile astea nu sunt alimentate de globurile luminoase şi n-ar trebui să funcţioneze ani întregi? Nu aşa ne-a spus Drake?
— Ba cred că da, spuse Will, închizând ochii preţ de o clipă. Tipic — exact când aveam nevoie de ele. Nu ne rămâne decât să sperăm că n-o să dăm de belea pe drum.
Când se întoarseră în baracă, Will privi flacoanele de medicamente de pe masă.
— Ai aflat ceva?
Chester merse până la ele şi luă unul dintre flacoane în mână.
— Da. Asta conţine aspirină, spuse el fără ezitare.
— Uau! E incredibil! exclamă Will. Chiar poţi să citeşti în ruseşte! M-ai dat pe spate!
Apoi observă că prietenul său îi zâmbea
— Will, zise el arătându-i ceva scris în josul etichetei. Dacă te uiţi aici, printre cuvintele în ruseşte, poţi vedea că scrie „aspirină”.
— Aaa... mi-a scăpat asta, mormăi Will, simţindu-se destul de prost.

Nu le luă prea mult să identifice aspirinele, luându-se după litera inscripţionată pe pastile. Cei doi băieţi dezbătură dacă nu e prea riscant să i le dea lui Elliott, mai ales că pastilele petrecuseră mai bine de o săptămână în pământ, iar unele dintre ele începuseră să fie uşor pufoase, fiind afectate de umezeală.

Într-un final, hotărâră că nu aveau cum să facă mai mult rău decât bine şi îi vor mai domoli febra. Nu aveau altceva mai bun de făcut decât să încerce, mai ales că pastilele ar fi putut împiedica un alt atac. Dizolvară deci câteva dintre pilule într-o cană cu apă şi o puseră pe Elliott să bea.

Levantul se domolise de ceva vreme, când trecură cu toţii prin poarta baricadei, şi se transformase într-o adiere. În primele câteva ore de mers, parcurseră tunele largi şi relativ plane, iar Will se rugă ca tot drumul să le fie la fel de uşor.

Martha mergea înainte, fiindcă ştia drumul. Urmau Chester şi Will, care o duceau pe Elliott între ei pe o targă improvizată. Fata era înfofolită într-o pătură şi legată bine de targă, ca să poată fi dusă şi în poziţie verticală dacă situaţia ar fi cerut-o, dar băieţii încercaseră să o menţină la orizontală, ca să îi mai uşureze chinurile călătoriei.

Will privi înapoi spre Rebecca. Geamăna încheia şirul, alături de Bartleby, care se învârtea cu paşi mari în jurul ei. La cererea ei, Rebecca primise sarcina de a căra o mare parte a proviziilor şi a apei, în două rucsacuri pe care îi purta pe câte un umăr. La suprafaţă, corpul ei firav nu ar fi putut suporta o asemenea povară, dar aici gravitaţia scăzută îi permitea să se descurce fără prea mult efort. Cu toate acestea, Will nu putu să nu observe că şchiopătatul fetei era mai pronunţat.

— Nu ştiu cum o să se descurce, îi zise el încet lui Chester.

— Pe cât de bine se poate, răspunse Chester, privind-o pe Elliott.

— Mă refeream la Rebecca, îl corectă Will.

— Aaa, răspunse Chester posac, schimbându-şi brusc dispoziţia. Era evident că nu îi păsa absolut deloc. Will, nu te lăsa păcălit de ea. Îţi spun că nu face decât să ne ducă de nas.

Will medită pentru un moment.

— Şi dacă *este* o şmecherie, ce ar putea să vrea de la *noi*?

— Habar n-am, zise Chester.

Era extrem de încordat — nu îi plăcea că Will o lăsase absolut

liberă pe Rebecca. La rândul său, Will ştia că, dacă i-ar fi făcut pe plac lui Chester, fata ar fi trebuit lăsată să putrezească în lanţuri, legată bine, de data asta, în magazia de lemne.

— Nici eu nu-mi dau seama, rosti Will după câţiva paşi.

Deşi era ferm hotărât să nu sufle o vorbă de faţă cu Chester, sentimentele îi erau extrem de confuze. De când fusese închisă în magazie, Rebecca nu mai arătase niciuna din caracteristicile brutale ale poporului ei. De fapt, păruse să fie deosebit de vulnerabilă, foarte deosebită de ceilalţi Styx, care se comportau întotdeauna cu maximă cruzime.

Îşi dorea cu disperare să creadă că tot ceea ce îi spusese era adevărat, că fusese obligată să execute nişte ordine sub ameninţarea cu moartea. Poate că voia puţin prea mult să o creadă. Rebecca fusese o mană cerească pentru Will înainte să părăsească baraca, ajutându-l să adune ceea ce aveau nevoie şi organizând rucsacurile la cel mai înalt nivel de eficienţă de care era în stare. Fusese ca şi cum ar fi uitat de toate lucrurile atroce pe care le pătimise când fusese prins de Styx în Colonie şi în Adâncuri, ca şi cum sora lui, sora pe care o ştia din vremurile fericite petrecute în Highfield, se întorsese la el. Ştia că trecuse mult de atunci, dar tocmai asta făcea ca amintirile să fie mai intense. Şi poate că dorea să creadă în ea şi fiindcă, de vreme ce tatăl său dispăruse, simţea că era tot ceea ce mai rămăsese din familia pe care o avusese odată în Highfield. În afară de doamna Burrows, bineînţeles, care era însă o figură vagă şi distantă.

— Ca să fiu sincer, sunt mai îngrijorat în privinţa Marthei, zise Chester, întrerupând şirul gândurilor lui Will. Priviră amândoi silueta ei trupeşă. Nu e deloc în apele ei, continuă Chester. Abia dacă a scos o vorbă de când am părăsit baraca. Ştiu că n-a fost bine că ne-a minţit, dar o înţeleg pe undeva.

Will mormăi un „da”. El nu era pregătit să o ierte atât de repede pe femeie.

— S-a comportat foarte egoist. A ales să sacrifice viaţa lui Elliott ca să nu ne pună pe noi în pericol. Asta nu are cum să fie drept, zise el.

— Şi nici nu e, răspunse Chester încetişor, ca şi cum s-ar fi gândit încă dacă să rămână supărat pe Martha sau nu.

— Fiindcă veni vorba de Elliott, completă Will, oare nu e timpul să îi mai dăm o doză de aspirină?

— Sunt convins că tuturor ne-ar prinde bine o pauză, încuviinţă Chester.

Will îi strigă Marthei să se întoarcă şi îşi dădu jos rucsacul, din care extrase plosca în care dizolvaseră medicamente. I-o întinse lui Chester, care o agită viguros, îi scoase dopul şi începu să îi dea să bea lui Elliott.

— Să ştii că-şi face efectul, spuse Chester, punându-şi palma pe fruntea fetei, în timp ce continuă să toarne câteva picături de lichid printre buzele ei crăpate. Nu mai e atât de fierbinte.

Îngheţară cu toţii la auzul unui cârâit venit de undeva de departe — chemarea păianjenilor-maimuţă.

— Numai asta ne mai lipsea, zise Will, iar privirea sa o întâlni pe cea a Marthei.

— E din cauza ei, şopti femeia arătând spre Elliott. V-am spus... simt imediat slăbiciunea. Îi atrage spre noi ca un magnet.

— Înseamnă că o să folosim focul de anason şi o să continuăm să mergem, spuse Will.

— Îmi vreau arbaleta înapoi, le ceru Martha deodată, uitându-se fix la armă şi la tolba cu săgeţi, atârnate pe după umărul lui Chester, laolaltă cu puşca.

Chester se ridică în picioare şi îl privi pe Will, căutând îndrumare, dar acesta rămase tăcut. Nu prea îi plăcea ideea.

— Aăă..., făcu Rebecca încetişor, dar se opri imediat.

— Voiai să spui ceva? o îmboldi Will.

— Păi... adevărul e că ea e singura dintre noi care cunoaşte terenul şi pericolele cu care ne-am putea înfrunta. Ar trebui să fie înarmată, pentru că, dacă o pierdem pe ea, ne pierdem ghidul şi n-o să mai descoperim niciodată nava.

Will părea în continuare nehotărât.

— Ei, Will, tu decizi, dar eu aşa văd lucrurile, adăugă Rebecca, aproape cerându-şi scuze.

— Nu, ai dreptate, admise Will. Se întoarse spre Martha. Dar... ne dai cuvântul tău de onoare că ne putem încrede în tine?

Martha aprobă sever din cap.

— Atunci o să-ţi dăm arbaleta înapoi, zise Will.

— Ho! Stai aşa o secundă! izbucni Chester furios. Carevasăzică o asculţi pe nenorocita asta de Styx, dar nu eşti curios să afli şi părerea mea, urmă el aruncându-i Rebeccăi o privire iritată.

— Chester, îmi pare rău, zise Will. Haide... Spune-mi ce părere ai.
Băiatul ezită câteva momente.
— Da, ar trebui să i-o dăm înapoi.
Will ridică din umeri.
— Să înţeleg că eşti oricum de acord cu „nenorocita de Styx”, nu? Şi atunci de ce ai făcut scena asta?
Chester se întoarse bombănind.
— Trebuia să mă fi întrebat şi pe mine, atâta tot.
— Mai întâi mă bateţi la cap să căutăm pe lângă Por. Apoi, naiba să mă ia, se schimbă totul şi începem deodată să ne luăm după el, zise dr. Burrows, arătând cu degetul mare în direcţia Limitatorului din faţa lor. Chiar aşa, unde crede că merge? Nu cumva ne-am rătăcit de tot?
— Nu, câtă vreme găseşte bornele, răspunse Rebecca.

* * *

Tocmai intraseră într-un alt tunel, iar ea căuta în jur ca să găsească una dintre „bornele” la care se referise.
Fata observă cele trei bucăţi mici de ciupercă aranjate în linie în dreapta ei, numără zece paşi în minte şi apoi lumină cealaltă parte a tunelului, pe unde mergea dr. Burrows. Acolo, undeva la baza peretelui opus, uşor de trecut cu vederea dacă nu erai familiarizat cu procedurile din teren ale Limitatorilor, se zăreau alte trei obiecte, de data aceasta trei pietricele. Semnele acelea erau confirmarea că primul Limitator trecuse pe acolo şi că puteau să meargă în urma lui.
Dr. Burrows nu ştia însă că exista şi un al doilea Limitator, care lucra pe ascuns, aşa încât era foarte confuz.
— Borne? N-am văzut nicio bornă, zise el.
— Crede-mă pe cuvânt, răspunse Rebecca.

* * *

Martha îi obligă să se oprească la intervale regulate ca să mănânce şi să se odihnească. Aprinseră focul din materialele pe care femeia le strângea de pe drum, folosindu-l ca să-şi încălzească proviziile. Îl ţinură aprins şi când făcură cu rândul ca să doarmă. De fiecare dată, presărase câteva crenguţe de foc de anason la marginea vetrei, ca acestea să ardă încet şi să umple aerul cu mirosul lor înţepător.
În cea de-a patra zi, Will observă deodată că terenul pe care păşeau părea să se fi schimbat — nu mai auzea nici scârţâitul

pietrişului şi nici nu mai simţea materialul elastic al ciupercii, ci era ceva mai moale.
— Sfărâmicios... ca frunzele uscate, zise el, trăgând adânc aer în piept şi încercând să identifice mirosurile care îl înconjurau. Observă însă imediat şi altceva — pe peretele de lângă el se mişca ceva. La început crezu că ochii îi joacă feste din cauza oboselii. Descoperi însă imediat că mişcările erau adevărate şi veneau din toate părţile, nu doar de pe pereţi, ci şi de pe tavanul şi podeaua tunelului.
— Staţi aşa! strigă el, oprindu-se brusc şi forţându-l pe Chester să facă acelaşi lucru, la celălalt capăt al tărgii lui Elliott.
Will scrută întunericul şi observă o mulţime de creaturi albe, ca nişte viermi, care acopereau toate suprafeţele. Una din ele se târî chiar pe lângă vârful bocancului său. Avea aproape zece centimetri lungime şi arăta ca un şarpe subţire şi complet alb, dar nu părea să aibă ochi. La fiecare extremitate avea câte o ventuză şi se mişca fixându-le una după alta, ca şi cum ar fi făcut mereu roata.
— Pfiu! exclamă Chester. Nişte viermi împuţiţi!
Bartleby sări deasupra unei creaturi, prinzându-o sub
labe. Reuşi să prindă unul din capetele viermelui în bot. Celălalt capăt începu să se zvârcolească din ce în ce mai repede, încercând să scape de prădătorul acela necunoscut. Ochii lui Bartleby se roteau şi ei în orbite, fiindcă pisica încerca să urmărească mişcările de elicopter ale viermelui. Curând, Bartleby sfârşi prin a privi cruciş. Chiar în momentul acela, creatura se opri şi îşi aşeză ventuza liberă exact pe nasul lui Bartleby. Cu un mieunat şocat, Bartleby începu să clatine puternic din cap şi dădu drumul viermelui din gură. Experienţa aceea îi ajunse lui Bartleby, care prinse să privească neliniştit numeroşii viermi care îi ieşeau în cale şi pe care îi ocolea făcând salturi mici, de parcă ar fi fost un cal la o întrecere de obstacole.
Martha auzi zgomote şi se întoarse la băieţi.
— Şerpii-buclă. Nu o să vă facă niciun rău, îi informă ea, după care începu să îi desprindă de pe pereţi şi să îi bage într-un sac.
— Îmi pare rău, Martha, dar dacă strângi chestiile astea ca să le mâncăm, pe mine te rog să nu contezi. Şi nici prin cap nu-mi

trece să mai rămân pe-aici, zise Chester hotărât, dându-se la o parte ca să evite un şarpe care încerca să i se lipească de vârful bocancului. Scoase un sunet gutural ca să le arate tuturor dezgustul său absolut faţă de creaturile acelea şi porni cu paşi repezi, trăgând targa şi pe Will după el.

— Haide, Will, am plecat de-aici!

Will nu se prea dădea însă dus şi întrerupse evadarea impetuoasă a lui Chester. Privea fascinat spre pământ.

— Haide, Will! strigă Chester, trăgând de targă. N-am niciun chef de o oră de ştiinţe ale naturii.

Plecară până la urmă, iar Will privi în spate şi văzu cum Rebecca îşi lasă rucsacurile pe pământ şi începe să o ajute pe Martha cu recoltarea şerpilor-buclă. Femeia îi spuse însă ceva, iar geamăna se îndepărtă repede. Imediat, Rebecca îşi ridică rucsacurile şi porni să alerge de-a lungul tunelului.

Will nu reuşi să vadă nimic altceva, fiindcă Chester o luă la fugă, forţându-l şi pe el să ţină pasul. Nu era prea greu să-ţi dai seama de ce era Chester atât de grăbit. Numărul şerpilor-buclă crescuse atât de mult, încât acum părea că păşesc pe un covor de degete albe şi unduitoare. Erau peste tot — unii cădeau chiar de pe tavan şi aterizau pe targa lui Elliott. Băieţii nu aveau cum să evite să îi strivească sub tălpile bocancilor. Pocneau cu un sunet sec, dând la iveală un fluid luminos, aşa încât băieţii lăsau urme lucitoare pe unde treceau.

Într-un târziu, ajunseră într-o porţiune a tunelului în care nu se mai aflau şerpi-buclă şi se opriră să îi aştepte şi pe ceilalţi.

Rebecca apăru prima.

— Ce s-a întâmplat acolo... cu Martha? întrebă gâfâind Will, cu răsuflarea tăiată.

— Nimic, şopti ea, fără să îl privească în ochi.

— Prostii! făcu Will. Mă uitam la voi. Am văzut că ţi-a spus ceva.

— Am încercat să o ajut să strângă şerpi-buclă.

— Da... şi? insistă Will.

— Mi-a spus să plec de acolo şi că are de gând să mă omoare, răspunse Rebecca pe acelaşi ton şoptit.

— Serios? mormăi Will. Nu-ţi bate capul, Rebecca. O să aibă mai întâi de-a face cu mine dacă încearcă aşa ceva.

— De ce continui să îi spui aşa? interveni Chester. Ştii doar că nu e numele ei.

— Nu începe şi tu, îl preveni Will.
— Nu, serios, mi-ar plăcea să ştiu cum o cheamă. *Rebecca* i-am spus noi, suprasolii. Deci nu se poate să o cheme aşa. În plus, nu pot fi *doua* Rebecca, nu? Deci cum te numeşti cu adevărat? o întrebă el pe fată.
— Pentru tine n-ar avea niciun înţeles, răspunse Rebecca. E în limba mea.
— Pune-mă la încercare! insistă Chester.
Rebecca articula un cuvânt scurt în limba nazală a Styx, care sună la fel de nefiresc precum lătratul unei hiene.
— Da, ai dreptate, recunoscu Chester, clătinând din cap. Să nu te-aştepţi să-ţi spun...
Băiatul tăcu brusc, văzând că Elliott începe să se agite pe sub legăturile care o fixau de targă.
— Nu cred că ar trebui să vorbim în limba Styx pe lângă Elliott, comentă Chester. Se pare că o supără.
În cea de-a şaptea zi a călătoriei, băieţii începură să resimtă oboseala din cauza căratului tărgii, deşi gravitaţia redusă îi ajuta substanţial. Will nu avea habar câţi kilometri de tunel parcurseseră sau câte coborâri verticale efectuaseră, dar se agăţa cu disperare de gândul că Martha le spusese că vor ajunge la navă cândva, a doua zi. Asta dacă îşi amintea corect restul traseului.
Se întorseseră de câteva ori când Martha îşi dăduse seama că o apucaseră pe căi greşite, dar asta nu-i întârziase mai mult de câteva ore. Femeia nu folosea vreo hartă sau o busolă (iar Will nici nu era sigur că ar fi funcţionat în subteran), ci părea să fi memorat întregul drum.
Cele mai dificile şi mai periculoase momente fuseseră cele în care coborâseră în josul unor falii imense, mai ales fiindcă trebuiseră să aibă grijă de Elliott. Deşi atârnaseră toţi patru de frânghii, reuşiseră să coboare targa lui Elliott în siguranţă de fiecare dată. Până şi ostilitatea dintre Martha şi Rebecca era lăsată deoparte cu aceste ocazii, fiindcă fiecare dintre ele avea sarcini precise.
De câteva ori, trebuiseră să se târască cale de sute de metri prin tunele îngrozitor de claustrofobe, trăgând echipamentul după ei, pentru ca tavanul era foarte jos. Munciseră mult ca să împingă targa pe care zăcea Elliott pe porţiunile respective.
Ajunseseră apoi într-o zonă în care aerul era atât de uscat,

încât începură imediat să gâfâie şi să se descheie la haine. Coborâră o pantă abruptă şi deveni incredibil de cald. Will privise drumul pe care trebuiau să îl urmeze şi observă că acesta părea să strălucească roşiatic. Arăta destul de ameninţător şi de aceea nu se miră deloc când Martha le spuse să se oprească.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chester.

Martha nu răspunse, dar scoase din raniţa ei două bidoane cu apă. O chemă apoi pe Rebecca lângă ea.

— Styx, ia mai scoate nişte apă, îi porunci ea.

În timp ce Rebecca îndeplinea ordinul, Martha le explică.

— Pe aici, lava curge foarte aproape de pietre. E foarte fierbinte şi foarte periculoasă.

— Şi ce-o să ne facem? întrebă Will.

— Nu o putem lua prin altă parte? propuse Chester în acelaşi timp.

Martha clătină din cap.

— Nu există alt drum. Trebuie doar să nu vă opriţi pentru nimic în lume, m-aţi înţeles? Dacă vă opriţi, o să muriţi.

— Moarte la grătar, comentă zâmbind Chester, dar apoi redeveni serios, dându-şi seama că gluma sa nu era tocmai amuzantă.

Martha îl ajută pe Will să înfăşoare în cârpe labele lui Bartleby şi apoi să le lege bine cu sfoară. Motanul părea să aprecieze atenţia pe care o primea din partea lui Will şi începu să toarcă vesel până când Martha îi înmuie cârpele de pe picioare în apă. Mieună indignat, iar Will trebui să îl ţină zdravăn pentru ca femeia să îşi termine treaba. Chester primise misiunea de a uda serios targa şi pe Elliott şi aproape că ajunsese la jumătate când se opri deodată.

— Will, zise el.

— Da. Ce-i?

— Ştii că ăsta e al lui Elliott? continuă el, arătând spre rucsacul legat de targă chiar la picioarele fetei, pe care el insistase să îl ia cu ei.

Ochii lui Will se măriră.

— Explozibil! Şi mai avem şi muniţie în puşti! Martha, ce-o să se întâmple dacă se încing şi încep să se descarce?

— N-ar trebui să avem probleme cu puştile. Cât despre rucsac, asiguraţi-vă că e leoarcă, îi sfătui ea, răsturnând plosca

pe care o ţinea în mână şi turnându-şi conţinutul pe ea, insistând la picioare.
După ce băieţii şi Elliott se udară şi ei, Martha le strigă din nou:
— Nu uitaţi — indiferent ce se întâmplă, să nu vă opriţi. Pentru nimic în lume. Altminteri, căldura o să vă doboare, zise ea.
Apoi porniră, ţâşnind în josul pantei şi pătrunzând în aerul încins. Totul strălucea roşiatic. Will surprinse valul de căldură chiar înainte să pătrundă în el — părea să fie aproape solid, de parcă ar fi urmat să se izbească de o oglindă sau de un strat transparent de mercur. Băieţii se simţeau de parcă feţele le-ar fi fost linse de nişte limbi de foc.
— E ca în cuptor! strigă Will, abia îndrăznind să respire. Locul acela îi aducea aminte de recipientele mici, de ceramică, pe care le încălzeau cu lămpile Bunsen la orele de chimie de la şcoală.
Roca din jurul lor şi de sub picioare părea să fie străbătută de vene care străluceau stacojiu. Will şi Chester încercară din instinct să nu calce pe ele în timp ce fugeau — totul părea un joc grotesc de copii, ca acela pe care îl jucau atunci când încercau să evite crăpăturile din pavaj. Will simţi un miros de ars şi se întrebă imediat dacă tălpile bocancilor aveau să reziste temperaturii aceleia ridicate.
Simţi de asemenea cum i se usucă hainele şi văzu că acelaşi lucru i se întâmplă şi lui Chester, care lăsa fuioare de vapori în urma sa. Bartleby rămăsese credincios lângă Will, dar în momentul în care încălţările sale improvizate începură să se zvânte, hotărî că nu mai are de gând să îi aştepte pe oameni şi ţâşni, galopând ca un cal înfricoşat.
— Dumnezeule! Oare cât mai avem? urlă Chester, gâfâind laolaltă cu Will.
Amândoi păreau să se descurce din ce în ce mai greu cu targa, căci palmele le transpiraseră şi deveniseră alunecoase.
Străbătură o porţiune mai rece a tunelului, în care îi aşteptau Bartleby şi Martha. Se lăsară la pământ.
— Pfiu! făcu Will. Cică să mai mergi la saună. Cred că am slăbit câteva kile. Îşi scoase puşca din spate şi desprinse cuţitul de abordaj de la centură.
— De ce naiba am adus toate astea cu mine? Car prea multe lucruri, se plânse el.

— Nu se ştie niciodată când o să ai nevoie de ele, comentă Chester, care înghiţi apoi hulpav din plosca plină cu apă.
— Eşti exact ca taică-meu. El nu arunca niciodată nimic, ceea ce o scotea din minţi pe Rebecca, chicoti Will, când Chester îi dădu plosca. Începu să bea, dar scuipă deodată o gură de apă, stropindu-l pe prietenul său. Iisuse! Unde *e* Rebecca? întrebă Will, dându-şi seama că fata nu ieşise încă din tunel. Nu era chiar în urma noastră?
— Eu aşa am crezut, confirmă Chester.
Făcură câţiva paşi înapoi şi aşteptară, dar fata tot nu apăru.
— Poate că nu a mai rezistat şi s-a întors, zise Chester.
Will îşi turnă deodată în cap restul apei din ploscă.
— Ce crezi că...? strigă Chester, dar nu reuşi să termine propoziţia fiindcă Will îi aruncă plosca goală. Will! mai strigă el o dată în urma băiatului, care se năpusti înapoi, în tunelul încins.
Will nu apucă să facă prea mulţi paşi când, prin aerul care semăna cu mercurul topit, zări ceva care zăcea grămadă în mijlocul tunelului. Din jurul său începuseră să se ridice fuioare de fum. Se apropie şi o văzu pe Rebecca prăbuşită deasupra rucsacurilor care începuseră să fumege. Începu să o scuture, strigând-o pe nume. Ridicându-şi cu greutate capul, fata încercă să îi întindă o mână.
Will o luă pe sus şi o aruncă pe un umăr, iar apoi ezită o secundă.
— Nu, nu pot să le las aici! spuse el de-abia reuşind să vadă ce făcea şi încercând să apuce curelele rucsacurilor.
Înjură când atinse podeaua fierbinte, dar reuşi să apuce ambele rucsacuri. Alergă apoi pe cât de repede putu, mişcându-se atât de iute încât părea că zboară. Căldura era nemiloasă şi trebuia să respire superficial, fiindcă aerul îi pârjolea plămânii.
Chester se aventurase şi el în tunelul încins, cât de mult putuse să suporte, şi îl aştepta pe Will. Când îl văzu pe prietenul său îndreptându-se spre el, strigă „La mine!” şi îi apucă iute rucsacurile.
Ajuns lângă Martha, Will o aşeză repede pe Rebecca lângă Elliott. Luă apoi unul din recipientele cu apă şi îl vărsă peste fata al cărei cap se bălăngănea de pe un umăr pe altul. O obligă apoi să se ridice şi să bea. Apa păru să o trezească

imediat la viaţă, deşi încă mai era puţin ameţită.
— Ce s-a întâmplat? o întrebă Will.
— M-am împiedicat. Nu m-am putut ridica, răspunse ea, cuprinsă apoi de un acces de tuse. Ridicându-şi privirea spre el, adăugă: îţi mulţumesc, Will.
— Pentru puţin, răspunse Will jenat, ridicându-se în picioare.
Palma îi pulsa dureros în locul în care se arsese, dar se întoarse să vadă ce fac Martha şi Chester. Prietenul său clătină uşor din cap privindu-l dezaprobator, la fel ca Martha. Will se uită dincolo de ei, către locul în care Chester lăsase rucsacurile.
— Hei, idioţilor, au luat foc! ţipă el, observând că ambele rucsacuri fumegă încetişor. Repede!
Chester şi Martha începură imediat să arunce pumni de pământ pe rucsacurile care ardeau.
— Au păţit ceva? Am pierdut ceva? întrebă Will, îngrijorat de faptul că o parte din conţinut ar fi putut fi afectată de foc.
— Nu, nu cred, răspunse Chester, deschizând şi verificând un rucsac. Se uită apoi la Will. Nu trebuia să te fi întors. Cel puţin, nu de unul singur.
— Ba da, insistă Will.
— A fost un lucru prostesc, adăugă Chester.
— Din cauza fetei ăsteia Styx şi a şmecheriilor ei, nu o să avem apă până când n-o să dăm de următorul izvor, zise Martha uitându-se urât la Rebecca, după care se întoarse şi porni de-a lungul tunelului. Haideţi! Trebuie să o luăm din loc.
După alţi câţiva kilometri, Martha păru să încetinească. Se apropie de peretele tunelului, bâjbâi după ceva şi apoi deschise o uşă rudimentară din lemn.
— Ce e aici? întrebă Chester când păşiră cu toţii dincolo de prag.
— Se numesc Cavernele Lupilor, iar ăsta e un adăpost pe care l-a descoperit Nathaniel. Păstra aici nişte capcane de rezervă pentru păianjeni.
Ţinând-o în continuare pe Elliott întinsă pe targă între ei, Will şi Chester o urmară şi descoperiră că locul acela era destul de spaţios şi că pământul era acoperit de un nisip moale. Tunelul părea că se continuă, dar Martha nu făcu nicio mişcare care să le dea de înţeles că are de gând să pornească mai departe, ci îşi aruncă raniţa pe podeaua nisipoasă. Rebecca şi Bartleby intrară şi ei, iar fata, care nu îşi revenise încă pe de urma grelei

încercări prin care trecuse, se aşeză pur şi simplu pe jos.

— Dar de ce le spune Cavernele *Lupilor!* întrebă Chester după ce aşeză targa lui Elliott pe o porţiune plană de pământ.

— Din cauza lupilor, răspunse Martha.

— Lupi? spuse neliniştit Chester. Dar n-am auzit nimic.

— Nici n-ai s-auzi, zise Martha, asigurându-se că uşa era bine închisă şi zăvorâtă pe dinăuntru.

Continuă să vorbească în timp ce începu să se ocupe de prepararea mâncării.

— Se mişcă precum fantomele şi vânează în grupuri de trei sau patru. De obicei, îi atacă pe cei singuri şi evită grupurile mai mari. Aşezată pe jos, cu picioarele întinse în faţa ei, femeia începu să taie ventuzele şerpilor-buclă, apoi le jupui pielea albă. Data trecută abia am reuşit să scap de ei. Aşa că, dacă vă veţi rătăci vreodată de restul grupului, încercaţi să vă amintiţi unde sunt peşterile astea.

Femeia îi rugă pe băieţi să facă un foc şi apoi aşeză şerpii-buclă deasupra flăcărilor. Când fură gata, îi împărţi tuturor pe farfurii de tablă, iar Chester păru să uite de promisiunea sa anterioară, cum că nu va mânca niciodată aşa ceva.

— Deci, ce gust zici că au? întrebă Will, pe când Chester ciugulea dintr-o bucată lungă de carne alb-gălbuie.

— Seamănă cu nişte ţipari în aspic, răspunse Chester în timp ce mesteca. Dar n-au gust de ţipar şi nici nu sunt în aspic.

— Mi-ai fost de mare ajutor, răspunse Will, luând şi el prima înghiţitură

PARTEA A TREIA
Nava de metal

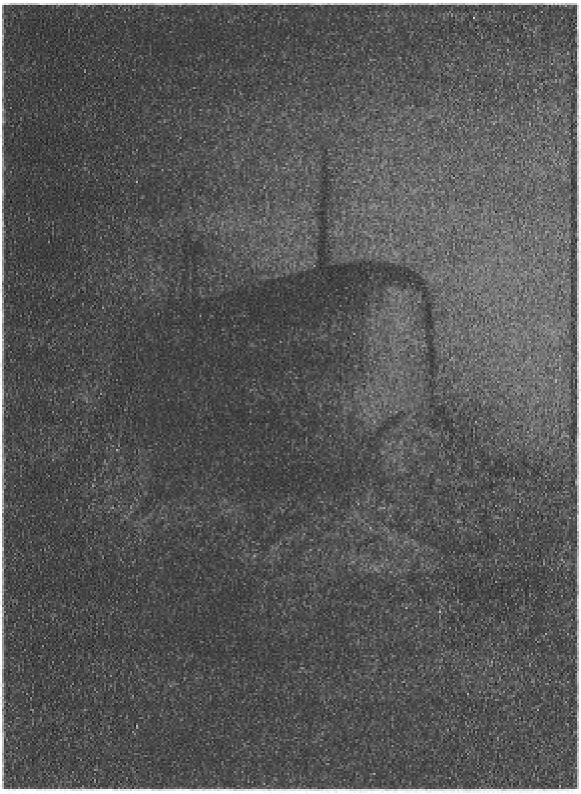

Capitolul şaisprezece

După câteva ceasuri, îşi reluară călătoria, părăsind Cavernele Lupilor. Will pierduse şirul zilelor de când călătoreau conduşi de Martha. Femeia ridică însă deodată mâna, arătând spre ceva aflat înaintea lor.

— Suntem destul de aproape, le zise ea când ajunseră la o punte din frânghie.

Chester fluieră.

— Nici măcar nu pot să văd până pe partea cealaltă. Cât de lung e podul ăsta? întrebă el.

— Probabil că... douăzeci şi cinci... treizeci de metri, estimă Will, privind cu atenţie structura ce părea precară şi se întindea peste hăul din faţa lor.

— Tu l-ai făcut? o întrebă Chester pe Martha, în timp ce o aşeza pe Elliott pe pământ.

Femeia păşi pe pod, care se clătină şi scârţâi ameninţător. Mai făcu alţi câţiva paşi, încercând cu atenţie fiecare scândură, înainte de a păşi pe ea.

— Sau poate Nathaniel? insistă Chester, fiindcă nu primise niciun răspuns.

— Oamenii de pe navă, îl lămuri Martha, cercetând înspăimântată întunericul de deasupra lor.

— Pot să le simt. Sunt acolo sus.

— Cine? întrebă Will.

— Suntem lângă cuiburi... aici trăiesc strălucirile. În ciuda căldurii, femeia se înfioră. Le pot simţi acolo sus, gata să se năpustească. Ochii i se întâlniră cu cei ai lui Will. E un loc blestemat. N-ar trebui să ne aflăm aici. E al *lor.* Privirea i se desprinse de Will, aţintindu-se asupra unui punct din spatele băiatului, ca şi cum femeia ar fi văzut pe cineva acolo.

Will îşi dădu seama că Martha era epuizată. Deşi el şi Chester mai trăseseră câte un pui de somn în timpul călătoriei, tot li se păruse că fusese foarte obositoare. Martha însă arareori îşi îngăduise asta. În cele nouă zile de când părăsiseră baraca,

fusese într-o stare de încordare aproape continuă, pândind pericolele şi ghidându-i prin labirintul de tunele cu o acurateţe uimitoare.
Hainele ei, care nu fuseseră niciodată prea curate, îi erau acum pătate şi împuţite, iar faţa îi era brăzdată de oboseală. Will privi cum femeia îşi închide ochii.
— Hei, Martha, zise el încetişor.
Ochii femeii se redeschiseră brusc, iar ea se întoarse cu faţa spre pod.
— Traversăm câte unul, pe rând. Şi fără vorbă — trebuie să facem cât mai puţin zgomot. Scoase câteva crenguţe de foc de anason, dar nu dădu semne că ar vrea să le aprindă. Le economisesc, zise ea, ca şi cum ar fi vrut să îşi reamintească ce trebuia să facă.
Porni apoi înainte, pe podul care se legănă când începu să îl traverseze.
După ce Martha ajunse pe partea cealaltă, veni rândul lui Chester. Băieţii hotărâseră că, de vreme ce Chester era cel mai greu, nu ar trebui să încerce să traverseze ducând-o pe Elliott. Luă în schimb unul dintre rucsacurile mai uşoare.
— Nu prea îmi pace asta, bombăni el când porni. Nu-mi place deloc.
— Eşti în deplină siguranţă, îi spuse încrezător Will.
— A, minunat, ăsta e sărutul morţii. Acum sunt blestemat fiindcă ai spus cuvintele astea, bombăni el, ridicându-şi sprâncenele spre Will, care îl înghionti uşor urându-i noroc.
Din locul în care stătea, Will vedea limpede cum greutatea lui Chester făcea ca podul să se îndoaie. Deşi prietenul său mergea încet, puntea scârţâia periculos şi se clătina alarmant. Lui Will i se părea că totul avea să se prăbuşească din moment în moment. Prietenul său se oprea însă adesea, îngăduind podului să îşi revină înainte să continue, şi ajunse într-un târziu de partea cealaltă.
Era rândul lui Will. O ridică pe Elliott de pe targă şi porni. Făcuse vreo douăzeci de paşi când trebui să se oprească. Stătea nemişcat ca o statuie. De o parte şi de alta a punţii, la înălţimea taliei sale, erau două frânghii de susţinere, şi, în momentul acela, Will ar fi dat orice ca să se poată apuca de ele. Nu avea însă cum să o facă, fiindcă o ţinea pe Elliott în braţe.
— E cale lungă până jos, bubui o voce atât de puternic încât

tresări şi se întâmplă exact ceea ce-şi dorise cel mai mult să nu se petreacă. Simţea iar nevoia iraţională de a sări în gol, de parcă ar fi fost doar o marionetă atârnată de sforile unui păpuşar. Se vedea limpede prăbuşindu-se peste una din frânghiile de susţinere în întunericul catifelat şi primitor de dedesubt. Într-un fel, părea logic. Preţ de câteva secunde nu mai fu conştient de nimic altceva, decât de atracţia irezistibilă către hăul care încerca să îl tragă în adânc. Nu se gândea la Elliott, a cărei soartă era în mâinile sale, sau la Chester şi la Martha, aflaţi de partea cealaltă a faliei; existau doar el şi dorinţa irezistibilă de a se arunca în gol. Într-un târziu, îşi sili mica porţiune a minţii care era încă raţională să se gândească la Elliott şi la cât de greşit ar fi să o ia şi pe ea cu el. Nu era însă de ajuns — chemarea era mult prea puternică.

— Te rog, suspină el. Te rog, nu.

În momentul acela simţi cum îl împinge ceva din spate şi întoarse capul ca să vadă ce anume. Zări capul lui Bartleby şi ochii mari ai animalului privindu-l nedumeriţi. Era evident că motanul hotărâse că era rândul lui să treacă şi acum nu înţelegea de ce Will rămăsese nemişcat, blocându-i drumul. Will privi animalul direct în ochi, iar Bartleby mieună încetişor, cu o intonaţie aproape omenească, de parcă l-ar fi întrebat „De ce?”.

Will clipi, iar chemarea spre adânc pâlpâi ca o flacără de lumânare bătută de vânt şi apoi dispăru cu totul. Se întoarse şi îl văzu pe Chester la capătul celălalt al podului. Will porni din nou, cu pisica pe urmele lui. Animalul îl împingea uşor de fiecare dată când i se părea că merge prea încet.

Fiindcă Martha le spusese să nu vorbească, Chester nu zise nimic când Will ajunse înapoi pe *terra firma,* dar în ochi i se citea îngrijorarea. Will făcu câţiva paşi de-a lungul unui tunel, unde o aşeză cu grijă pe Elliott, iar apoi se aruncă şi el la pământ, lângă ea, prinzându-şi capul în mâini.

Porniră imediat ce li se alătură şi Rebecca. Nu după multă vreme, constatară că merg din nou pe suprafaţa ciupercii, iar apoi trebuiră să se lase să cadă de trei ori în nişte puţuri verticale. Will se simţea încă golit de energie după incidentul de pe punte, şi gândul că va trebui să coboare cu grijă targa lui Elliott era aproape prea greu de suportat. Nu mai resimţea în niciun fel dorinţa de a se arunca — nu ştia nici el din ce motiv

—, ci îl copleşea planificarea necesară pentru fiecare mişcare. Suprafaţa alunecoasă a ciupercii nu le uşura deloc situaţia. Când terminară cea de-a treia şi ultima coborâre, Will era epuizat, dar agitaţia şi gesturile frenetice ale Marthei nu îi permiteau nicio clipă de răgaz.

Jumătate de oră mai târziu, intrară într-o cavernă mare. Lui Will i se păru că aude zgomotul depărtat al unei cascade, iar Martha îşi încetini foarte mult paşii. Băiatul zări imediat de ce. Dintre faldurile ciupercii se ridica ceea ce părea a fi un turn mic, înalt cam de treizeci de metri şi uşor aplecat într-o parte. Îi puteau vedea doar partea de sus — suprafaţa sa metalică, netedă şi întunecată —, în timp ce restul era învăluit de ciupercă.

— Nava de metal, şopti Will zâmbind.

Ajunseseră în sfârşit la destinaţie. Îi venea să strige de bucurie, dar ştia că nu poate. Chester împungea aerul cu degetul, încercând disperat să-i atragă atenţia lui Will către zona de sub turn, la stânga şi la dreapta acestuia. Luminile lor nu băteau prea departe în întuneric şi îi trebuiră lui Will câteva momente bune pentru a vedea de ce era Chester atât de agitat. Forma pe care o luase ciuperca sugera că turnul mai avea şi alte părţi decât cele pe care le puteau observa şi că, indiferent ce erau, aveau dimensiuni colosale. Forma ascunsă părea să fie cilindrică, iar Will încercă imediat să îşi dea seama ce fel de navă ar putea fi. Nu fusese niciodată prea interesat de corăbii, poate cu excepţia celor cu importanţă istorică, precum *Cutty Sark.*

Martha îi mână repede către baza turnului. Băieţii trebuiră să îşi acopere feţele din cauza palelor puternice de vânt care abăteau averse asupra lor. „Apă sărată”, îşi spuse Will, simţind gustul de pe buze.

Dincolo de turn nu se vedea nimic, era doar o beznă impenetrabilă. Will presupuse imediat că nava era aşezată chiar pe marginea uneia dintre cele Şapte Surori. La prima vedere, ar fi putut fi chiar Porul, dar urletul neîntrerupt al apei, care semăna cu un tunet îndepărtat, părea să sugereze altminteri.

Urcară cu oarecare dificultăţi pe suprafaţa curbă a navei, alunecând la fiecare pas, şi apoi se adunară la baza turnului. Martha se folosea de un cuţit pentru a sonda stratul de ciupercă, căutând în mod evident un loc anume. Când lama întâlni

metalul, femeia îşi băgă mâna în ciupercă şi începu să tragă tare, opintindu-se şi icnind, până când scoase la iveală câteva verigi ruginite de lanţ. Ciuperca înglobase în masa ei lanţul, aşa cum făcuse cu tot ceea ce îi stătea în cale.
Cu un ultim efort, Martha reuşi să elibereze brusc lanţul, care se smulse din corpul ciupercii, lăsând în urmă o linie dreaptă. Lanţul zornăi, lovindu-se de metalul expus din vârful turnului, iar Will văzu că e legat cumva acolo. Înșfăcând zdravăn lanţul, Martha începu să se ridice, căţărându-se pe el. Will îşi dădu seama că nu avea sens să încerce să sară până în vârful turnului, fiindcă riscul de a-l rata era extrem de mare şi puteau sfârşi în hăul de dincolo de navă.
Chester urcă imediat după Martha, trăgând după el targa de care era legată Elliott. Urmă Rebecca, încărcată cu rucsacurile. Bartleby nu se arătă prea fericit când Will legă o frânghie în jurul mijlocului său, pentru ca Martha să îl poată trage până sus. Odată rezolvată şi problema asta, Will urcă şi el până în vârf, dar o găsi acolo doar pe Martha.
Nu avu timp să îşi dea seama unde se afla sau să întrebe unde plecaseră ceilalţi, fiindcă auzi un strigăt ascuţit care spintecă aerul.
— Strălucirile! zise Martha cu o voce abia şoptită, într-o clipită, ţinea arbaleta în mâini şi era pregătită să tragă. Will îşi dădu capul pe spate ca să se uite în sus şi văzu câteva lumini vagi, dar acestea erau atât de stinse şi de neclare, încât i se păru că sunt nişte licurici zăriţi prin plasa unui geam.
Nu ştia dacă clipise sau nu, dar realiză deodată că lumina Marthei căzuse pe un obiect foarte mare. Apăruse ca din senin, iar lui Will îi veni greu să-şi creadă ochilor.
Întâi de toate distinse culoarea — un alb aproape pur. Aripile creaturii, care aveau aproape zece metri în anvergură, erau extinse la maximum. Între ele se afla un corp de mărimea unui bărbat zdravăn, dar fără vreo trăsătură omenească. Will recunoscu imediat că se află în faţa unui fel de insectă, judecând după capul şi toracele acesteia, dar şi după abdomenul straniu care părea să fie despicat, dând impresia că arătarea are picioare. Observă însă imediat că protuberanţele acelea gemene de pe abdomen nu erau membre şi erau acoperite cu un puf ca de pasăre sau poate cu solzi precum cei ai moliilor. Pe abdomenul despicat al creaturii se vedeau o

mulţime de obiecte mici şi negre — arahnide —, probabil versiuni miniaturale ale păianjenilor-maimuţă, presupuse el.
Conturul frânt al aripilor le făcea asemănătoare cu cele ale unui liliac, impresie accentuată de sunetul pielos, scos când creatura îşi flutură aripile.
Cu un şuierat, săgeata Marthei zbură direct către creatură. Deşi nu îi despărţeau mai mult de douăzeci de metri, proiectilul îşi rată ţinta, fiindcă arătarea păru să fi dispărut.
— Ce-a fost asta? întrebă Will.
Din nou, nu era sigur dacă nu cumva clipise, dar, chiar şi dacă o făcuse, creaturile acelea erau anormal de rapide.
Auzi o altă bătaie din aripi. Creatura apăru din nou, de data asta în stânga turnului şi mai aproape. Will avea lanterna îndreptată în sus şi reuşi să surprindă bestia în fasciculul său luminos.
Capul avea forma şi mărimea unei mingi de rugbi, cu o protuberanţă mică în centru, sub care se vedea o gură înţesată cu şiruri de dinţi înspăimântători, de un alb strălucitor. Chiar deasupra protuberanţei se vedeau două discuri argintii. Will ştia că acestea nu erau probabil ochi, ci organe similare „urechilor” pe care i le arătase Martha la păianjenii-maimuţă.
De data aceasta, Will clipi din cauza emoţiei, dar creatura era tot acolo când îşi deschise ochii. Era ciudat că dispunerea trăsăturilor sugera totuşi o faţă umană. Dar cel mai straniu lucru dintre toate era ceva ce părea să fie un disc oscilant aflat chiar în vârful capului, o structură circulară care emitea o lumină ce părea să varieze în intensitate. Will îşi dădu seama imediat că aceea trebuie să fi fost un fel de momeală cu care creatura îşi atrăgea prada pe întuneric.
Abia după ce observă toate acestea, Will văzu că arătarea îşi trăsese aripile pe spate, ca şi cum ar fi vrut să plonjeze.
Să plonjeze către el şi Martha.
Will era paralizat de apariţia aceea stranie, dar Martha trase din nou cu arbaleta. Pentru a doua oară, creatura dispăru pur şi simplu din calea săgeţii, lăsându-l pe Will cu privirea aţintită în gol. Martha trebui să strige din răsputeri pentru a-l readuce în simţiri.
— Treci înăuntru! urlă ea, împingându-l prin deschizătura de la picioarele ei.
Băiatul scăpă lanterna din mâini, iar aceasta căzu, lovindu-se

de treptele metalice de sub el. Will s-ar fi prăbuşit şi el dacă nu s-ar fi prins din întâmplare de balustrada scării de metal. Reuşi să coboare câteva trepte înainte ca Martha, care îl urma cu graţia unui hipopotam furios, să îl calce pe degete.
— Au! urlă el, trăgându-şi mâna, în timp ce femeia trânti capacul de deasupra lor şi apoi îl închise rotind cu putere mânerul.
— Ce dracu' a fost chestia asta? rosti Will, îndoindu-şi uşor degetele ca să îşi aline durerea şi cercetând spaţiul îngust în care ajunsese. N-avea cum să fie un păianjen-maimuţă, adăugă el, dându-şi seama că se afla acum în „turnul” navei.
Avea o formă ovală, iar pereţii erau acoperiţi de ţevi şi conducte.
— A fost o strălucire, zise femeia pe nerăsuflate. Ţi-am spus că îşi au cuibul aici. Sunt o cu totul altă mâncare de peşte. Spre deosebire de păianjeni, astea pot zbura.
— Nu mai spune, bombăni Will pentru sine, în timp ce cobora către capătul scării, trecând în drumul său de un alt chepeng.
Pe măsură ce cobora, aerul devenea din ce în ce mai închis, iar el simţi izul de umezeală şi de mucegai. Ajunse pe o podea din grilaj metalic, înclinată, probabil din cauza poziţiei în care se oprise nava din căderea ei în gol. Se aplecă să îşi recupereze lanterna, iar Chester se năpusti către el.
Will încercă să îi povestească despre arătarea zburătoare.
— N-o să...
— Will, Will! îl întrerupse Chester emoţionat din cale-afară. Asta nu e o navă veche! E un *submarin.* Şi încă unul modern! urmă el, ridicând apoi lanterna pentru ca Will să poată vedea ce se află în jurul lor.
— Super-tare! zise Will, amuzându-se de ciudăţenia situaţiei.
Îi amintea de o scenă dintr-un film. Privi panourile de echipamente electronice, întunecate şi prăfuite. Deşi totul părea foarte modern şi complex, pe ici, pe colo se vedeau resturile arse ale unor lumânări. În jurul lor erau pete de ceară topită care se scurseseră pe podea.
— Nu aveau curent electric, observă băiatul, apoi înaintă spre centrul camerei, unde se afla o coloană de metal, care ar fi putut fi periscopul, şi un birou mic pe care se afla un ecran de plastic transparent, prins într-o ramă. Pe el erau desenate liniile de contur a ceea ce ar fi putut fi o hartă, dar plasticul era

spart, şi o parte din hartă lipsea.
— Un submarin, zise el, fără să realizeze pe deplin ceea ce spune. Probabil că am intrat chiar prin turnul de acces. Iar asta e camera de control sau... sau puntea sau ceva de genul ăsta. Am dreptate?
— Cred că da, răspunse Chester, ridicând din umeri.
— Dar cum ar putea un submarin să ajungă tocmai aici? Cum s-ar fi putut întâmpla una ca asta?
— Poate că are legătură cu plăcile teutonice, alea despre care mi-ai vorbit, sugeră Chester.
— Plăci tectonice, îl corectă Will. Băiatul înaintă încet, examinând cu atenţie echipamentul sofisticat din cameră. Da, plăcile tectonice. Poate că a fost un seism pe fundul mării... iar submarinul a fost pur şi simplu tras spre adânc. Băiatul ajunse în locul în care Chester o lăsase pe Elliott, întinsă încă pe targă. Asta îi aduse aminte de motivul pentru care veniseră acolo. Avem nevoie de medicamentele alea, Martha. Unde sunt?
— Aici, răspunse femeia, îndreptându-se spre o uşă rotunjită, care avea un prag destul de înalt.
Will o urmă de-a lungul unui coridor până pe partea cealaltă a navei. Trecură printr-o cabină care avea uşa deschisă, iar Will văzu înăuntru câteva obiecte care pluteau într-o apă murdară. Din cauza înclinării punţii, apa se ridicase deasupra podelei şi inundase o parte a navei. Observă câteva haine, un pantof şi câteva cutii de carton înmuiate în apă, acoperite toate de filamente subţiri de mucegai.
— Stai aşa puţin — am văzut ceva aici, zise el, oprindu-se să ridice obiectul care îi atrăsese atenţia.
— Un ziar! sugeră Chester, când Will îl desfăcu.
Jumătate din el se transformase într-o pastă cleioasă din cauza apei, dar restul era încă lizibil. Will văzu poza unui bărbat cu o mustaţă imensă şi observă că textul care o însoţea părea să fie în rusă.
Chester privea în continuare peste umărul lui, aşa că Will arătă către partea de sus a paginii.
— Ai dreptate, ar putea să fie un ziar rusesc... dar poţi citi ce scrie? Oare e o dată? întrebă el.
— „OeBpanb”, zise Chester, luptându-se să pronunţe cuvântul. Aăă... trebuie să încerc să-mi amintesc ce înseamnă asta — trebuie să fie luna —, dar uită-te la an. Ziarul ăsta nu

are nici măcar un an! Chester se încruntă. De fapt, nu ştiu nici măcar în ce dată suntem azi.

— Habar n-am, îl aprobă Will, după care îşi muşcă buza, căci îi venise o idee. Ştii, presupun că am împlinit deja cincisprezece ani. Cred că a fost ziua mea. Băiatul aruncă ziarul pe jos. Chestiile astea nu au însă cum să o ajute pe Elliott. Haide!

Merseră pe coridor şi trecură şi de alte, până când Martha ajunse în faţa unei cabine. Nu părea prea dornică să intre. Chester o privi întrebător.

— Am prea multe amintiri neplăcute, şopti femeia.

Will îşi băgase însă deja capul prin uşa deschisă.

— Înăuntru e dezastru.

— Aşa era şi când am descoperit-o eu, îl aprobă Martha.

— Dar unde sunt oamenii — echipajul? N-ai dat de niciun semn al prezenţei lor când ai ajuns aici? întrebă Chester.

— Nu. Şi se pare că au plecat în grabă. Acum însă, dacă nu te superi, o să mă adăpostesc pe undeva şi o să dorm, zise ea, dispărând de-a lungul coridorului.

Will şi Chester începură să caute în cabină. Înăuntru se afla un fel de masă pentru consultaţii şi o lampă fixată la capătul unui braţ ajustabil, care era montat în perete. Pe pereţi erau prinse şi câteva planşe medicale înfăţişând corpul uman. Într-un colţ erau adunate câteva scaune de metal, ca şi cum ar fi fost aruncate pur şi simplu acolo, iar pe podea erau împrăştiate multe instrumente medicale, amestecate cu cioburi de sticlă. Atenţia băieţilor se îndreptă însă imediat spre nişte dulapuri înalte, care ocupau o întreagă latură a cabinei, începură să le deschidă cu repeziciune, descoperind că înăuntru se aflau numeroase sertare, căptuşite toate cu polistiren. Will pufni nemulţumit fiindcă în sertarele pe care le deschidea găsea doar lăcaşuri goale, dar Chester se dovedi mai norocos. Dădu peste câteva flacoane pline cu pilule şi siropuri, dar şi peste o cantitate mare de fiole de sticlă.

Băieţii lucrară împreună, scoţând totul şi aşezând medicamentele pe masa de consultaţii. În timp ce făceau acest lucru, Chester observă petele întunecate de pe suprafaţa melaminată a mesei.

— Ce crezi că-s astea? întrebă el.

— Ar putea fi sânge, zise strâmbându-se Will.

Chester privi îndelung pata.
— Dar oare ce s-o fi-ntâmplat *cu adevărat* cu echipajul?
— Cine ştie? Poate că au fost exterminaţi de chestiile alea zburătoare pe care le-am văzut, răspunse Will. Ce alt motiv să fi avut să lase atâta echipament în urma lor? Băiatul se opri şi adulmecă de câteva ori aerul. Nu simţi nimic? E ceva acru pe aici.
— Sper să nu fie de la mine, zise cu sinceritate Chester, ridicându-şi un braţ ca să-şi adulmece subsuoara.
— Nu, zâmbi Will, nu mă refeream la noi. E un miros... de chimicale. Ca de cloroform, sau ceva de genul ăsta.
Chester îşi frecă fruntea şi apoi vorbi, afişând o mină preocupată.
— Ştii, mă gândeam... oare ce-o să facem dacă lucrul de care avem atâta nevoie — antibioticele — a fost folosit deja de echipaj? Sau poate că Martha l-a luat pe tot când a venit aici mai demult. Ne-a spus doar că a pierdut o mulţime de lucruri pe drumul ei de întoarcere către Nathaniel. Băiatul medită o secundă. Ştii că antibioticele se strică dacă se încălzesc prea mult, nu? Când a trebuit să iau nişte pastile pentru o infecţie la ureche, mama le-a ţinut în frigider.
Will era însă de neclintit.
— Uite ce e, nu se poate să nu găsim ceva în camera asta... orice... orice poate să o ajute pe Elliott. Nu se poate să fi bătut atâta drum de pomană.
După ce întinseră toate medicamentele pe masă, Chester începu procesul chinuitor de a încerca să descifreze etichetele, în timp ce Will îi ţinea lanterna. Deveniră din ce în ce mai descurajaţi; cuvintele erau fie mult peste nivelul limitat de cunoştinţe de limbă rusă al lui Chester, fie, chiar dacă erau în englezeşte, nu însemnau nimic pentru niciunul dintre ei.
Destul de îngrijorat, Chester începu să verifice a doua oară flacoanele, în timp ce Will prinse să scotocească fiecare centimetru pătrat al cabinei ca să vadă dacă nu cumva pierduseră din vedere vreun amănunt. Când începu să tragă scaunele din colţul în care fuseseră aruncate, zări ceva.
— Ahaha! făcu el, ridicând repede obiectul şi aşezându-l pe masă.
Era o geantă de plastic, portocalie. Îi desfăcu încuietorile, ridicând apoi capacul. Înăuntru se găseau câteva medica-

mente, pe care băieţii începură să le studieze imediat.
— Amoxicilină! exclamă Chester, luând un flacon cu pastile. Pe asta o ştiu! Aşa ceva mi-a dat medicul de familie când m-am tăiat la genunchi şi rana s-a infectat.
— Amoxicilină? Eşti sigur? întrebă Will.
— Sută la sută. Iar data de expirare nu cred că a trecut de prea mult timp. Sunt convins că poate fi încă folosită, zise Chester. Băiatul îl prinse deodată pe Will de braţ şi exclamă: Doamne Dumnezeule, Will! Rebecca! Am lăsat-o pe Elliott singură cu ea.
Will încercă să îl calmeze.
— Linişteşte-te, mergem chiar acum acolo. Sunt convins că totul e în regulă.
— Nu-mi pasă de ce eşti tu convins! E singură cu Elliott! Şi mi-am mai lăsat şi puşca acolo! urlă Chester, năpustindu-se pe uşă.
Ajuns pe coridor, se mişcă atât de repede, încât se lovi zdravăn cu fruntea de o lampă cu gaz, care atârna de una din ţevile de deasupra, dar asta nu îl încetini deloc.
Cu Will urmându-l îndeaproape, Chester intră în încăperea care fusese probabil puntea submarinului. Băiatul se îndreptă direct spre puşca sa, pe care o apucă grăbit. Elliott era încă pe targa pe care o lăsaseră, dar legăturile şi pătura fuseseră luate.
— Ce i-ai făcut? întrebă Chester furios, arătând spre Elliott.
Rebecca se dădu înapoi, speriată de izbucnirea lui Chester. Cu puşca în mână, băiatul părea extrem de ameninţător.
Chester îngenunche lângă Elliott, apropiindu-şi urechea de faţa fetei. O apucă apoi de încheietura mâinii.
— Încă mai are puls, îi spuse el lui Will.
— Am spălat-o puţin. Atâta tot. Am găsit un rezervor cu apă. Şi o sticlă cu iod, ca să o sterilizez, le explică Rebecca. Nu mai e bună de băut, dar ne putem spăla cu ea.
— Cred că Elliott e în regulă, îi zise Chester lui Will, ca şi cum nu ar fi auzit niciun cuvânt al Rebeccăi.
— Chester, poartă haine curate, observă Will. A spălat-o şi pe faţă. Uită-te la ea!
— Nu i-am făcut nimic, insistă Rebecca, gata să izbucnească în lacrimi. Încercam doar să o ajut.
Chester zări un foc mic ce ardea într-un colţ al încăperii.
— Şi atunci ăla ce e? Ce pui la cale?

— Încălzesc nişte supă pentru Elliott, răspunse Rebecca încetişor. M-am gândit că o să vreţi şi voi.

Chester trase adânc aer în piept, părând total dezorientat de faptul că Rebecca nu pusese la cale nimic sinistru.

— Bine... bine..., făcu el, mormăind apoi un „mulţumesc”, în timp ce se ridica în picioare.

— Cu plăcere, zise Rebecca, care observă imediat flaconul din mâna lui Chester. Aţi găsit ceva, zise ea, întorcându-se spre Will. Pot să văd şi eu? îl rugă ea nerăbdătoare.

— Nu, nu se poate, răspunse Chester din reflex.

— Ei, haide! Las-o! zise Will. Vreau să zic... ce rău poate să ne facă?

Chester îi întinse flaconul fără tragere de inimă, iar Rebecca îl luă repede şi îi studie eticheta.

— Amoxicilină... da, e un antibiotic excelent de uz general. Astea sunt pastile de 250 de miligrame. Deci trebuie să-i daţi o doză ceva mai mare la început... să zicem trei sau chiar patru pe zi. Asta ar trebui să ajungă dacă febra e cauzată de o infecţie bacteriană, dar, bineînţeles, nu vor ajuta la nimic dacă e vorba de un virus.

— De unde ştii tu toate astea? întrebă Chester uluit.

Will hohoti sec şi apoi clătină din cap.

— Dacă ai de gând să ucizi câteva sute de milioane de suprasoli, presupun că trebuie să ştii câte ceva şi despre medicamentele pe care le folosesc ei. Nu ţi se pare normal, Chester?

— Ba da. A fost o întrebare idioată, îl aprobă el.

Elliott începu să reacţioneze imediat la antibiotice şi, trei zile mai târziu, se bucurară cu toţii când deschise ochii şi vorbi puţin cu băieţii. O aşezaseră în ceea ce trebuie să fi fost cabina căpitanului, judecând după dimensiunea ei ceva mai mare, biroul şi scaunul din lemn de stejar şi fotografiile înrămate ale submarinelor şi navelor de război care împodobeau pereţii.

Capitolul şaptesprezece

Deşi fata era încă foarte slăbită, băieţii putură să o proptească în capul oaselor, folosind pături făcute sul, şi reuşiră astfel micul miracol de a o face să bea apă fără ajutorul nimănui. Starea lor de spirit se schimbă rapid, iar băieţii începură să îi povestească tot ceea ce se întâmplase din momentul în care căzuseră în Por, deşi starea de slăbiciune a fetei o împiedica să înţeleagă toate amănuntele. Atenţia îi era adesea distrasă, iar ea privea în gol prin cabină, aşa că băieţii hotărâră că ar trebui să o lase să se mai odihnească.

A doua zi, fata era trează, iar Chester stătea la căpătâiul ei, când Rebecca trecu prin faţa uşii deschise, în drum spre punte.

— Cine naiba a fost asta? întrebă Elliott.

— Una din gemenele Rebecca, zise Chester. Nu-ţi aminteşti că ţi-am povestit cum a apărut la...?

— Dar e Styx! ţipă Elliott. Nu! Nu aici! Nu o lăsa să intre în camera asta!

Will auzi strigătele fetei şi veni alergând. Când ajunse lângă prietenii săi, Elliott intrase în hiperventilaţie, iar Chester se străduia din răsputeri să o facă să se liniştească.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Will. De ce e în starea asta?

— A văzut-o pe Rebecca şi parcă a înnebunit. Nu pare să-şi aducă aminte nimic din ce i-am spus ieri, răspunse Chester, în timp ce Elliott îi atârna pur şi simplu în braţe, căzând din nou într-un somn adânc.

Rebecca apăru în pragul uşii.

— Nu ţi-a ajuns cât rău ai făcut deja? se răsti Chester la ea.

— Era de aşteptat, zise Rebecca. Fiindcă a avut febră un timp atât de îndelungat, e ca şi cum creierul ei s-ar fi aflat într-un cuptor care a ars mocnit... e normal să se comporte ciudat.

— Deci nu avem de ce să ne îngrijorăm? o chestionă Will.

— Nu, aş zice că nu, deşi nu putem şti încă dacă febra nu i-a cauzat şi nişte leziuni permanente. I-am verificat însă pupilele. Se dilată în mod normal, iar glandele par să-i funcţioneze bine.

— Serios? făcu Will.

— Din câte îmi dau eu seama, nu există vreo inflamare

reziduală a unui organ. Trebuie să îi administrăm doar o doză constantă de antibiotice şi să o lăsăm să îşi revină pe tot parcursul săptămânii viitoare.
— Vorbeşti de parcă ai fi un nenorocit de doctor, zise Chester, dar Will îşi dădu seama că prietenul său era încântat de faptul că Rebecca părea să ştie despre ce vorbeşte.
— Nu mai putem rămâne aici încă o săptămână, comentă Martha, apărând din spatele Rebbecăi. Avem probleme cu hrana şi cu apa. Aş putea să împrospătez provizia de apă din izvorul de afară, dar vom avea nevoie de mai multă hrană.
Nimeni nu se miră de spusele femeii. Cu excepţia lui Elliott, restul trecuseră cu toţii la raţii reduse. Martha îşi dădea toată silinţa să economisească mâncarea, dar, cu excepţia câtorva bomboane, ascunse într-o pereche de adidaşi dintr-un dulap, nu reuşiseră să găsească nimic comestibil în interiorul submarinului.
Din cauza strălucirilor, care reprezentau un pericol major, Martha nu îi lăsase pe niciunul să facă nici măcar un pas în afara submarinului. Din când în când, îl ruga pe Will sau pe Chester să manevreze chepengul când ea pleca să umple ploştile cu apă din izvorul aflat în apropiere, apărându-se de străluciri cu mănunchiuri fumegânde de foc de anason. Timp de o oră în fiecare zi, deschidea trapa şi pentru a permite aerului curat să intre în submarin, dar stătea mereu de pază lângă ea, cu arbaleta pregătită. În restul timpului, insistase să fie ţinută închisă.
Nimeni nu spuse nimic. Se mulţumiră doar să se uite unii la alţii în căutarea cuiva care să ia o hotărâre, până când Martha vorbi din nou.
— Ar mai fi şi pisica.
— Nu-l putem lăsa să vâneze pe afară — n-or să-l prindă strălucirile? întrebă Will imediat.
Chester îşi înclină puţin capul şi apoi spuse încetişor:
— Will, nu cred că la asta se gândeşte.
— Singurul fel în care mai putem petrece aici o săptămână este să mâncăm motanul, confirmă Martha.
— Să-l mâncăm pe Bartleby? rosti Will, deşi nu era sigur că femeia vorbea serios. Nici gând!
— Atunci nu avem altă alternativă decât să ne întoarcem la Cavernele Lupilor... sau la colibă, adăugă Martha.

Will începu să îşi frece bărbia, gândindu-se la situaţia în care se aflau.
— Păi... putem să o cărăm pe Elliott pe targă, aşa cum am făcut pe drum încoace. N-o să fie o problemă. Odată ajunşi la Cavernele Lupilor, o să ne hotărâm cum să procedăm. Eşti de acord cu asta, Chester?
— Bineînţeles, îl aprobă Chester. Hai să nu mai stăm pe-aici prea mult, fiindcă în curând o să ajungem să mâncăm carton înmuiat în apă. Dacă tot trebuie să plecăm, să pornim cât mai curând.
Hotărâră să plece spre caverne în douăzeci şi patru de ore.
Lăsându-l pe Chester să aibă grijă de Elliott, Will merse să verifice echipamentul din rucsacuri, pentru ca totul să fie pregătit de drum. După ce termină, începu să hoinărească fără ţintă prin submarin, îndreptându-se într-un târziu spre cel mai îndepărtat şi mai mare compartiment al vasului. Era ocupat de cele două propulsoare ale submarinului, două motoare imense, ascunse în carcase de oţel strălucitor. Era destul de greu să te mişti în compartimentul acela, fiindcă majoritatea grătarelor de metal care compuneau coridoarele fuseseră înlăturate. Era evident de unde obţinuse fiul Marthei panourile de metal pe care le dusese la colibă.
Chiar în faţa motoarelor se vedeau două zone închise care, judecând după sistemele complicate de închidere, semănau cu un fel de seifuri. Will descoperi că uşile acelea aveau nevoie de chei speciale pentru a fi descuiate. În orice caz, nu avea nicio intenţie să încerce să le deschidă din cauza plăcuţelor de avertizare indicând o radioactivitate crescută care le acopereau.
Croindu-şi drum spre celălalt capăt al submarinului, trecu de Martha, care dormea adânc, ţinând o mână pe arbaleta aflată lângă ea, pe saltea.
Will tocmai trecuse de cabina lui Elliott, când auzi un zgomot şi se întoarse. Rebecca se strecura tăcută în urma lui.
— Ce mai faci? o întrebă el, puţin surprins de apariţia ei şi întrebându-se ce voia.
— Bine, răspunse fata pe un ton mieros.
Cu Rebecca în urma sa, Will ajunse la uşa care ducea în partea de jos a submarinului. Privi prin sticla groasă a hubloului şi văzu o masă imensă de metal contorsionat. Se părea că partea

aceea a navei absorbise întregul şoc al impactului atunci când submarinul se prăbuşise în hău.
— Pun pariu că sunt torpile înăuntru, zise Rebecca pe un ton indiferent, ridicată pe vârfuri ca să privească peste umărul băiatului. Poate că au şi focoase nucleare.
— Serios? răspunse Will, ştergând geamul cu mâneca jachetei pentru a vedea mai bine. Exact pe aşa ceva le-ar plăcea alor tăi să pună laba, adăugă băiatul.
Fata izbucni în râs, dar ochii îi rămaseră reci, ca şi cum Will ar fi jignit-o.
— Nu, nu e stilul nostru, zise ea apăsat, sprijinindu-se de peretele înclinat. Noi vrem să îmbunătăţim viaţa pe planetă, nu să o transformăm într-un pustiu în care să poată trăi doar şobolanii şi gândacii. Se pare însă că voi, suprasolii, nu o să vă lăsaţi până când nu faceţi asta. Nu vă pasă că poluaţi şi distrugeţi lumea, puţin câte puţin, zi după zi. Nu atâta timp cât aveţi trei mese pe zi, televizorul şi un pat călduţ. Fata vorbea pe tonul dispreţuitor pe care i-l cunoştea Will, cu asprimea aceea pe care el o detesta atât de mult şi care îl scotea din sărite.
— Nu mă învinovăţi pe mine pentru toate astea, obiectă el. Dacă ar fi după mine, să ştii că aş face ceva ca să opresc poluarea şi încălzirea globală.
— O, da? Şi cum anume? Eşti la fel de vinovat ca oricare dintre ceilalţi şapte miliarde de oameni care se târăsc la suprafaţă ca nişte gândaci de bălegar lacomi, zise ea, privind în sus. Chiar nu vedeţi ce-aţi făcut? Aţi încercat să transformaţi lumea într-un loc „mai bun”... aţi încercat să controlaţi tot ceea ce nu trebuia controlat. Iar acum, că totul s-a dovedit o greşeală teribilă, sunteţi nevoiţi să încercaţi să controlaţi şi mai multe. Nu sunteţi însă în stare şi nu veţi reuşi. Dacă veţi încerca să subjugaţi natura ca să vă facă pe plac, natura vă va subjuga la rândul ei. Tu şi restul suprasolilor vă apropiaţi cu repeziciune de capătul drumului... exact aşa cum preveşteşte Cartea Catastrofelor.
Lui Will nu prea îi plăcea felul în care îl dăscălea şi abia dacă reuşea să rămână calm. Nu îi venea să creadă cum se transformase fata, de parcă şi-ar fi dat arama pe faţă. Imediat însă, întreaga purtare a fetei se schimbă şi schiţă un zâmbet. Rebecca îşi desfăcu mâinile de pe piept şi flutură ceva prin faţa

ochilor băiatului.
— M-am gândit că ai putea fi interesat de astea. Le-am găsit ascunse în spatele unui dulap, zise ea pe un ton drăgălaş.
Îi întinse un teanc de ceea ce păreau a fi nişte fotografii în format normal, ca acela al instantaneelor de vacanţă.
Dezarmat puţin de schimbarea atitudinii fetei, Will luă fotografiile şi începu să le privească. Erau zece, alb-negru, şi aveau pete de umezeală sau de ulei.
Imaginile erau puţin neclare şi îi aminteau de vechile fotografii instantanee — polaroid, parcă aşa se chemau — pe care i le arătase tatăl lui când îi povestise că, mult înainte de naşterea sa, cutreierase o bună bucată din Zidul lui Adrian.
Fotografiile înfățișau grupuri de bărbaţi îmbrăcaţi în cămăşi negre, unii dintre ei purtând chipiuri militare. Pe unele din ele erau scrise nişte cuvinte în ruseşte, mâzgălite cu un pix albastru pe suprafeţele lucioase.
— Echipajul? întrebă Will, privind-o pe Rebecca.
Fata dădu afirmativ din cap.
În primele poze, bărbaţii se aflau pe puntea superioară a submarinului, cu marea la picioarele lor. Zâmbeau cu toţii, iar ochii le erau la fel de strălucitori ca şi cerul de deasupra lor. Pe măsură ce Will continua să se uite şi la alte fotografii, ajunse la unele al căror contrast era mult mai mare — fuseseră făcute cu un bliţ, fie în interiorul submarinului, fie în subteran. Bărbaţii păreau să fie într-o formă excelentă.
Ultimele poze erau însă cu totul diferite. În ele se vedeau mai puţini bărbaţi şi păreau extrem de diferiţi de tinerii marinari din instantaneele precedente. Feţele acoperite de bărbi erau numai piele şi os şi încruntate, iar ochii păreau rătăciţi.
— Bieţii de ei! Se vede că au dus-o rău de tot, comentă Will.
Rebecca nu îi răspunse imediat. Îndepărtându-se de peretele de care se sprijinise, ca şi cum ar fi dat să plece, îi spuse încet:
— Will... e ceva..., începu ea, dar apoi păru să şovăie.
— Ce? întrebă el, ridicându-şi privirea de la fotografii.
— Te-ai întrebat vreodată ce s-a-ntâmplat cu tipii ăştia? Ce s-a-ntâmplat cu adevărat cu echipajul submarinului?
— Fie au plecat undeva, fie au fost prinşi de străluciri, răspunse Will, ridicând din umeri.
Rebecca se uită fix la el, fără să clipească.
— Fiul Marthei a luat o tonă de lucruri de aici înainte să fie

doborât de febră.
— Da, şi?
— Să fi dus de unul singur tot metalul acela până la colibă? Oare nu cumva l-au ajutat câţiva dintre marinari? Oare n-or fi mers şi ei cu Nathaniel? Şi, dacă asta e adevărat, ce s-o fi întâmplat cu ei?
Will o privi neîncrezător.
— Vrei să spui că el... sau Martha... le-au făcut ceva supravieţuitorilor?
Fata ridică la rândul ei din umeri.
— Vrei să spui că i-au ucis? mai întrebă Will, a cărui atenţie se îndreptă însă către fotografia următoare, aşa încât nu auzi răspunsul fetei.
Bărbaţii păreau să stea lângă o stâncă înaltă pe care era sculptat un simbol. Will îşi apropie fotografia de ochi, încercând să distingă simbolul. Observă trei linii simple care se despărţeau precum vârful unui trident. Îşi duse imediat mâna la piept, pipăindu-şi pe sub cămaşă pandantivul pe care i-l dăduse unchiul Tam şi pe care era gravat exact acelaşi simbol.
— Dar ce se petrece aici? o întrebă el, ridicând fotografia. Recunosc semnul ăsta.
Rebecca răspunse ceva fără importanţă, puţin iritată probabil de faptul că Will nu acordase prea multă importanţă vorbelor sale.
— O, desigur, e sculptat în pietre peste tot, în Adâncuri.
— Dar niciunul dintre membrii echipajului nu avea cum să ajungă în Adâncuri, protestă Will. Iar asta înseamnă că l-au descoperit pe aici, pe undeva.
— Aşa cum ţi-am mai spus, Will, trebuie să căşti bine ochii, zise Rebecca.
— Martha nu e..., începu Will, gata să o apere pe femeie.
Rebecca pufni dispreţuitor.
— Martha şi plodul ei erau renegaţi. Sunt capabili de absolut orice. Iar tu nu ai examinat deloc mormintele din spatele colibei, nu-i aşa? Probabil că nu ai observat nici cât de proaspete erau unele dintre ele.
— Nu... dar tu?
Rebecca ignoră întrebarea băiatului şi continuă.
— *Ştii* foarte bine că spune minciuni ori de câte ori are interesul. Ai prins-o cu mâţa-n sac cu medicamentele. N-o să

uite prea repede asta. Singurul de care îi pasă e Chester.
— Da, dar..., începu el să spună.
— Păstrează fotografiile, sunt ale tale, urmă Rebecca.
Fata se întoarse pe călcâie şi începu să se îndepărteze legănându-şi şoldurile. Şchiopătatul îi dispăruse. Fata şovăi o clipă în pragul uşii.
— Păzeşte-ţi spatele, Will, zise Rebecca pe un ton ameninţător, apoi chicoti dispreţuitor. Pentru că, dacă o să rămânem fără carne, s-ar putea să ţi-l *mănânce.* Mai multe nu vreau să spun.
Fata dispăru, lăsându-l pe Will cu fotografiile în mâini şi cu multe îndoieli în minte.
Will nu reuşi să adoarmă după conversaţia cu Rebecca. De fiecare dată când închidea ochii, vedea chipurile trase şi disperate ale marinarilor. Mai rău decât atât, se părea că imaginaţia lui era hotărâtă să funcţioneze din plin, aşa că o şi vedea pe Martha săpând în spatele cabanei câteva morminte noi, în care rostogolea cadavre. Încercă să îşi alunge din minte această imagine. Aproape că îi revenise încrederea în Martha după ce femeia îi ajutase să găsească submarinul, dar acum nu mai ştia ce să creadă.
Rebecca avea dreptate — Will se ridicase împotriva femeii când o prinsese cu minciuna. „Avea să îl abandoneze, păstrându-l în schimb pe Chester drept înlocuitor al fiului pierdut?” Will îşi putea lesne închipui aşa ceva. Era adevărat că Martha o îngrijise pe Elliott, dar era sigur că o făcuse doar fiindcă fata era importantă pentru Chester — nu avusese niciodată senzaţia că femeia dădea doi bani pe Elliott. Oare ar fi în stare să-i provoace dispariţia sau chiar moartea lui Elliott?” Cât despre Rebecca, în cazul ei nu erau multe de spus. Martha n-ar fi stat pe gânduri înainte să o folosească drept ţintă în antrenamentele ei cu arbaleta.
Dacă Martha era cu adevărat atât de nemiloasă, Will trebuia să fie pregătit şi pentru eventualitatea în care femeia l-ar fi atacat pe el sau pe oricare dintre ceilalţi. Era nevoit să încerce să îi prevadă mişcările, iar prin minte îi alergau consecinţele acestor concluzii.
Will se tot foi pe salteaua îngustă din cabina marinarilor, într-unul din paturile suprapuse, lipite de perete. Se afla în cel de sus, în vreme ce Bartleby se încolăcise în cel de jos şi sforăia

ca un mistreţ furios, iar picioarele îi tresăreau din cauza vreunui vis pisicesc. Will îşi dori din nou să poată face schimb cu motanul, ca să se bucure de o viaţă simplă şi lipsită de complicaţii.
Pe când erau agăţaţi cu toţii de scara turnului de acces, Martha aprinse un snop considerabil de rămurele de foc de anason. Ridică apoi capacul exterior şi agită plantele fumegânde ceva vreme, după care închise din nou chepengul.
— Ar trebui să mai stăm vreo două minute, zise ea. În aşteptarea semnalului Marthei, lui Will i se păru că Chester o studiază, ca şi cum ar fi încercat să se hotărască ce părere are despre ea. Se prea poate ca totul să fi fost doar în închipuirea lui Will, fiindcă îi spusese prietenului său ceea ce discutase cu Rebecca. Will se aşteptase ca Chester să îl contrazică imediat — măcar pentru că nu avea deloc încredere în Rebecca —, dar replica lui Chester întârziase să apară. În loc de asta, Chester păruse doar confuz şi murmurase „nu ştiu ce să zic” de câteva ori.

Capitolul optsprezece

Secundele se scurgeau greu în turnul de acces. Chester sparse tăcerea, tuşind scurt şi schimbându-şi poziţia pe scară. Era limpede că abia aşteaptă să plece, dar şi că era destul de îngrijorat de ceea ce i-ar fi putut aştepta afară.
— Chestiile astea, strălucirile... sunt chiar aşa de periculoase? o întrebă el pe Martha.
— Da, îi confirmă femeia. Foarte periculoase.
— Tu n-ai văzut-o, Chester, interveni Will. Arăta cu adevărat îngrozitor.
— Dar focul de anason ne va proteja, nu-i aşa? mai zise

Chester.

— E mai bine decât nimic, răspunse Martha.

— Dar cu păianjenii-maimuţă a funcţionat, completă Will.

— Cu strălucirile e altă poveste. Odată ce ţi-au prins mirosul, sunt ca nişte câini hăitaşi — nu se opresc niciodată. Privi în gol, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva. Din când în când mai apare câte o strălucire şi în Adâncuri, dar acolo sunt mai grele şi se mişcă mai încet. Odată ne-a urmărit una preţ de kilometri întregi pe când înaintam prin Câmpia Mare. Ne-am dat seama că trebuia s-o ucidem noi înainte de a ne omorî ea pe noi. Am doborât-o într-un târziu cu o lovitură norocoasă. Credeţi-mă, chiar şi prăbuşită la pământ şi cu trupul spintecat, arătarea aceea refuza să moară. S-a târât spre noi, muşcând în gol, până când i s-a scurs din corp şi ultima picătură de sânge. Femeia clătină din cap. Nu cunosc niciun alt animal de o asemenea ferocitate.

— Oribil, murmură înfiorat Chester.

Martha atinse cu degetul vârful săgeţii pe care o avea pregătită în arbaletă.

— Unii spun că au fost aici dintotdeauna... că au stăpânit cerurile cu mult înaintea apariţiei suprasolilor.

Elliott gemu, mişcându-şi capul, singura parte a corpului ei care îşi păstrase cumva mobilitatea, acum că era din nou înfășurată într-o pătură şi legată de targă.

— Cred că a trecut destul timp, hotărî Martha, aşezându-şi mâna pe partea de dedesubt a trapei. Sunteţi gata cu toţii?

Băieţii răspunseră în cor, în vreme ce Rebecca rămase tăcută.

— După ce ne vom îndepărta de navă, va trebui să ne mişcăm în grup compact. Şi nu uitaţi — cât mai puţin zgomot!

Femeia deschise chepengul şi urcară cu toţii pe platforma de observaţie, după care coborâră în rapel până la baza turnului de acces.

— Uşurel, uşurel, şopti Will când îl eliberă pe Bartleby. În loc să înceapă să hoinărească aşa cum făcea de obicei, pisica păru să nu aibă chef să se mişte din loc. Urechile sale imense se roteau ca nişte antene de satelit însufleţite, ca şi cum ar fi detectat un sunet ciudat. Martha examinase cu atenţie întunericul de deasupra submarinului, în căutarea strălucirilor, şi apoi se întoarse cu faţa spre cavernă. Ridică o mână ca să le semnalizeze să stea pe loc, în timp ce ea continuă să privească în jur, înclinându-şi capul, de parcă ar fi încercat să audă ceva.

Will nu înţelegea ce face femeia. „Nu sunt strălucirile cea mai gravă ameninţare? De ce nu ne duce cât mai departe de submarin, aşa cum ne-a spus?”

Will şi Chester se uitară unul la celălalt, întrebându-se ce nu era în regulă, când auziră murmurul îndepărtat al unor voci. Din gura unui tunel aflat la capătul îndepărtat al cavernei ieşiră două siluete care purtau cu ele o lumină care pâlpâia. Will nu reuşi să le vadă prea bine. Una dintre ele era mai înaltă decât cealaltă. Auzi apoi o voce care părea supărată.

Martha rămăsese nemişcată ca o statuie. Le vorbi abia mişcându-şi buzele.

— Când vă spun să o luaţi la goană, porniţi în direcţia aceea. E un pasaj acolo, zise ea, aruncând o privire fugară în stânga lor. Nu mă aşteptaţi pe mine, încheie femeia ridicându-şi arbaleta.

Pe când cele două siluete se apropiau fără să se străduiască să se ascundă, Will reuşi să prindă câte ceva din conversaţia lor.

— Şi ce e cu prostia asta stop — start? întreba o voce. Ne târâm pe aici kilometru după kilometru şi apoi, pe nepusă masă, hotărăşti că trebuie să aşteptăm. Am pierdut zile întregi în felul ăsta. Am fi putut folosi tot acest timp încercând să facem ceva constructiv.

— Tată? rosti Will, destul de tare pentru a fi auzit de cei din jurul său. E tatăl meu?

— Nu se poate, zise Chester, clătinând din cap a neîncredere.

Will îşi dădea instinctiv seama că una dintre siluete era cea a doctorului Burrows, şi primul său impuls fu acela de a alerga către el, dar, dintr-un motiv necunoscut, se trezi că verifică dacă puşca îi este încărcată. Era posibil să fi reacţionat aşa şi fiindcă o văzuse pe Rebecca abandonându-şi rucsacurile şi furişându-se nevăzută, ca şi cum ar fi vrut să o zbughească spre centrul cavernei. Sau poate fiindcă îşi dăduse seama, tot din instinct, cui aparţinea silueta mai scundă de lângă tatăl său. Indiferent ce-ar fi fost, în mintea lui începu să sune un clopot de alarmă, iar dangătul acestuia devenea mai puternic cu fiecare secundă.

Cea mai înaltă dintre cele două siluete se opri, iar Will prinse scânteierea unor ochelari.

— Tată? strigă el. Chiar tu eşti?

Silueta tresări surprinsă.

— WILL! strigă dr. Burrows, pornind repede către el. IISUSE HRISTOASE, *WILL!*
— O, nu, şuieră Martha, rotindu-şi capul dintr-o parte în alta.
La ambele capete ale submarinului apăruse câte un bărbat. Siluetele lor înalte şi subţiri erau imposibil de confundat. Limitatori. Ieşind din umbre, luaseră poziţie de drepţi, precum soldaţii de la suprafaţă, cu suliţele pregătite.
— Avem probleme mari, murmură Will.
— Ne-am ars rău de tot, bombăni Chester, ducându-şi puşca la ochi.
Dr. Burrows ajunsese la aproape treizeci de metri de submarin, când silueta mai mică de lângă el îi strigă:
— Ai ajuns destul de departe!
Will se convinsese deja că cea de-a doua Rebecca era cea care-l însoţea pe tatăl său. Fata îl apucă de braţ pe dr. Burrows, făcându-l să se oprească brusc, şi apoi îi trase un şut chiar sub genunchi. Piciorul i se îndoi, iar bărbatul căzu fără să vrea în genunchi. Înainte să poată reacţiona în vreun fel, fata îşi trecu braţul peste capul său, apăsându-i apoi pe pielea gâtului lama unei seceri.
— Ce naiba faci? încetează cu prostia asta, Rebecca! strigă el. Opreşte-te chiar acum!
Will nu se mişcase nici măcar cu un pas, dar când o văzu pe cealaltă Rebecca furişându-se din nou către sora ei, acţionă imediat.
— Ei, nu te grăbi, zise el. Fata scânci când Will o prinse de păr şi o trase în faţa lui, lipindu-i ţeava puştii sub bărbie.
— Will! Nu! Lasă-mă în pace..., se rugă ea. Pe ea o vrei... nu pe mine!
— Da... să ştii că te şi cred! Mi-ai spus că ai venit de una singură aici, mârâi Will. Chester a avut dreptate — ne-ai minţit tot timpul.
Întreaga atitudine a fetei se schimbă într-o clipă.
— Dar trebuie să recunoşti că am fost foarte bună, nu-i aşa? V-am făcut să-mi mâncaţi din palmă ca nişte guguştiuci, spuse ea dispreţuitor. La şcoală, cel mai mult mi-au plăcut orele de teatru.
Faptul că geamăna încetase să se mai prefacă nu îl făcu însă pe Will să se simtă mai bine în situaţia oribilă în care se afla. Era limpede că gemenele erau convinse că au un avantaj şi că

totul va ieşi din nou după vrerea lor.
— Încă o Rebecca? se bâlbâi dr. Burrows, observând-o pe cealaltă fată Styx de lângă Will. Dar cum... ?
— Săracul dr. Cap-pătrat, îl maimuţări geamăna din spatele său. N-ai fost niciodată prea ager la minte.
— Dar cum?
Bărbatul încercă să se ridice, dar fata îi apăsă mai tare tăişul pe gât.
— Stai cuminte, spuse ea. Băi, ţap bătrân, te-am prostit încă de la început, din ziua în care l-am trimis pe Oscar Embers la muzeu ca să-ţi aducă globul luminos. Am vrut să te prindem în laţ fiindcă ştiam cum vei reacţiona. Eram convinşi că, mai devreme sau mai târziu, o vei scoate pe Sarah Jerome la suprafaţă.
— Sarah Jerome? se miră bărbatul, care nu ştia despre cine vorbeşte fata.
— Nu dădeam doi bani pe restul. Sunteţi cu toţii doar carne de tun, continuă fata, după care îşi îndreptă atenţia spre Will. Dar nu-i aşa că-i frumos? adăugă ea cu o voce plină de venin. S-a reunit toată trupa. Până şi tăticul şi-a regăsit băieţelul — sunt împreună din nou.
Gemenele începură să vorbească în limba Styx.
— Taci din gură! urlă Will, apăsând ţeava puştii de gâtul fetei. Sau o să te împuşc.
— Poftim? O să-mi tragi tu un glonţ în cap? Nu ştiu de ce, dar nu prea cred asta, zise ea cu o voce gâtuită, după care îi sfidă ameninţarea şi începu din nou să vorbească în limba ei.
— Nu glumesc, zise Will. Te împuşc!
— Ba n-ai s-o faci, răspunse geamăna din spatele doctorului Burrows. Eşti un pămpălău. N-ai curajul.
— Will! *Ce* faci? exclamă dr. Burrows. Nu poţi să...
— Nu te băga, tată, i-o tăie Will. N-ai nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă. Will i se adresă apoi fetei din spatele tatălui său. Şi *ţie* cum să-ţi spun? Nu puteţi fi amândouă *Rebecca.*
— Nu contează, răspunse tăios fata.
— Bine, ăăă... *Rebecca Doi,* se pare că suntem la egalitate. Ce vrei să facem?
— Pentru început, ai putea să ne înapoiezi fiolele. Iar noi o s-o luăm şi pe baba aia, anunţă Rebecca Doi.

— De ce tocmai pe ea? întrebă Will, mirându-se cum de ştia fata că fiolele cu virusul şi antidotul sunt tocmai la el.
— Fiindcă ea cunoaşte locurile pe-aici.
Will aruncă o privire spre Martha. Femeia ţinea o mână pe rămurelele de foc de anason îndesate la curea. Femeia se uită şi ea întrebător la Will. Băiatul clătină uşor din cap, iar ea îşi luă palma de pe plantele uscate şi îşi dădu ochii peste cap, indicându-i zona de deasupra lor. Will încuviinţă. Ştia exact ce încearcă să îi spună. Zgomotul pe care îl făceau avea să atragă cu siguranţă strălucirile. *Şi asta s-ar fi putut să nu fie chiar atât de rău.*
— Haide, o să facem schimb cu tine — o să ţi-l dăm pe tatăl tău în schimbul Marthei şi al fiolelor, continuă Rebecca Doi. Restul puteţi să plecaţi. Nu o vrem decât pe ea.
— Uiţi că şi eu o am pe sora ta, o contră Will. În condiţiile astea, nu mi se pare un schimb prea avantajos.
Cu colţul ochiului, Will văzu cum Martha îşi scoate foarte încet cuţitul din teacă. Îşi trecu lama de-a lungul antebraţului, făcând o tăietură adâncă. Îşi coborî apoi braţul, lăsând sângele să se scurgă pe pământ.
— Sora mea nu face parte din această ecuaţie. Poţi să faci cu ea orice doreşti, continuă Rebecca Doi, dând nerăbdătoare din cap. De ce nu ascuţi ce-ţi spun? îl schimbăm pe tatăl tău cu Martha şi fiolele. Apoi veţi putea pleca unde doriţi.
— Ha! Mă crezi probabil tare prost, şuieră Will.
— Prost, nu. Doar slab, îi răspunse fata. Le dădu apoi un semnal Limitatorilor, iar aceştia începură imediat să avanseze. Situaţia nu te avantajează, Will, aşa încât îţi sugerez să accepţi că va trebui să cădem de acord, urmă fata, scoţând un hohot de râs neplăcut, gutural.
Rebecca Unu începu şi ea deodată să bolborosească în limba Styx.
— Ţi-am spus să nu faci asta! urlă Will, smucind-o de păr. Deodată auzi însă un mârâit care venea de lângă el şi icni de mirare. Bartleby se afla la câţiva metri de el, ghemuit la pământ, ca şi cum ar fi fost gata de atac. Bartleby! strigă Will. Ce faci?
— Ceea ce i-am spus, zise Rebecca Unu.
Nările pisicii erau umflate şi avea ghearele scoase.
— Încearcă să mă apere pe mine, zise Will, deşi nu era prea

convins de spusele sale.
— Vrei să punem pariu? urmă Rebecca Unu. Îţi aduci aminte că ţi-am spus că l-am îngrijit în Colonie? Ei bine, cu această ocazie i-am făcut şi un dresaj mai *special.* Şi nu numai lui, rosti dispreţuitor fata.
Vorbi din nou în Styx, iar pisica se apropie şi mai mult de Will.
— Măi... trădătorule! urlă Will la pisică, găsindu-şi cu greu cuvintele.
Bartleby se comporta însă ca şi cum nu l-ar fi recunoscut, încordat ca un arc gata să plesnească, animalul se ghemui şi mai jos, scoţând sunete ameninţătoare. Ochii îi erau larg deschişi şi în ei se putea citi setea de sânge a animalului.
— Nu prea ai prieteni, nu-i aşa? zise Rebecca Unu. Ajunge un singur cuvânt din partea mea şi pisicuţa asta se înfige în gâtul tău.
— Dacă o face, poţi să consideri că ai murit deja, spuse Will ameninţător, aşezând corpul fetei între el şi pisică.
Din stânga lui Will se auzi un strigăt brusc, scos de Limitatorul care porni la atac.
— Un înger! exclamă dr. Burrows.
În faţa Limitatorului se prăbuşise un animal mare şi alb. Cu ambele mâini încleştate pe suliţă, soldatul înfipse vârful în strălucire până când aceasta încetă să se mai mişte.
Will trase din nou cu ochiul la Martha. Planul ei părea să funcţioneze — mirosul sângelui atrăgea strălucirile, aşa cum lumina unui bec adună moliile. Se mai auzi un strigăt, iar femeia se întoarse repede, trăgând o săgeată. Proiectilul şuieră şi se pierdu în întuneric, dar strălucirea dispăruse. Nu fusese un plan perfect — strălucirile erau o ameninţare şi pentru ei, nu numai pentru Styx.
Din bezna hăului se mai auziră câteva ţipete stridente, şi pe lângă ei ţâşniră lumini, precum nişte stele căzătoare.
— Începe, le şopti Martha.
— Ai nişte animăluţe interesante pe aici. Mi-ar plăcea şi mie unul, zise Rebecca Doi, care nu mai părea însă atât de sigură pe ea. Poate că ar trebui să facem schimbul mai repede, Will, şi apoi să ne ascundem pe undeva.
Dinspre celălalt Limitator se auziră zgomotele unei lupte, dar de data aceasta izbândi strălucirea. Priviră cu toţii cum creatura îl doboară pe soldat şi îşi îngroapă dinţii în capul Li-

mitatorului. Dispărură apoi imediat, soldatul şi arătarea.
Omul nu avusese timp nici măcar să strige. Singura dovadă a faptului că fusese acolo era lancea abandonată la pământ.
Se scurseră câteva secunde de tăcere uimită, după care se auzi vocea lui Chester.
— Asta mai egalizează puţin echipele, zise el.
— Tare nostim, grăsanule, mârâi Rebecca Doi printre dinţi. Când ajung din nou în suprasol, o să am grijă să le fac personal o vizită părinţilor tăi.
— Aăăă... eu... nu..., se bâlbâi Chester, devenind de-a dreptul livid.
— Nu avem timp de toate astea, îi preveni Martha, uitându-se în sus, cu teama întipărită pe chip. Fă-o, Will, fa schimbul, îi ceru ea.
— Eşti sigură? o întrebă el.
— Da, îi confirmă femeia. Au nevoie de mine în viaţă. O să mă descurc.
Will ştia că niciunul dintre ei nu avea vreo şansă de supravieţuire dacă rămâneau în locul acela bântuit de strălucirile însetate de sânge.
— În regulă, Rebecca Doi, strigă el. Lasă-l pe tata să vină spre mine, iar Martha se poate îndrepta spre tine.
— În niciun caz. Martha rămâne pe loc. O să merg eu la ea, lătră Rebecca Doi. Poţi să-l iei pe dr. Cap-pătrat de aici. Ai înţeles?
— Şi de unde ştiu că n-ai să deschizi focul asupra noastră? întrebă Will.
— Fiindcă noi nu avem două puşti şi o arbaletă, ca voi, cap sec, răspunse Rebecca Doi.
Asigurându-se că Limitatorul rămas era destul de departe şi nu-i putea ataca, Will aprobă din cap.
— Bine, anunţă Rebecca Doi. O să începem să ne mişcăm toţi deodată — încet şi fără surprize.
În pofida dorinţei sale, Will îşi domoli strânsoarea în care o prinsese pe Rebecca Unu, iar fata scutură din cap pentru a-şi aranjă părul şi apoi îl privi pe Will.
Băiatul o fixă şi el cu privirea.
— N-ar fi trebuit să-mi bat capul să-ţi salvez viaţa, mârâi el.
Ştiind că trebuia să o ia pe Elliott cu el, Chester se întoarse ca să apuce targa, când ceva îi ţâşni printre picioare. O canistră

neagră se rostogoli pe pământ către dr. Burrows şi Rebecca Doi, dar se opri chiar în mijlocul cavernei. Will îşi dădu imediat seama ce era: o încărcătură explozivă din cele folosite în Adâncuri de Drake şi de Elliott. Iar asta era a naibii de mare, de mărimea unei cutii cu vopsea.

— E o încărcătură de nouă kilograme, cu un fitil de douăzeci de secunde. Şi dacă tot m-am pornit, am armat şi toate celelalte încărcături, zise Elliott destul de calmă, aruncându-şi rucsacul pe pământ, lângă ea. Se ridicase pe targă şi părea să-şi fi venit în simţiri. Reuşise să se elibereze din legături şi, cum toată lumea fusese prea ocupată ca s-o observe, îşi luase rucsacul plin cu muniţie, aşezat în capătul tărgii.

Will şi Chester se uitau prostiţi la ea.

— Şaisprezece secunde... BANG! le spuse, desfăcându-şi braţele într-un gest elocvent.

— Nu! urlă Will, gândindu-se că febra îi afectase creierul mai grav decât se aşteptau ei. De ce-ai făcut una ca asta?

— Fiindcă oricum plănuiesc să vă ucidă pe toţi. I-am auzit spunând asta, răspunse Elliott.

Will schimbă repede o privire cu Chester şi dădu să deschidă gura ca să vorbească, dar celălalt băiat i-o luă înainte.

— Dar... de unde ştii ce spun?

— Le ştiu limba, fiindcă sunt pe jumătate Styx. Tatăl meu a fost Limitator, explică Elliott. Pentru a le demonstra, scoase câteva sunete nazale, complet de neînţeles pentru ei.

— Treisprezece... aproape douăsprezece secunde, traduse Rebecca Unu.

Elliott reuşise să atragă pe deplin atenţia gemenelor.

— Unsprezece secunde, îi anunţă Elliott căscând.

— Şi chiar ai amorsat explozivii? o întrebă Will, căruia nu îi venea încă să creadă ce se întâmpla.

Elliott încuviinţă.

— Zece secunde, continuă ea.

Deodată, toată lumea începu să se agite.

Chester o apucă pe Elliott, iar Martha îi luă în braţe pe amândoi, dar nu se îndreptă spre cavernă, ci către stânga submarinului, în direcţia pasajului pe care îl indicase şi mai înainte.

Deşi Will avea rucsacul în spate, ezită pentru un moment, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să le recupereze şi pe ce-

lelalte două, pe care le abandonase Rebecca Unu undeva în spatele său. Amintirea zilelor în care rătăcise prin tuburile de lavă ale Adâncurilor, lipsit de hrană şi de orice fel de echipament, îi stăruia încă în minte şi era hotărât să nu mai păţească aşa ceva. Nu avea însă destul timp, aşa că îşi coborî bărbia în piept şi sprintă din toate puterile către tatăl său. Îl văzu pe Bartleby cum se aruncă spre el.

— Zât de-aici! urlă Will, lovindu-l cu patul puştii.

Poate din cauza derutei pe care i-o provocau oamenii care alergau în toate părţile, Bartleby nu reuşi să atace la fel de hotărât ca de obicei. Puşca îl lovi zdravăn într-un umăr, iar animalul scânci şi se ghemui într-o minge, care zbură în depărtare.

Will continuă să alerge. Se îndrepta direct către Rebecca Doi, dar fata o zbughi în direcţia opusă, spre submarin. Rebecca Unu ajunsese deja la baza turnului de acces împreună cu Limitatorul ei, care se lupta din răsputeri cu o altă strălucire.

Dr. Burrows se ridicase şi el în picioare şi urla din toate puterile:

— Will, opreşte-o pe Rebecca aia! Ia-mi tabletele de la ea!

Hotărârea cu care strigase tatăl său îl făcu pe Will să se arunce direct către Rebecca Doi, doborând-o la pământ.

— În buzunarul din stânga al jachetei! Adu-mi tabletele de piatră! continuă să strige dr. Burrows, în vreme ce Will se aplecase deasupra fetei uluite.

Îşi băgă imediat mâna în buzunarul ei şi descoperi o boccea micuţă, învelită într-o batistă soioasă. Fata începea să-şi vină în fire şi încercă să îl lovească, aşa încât Will nu o mai percheziţionă. Pur şi simplu nu mai avea timp.

— PLEACĂ DE-AICI! urlă Will la tatăl său, care nu dădea niciun semn că are de gând să se tragă la adăpost, preferând în schimb să îi răspundă:

— Le-ai găsit? Ai apucat să le iei?

În fuga sa către dr. Burrows, Will prinse o viteză atât de mare încât, în clipa în care ajunse la tatăl său, se putea spune că zboară. Inerţia lui se dovedi de ajuns pentru a-i arunca pe amândoi nu în direcţia tunelului principal, ci spre un pasaj mai îngust, aflat într-o parte. Totul se întâmpla atât de repede, încât dr. Burrows nu apucă să protesteze când fiul lui îl prinse şi îl scoase din cavernă.

Will continuă să alerge. Numărătoarea inversă din mintea sa ajunse la zero şi apoi trecu dincolo, dar nu se întâmplă nimic. Tocmai începea să se întrebe dacă Elliott aprinsese cu adevărat fitilurile sau dacă nu cumva totul fusese o cacealma, când auzi o explozie imensă.
Piatra li se cutremură sub picioare, de parcă s-ar fi aflat în inima unui cutremur.
Băiatul şi tatăl său căzură pe burtă, bombardaţi de o grindină de bucăţi de ciupercă.
Deşi zguduiturile nu durară prea mult şi pământul se linişti imediat, urletul exploziei păru să continue o veşnicie, din cauza ecoului ce răsună în pereţii puţului de dincolo de submarin. Când zgomotul încetă într-un târziu, Will gemu şi începu să se agite. Îndepărtă câteva bucăţi de ciupercă, se răsuci şi apoi se ridică în picioare. Urechile îi ţiuiau şi trebui să înghită de câteva ori până când începu să se simtă mai bine.
— Tată! strigă el, dar vocea îi părea extrem de firavă şi de îndepărtată.
Se clătină pe picioare, clipind des ca să îşi cureţe ochii care îl usturau din cauza lichidului înţepător şi puturos al ciupercii. Îşi dădu jos rucsacul şi pipăi după lanternă până când o găsi şi apoi începu să îl caute pe tatăl său.
Nu se vedea nici urmă de el, iar Will începu să se îngrijoreze din ce în ce mai mult, până când văzu un bocanc ce ieşea de sub o grămadă de ciupercă. Dr. Burrows era îngropat aproape complet, dar Will îl eliberă cu repeziciune. Îşi dădu seama că tatăl său nu era rănit prea grav, în momentul în care acesta începu să scuipe o zeamă maronie, rostind în acelaşi timp un torent de blesteme. Îşi pierduse ochelarii, dar nu părea să fie deloc preocupat de lucrul acesta.
— Unde-mi sunt tabletele? Dă-mi mai repede tabletele! ceru el, clipind miop către fiul său.
— La astea te referi? îi întrebă Will, dorind deodată să ştie de ce era atât de important pachetul acela, pe care îl scoase din buzunar şi îl oferi tatălui său.
Dr. Burrows îl desfăcu şi, una câte una, pipăi toate piesele plate de piatră.
— Slavă Domnului că sunt în regulă! Niciuna nu pare spartă şi cred că sunt toate aici. Will, bravo! Te-ai descurcat excelent!
— Da, nicio problemă, tată, zise Will, curios încă să afle de ce

era mai preocupat tatăl său de nişte tăbliţe de piatră decât de orice altceva, chiar şi decât de el.
— Acum, unde mi-or fi ochelarii? continuă dr. Burrows, pornind în acelaşi timp să-i caute, târându-se în patru labe.
— Dar, tată, nu-mi vine să cred! izbucni Will când îşi dădu pe deplin seama că, deşi şansele păruseră împotriva lor, reuşise să îşi întâlnească tatăl. Suntem din nou împreună! E atât de minunat să te văd din nou...
— Da, dar eu nu *văd* nimic! izbucni dr. Burrows pe un ton arţăgos, căutându-şi încă ochelarii.
Will mai rămase lângă tatăl său pentru un moment, sfâşiat între dorinţa de a sta cu el şi cea de a afla dacă prietenul său Chester şi ceilalţi scăpaseră cu bine de explozie.
— Tată, mă-ntorc într-un minut. O să te ajut eu să-i găseşti, îi spuse el şi, fără să aştepte vreun răspuns, se întoarse şi porni în josul tunelului.
Deşi nu era prea departe de intrare, bucăţile de ciupercă îl întârziară destul de mult. Din cauza lichidului uleios care se scursese pe podeaua tunelului, bucăţile mai mari de ciupercă alunecau de sub el atunci când încerca să le escaladeze. La un moment dat, tunelul era complet astupat şi trebui să îndepărteze rămăşiţele înainte de a putea trece. În timp ce ridica bucăţi imense de ciupercă, îşi dădu seama că barajul acela le salvase probabil vieţile, nu numai fiindcă absorbise explozia, ci şi fiindcă le amortizase căderea.
Când ajunse într-un târziu la gura tunelului, îl întâmpină un calm de-a dreptul straniu. Era cât pe ce să păşească, dar se întâmplă să privească în jos. Icni, oprindu-se exact la timp. În faţa sa nu mai era nimic altceva decât un hău imens. Toată podeaua cavernei dispăruse cu desăvârşire. Deşi nu putea vedea fundul gropii, pereţii cavernei erau încă luminaţi de focurile care mai ardeau pe ici, pe colo, precum lumânările din nişele unui subsol de biserică.
Dr. Burrows apăru şi el lângă fiul său, căci îşi găsise ochelarii. Pentru o vreme, se uitară pur şi simplu în cavernă, privind cum din tavan se desprind pietre şi bucăţi de ciupercă şi se prăbuşesc în beznă. Auziră apoi un sunet slab, de metal frecat pe piatră.
— Submarinul, şopti Will, văzându-l cum se clatină şi apoi rămâne iar nemişcat.

— Submarinul? repetă tatăl său, ca şi cum nu îşi dăduse seama până atunci ce vede.
Priveliştea era de-a dreptul spectaculoasă; nava era cuprinsă de flăcări, iar învelişul de ciupercă fusese spulberat, scoţând la iveală liniile de neconfundat ale vasului. Ceva părea însă să i se întâmple.
Se auzi o pârâitură incredibil de puternică, care îi făcu pe Will şi pe tatăl său să tresară. Urmară alte zgomote. Submarinul se clătină şi căzu puţin, iar apoi, chiar sub ochii lor, păru să se dea foarte încet peste cap.
— Se duce! O să cadă! strigă Will.
Explozia distrusese fie ciuperca, fie chiar piatra pe care se sprijinise chila navei — fie pe amândouă —, iar acum nu mai exista nimic care să împiedice vasul să îşi continue drumul în jos.
Scoţând un geamăt final, vasul se rostogoli, dispărând din vedere şi lăsând în urmă doar hăul întunecat. O vreme, Will şi tatăl său auziră zgomote îndepărtate, produse de loviturile submarinului de pereţii puţului.
— Mă întreb dacă gemenele Rebecca erau înăuntru, spuse Will încetişor. Şi-au făcut-o cu mâna lor.
Dr. Burrows se uită fix la fiul său.
— Va trebui să îmi dai nişte explicaţii, băiatul meu, declară el solemn.
— Hă?— Sper că îţi dai seama ce ai făcut, continuă dr. Burrows pe un ton foarte serios, fluturându-şi mâna în direcţia craterului.
Clătină din cap, iar părul său tăiat în şuviţe inegale, îmbibat în ulei de ciupercă, se ridica sub formă de ţepi, de parcă ar fi fost un punkist trecut de prima tinereţe. Arăta ridicol.
— Ce-ai spus? pufni Will. Nu-mi dau seama cum, dar am reuşit să scăpăm *cu viaţă* din toată tărăşenia... iar tu te comporţi ca un tâmpit de profesor de la şcoală. Cred că glumeşti!
— Ba nu glumesc deloc, i-o tăie dr. Burrows. O să ai necazuri mari pentru rolul pe care l-ai jucat în toate astea.
Will era la capătul răbdării — începu să pufnească, apoi izbucni într-un hohot de râs.
— Necazuri mari, repetă el, nevenindu-i să creadă.
După ce se linişti puţin, mai privi o dată spre tatăl său, ca să se

asigure că acesta vorbea serios.
— Da, da, confirmă dr. Burrows.
Spre marea sa uimire, fiul său se puse să râdă şi mai abitir.
— O să am necazuri mari!
Incapabil să se oprească din râs şi simţind că îi tremură genunchii, Will căută un loc unde să se aşeze, înainte să se prăbuşească. Ochii îi erau însă inundaţi de lacrimi şi nu reuşea să vadă prea bine. Alese o bucată uleioasă de ciupercă şi se aşeză pe ea, dar alunecă imediat pe pământ. Însă asta nu îl opri: continuă să râdă, rostogolindu-se pe pământ şi ţinându-se cu mâinile de burtă.
Râsul lui Will se potoli destul de repede, iar băiatul se cufundă într-o tăcere posacă. Întrebându-se ce găsise atât de distractiv la spusele tatălui său, îşi ignoră părintele şi încercă de câteva ori să coboare din tunel. Din cauza exploziei, bucăţile de ciupercă se desprindeau pur şi simplu atunci când încerca să le apuce. Chiar şi după ce reuşea să le îndepărteze, stratul de piatră de dedesubt era alunecos şi extrem de periculos.

Capitolul nouăsprezece

— N-are niciun sens, murmură el, privind încă o dată spre locul în care stătuse submarinul.
Îşi ţinu respiraţia, văzând în depărtare silueta unei străluciri şi se gândi din nou cât de mult seamănă cu o stea căzătoare. Pune-ţi o dorinţă, îşi zise el încetişor. Totul părea să fie însă împotriva lui.
Se aplecă pe cât putu de mult în noul crater, ţinându-şi lanterna în mâna întinsă. Dacă ar fi văzut un bolovan sau poate o margine pe care să poată sări, ar fi putut să se folosească de avantajul gravitaţiei reduse şi să încerce s-o facă.
Groapa părea însă atât de adâncă, încât ar fi fost acelaşi lucru dacă ar fi sărit în hău.
— Şi acum ce facem? se întrebă el.
Trebuia să ajungă la Martha şi la ceilalţi. Spera ca ei să fi reuşit să ajungă pe partea cealaltă, în pasajul pe care îl indicase

femeia. Asta dacă nu cumva le blocase drumul vreo strălucire.
— Planul B. Am nevoie de planul B, gândi el cu voce tare, întinzându-se ca să privească peretele cavernei din stânga sa.
Dacă ar fi putut să ajungă în vreun fel la tunelul principal prin care intraseră în cavernă, ar fi reuşit probabil să găsească drumul înapoi spre Cavernele Lupilor. Planul acesta părea însă să fie imposibil de dus la capăt — pe lângă faptul că nu avea cum să se caţere pe pereţi, nici măcar nu mai vedea unde se aflase intrarea în tunel. Explozia o ascunsese cu totul. În străfundurile minţii sale, stăruia şi îngrijorarea că ar putea avea din nou o criză. Stând pe o cornişă deasupra unui hău imens nu era locul cel mai indicat în care să se afle în momentul acela.
Îl străbătu un fior.
— Presupun că vom aplica planul C, îşi şopti el. Nu se putea gândi la nimic altceva decât să încerce să comunice cu Martha şi cu Chester. Începu să îi strige, oprindu-se din când în când şi aşteptând un răspuns.
Dr. Burrows nu se oferi să ajute în niciun fel, ci se mulţumi să rămână lângă gura tunelului şi să îşi privească fiul. Într-adevăr, dr. Burrows nu mai voia să îi vorbească deloc.
Pentru că Will nu primea niciun răspuns de la prietenii săi, iar vocea îi devenea din ce în ce mai răguşită, renunţă să îi mai cheme. Lăsându-l în urmă pe tatăl său, se întoarse şi se afundă în tunel, căţărându-se pe bucăţile de ciupercă până ajunse în locul în care îşi lăsase rucsacul. Îl ridică pe umăr şi se afundă şi mai adânc în tunel, în căutarea unei porţiuni libere a podelei. Când o găsi, începu să îşi desfacă rucsacul, dar se opri deodată.
— Virusul! izbucni el. Pentru că totul se petrecuse atât de repede, uitase cu desăvârşire că fiolele au fost la el în tot timpul în care se certase cu gemenele Rebecca şi apoi când explozia îi aruncase la pământ. O, Dumnezeule, te rog, fa în aşa fel încât să nu se fi spart! zise el încetişor, scoţând cu grijă pachetul din săculeţul de piele.
Oftă uşurat când văzu că fiolele erau intacte. Le aşeză cu grijă înapoi şi apoi continuă să îşi scoată lucrurile din rucsac, făcând un inventar a ceea ce avea cu el. Era ceva hrană, dar nici pe departe îndestulătoare pentru ca doi oameni să reziste mai mult de câteva zile. Într-unul din buzunarele laterale dădu peste batonul de Caramac pe care îl luase de la Cal. Deşi Will îl

ascunsese de Chester, avusese de gând să îl împartă cu el atunci când ar fi avut ceva de sărbătorit.
— Astăzi nu e cazul, spuse el neconsolat, punând batonul lângă celelalte alimente.
Avea o ploscă plină cu apă la cingătoare. La temperaturile pe care trebuiau să le suporte, nu le va ajunge prea multă vreme, dar asta nu îl îngrijora prea tare, fiindcă Martha găsea surse de apă proaspătă mai peste tot. Când îşi luă mâna de pe centură, simţi cuţitul de abordaj legat lângă ploscă. Îl scoase de la cingătoare şi apoi se aşeză, lovindu-şi uşor podul palmei cu latul tăişului, cântărind situaţia în care se aflau.
Nu părea prea promiţătoare.
Din această cauză, sau poate fiindcă valul de adrenalină începea să se domolească, băiatul se simţi copleşit de disperare şi inutilitate. Chiar dacă ar fi reuşit să ajungă din nou în tunelul principal, nu era prea încrezător că va putea să găsească drumul înapoi spre Cavernele Lupilor. Ştia că Martha s-ar fi aşteptat ca el să se îndrepte în direcţia aceea. Gândurile îi zburară apoi la colibă. Clătină din cap. Nu, nu va fi în stare să îşi amintească ruta, şi oricum mâncarea o să se termine cu mult înainte să ajungă acolo.
Gândurile îi zburară la Chester. Ar fi trebuit să îşi asculte prietenul şi să nu se lase dominat de Rebecca Unu. Îi venea să se ia la palme fiindcă îi permisese fetei să îl manipuleze. Poate că Rebecca Doi avea dreptate când îi spusese că era slab — poate că gemenele îl vor învinge mereu.
Will nu se opri însă aici cu reproşurile pe care şi le făcea; ar fi trebuit să nu se îndoiască nici de Martha. Da, ascunsese de ei nişte informaţii care fuseseră vitale pentru salvarea lui Elliott, dar asta doar din cauza unei dorinţe nechibzuite de a îi apăra pe el şi pe Chester. Cât despre Bartleby... până şi cel mai credincios tovarăş al său i se întorsese împotrivă.
Aflase şi despre Elliott. Era pe jumătate Styx! Ar fi trebuit să îşi dea seama — fata avea toate abilităţile şi se mişca la fel ca un Limitator. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai evident. Nu le spusese niciodată de ce părăsise Colonia şi, deşi o pomenise pe mama ei, despre tatăl ei nu suflase niciodată vreo vorbă. Şi semăna atât de mult cu Styx! Era înaltă şi extrem de slabă. *Bineînţeles că îi curgea sânge Styx prin vene.*

Simţea însă că toate revelaţiile şi decepţiile acelea nu îl afectează pe cât de mult ar fi trebuit. Probabil că nu îl mai putea impresiona nimic după tot ceea ce îndurase până atunci.
Totuşi, cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că exista ceva care *îl zdruncinase* până în străfundul inimii, făcându-l să dorească să abandoneze totul. Venise în sfârşit ziua la care visase atâta vreme şi pe care încetase la un moment dat să o mai aştepte.
Îşi regăsise tatăl... Iar momentul nu ar fi putut fi mai lipsit de strălucire.
Tatăl său nu era decât un adult tembel, care bombănea întruna, fără să îşi dea seama de ce se întâmplă în jurul său, precum toţi ceilalţi.
— Şi atunci ce sens mai are? murmură Will, străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi şi lăsându-se cuprins de disperare.
Dr. Burrows îşi drese vocea ca să îl anunţe pe Will că se afla lângă el.
— Uite ce am, zise el, întinzându-i un pachet mic învelit într-o hârtie pătată de grăsime. E carne. Am reuşit să o fur când nu au fost atenţi — o păstram pentru o urgenţă. O adăugă ceremonios la grămada cu mâncare, dar Will rămase tăcut. În tăcerea care se lăsă, dr. Burrows plescăia întruna.
— Ala chiar a fost un submarin? întrebă el într-un târziu.
— Şi încă unul modern, răspunse Will fără să se uite în sus. Era rusesc şi avea propulsie nucleară, dar echipajul a dispărut fără urmă.
Dr. Burrows fluieră încetişor.
— Dar oare cum...?
— Probabil că a fost tras în jos prin unul dintre puţuri... poate că o placă tectonică s-a deplasat undeva pe fundul oceanului. Cine ştie?
— Puţuri?
— Da, sunt şapte... şi se numesc cele Şapte Surori. Noi am căzut prin cel căruia i se spune Porul, îl informă Will cu voce plată. Martha ne-a arătat un altul căruia îi spunea Pufăitoarea Mary.
— Pufăitoarea Mary, repetă dr. Burrows, dând din cap. Dar creaturile acelea zburătoare...?
— Strălucirile. Sunt insecte sau arahnide sau ceva de genul ăsta, zise Will, ţinându-şi capul în piept şi împungând o piatră

cu vârful cuţitului său de abordaj.

— Ştii, începu ezitant dr. Burrows, după care trase adânc aer în piept. Ştii, când a apărut acolo, ca din senin, m-am gândit pentru o clipă că ar putea fi un *înger,* mărturisi el, râzând apoi jenat. Pur şi simplu asta mi-a venit în minte... şi mai pretind că am o educaţie ştiinţifică!

— Un înger? mormăi Will.

— Da, cred că din cauză că era alb şi avea aripi, dar mai ales pentru că lumina de deasupra capului său arăta exact ca o aureolă.

Will încuviinţă şi scoase lama cuţitului din bucata de ciupercă, provocând un sunet de absorbţie.

— Martha susţine că au existat la suprafaţă cu mult înaintea oamenilor.

— Ce interesant! zise dr. Burrows, găsindu-şi un bolovan mai mic pe care să se aşeze. Imaginează-ţi... imaginează-ţi ce-ar fi ca tot ceea ce asociem cu arhetipul unui înger să îşi aibă originea în înfăţişarea acestor insecte preistorice. Se poate ca amintirea îndepărtată a acestor creaturi să fi fost asimilată în imaginarul religios, înrădăcinându-se adânc în cultura noastră. Chicoti. Deci Gavril şi Petru, cei care păzesc Poarta Raiului, ar fi putut fi inspiraţi de insectele astea carnivore.

— Sau arahnide, zise Will.

— Sau arahnide, îl aprobă dr. Burrows, care tăcu apoi câteva secunde.

— Uite ce e, Will, sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştiu. Vreau să spun că pentru mine a fost o lovitură neaşteptată să aflu că sora ta e Styx. Şi de asemenea să constat că tu eşti colonist. Habar n-am avut. Şi nici că Rebecca avea o soră geamănă identică — Doamne Dumnezeule! Şi poate că nici nu gândesc prea limpede fiindcă te afli aici... fiindcă m-ai urmat în subteran, deşi ar fi trebuit să fii acasă cu mama ta.

— Atâta doar că nu e mama mea, murmură Will, dar dr. Burrows ori nu auzi, ori nu dori să comenteze în vreun fel spusele băiatului.

— Dar cum ai ajuns până aici împreună cu Chester...? N-am nici cea mai vagă idee cum aţi reuşit. Nu mi-am dorit niciodată să fii supus unui asemenea pericol. Probabil că aţi avut o mulţime de greutăţi, exact ca mine. Am greşit când ţi-am zis toate alea. M-am grăbit — te-am judecat prea repede, fără să

cunosc toate faptele.
Will îşi ridică privirea spre tatăl său şi apoi dădu o singură dată din cap. Ştia că tatăl său nu avea să rostească vreodată ceva mai apropiat de o scuză, asta dacă nu cumva se schimbase în mod dramatic în ultimele şase luni. În orice caz, Will nu avea de gând să i-o ia în nume de rău şi să rămână supărat, mai ales că avea de făcut lucruri cu mult mai importante. Primul dintre ele era să încerce să rămână în viaţă.
— Lucrurile nu stau prea bine, tată, zise el. Nu prea avem mâncare şi apă, iar eu n-am nici cea mai vagă idee dacă tunelul ăsta duce undeva şi, dacă da, în ce parte ar trebui s-o apucăm.
— Mi-e teamă că nici eu nu pot fi de prea mare ajutor în privinţa asta, mărturisi dr. Burrows. Am fost adus aici de-a lungul unor tunele de Reb... de fata Styx căreia tu îi spuneai Rebecca Doi şi de soldatul care o însoţea. N-aş putea găsi niciodată drumul înapoi spre Por.
— Înseamnă că avem probleme, concluzionă Will.
— Exact, îl aprobă dr. Burrows, fără să pară la fel de descurajat. Hai să scăpăm deci de ele. Ridică-te, Will, fiindcă n-are sens să mai pierdem vremea pe-aici. Veni către băiat şi îl strânse uşor de umăr. Familia Burrows nu fusese niciodată prea exuberantă sau tactilă când venea vorba să-şi exprime sentimentele, aşa încât gestul acela reuşi să îl mobilizeze pe Will.
— Desigur, tată, zise el, simţindu-se deodată plin de optimism.
Aşa îşi imagina că se vor petrece lucrurile odată ce îşi va găsi tatăl — se vor confrunta împreună cu situaţii imposibile şi se vor lupta să le depăşească. Începu imediat să îşi împacheteze lucrurile în rucsac şi apoi porniră de-a lungul tunelului.
Descoperiră curând că tunelul era mai degrabă un pasaj înclinat, având patruzeci de metri în porţiunile sale cele mai largi. Ajunseră într-un tunel mic, care se deschidea în stânga lor. Will insistă să îl exploreze, sperând că acesta s-ar putea intersecta cu pasajul în care se adăpostiseră Martha şi ceilalţi prieteni ai săi. Nu parcurseră însă mai mult de douăzeci de metri când Will observă mişcări. Siluete întunecate se târau pe pereţi şi pe tavan, în timp ce fuioare din ceea ce ar fi putut fi pânze rupte de păianjen fluturau uşor, legănate de curent.

— Păianjeni-maimuţă, îl preveni Will pe tatăl său în şoaptă. Erau mai mici şi evident mai tineri decât cei cu care se înfruntase deja, dar Will nu avea de gând să rişte în niciun fel. Scoase din buzunar câteva rămurele de foc de anason şi bricheta pe care o ţinea întotdeauna pregătită. Nu se grăbi însă să le aprindă, iar creaturile nu părură să îi urmărească când Will şi tatăl său ieşiră din tunel.
— Presupun că ăia erau pui de păianjeni — probabil că de asta nu ne-au atacat, zise Will.
Când se întoarseră prin pasajul înclinat, îi spuse tatălui său că văzuse nişte păianjeni mult mai mici care trăiau pe corpurile strălucirilor, când insecta albă îi atacase pe el şi pe Martha în turn.
— Păianjenii ăştia mai mici sunt fie o subspecie a celor mai mari, paraziţi ai strălucirilor, fie doar pui. Sau poate că păianjenii se metamorfozează în final în creaturile alea zburătoare, specula dr. Burrows, aşa cum omizile devin fluturi.
— Da, zise Will, pricepând ce spunea tatăl său. Şi poate că tunelele astea înguste sunt tocmai creşele păianjenilor. Privi neliniştit în jur. Poate că suntem chiar în cuibul lor.
— Foarte corect, confirmă dr. Burrows. Acesta ar putea fi foarte bine locul în care se nasc toate arahnidele — tunelele în care vin ca să se reproducă —, după care se răspândesc în tot restul sistemului de tunele în căutare de hrană.
Douăzeci de minute de mers susţinut îi aduseră din nou în faţa unui pasaj lateral, mai mic, dar descoperiră că şi acesta era plin cu pui de păianjen.
— Cum o să ne mai întâlnim cu ceilalţi? întrebă Will.
— Nu ştiu. Presupun că va trebui pur şi simplu să mergem pe drumul ăsta, zise dr. Burrows, încercând să pară optimist în legătură cu situaţia în care se aflau.
— Dar unul dintre pasajele astea ne-ar putea duce la Martha şi la Chester, răspunse Will, întrebându-se cât de periculoşi erau puii de păianjeni-maimuţă.
Până la urmă hotărâră că nu merita să rişte să se înfrunte cu un păianjen mai mare sau chiar cu o strălucire, aşa încât continuară să urce din ce în ce mai sus.
Îşi povestiră unul altuia aventurile prin care trecuseră. Will începu să îi spună tatălui său cum găsise, împreună cu Chester, tunelul din pivniţă şi cum, săpându-l din nou, intraseră

până la urmă în Colonie şi fuseseră arestaţi. Vorbi apoi despre întâlnirea cu tatăl şi cu fratele lui biologic, dar şi despre momentul în care aflase că şi el se născuse în Colonie.

— Mi-a spus Rebecca lucrul ăsta, zise dr. Burrows.

Din când în când, lui Will îi venea tare greu să mai spună ceva şi se cufunda în tăcere, până când simţea că e în stare să îşi reia povestirea. Vorbi şi despre Styx şi despre brutalitatea lor.

— Eu n-am cunoscut această latură a lor, zise dr. Burrows extrem de categoric. Pe mine nu m-au tratat rău. M-au lăsat să merg oriunde am vrut. De fapt, am trăit cele mai rele experienţe cât timp m-am aflat în mâinile coloniştilor, mai ales în mahalale, unde am şi încasat o mamă de bătaie de la nemernicii care locuiesc acolo. Dacă soldaţii Styx sunt mai duri uneori, o fac probabil pentru binele Coloniei, care colcăie de tot felul de neisprăviţi.

— Mai duri? Haide, tată! zise Will, ridicând exasperat glasul. Styx sunt răi... sunt criminali şi torţionari! Doar ai văzut şi tu ce le făceau coproliţilor şi renegaţilor din Adâncuri. Îi executau fără nicio milă.

— Nu, eu n-am văzut aşa ceva. De unde ştii că erau soldaţi Styx, şi nu vreo bandă de renegaţi? Din câte am auzit, sunt tot nişte neisprăviţi fără de lege.

Will se mulţumi să clatine din cap.

— Trebuie să respecţi toate culturile şi să nu încerci să le judeci după propriile criterii, zise dr. Burrows. Nu uita că pentru ei eşti un străin — tu ai intrat neinvitat în lumea lor. Dacă te-au tratat rău, înseamnă că ai făcut ceva ce trebuie să-i fi ofensat.

Concluziile doctorului Burrows îl lăsară pe Will fără cuvinte o bucată de vreme. Reuşi doar să scoată o serie de pufnituri, ca şi cum ar fi încercat să scuipe nişte pene care îi intraseră în gură.

— SĂ-I FI OFENSAT? reuşi el să articuleze într-un cârâit furios. SĂ-I FI OFENSAT? repetă băiatul, trăgând apoi aer în piept pentru a se calma. Eşti de-a dreptul tont, tată. N-ai ascultat nimic din ceea ce ţi-am povestit?

— Ia-o uşurel, Will, îi ceru dr. Burrows. Te comporţi exact ca atunci când te contraziceai cu sora ta şi izbucneai apoi în crizele tale de furie.

— Nu era sora mea, îl contră Will furios.

Dr. Burrows insistă.

— Vă certaţi mereu. Nimic nu se schimbă, nu-i aşa?
Will îşi dădu seama că era inutil să încerce să-l convingă pe tatăl său şi hotărî că singura şansă era să îi spună şi restul poveştii. Îi relată toate întâmplările din Adâncuri, iar tatăl său îl ascultă cu atenţie.
— Un virus letal, împuşcături şi o mamă pe care nu ai cunoscut-o. Toate astea sunt o poveste straşnică, zise dr. Burrows, presupunând că fiul său îşi încheiase istorisirea.
Will mai avea însă ceva de spus.
— Tată, mă tot gândesc la ceva încă de când ai plecat.
— La ce anume? îl întrebă dr. Burrows.
— În seara aceea, când eram în Highfield, când ai ieşit grăbit din sufragerie — de ce te-ai certat cu mama?
— Am încercat să îi spun ce intenţionez să fac, dar n-a vrut să mă asculte... era lipită de ecranul televizorului. Mama ta nu e o persoană cu care te poţi înţelege uşor şi trebuie să recunosc că răbdarea mea se cam terminase.
— Şi ce s-a întâmplat? I-ai spus unde ai de gând să pleci? întrebă Will.
— Da, i-am spus. Aşa cum am putut. Singurul fel în care aş fi reuşit să-i atrag atenţia era să îi închid televizorul ca să mă asculte. Ea însă s-a dezlănţuit împotriva mea.
— I-ai stins televizorul? zise Will, fluierând apoi încetişor.
Asta era singurul lucru pe care nu trebuia să i-l faci doamnei Burrows. Era ca şi cum ai fi încălcat prima poruncă a casei Burrows: *Să nu-mi întrerupi vizionarea.*
— Am vrut doar să-i explic mamei tale ce aveam de gând să fac, zise dr. Burrows cu glas stins, ca şi cum ar fi încercat să îşi justifice gestul.
— Tată, dar mai e ceva. Tu tot spui că e mama mea. Dar ea nu e mama mea biologică, aşa cum nici tu nu eşti tatăl meu adevărat, nu? De ce nu mi-aţi spus că m-aţi adoptat?
Dr. Burrows făcu următorii câţiva paşi în tăcere. Mergând umăr lângă umăr, Will simţi tensiunea dintre ei şi se întrebă dacă tatăl său avea să îi răspundă. Dr. Burrows o făcu într-un târziu.
— Când eram tânăr, părinţii mei aveau un prieten care venea adeseori în vizită la noi, începu dr. Burrows. Se numea Jeff Stokes, dar pentru mine era unchiul Stokes. Era căsătorit cu o femeie care deţinea o crescătorie de cai la periferia Londrei şi avea şi doi copii, pe care nu îi aducea însă niciodată cu el,

continuă zâmbind dr. Burrows. Era un personaj fascinant, şi atât mama, cât şi tata adorau să se afle în compania lui. Întotdeauna casa era cuprinsă de entuziasm când venea el în vizită, întotdeauna în ultimul model de automobil sport sau coborând de pe o motocicletă imensă. Pentru mine, ocaziile astea erau şi mai speciale, fiind precum ziua de naştere sau Crăciunul, fiindcă nu venea niciodată cu mâna goală — îmi aducea mereu cele mai grozave cadouri. O trusă de magician sau nişte maşinuţe... mi-a făcut cadou chiar şi primul microscop, aşezat într-o cutie mică, de lemn, cu lamele cu aripi de fluture şi cristale. Nu-ţi pot spune cât de mult însemnau cadourile astea pentru mine, mai ales că părinţii mei nu prea aveau bani pentru asemenea lucruri.

— Fain, zise Will oarecum distrat, fiindcă nu înţelegea unde vrea să ajungă tatăl său.

— Trebuie să fi avut vreo nouă ani când mi-a adus doi şoareci albi, într-o cuşcă. Părinţii mei nu-mi dăduseră voie până atunci să am vreun animal de companie, aşa încât eram în al nouălea cer. Am stat până târziu în seara aceea, doar privind şoarecii, până când tatăl meu m-a trimis la culcare. Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă reped spre locul în care lăsasem cuşca. Dar nu mai era acolo. Nu puteam să înţeleg. Am răscolit toată casa, dar rămânea de negăsit. Atunci a coborât şi tata din dormitor, pentru că mă auzise plângând în hohote. Mi-a spus că visasem, fiindcă nu primisem niciodată doi şoareci albi, într-o cuşcă. Mi-a spus că mi-am imaginat întreaga poveste, iar mama s-a grăbit să îi întărească vorbele.

— Înseamnă că te-au minţit, interveni Will.

— Da, m-au minţit. Mamei mele îi era frică de şoareci, aşa că animalele mele au trebuit să dispară. Să ştii însă că i-am crezut şi abia după mulţi ani am pus lucrurile cap la cap şi mi-am dat seama de ceea ce făcuseră. Cu toate acestea, nu sunt supărat pe ei. A fost drăguţ din partea lor să mă lase să cred că totul fusese un vis decât să mă facă să renunţ la iubiţii mei şoareci. Dr. Burrows îşi drese vocea. Will, eu şi mama ta aveam de gând să-ţi spunem. Dar voiam să fii destul de mare ca să accepţi lucrul ăsta, să înţelegi ce înseamnă. Îmi dau cuvântul de onoare, zise el, privindu-şi fiul în ochi. Şi acum, că ştii adevărul, crezi că are vreo importanţă?

Will nu răspunse imediat.
— Da, cred că are, zise el într-un târziu. În adâncul sufletului am simţit întotdeauna că nu mă potrivesc cu tine şi cu mama şi, *în mod sigur,* nu cu Rebecca... Şi mă refer la amândouă. Am încercat să mă integrez... m-am străduit să mă conving că aparţin familiei... cred că m-am *forţat* să cred că suntem o familie... dar asta nu e adevărat, nu? Chiar dacă nu s-ar fi întâmplat toate astea, dacă nu mi-aş fi întâlnit familia din Colonie şi n-aş fi dat de Styx, trăiam oricum într-o minciună, nu-i aşa? Chiar dacă era propria mea minciună. Will respiră adânc, încercând să îşi alunge tremurul din glas. Iar asta n-a fost bine, nu-i aşa?
— Nu, n-a fost, Will. Ar fi trebuit să-ţi spunem mai demult, îl aprobă dr. Burrows, după care schimbă total subiectul. Se pare că urcăm de o bună bucată de vreme.
* * *
— Ei bine, explozia l-a înfundat complet, zise Martha, întorcându-se în locul în care îi lăsase pe Chester şi pe Elliott. Se uită la fata care stătea turceşte pe targă, mestecând o bucată de carne uscată, de păianjen-maimuţă, şi sorbind din când în când dintr-o ploscă.
— Îmi pare rău, zise Elliott, ridicându-şi sprâncenele a scuză. N-am văzut nicio altă soluţie.
— Nu, ai procedat foarte bine, o asigură Martha. Dacă e să fac presupuneri despre cine ne-ar fi prins mai întâi — strălucirile sau Limitatorul —, eu aş fi pus pariu că soldatul ne-ar fi venit de hac. N-avea de gând să ne lase să scăpăm cu viaţă.
— Şi-a mai fost şi nenorocita aia de Rebecca pe care am cărat-o cu noi, mârâi Chester, după care scoase un sunet care îi trăda dezgustul. Ştiam că nu spune decât minciuni, dar Will n-a vrut să mă asculte. Toţi Styx ăştia sunt nişte mincinoşi împuţiţi, fără excepţie.
Martha îşi drese glasul, iar Chester se întoarse încet spre Elliott, aducându-şi aminte ce le dezvăluise fata în cavernă. Se foi pe loc, trădându-şi stinghereala.
— Aăă... fără supărare, murmură el către fată.
Elliott se oprise din mestecat şi îl privea fix pe băiat.
— Gunoi de suprasol, mârâi ea printre buzele strânse.
Ochii lui Chester se măriră de uimire, dar fata izbucni în râs.

— Glumeam, Chester! Se poate ca tatăl meu să fi fost unul dintre ei, dar eu una îi urăsc la fel de mult ca şi voi.
Chester înghiţi în sec încercând să zâmbească, dar părea în continuare destul de zdruncinat.
— Mama a muncit în Garnizoană, la cartierul general Styx. Acolo l-a întâlnit, explică Elliott. Când a descoperit că e însărcinată, s-a mutat cât de departe a putut, undeva în caverna de vest. Situaţia era mai mult decât dificilă — dacă i-ar fi descoperit cineva secretul, ar fi fost exilată, iar el ar fi fost executat. În aceste condiţii, tatăl meu n-a prea avut legătură cu mine în timpul copilăriei, dar venea să ne viziteze de câte ori putea. La un moment dat, când aveam vreo nouă ani, vizitele s-au oprit. Am auzit că fusese dat dispărut într-o acţiune din suprasol.
— Dar nu te simţi cumva ciudat? îndrăzni Chester. Vreau să spun... vorbeşti Styx, eşti pe jumătate Styx, dar cu toate astea te lupţi cu ei şi chiar îi omori.
— Nu. Uite ce e, eu sunt colonist până în măduva oaselor, ca mama. Ea m-a crescut de una singură, iar eu am văzut cum s-au purtat Styx cu ai mei. Îi urăsc la fel de mult ca oricine, răspunse fata.
— Dar de ce-ai părăsit Colonia? întrebă Martha.
— Nu se ştie cum, cineva a aflat cine era tatăl meu şi a încercat să o şantajeze pe mama. Nu ştiu cine a fost — n-a vrut să-mi spună —, dar era înnebunită de îngrijorare. M-am gândit atunci că dacă eu dispar o să o lase în pace.
— Şi au lăsat-o? întrebă Martha.
— Da, cred că da, răspunse tristă Elliott. Deşi n-am mai întâlnit-o de când am plecat.
Se lăsă o tăcere grea pe care Martha o curmă într-un târziu.
— Nu putem rămâne prea multă vreme pe-aici. Suntem în mijlocul ţinutului păianjenilor.
— Dar ce-o să se întâmple cu Will? spuse Chester. Ultima dată când l-am văzut alerga ca vântul. Crezi că a avut timp să se pună la adăpost?
Martha trase adânc aer în piept.
— Chiar dacă a reuşit, n-o să poată ajunge până la noi. Eu zic să încercăm să mergem la Cavernele Lupilor, zise ea, privind cu atenţie întunericul din jurul lor. Dacă o facem, îi vom aştepta acolo.

— Cum adică *dacă?* întrebă Chester.

PARTEA A PATRA
Portul subteran

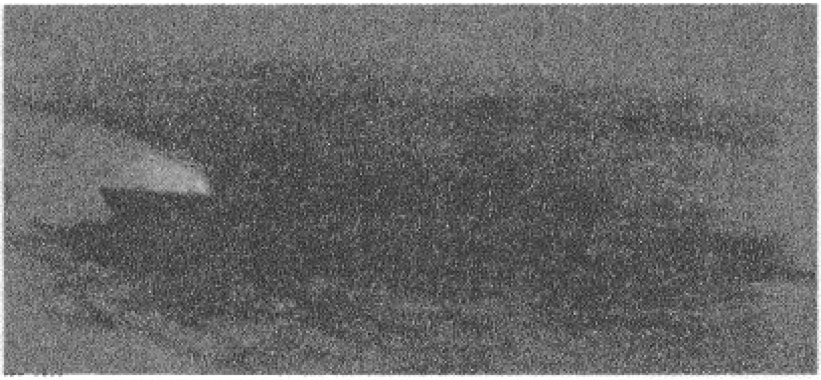

Capitolul douăzeci

Trei zile mai târziu, rezervele de hrană aproape că li se epuizaseră, iar Will şi dr. Burrows aveau nevoie disperată de odihnă. Pasajul înclinat prin care merseseră până atunci era acum întrerupt de câteva falii verticale, ceea ce însemna că trebuiau să treacă peste nişte ravene înspăimântător de adânci pentru a-şi continua călătoria. Dacă ar fi fost la suprafaţa pământului, nu ar fi avut nicio şansă să le traverseze, dar, în mediul acela cu gravitaţie redusă, nu trebuiau decât să sară pur şi simplu de pe o margine pe cealaltă.

Tocmai traversaseră o asemenea ravenă, când dr. Burrows începu să fluiere printre dinţi câteva note, la întâmplare. Păşea cu o anumită exuberanţă şi cu bărbia ridicată, ca şi cum şi-ar fi făcut plimbarea de duminică. Pe Will îl enerva aparenta relaxare a tatălui său. În mai puţin de un kilometru însă, ajunseră la capătul unui urcuş şi trebuiră să se strecoare printr-un pasaj extrem de îngust — un coridor de piatră cu margini neregulate şi ascuţite.

Dr. Burrows îşi încetă fluieratul, dar începu, în schimb, să geamă, pe măsură ce îşi croia drum cu greutate prin spaţiul strâmt.

Fluieratul fusese destul de enervant, dar Will constată că tânguielile tatălui său sunt mai mult decât poate el îndura. Se opri deodată, făcându-l pe dr. Burrows să înţepenească şi el brusc pe coridor, în spatele lui.

— Oare ce fac? izbucni el, trăgând un şut într-o piatră de pe jos. De ce naiba sunt aici cu tine?

— Te supără ceva? întrebă dr. Burrows.

— Da, pe lângă faptul că sunt rupt de oboseală şi mort de foame, am mai făcut şi o greşeală îngrozitoare. Ar fi trebuit să caut un drum înapoi către Chester şi ceilalţi. Nu m-am străduit îndeajuns. Sunt sigur că mă vor aştepta la Cavernele Lupilor.

— Dar am încercat, răspunse dr. Burrows pe un ton egal. N-am găsit nicio cale îndeajuns de sigură.

Will clătină din cap.
— Ar fi trebuit să o luăm prin primul pasaj pe care l-am descoperit, să ne fi încercat norocul prin cel cu puii de păianjen. Pun pariu că ne-am fi descurcat. Iar acum nu ne-am mai uitat de o grămadă de vreme să vedem dacă nu cumva sunt pasaje pe vreo parte a urcuşului nostru. Dacă am ratat vreunul care ducea direct la Cavernele Lupilor? încheie el, lovind o piatră care ricoşă de pereţii coridorului. Prost, prost, prost!
— Will, dar ne-am uitat mereu în partea dreaptă şi nu am văzut niciun pasaj, nu-i aşa? încearcă să te calmezi, îl rugă dr. Burrows.
— Nu, nu vreau! Dacă au fost răniţi în explozie? Chester ar putea avea nevoie de ajutorul meu.
— Sunt sigur că e în regulă. Femeia aceea o să aibă grijă de el, iar fata cu explozibilele... ei bine, nu mi s-a părut a fi vreo floare gingaşă. Pun pariu că se descurcă foarte bine pe-aici, zise dr. Burrows.
— O cheamă Elliott, strigă Will, aruncându-i tatălui său o privire încărcată de resentimente. Iar ea e la fel de pierdută ca noi prin locurile astea. Câte despre noi doi, în ritmul ăsta o să ne rătăcim la pătrat.
— Nu prea cred, îl contră tatăl său.
Will dădu să mai elibereze o doză de frustrare, dar se opri şi-i aruncă tatălui său o privire întrebătoare.
— De ce spui asta?
— Fiindcă, dacă ai fi fost atent pe parcursul ultimilor kilometri, ai fi observat asta, urmă dr. Burrows, ridicându-şi globul luminos pentru a da la iveală partea de sus a peretelui. Deşi vopseaua pălise şi pe alocuri chiar se cojise, Will văzu, chiar deasupra locului unde stătea el, un triunghi roşu, cu vârful orientat în direcţia în care mergeau ei.
— La început au fost doar câteva, dar acum se repetă cam la cinci sute de metri.
Will deveni imediat curios.
— Crezi că au fost făcut de marinarii de pe submarin?
— Posibil, zise dr. Burrows. O să aflăm însă singuri ce e la capătul drumului ăstuia.
— În niciun caz... trebuie să mă întorc la ceilalţi, insistă Will, dar glasul nu îi mai suna la fel de convins. Ochii i se măriră când îl covârşi dorinţa sa nepotolită de explorare.

Deşi... presupun că... nu s-ar întâmpla nimic dacă mai urmăm semnele o vreme.
Zicând acestea, începu să înainteze din nou prin pasaj.
— Ăsta e băiatul meu, spuse ca pentru sine dr. Burrows.
Se chinuiră să meargă prin coridorul strâmt cale de câţiva kilometri. Deodată însă, ecourile paşilor părură să se schimbe, ca şi cum s-ar fi apropiat de un spaţiu mult mai larg.
— Lumină, mai multă lumină, ceru dr. Burrows după ce ieşiră din coridor şi constatară, spre surprinderea lor, că ajunseseră pe un soi de platformă. Will mări de câteva ori puterea lanternei. Ăsta e beton! zise dr. Burrows, înfigându-şi călcâiul în suprafaţa tare. Se lăsă apoi într-un genunchi ca să o examineze mai îndeaproape, bombănind pentru sine: Beton... probabil turnat la rece.
Will era însă atât de emoţionat, încât nu îl asculta.
— Uite! E o linie! strigă el, luminând cu lanterna în faţă.
O linie groasă şi albă se pierdea în depărtare, iar dincolo de ea ceva licărea întunecat, dând impresia de mişcare. Tatăl şi fiul avansară imediat în direcţia aceea, încercând să îşi dea seama ce se află în faţa lor.
— Ai grijă, îl preveni dr. Burrows pe Will.
— E în regulă, e doar apă, zise Will când ajunseră la linie şi se opriră.
Aceasta marca limita platformei, iar când priviră amândoi dincolo de ea, văzură că la câţiva metri mai jos începea o întindere de apă. Deşi părea să fie destul de adâncă, era destul de limpede cât să se vadă stâncile de pe fund.
— Da, un fel de lac subteran, confirmă dr. Burrows. Mă întreb şi ce altceva o mai fi pe-aici.
Will începu imediat să îşi plimbe raza lanternei peste suprafaţa apei, care se unduia uşor. Câteva reflexe aruncate de valuri luminară partea îndepărtată a cavernei. Abia o zăriră amândoi prin penumbra ceţoasă.
— Locul ăsta e enorm, constată Will.
Îşi reglă lanterna la maximum pentru a putea vedea cât mai departe, spre zidul cavernei.
— Aşa este, murmură dr. Burrows, deşi el părea în continuare interesat mai degrabă de platforma pe care stăteau. Dar ce caută o lespede de beton tocmai aici? La ce naiba poate să folosească? se întrebă el cu voce tare, plimbându-şi uşor

bocancul pe deasupra ei.
— Eu o să văd ce e pe-aici, zise Will, începând să urmeze linia albă spre stânga. Descoperi că platforma se termină lângă zidul cavernei şi apoi strigă: E o fundătură!
Se întoarse, trecu pe lângă tatăl său şi îşi continuă drumul. Ajunse la un morman imens de pietriş şi crezu că a ajuns la capătul platformei, dar după ce escaladă movila, descoperi că platforma de beton dispărea undeva departe, în întuneric, şi că suprafaţa ei dreaptă era întreruptă doar de câte o crăpătură mică sau de bucăţi de stâncă prăbuşite pe ea.
— Continuă în partea asta! îi transmise el tatălui său şi văzu imediat că platforma, a cărei margine era în continuare vopsită în alb, o cotea brusc. Mai repede, tată! Hai şi uită-te la asta! ţipă băiatul.
Dr. Burrows îl ajunse imediat şi, umăr la umăr, îşi continuară drumul de-a lungul platformei.
Will îşi îndreptă lanterna spre direcţia în care mergeau. Fundalul părea să fie mai deschis şi, pe măsură ce se apropiau, îşi dădură seama că se îndreaptă spre un obiect cu formă regulată.
Will încercă să nu mişte cercul de lumină aruncat de lanternă.
— Ce-o fi asta? întrebă dr. Burrows cu răsuflarea tăiată.
El şi Will încremeniră locului. Lângă peretele de stâncă distingeau o formă regulată — în mod evident un fel de clădire. Dr. Burrows o zbughi imediat în direcţia ei.
Pe măsură ce structura se ivea din întuneric, Will încetinea. În minte i se furişase gândul că o asemenea descoperire putea să nu fie neapărat un lucru bun.
— Hei, tată, strigă Will cu glas gâtuit, amintindu-şi descrierea lui Cal a Cazematei din Adâncuri.
Deşi Will nu o văzuse, îşi aduse aminte că şi aceea era făcută din beton, ceea ce îl făcu să creadă că şi locul acela ar fi putut să aibă de-a face cu Styx. Poate că era unul din avanposturile lor. Îşi dădu însă seama imediat cât de improbabil era lucrul acela. Martha le spusese foarte clar că puterea Styx nu ajungea până la nivelul acela. Will clătină din cap, încercând să îşi alunge temerile. Nu. Clădirea aceea nu avea cum să fie construită de Styx.
— Ce-ai păţit, Will? întrebă dr. Burrows într-un final.
— Nimic, zise Will, grăbindu-se să ajungă lângă tatăl său.

Când se apropie de clădire, văzu că are un singur nivel, în ai cărui pereţi era decupat un şir de ferestre pătrate, zece în total, iar la stânga lor se afla o uşă.
Will ajunse imediat la intrare. Uşa era vopsită într-un gri albăstrui, brăzdat pe alocuri de urmele maronii ale ruginii care începuse să îi străpungă suprafaţa. În centrul uşii se afla o roată ce reprezenta, în mod evident, un fel de mecanism de deschidere. Dr. Burrows îşi atârnă globul luminos de gât şi încercă să urnească roata. Înjură printre dinţi, fiindcă nu reuşi să o clintească.
— Trebuie să m-ajuţi şi tu, îi zise el lui Will, care îşi fixă imediat lanterna pe jachetă şi se alătură tatălui său în încercarea de a pune mecanismul în mişcare.
Se dădură bătuţi după câteva tentative.
— La naiba! exclamă dr. Burrows, lovind roata cu călcâiul de câteva ori, în speranţa că o va slăbi.
— Stai aşa! zise Will, care văzuse o ţeavă de metal abandonată undeva lângă perete. O apucă grăbit şi o fixă zdravăn între spiţele roţii.
— O pârghie! Bine gândit! îl lăudă dr. Burrows, în timp ce se apăsară cu toată greutatea pe ţeavă.
Roata se mişcă puţin, iar bara căzu pe ciment, umplând caverna imensă de ecourile clinchetului ei. Will dădu să o recupereze.
— Nu-ţi bate capul, zise dr. Burrows. Cred că am reuşit. Icni din greu şi începu să învârtă roata. Un clinchet puternic îi anunţă când aceasta ajunsese la capăt. Sesam, deschide-te! strigă el, şi apoi trase de uşă. Reuşi să o deschidă câţiva centimetri, făcând metalul să se frece zgomotos de platforma de beton. E o uşă dată dracului — are vreo şaizeci de centimetri grosime! Deşi continuă să se opintească, uşa se încăpăţâna să rămână nemişcată. Hai să eliberăm locul de chestiile astea, sugeră el, îndepărtând cu piciorul câteva bucăţi de piatră care intraseră pe sub uşă.
Will îl ajută, măturând cu cizma bucăţile mai mari şi apoi lăsându-se în genunchi pentru a scoate cu mâinile pietrişul mai fin.
— Ar trebui să meargă. Hai să mai încercăm o dată, sugeră dr. Burrows. Uşa se deschisese îndeajuns pentru ca el să îşi poată strecura degetele înăuntru şi să o prindă mai bine. Pe

locuri... fiţi gata... start! strigă dr. Burrows, trăgând din răsputeri de uşă.

Will apucase şi el zdravăn de roată, aşa încât uşa se crăpă îndeajuns încât să le permită să se strecoare prin ea, ceea ce şi făcură, cu răsuflarea tăiată de emoţii. Păşiră înăuntru şi se pomeniră într-o cameră dreptunghiulară, de zece metri pe douăzeci. Văzură o masă mică, de campanie, înconjurată de câteva scaune pliante.

— Tată, ia uită-te la asta! strigă Will emoţionat. Pe peretele opus uşii prin care intraseră se vedea un panou cu cadrane şi întrerupătoare complicate. Ce-o mai fi şi asta?

— N-am nici cea mai vagă idee, dar e limpede că uşa şi-a făcut treaba şi nu a lăsat să pătrundă umezeala. Nu e nici urmă de coroziune, observă dr. Burrows, în timp ce privirea fiului său coborî în colţul de jos al panoului, acolo unde erau cinci întrerupătoare mari. Deasupra lor era scris: „Consolă electrică principală”.

Dr. Burrows începu să fluiere ca de obicei, total atonal, ceea ce însemna că era adâncit în gânduri. Vorbi abia într-un târziu.

— Toate mânerele acelea sunt împinse în sus, ceea ce înseamnă că nu se realizează niciun contact... deci sunt în poziţia *oprit.*

Părea o invitaţie tăcută şi irezistibilă de a încerca să le mişte. Will aprobă uşor din cap, fascinat să vadă ce va face tatăl său.

Dr. Burrows întinsese deja mâna spre primul mâner când Will observă câteva cuvinte pictate cu vopsea roşie în imediata apropiere a panoului.

— Hei, tată, cică „Punerea în funcţiune se face doar de către persoane autorizate”, citi el repede.

Vorbele fiului său îl făcură să ezite pe dr. Burrows, care rămase cu mâna la câţiva centimetri de mâner. Fredonă indecis, frecându-şi degetul mare de celelalte degete.

— Păi, ai de gând s-o încerci sau nu? întrebă Will.

Dr. Burrows trase adânc aer în piept şi apoi murmură meditativ.

— Toate astea arată de parcă ar fi fost debarcate de pe o arcă, zise el. E greu de crezut că o să funcţioneze... aşa încât nu văd de ce n-am încerca.

— Da, hai s-o facem, tată, îi ceru Will.

— Da, repetă dr. Burrows.

Apucă zdravăn primul mâner şi îl coborî până când acesta scoase un clinchet uşor şi rămase nemişcat. Priviră în jurul lor prin cameră, iar lumina lanternei lui Will risipi bezna, însă nimic nu părea să se fi schimbat. Auzeau cum picură apa afară, dar în rest totul era tăcut.
— Şi tu chiar crezi...? începu Will, întrebându-se dacă n-ar fi fost bine să afle mai întâi la ce foloseau întrerupătoarele acelea imense, înainte să continue.
Dr. Burrows apucase deja cel de-al doilea mâner şi îl trăsese în jos. O străfulgerare albastră, însoţită de un sfârâit, izbucni dintr-odată, semn că se făcuse contactul. Tatăl şi fiul săriră înapoi surprinşi. Camera se umplu imediat de lumina unui şir de becuri cu incandescenţă, montate pe perete.
— Vai, ce strălucitor! exclamă Will, acoperindu-şi ochii.
Deşi le trebui o vreme să se obişnuiască din nou cu lumina, puteau vedea acum tot ceea ce îi înconjura. Dr. Burrows încercă şi celelalte întrerupătoare, descoperind că două dintre cele trei funcţionau la rândul lor, fiindcă scoaseră scântei albastre. Pe panoul din faţa lor, acele cadranelor circulare oscilau şi se zbăteau sub geamul înceţoşat. Chiar în mijlocul panoului un indicator se mişca pe cadranul său dreptunghiular.
— Asta indică probabil cantitatea de energie produsă, zise dr. Burrows, ştergând praful de pe sticla ce îl acoperea.
— De unde ştii asta? întrebă Will, care ştia că tatăl sau considera că orice dispozitiv mai complicat decât un prăjitor de pâine este o adevărată provocare.
— E o deducţie logică, zise zâmbind dr. Burrows. Îi arătă şirul de cifre de sub ac. Scala asta pare să fie în megawaţi, deci probabil că am dreptate.
Will aprobă din cap şi începu să studieze camera mai în-deaproape. Avea un tavan jos, iar pereţii de ciment nu erau văruiţi. Cu excepţia mesei de metal şi a scaunelor pliante, era goală.
— Uite-acolo, zise Will arătând cu degetul.
La capătul îndepărtat al camerei se vedea o uşă cel puţin de două ori mai lată decât cea prin care intraseră ei.
— Hai să lăsăm asta deocamdată, îi spuse dr. Burrows, continuând să examineze acele care oscilau. Panoul ăsta de comandă trebuie să fie vechi de zeci de ani, aşa încât energia nu are cum să provină de la vreo baterie sau să fi fost stocată

în orice alt fel. Starea în care am găsit acest loc, deşi e destul de bună, nu ne face să credem că a fost îngrijit în vreun fel, iar bateriile ar fi trebuit să se epuizeze demult. Asta ne duce cu gândul la o posibilă alimentare cu energie de la suprafaţă, ceea ce, de asemenea, e imposibil...

— Fiindcă suntem mult prea adânc în pământ? îl întrerupse Will.

— Exact! continuă dr. Burrows, scărpinându-şi obrazul bărbos. Deci energia e fie geotermală, fie hidroelectrică. Dacă avem în vedere apa de afară, aş paria însă că e hidroelectrică.

— Un lucru e sigur însă, n-are nicio legătură cu Colonia, nu-i aşa? întrebă Will.

— Nu, e de-a noastră. E tehnologie de la suprafaţă, zise dr. Burrows, continuând să şteargă cadranele de praf folosindu-şi degetul mare. Dar e foarte veche, după cum arată. Mâna îi zăbovi deasupra unui grup de întrerupătoare butucănoase, aflate sub inscripţia „Exterior”, etichetate fiecare cu litere de la „A” până la „K”. Mi se pare că..., şopti el, şi apoi le apăsă pe toate. Acul indicatorului mare, din centru, ţâşni imediat către stânga, dar începu apoi să urce până când ajunse din nou în centru. Dr. Burrows se întoarse din nou spre ferestrele acoperite de praf. Da, cred că asta a fost şmecheria, murmură el şi păşi împreună cu fiul său către geamurile prin care pătrundea strălucirea luminilor de afară.

Ieşiră repede din clădire prin uşa deschisă doar parţial. Prinse cu lanţuri care se întindeau pe întreg tavanul cavernei, se vedeau câteva becuri strălucitoare care scoteau la iveală întreaga platformă, dar şi un ponton, construit de asemenea din beton şi lung de aproximativ cincisprezece metri, care pătrundea în interiorul lagunei. Pe ambele margini ale pontonului erau înfipţi piloni groşi de fier, de care atârnau câteva lanţuri, al căror scop nu era prea evident, fiindcă se scufundau în apă. Will alergă în direcţia lor pentru a le vedea mai limpede.

— Tată, ce-or fi astea de-aici? Bărci? întrebă el, privind câteva vase — care arătau ca nişte şalupe mici — legate de lanţuri, dar care ajunseseră pe fundul lagunei.

Erau făcute din plastic sau fibră de sticlă, în diferite stadii de descompunere. Unele se rupseseră cu totul, iar acum, că întreaga cavernă era atât de bine luminată, Will le putea vedea rămăşiţele împrăştiate printre stâncile ascuţite până pe celălalt

mal.
— Sigur, dar uită-te aici, Will! E o barjă!
Privind către colţul îndepărtat al cavernei, Will văzu un vas lung, cu flancurile marcate de patina ruginii. Părea să se fi desprins de chei şi să fi plutit până în poziţia în care se afla, cu prova atingând peretele cavernei. La capătul navei se vedea o cabină mică, iar în rest ambarcaţiunea era deschisă, ticsită cu containere de metal.
— Dumnezeule mare, Will, ăsta e un fel de port subteran! zise dr. Burrows, ale cărui cuvinte debordau de entuziasm.
Începu imediat să scruteze şi restul cheiului, care se continua câteva sute de metri din locul în care se aflau ei. Văzură şi alte clădiri aliniate la baza peretelui cavernei şi o zbughiră la fugă în direcţia celei mai apropiate. Prima avea tot o uşă cu un mecanism de închidere rotativ în centru, iar dr. Burrows se aruncă imediat asupra lui.
— Vrei să încerc şi eu? se oferi Will, în timp ce tatăl său se chinuia să-l deschidă.
— Nu, lasă-mă pe mine, răspunse dr. Burrows, scuipându-şi în palme şi înnoindu-şi eforturile. Trase puternic de mâner, iar acesta începu să se mişte, deschizând uşa încetişor. Auziră şuieratul aerului care ieşea din clădire.
— O, pfiu! icni Will, strâmbând din nas când intrară amândoi. Tată, sper că nu e de la tine, nu-i aşa?
— Cu siguranţă că nu! pufni indignat dr. Burrows. Miroase a gaz de mlaştină, a metan. Probabil că s-a format în spaţiul ăsta închis.
— Pardon, zise fiul său, care se prefăcu extrem de interesat de explorarea interiorului pentru a-şi masca stânjeneala.
Cu zidurile sale de un metru grosime, încăperea aceea din beton părea să aibă exact aceleaşi dimensiuni interioare ca şi prima, dar nu avea nicio fereastră. Iluminatul nu părea să funcţioneze, aşa încât Will îşi folosi lanterna ca să o exploreze. Văzură trei motoare gigantice montate în adânciturile podelei, înconjurate de bălţi de lichid care străluceau în toate culorile curcubeului.
— Generatoare? se întrebă dr. Burrows. Da, uite ţevile de combustibil care intră în ele. Aceia sunt conductorii electrici care merg până la instalaţia aceea de pe perete.
— Aăă... cred că am găsit sursa mirosului, strigă Will, care

ajunsese în colţul încăperii. Lumina lanternei sale scosese la iveală un termos cu un model ecosez şters şi, lângă el, o cutie deschisă de plastic, în care se afla ceva putrezit.

— Cineva şi-a uitat aici prânzul, observă zâmbind dr. Burrows.

— E ceva mai mult de-atât, tată, zise Will, privind mai atent în cutie. E şi un şobolan aici şi... e mort de foarte multă vreme.

— Probabil a rămas prizonier şi nu avut altceva de mâncare, sugeră dr. Burrows, în timp ce se îndreptau spre ieşire pentru a explora şi următoarea clădire.

Găsiră o încăpere la fel cu primele două, dar ai cărei pereţi erau acoperiţi de rafturi metalice solide, pe care cineva stivuise o mulţime de cutii de lemn. Dr. Burrows dădu să ridice una din ele, dar nu îşi dădu seama cât e de grea decât după ce o trase de pe raft şi aceasta alunecă la pământ.

— La naiba! urlă el şi sări înapoi când cutia se zdrobi de podea, deschizându-se.

Ajutat de Will, dădu deoparte rămăşiţele cutiei şi văzură că aceasta adăpostise un obiect mare învelit într-o cârpă murdară de ulei, care se sfâşie la prima atingere.

— Ce-o fi asta? întrebă Will.

— Un motor de barcă, zise dr. Burrows, trecându-şi vârful degetului peste un şurub. Odată înlăturată unsoarea, metalul începu să strălucească. Da, şi e într-o stare a naibii de bună! Se întoarse către fiul său şi zâmbi. E de-a dreptul incredibil! Hai să vedem ce mai e pe-aici! zise el, după care se întoarseră amândoi în cavernă.

Mergând în josul cheiului, ajunseră lângă următoarea clădire, dar dr. Burrows nu se opri, alergând pe lângă ea şi pe lângă altele. Părea să fie extrem de grăbit, ca şi cum ar fi văzut ceva dincolo de ele. La capătul şirului de construcţii se vedeau într-adevăr două recipiente circulare imense, fixate în peretele cavernei, înalte de aproximativ treizeci de centimetri şi înconjurate în partea de jos de un păienjeniş de conducte. Dr. Burrows deschise repede un robinet, lăsând să iasă doar câteva picături de lichid.

— Păcură, zise Will, identificând imediat mirosul.

Dr. Burrows închise cu grijă robinetul.

— Iar ăsta, zise el, bătând uşor cu încheieturile degetelor în cel de-al doilea recipient şi ascultând sunetul înfundat, ăsta e plin cu motorină. Poate pentru generatoare.

— Ai putut să simţi mirosul? întrebă Will impresionat.
— Nu, am văzut „M”-ul acela pictat pe el. Urmează-mă! strigă dr. Burrows. Bărbatul dădea din mâini haotic, iar vorbele îi ieşeau din gură într-un adevărat puhoi. Will nu îl mai văzuse atât de surescitat de ani buni. Începură să alerge din nou în lungul cheiului, iar dr. Burrows deveni ceva mai coerent. Oricine ar fi construit asta... trebuie să fi fost o lucrare a naibii de grea.
Se opri lângă o macara micuţă, ancorată de suprafaţa cheiului, al cărei braţ se extindea deasupra apei. Ca toate celelalte lucruri de pe chei, era extrem de ruginită, iar vopseaua gri-albăstruie care o acoperise odată se risipise pe cimentul de sub ea, în formă de halo.
— Da, e o macara... ca să poţi descărca materiile prime trimise până aici pe barje..., mormăi dr. Burrows, şi de asemenea un mijloc de a mişca diferite containere pe chei, zise el, arătând în sus. Will privi în direcţia indicată de tatăl său şi văzu că deasupra capetelor lor se afla o şină fixată în tavanul cavernei. Da... dar... toate astea... şi nu le-au terminat niciodată! zise dr. Burrows cu răsuflarea tăiată, arătând cu mâna spre construcţiile abandonate pe lângă care treceau. Mă întreb de ce.
Will văzu o betonieră ruginită, câţiva saci de nisip şi alţii de ciment, întăriţi probabil de zeci de ani, al căror înveliş de hârtie se făcuse fărâme în jurul lor.
— Pun pariu că sunt unităţi de filtrare a aerului, zise dr. Burrows, trecând pe lângă o stivă de cutii de lemn. Unele erau atât de putrezite, încât maşinăriile corodate din ele alunecaseră pe ciment, zăcând grămadă pe platformă. Pentru energia hidroelectrică...
— Da? rosti gâfâind Will, încercând să ţină pasul.
— Ai nevoie de turbine şi...
— Da? strigă Will, arzând de nerăbdare să afle mai multe.
Dr. Burrows se opri deodată.
— Auzi asta, Will?
— Da, îl aprobă fiul său, prinzând un zgomot ca un huruit.
— O apă curgătoare! strigă dr. Burrows, după care o rupse din nou la fugă.
Ajunseră la capătul cheiului şi trecură pe sub o arcadă ranforsată cu oţel, aflată chiar la intrarea în port. În faţa lor se

deschidea un canal lat de cel puţin treizeci de metri, prin care curgea un râu tumultuos. Nenumărate becuri luminau zona, aşa încât reuşiră să vadă tot ceea ce îi înconjura.

Will privi la stânga, în direcţia în care curgea râul şi unde rămăseseră aţintiţi şi ochii tatălui său. Pe aproape întreaga lăţime a râului se vedea un grilaj de metal fixat într-o ramă butucănoasă. De el se lipiseră o grămadă de rămăşiţe şi multă spumă, dar nu putură să îşi dea seama ce se află dincolo. Auziră doar un zgomot constant, ca un zumzăit, care părea să vină de undeva din apropiere. Era destul de puternic pentru a acoperi urletul apei.

— *Voilă!* Iată şi turbinele! strigă dr. Burrows, dând puternic din cap.

Râul împroşca destul de mulţi stropi, iar dr. Burrows rămase tăcut, ştergându-şi ochelarii.

Will ţâşni în direcţia opusă şi apoi făcu doi paşi de-a lungul canalului, încercând să vadă de unde vine râul. Luminile nu se întindeau însă prea mult în sus, lăsând repede locul unui întuneric impenetrabil.

— La ce folosesc toate astea? întrebă el, strigând din răsputeri pentru a se face auzit. Cine le-a construit, tată?

— Nu-ţi bate capul cu asta deocamdată, îl contră dr. Burrows. Chiar nu-ţi dai seama peste ce am dat?

— Peste ce? întrebă Will, încruntându-se nedumerit.

— Dacă, şi aici e într-adevăr o mare problemă, repet, dacă vom găsi o ambarcaţiune intactă sau ceva care să mai poată pluti şi reuşim să îi ataşăm un motor care să funcţioneze, urmă dr. Burrows, cu mâinile în şolduri, întorcându-se ca să privească în susul râului, cred că am scăpat.

Will privi apa care curgea repede. Renunţase să mai înţeleagă ce punea la cale tatăl său.

— Ei bine..., strigă dr. Burrows, răsucindu-se ca să se uite la fiul său, nu vrei să mergi acasă?

Capitolul douăzeci şi unu

M-am gândit eu că s-ar putea să fii aici, zise doamna Burrows când îl găsi pe Ben Wilbrahams în locul său obişnuit, aşezat la una dintre mesele din sala de lectură a bibliotecii din Highfield.

— Da, acasă mă distrag prea multe lucruri, răspunse el. Văd că glezna ţi-e mai bine.

Doamna Burrows aprobă din cap şi apoi îi dădu o geantă pe care acesta o luă fără să o deschidă, privind-o întrebător pe femeie.

— Ieri seară, zise ea, când mi-ai povestit despre toate incidentele acelea stranii din Highfield, m-ai întrebat despre Roger şi despre ce cred eu că i s-ar fi putut întâmpla. Îmi pare rău, dar nu am fost sinceră în totalitate.

— În legătură cu ce? întrebă Ben Wilbrahams, cântărind în mâini geanta pe care i-o dăduse femeia.

— M-am gândit foarte mult la asta şi am decis că ar fi mai bine să-ţi spun totul. În geanta aceasta se află jurnalul soţului meu. E despre zilele de dinaintea dispariţiei sale şi aş vrea ca tu să...

Femeia auzi un şuierat şi se opri brusc. Se întoarse şi văzu un bătrân îmbrăcat într-o cămaşă mult prea mare pentru el, completată cu un papion la fel de supradimensionat. Clătina dezaprobator din cap. Îşi duse degetul la buze şi apoi şuieră din nou, ca o broască ţestoasă în timpul unei crize se astm.

Doamna Burrows se aşeză pe scaunul de lângă Ben Wilbrahams.

— Ia aruncă o privire, îi ceru ea.

Bărbatul deschise geanta, scoase jurnalul şi se apucă să îl citească sub privirile atente ale doamnei Burrows.

— Absolut fascinant, zise el când termină şi închise carnetul.

— Ieri seară, când m-am pomenit în faţa maşinii tale, cred...

Bătrânul şuieră din nou în direcţia ei, dar femeia îl ignoră cu desăvârşire. Doi dintre oamenii palizi — sau „bărbaţii-cu-pălării", după cum le spunea Roger — erau pe urmele mele.

— Eşti sigură? întrebă Ben Wilbrahams.

— Destul de sigură... am reuşit să-i văd bine. Mă întreb însă dacă n-ai putea folosi ceea ce scrie în acest jurnal ca material pentru una dintre emisiunile tale TV.

Ben Wilbrahams îşi frecă gânditor tâmplele.

— Uite ce e, Celia, una e să aduni reportaje ciudate din ziare vechi şi cu totul alta să incluzi într-o asemenea emisiune

amănunte despre tine sau despre lucrurile scrise de soţul tău, zise el, ţinând în mâini jurnalul. În plus, el este subiectul unei anchete a poliţiei şi s-ar putea să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala dacă fac presupuneri care nu se bazează pe mare lucru. Rămase gânditor câteva momente, privind eticheta de pe coperta jurnalului. Mi-ar plăcea însă să îl pot păstra ca să mă mai uit peste el. Crezi c-ar fi în regulă?
— Bineînţeles. Iar acum trebuie să plec la muncă. În seara asta suntem mai puţini, zise doamna Burrows, ridicându-se de pe scaun. Când ajunse în dreptul bătrânului, se aplecă şi-i luă din mână creionul cu care scria. I-l rupse în două, iar trosnetul sonor umplu întreaga sală de lectură. Îi aruncă apoi cele două bucăţi în poală.
— Tu să taci din gură! zise ea, şi apoi plecă imediat.
— Câtă nesimţire, se plânse bătrânul cu voce tare, iar Ben Wilbrahams trebui să îşi ascundă zâmbetul în spatele cărţii.
Will şi tatăl său investigară fiecare centimetru al portului, într-una din celelalte clădiri găsiră o barcă din fibră de sticlă, sprijinită de un perete. Părea să fie în stare destul de bună.
— S-ar putea să *reuşim* s-o luăm din loc, proclamă dr. Burrows, frecându-şi încântat mâinile.
Fluiera nebuneşte în timp ce străbăteau cheiul, pentru a se întoarce la clădirea care adăpostea panoul de comandă. Odată ajunşi înăuntru, verificară amândoi acul indicator de pe cadranul principal şi apoi se îndreptară spre uşa masivă aflată la capătul camerei.
Dr. Burrows medită câteva clipe şi apoi zise:
— M-aş aventura să spun că asta e uşa unui adăpost antibombă.
— O uşă antibombe? repetă Will. De ce...?
— Hai să vedem ce e dincolo de ea, nu vrei? îl întrerupse dr. Burrows.
— Bine, făcu Will puţin deranjat, aruncându-i o privire încruntată tatălui său. E rândul meu să o deschid? întrebă el, apucând zdravăn de roata care punea în mişcare mecanismul de închidere.
— Eşti invitatul meu, răspunse dr. Burrows, atingând cea mai de sus dintre cele trei balamale masive.
Privi cum fiul său roteşte închizătoarea circulară, până când se auzi un pocnet şi rămase absolut nemişcată.

— E grea, constată Will, opintindu-se să deschidă uşa imensă, care nu se mişcă nici măcar un milimetru.
— E o uşă antibombe, zise din nou dr. Burrows, de parcă ar fi vrut să-şi necăjească fiul. Am să-ţi dau o mână de ajutor.
Traseră împreună, şi uşa începu să se deschidă, hârâind. Auziră curând şuieratul aerului, ca şi cum presiunea din interior ar fi fost mai mare.
Cei doi Burrows se priviră şi păşiră peste prag. Constatară cu surprindere că se află într-un fel de pasaj cu tavanul curbat, aflat cam la cincisprezece metri înălţime.
— O galerie? îşi zise Will.
Pereţii erau acoperiţi cu nişte plăci lungi şi grele, de metal, prinse una de alta cu nituri, întreg ansamblul fiind etanşat cu o substanţă care acoperea locurile libere de la îmbinări. Pasajul era luminat puternic de un şir de lămpi care atârnau chiar din punctul cel mai înalt al tavanului. De o parte şi de cealaltă a lămpilor se vedeau o mulţime de cabluri şi de conducte, dintre care cele mai groase se terminau cu un fel de grilaj prin care părea să pătrundă aer curat. Will simţi curentul de pe faţa sa scăldată în sudoare când se aşeză sub unul dintre ele. Având în vedere că uşa aceea masivă era probabil perfect etanşă, atmosfera dinăuntru nu avea niciun fel de miros neplăcut.
— Linoleum, zise dr. Burrows, făcând câţiva paşi pe podeaua gri şi destul de lucioasă. Uite... aproape că nu e niciun fir de praf pe-aici. Mai făcu trei paşi de-a lungul pasajului, se opri şi îl privi peste umăr pe fiul său. Dacă stai bine şi te gândeşti, ne aflăm acum dincolo de marginea cavernei. Se întoarse şi îşi ridică mâinile cu palmele orientate în sus, indicând locul în care credea că se află peretele de piatră. Deci, deşi caverna din care venim se poate să fie o creaţie a naturii, aş zice că pasajul acesta a fost scobit în stânca.
— Da, zise Will, dar mă întreb ce-or fi astea?
La stânga lor, pe o parte a pasajului, se afla un şir de cabine mici, cu uşi de metal. Dr. Burrows şi Will o explorară pe prima dintre ele. Pereţii erau vopsiţi într-un cenuşiu-închis până la nivelul taliei, iar în rest erau de un ivoriu murdar. Cabina era însă complet goală.
Se dădură înapoi şi ajunseră din nou în pasaj.
— „Operator radio”, zise Will, citind literele pictate pe uşa cabinei următoare.

Când o deschiseră, constatară că pe partea cealaltă a uşii se afla un tabel care conţinea câteva luni şi nume alocate unor ore anume ale zilei. Nici Will şi nici tatăl său nu făcură vreun comentariu când intrară în încăpere. Era cam de două ori mai lungă decât prima cabină, iar pe unul dintre pereţi era fixat un banc de lucru acoperit cu tot felul de echipamente electrice. O mulţime de cutii metalice vopsite în acelaşi gri-închis şi având o mulţime de cadrane erau legate prin fire care coborau sub bancul de lucru şi se uneau într-un mănunchi gros, care dispărea printr-o gaură în duşumea.

— Ce-or fi astea? întrebă Will, arătând spre nişte tuburi de sticlă care ieşeau prin partea de sus a unora dintre cutii.

— Sunt lămpi. E tehnologia de dinaintea inventării tranzistorului, zise dr. Burrows. Şi, ca tabloul să fie complet, iată şi un microfon, adăugă el, dând deoparte două scaune cu schelet de metal pentru a putea ajunge la un obiect negru, aflat undeva pe banc.

Îl cântări în mână şi apoi apucă şi o pereche de căşti aflate chiar lângă microfon. Will deschise un dosar cu arc, aflat pe bancul de lucru, şi începu să îi frunzărească paginile laminate, pe care se aflau matrice de numere şi litere.

— Poate că sunt coduri, sugeră dr. Burrows.

Will era însă mai interesat de un monitor TV vechi, fixat pe peretele din stânga lor. Îi încercă toate butoanele, dar nu se întâmplă nimic.

— Oare ce-o fi însemnând asta? întrebă Will, văzând cuvântul „ROTOR” scris pe o hartă aflată lângă ecran.

Harta reprezenta conturul insulelor britanice, peste care cineva desenase nişte cercuri care se intersectau.

— Mie nu-mi spune nimic. Poate că e un acronim, presupuse dr. Burrows, ridicând din umeri.

— Nu... pun pariu că literele astea înseamnă ceva, sugeră Will, neobservând zâmbetul subţire de pe faţa tatălui său. Telefoane! exclamă Will când zări deodată aparatele roşii şi negre de pe peretele opus, lângă un tablou de comandă din care atârnau fire încâlcite. Ar trebui să încercăm să sunăm pe cineva? întrebă el imediat.

— Nu-ţi bate capul — nu cred că mai funcţionează de ani buni, zise dr. Burrows. Haide! adăugă el, râzând şi împingându-l pe Will afară din cameră.

Următoarea cabină avea aceleaşi dimensiuni, dar se dovedi o adevărată peşteră a comorilor. Era plină cu echipament militar.

— Un adevărat arsenal! exclamă dr. Burrows, imediat ce păşi înăuntru.

Pereţii erau ticsiţi cu rafturi de lemn. Se aplecă pentru a privi mai bine o armă butucănoasă, aflată pe raftul cel mai apropiat de el. Era acoperită de straturi de unsoare pe care se depusese praful, dar acest lucru nu îl împiedică pe dr. Burrows să o identifice imediat. E o puşcă Sten, decretă el după ce o luă din rastel. E un pistol-mitralieră care a fost introdus în armata britanică în anii '40. Se fabricau la Enfield şi erau cunoscute drept „coşmarul instalatorului". Vezi şi tu de ce. Sunt tare urâte, nu-i aşa?

— Da, tare urâte, confirmă Will, dar vocea lui trăda mai degrabă uimirea.

Restul încăperii era burduşit cu echipament militar, aşezat cu grijă pe rafturi sau în cutii de metal care fuseseră stivuite lângă pereţi. Fiecare cutie era inscripţionată cu numere şi litere şi câteodată chiar cu denumirea conţinutului ei.

Will se apucă imediat să deschidă capacele câtorva cutii, în prima găsi şi mai multe puşti, înfăşurate într-o pânză îmbibată în unsoare, alături de mănunchiuri de încărcătoare. Desfăcu învelitoarea uneia dintre puşti şi îi dădu arma tatălui său.

— Altă puşcă Sten. Sunt în stare excelentă, spuse dr. Burrows, ştergând cu mâneca unsoarea de pe ţeavă pentru a da la iveală strălucirea perfectă a metalului. E ca nouă!

— Am putea să luăm vreo două, propuse Will.

— N-aş zice, făcu dr. Burrows, privindu-şi sever fiul în timp ce îi înapoia puşca Sten. Pune-o de unde-ai luat-o.

Următoarea cutie era plină cu alte arme, la fel de bine conservate, etichetate cu marca „Browning", alături de alte cutii mai mici, de carton, îmbibate cu ulei, conţinând cartuşe şi încărcătoare de rezervă.

— Browning Hi-Power, zise dr. Burrows, privindu-le cu atenţie. E logic, sunt din aceeaşi perioadă ca şi puştile Sten.

— „Mortiere de doi ţoii", citi Will, privind cea mai mare dintre cutii, care se afla în colţul camerei.

Se duse apoi lângă o altă stivă de cutii mai mici. Multe dintre ele erau înguste şi conţineau muniţie, dar dădu şi peste unele turtite. Desfăcu repede capacul uneia, îndepărtă un strat de

pânză aşezat deasupra conţinutului şi descoperi câteva rânduri de grenade de mână. Fluieră uimit şi dădu să ia una când tatăl său îl opri.
— Will, nu, îl preveni dr. Burrows. E mai bine să nu te joci cu chestiile alea.
— Hî? făcu Will, încruntându-se.
— Ştiu că aerul e uscat aici, dar explozibilii pot deveni instabili cu trecerea timpului. În plus, nu ştim cui aparţin toate astea, deşi trebuie să recunosc că par pur şi simplu abandonate aici.
— Dar cine le-a lăsat? Şi de ce?
— Deocamdată nu-mi dau seama, îi răspunse dr. Burrows, dar sunt destule arme aici pentru a porni un mic război. Îşi frecă fruntea cu degetele, lăsând urme groase de unsoare neagră. Vezi simbolul acela mic, pictat pe toate cutiile — săgeata aceea cu o linie deasupra ei?
Will încuviinţă.
— Asta înseamnă că tot ce-i aici a aparţinut cândva Ministerului Apărării... sau armatei, deci e foarte posibil ca astea să fie echipamente ale guvernului, deşi se poate să fie şi cu totul altceva.
— Şi ce anume? Bârlogul secret al doctorului Evil?
Dr. Burrows clătină din cap fiindcă fiul său făcuse o remarcă ridicolă.
— Nicidecum. Anarhişti... extrema stângă... extrema dreaptă... oricare dintre ei. Oricine ar fi fost însă constructorii acestui loc, mie toate astea îmi inspiră un aer oficial. S-a făcut un efort imens şi s-a cheltuit o sumă uriaşă, urmă el, pufnind exagerat. Vreau să spun... doar construcţia unei hidrocentrale la această adâncime e o operă inginerească absolut remarcabilă. Mai mult, tot ceea ce am găsit aici — întreaga instalaţie — a fost construit ca să dureze. Aş putea jura că e...
— Da? insistă Will, nerăbdător să afle ce gândea tatăl său.
— ...un adăpost militar subteran... un buncăr de refugiu... construit poate în timpul Războiului Rece, prin anii ’50 sau ’60.
— Războiul Rece? se miră Will.
— Da, e dinainte să te naşti tu, Will. Şi nu a fost un război propriu-zis, aşa cum ai putea crede... ci doar o sarabandă de gesturi absurde, făcute de America şi de Uniunea Sovietică. Toţi erau ferm convinşi că lumea va fi sfâşiată de un război

nuclear. Aşa că fiecare ţară avea propriile planuri pentru situaţii de urgenţă, iar unele dintre ele includeau şi construirea unor asemenea adăposturi... chiar şi aici, în Anglia, zise el, şi apoi ieşi pe uşă. Will îl urmă imediat, ţinând încă în mâini un pistol Browning Hi-Power. Dr. Burrows continuă să îşi dezvolte teoria, bombănind ca pentru sine. Şi dacă ăsta *este* un adăpost... asta înseamnă că ar trebui să aibă propria rezervă de apă şi nişte dormitoare pe aici pe undeva.

Ignorară celelalte cabine şi deschiseră uşa de la celălalt capăt al pasajului. Când o dădură în lături, se treziră scăldaţi de un şuvoi de aer. Dr. Burrows găsi un şir de întrerupătoare aflate pe peretele de lângă uşă. Le apăsă pe toate cu podul palmei.

Şirurile de lumini se aprinseră pe rând.

— Dumnezeule mare! icni dr. Burrows.

Deşi tavanul era la o înălţime mult mai mică decât cel al tunelului, locul în care pătrunseseră era imens. Rânduri după rânduri de paturi supraetajate erau aranjate extrem de riguros ca să ocupe întreg spaţiul.

— Pun pariu că ar fi putut fi încartiruiţi aici cel puţin o sută de oameni! zise dr. Burrows.

Will alergă către primul pat şi atinse perna. La fel ca toate celelalte care îl înconjurau, pe pat erau aşternute cearşafuri albe şi pături maro, aspre.

— Un pat adevărat! îşi puse capul pe pernă şi scoase un chiot care răsună în întreaga încăpere. La noapte o să dorm într-un pat adevărat!

O zbughi imediat printre paturi în direcţia camerelor aflate dincolo de pereţii dormitorului, fiecare dintre ele având o uşă vopsită în gri şi purtând un număr.

— Duşuri! urlă el, băgându-şi capul în prima cameră. O examină imediat şi pe următoarea: Chiuvete! După ce inspectă alte încăperi, strigă din nou: Mâncare! Am găsit mâncare!

Dispăru imediat în interiorul camerei care îi atrăsese atenţia.

Dr. Burrows alergă şi el ca să i se alăture.

Era un fel de bucătărie, dotată cu un şir de cuptoare şi un grătar lung, părând genul de încăpere specifică unui restaurant mare. Ceea ce îl interesa însă cel mai mult pe Will era numărul imens de cutii de tablă de pe rafturi şi din dulapuri.

Will înşfacă o cutie mare şi dreptunghiulară — nu avea etichetă, dar denumirea conţinutului era vopsită cu litere mici

şi albastre.
— Carne de vită, sărată, citi el. O mai fi bună?
— S-ar putea, răspunse dr. Burrows, luând conserva din mâinile fiului său pentru a verifica dacă nu erau semne de rugină sau de scurgeri. Will, nu ai cumva la tine un deschizător de conserve, nu?

Capitolul douăzeci şi doi

Atenţie! exclamă Chester, gesticulând frenetic spre umbrele din spatele Marthei când femeia intră în Cavernele Lupilor, acolo unde el şi cu Elliott o aşteptaseră. Se auzi un fel de sforăit şi se ivi şi Bartleby, care îşi ţinea capul plecat, de parcă i-ar fi fost ruşine. E nenorocita aia de pisică!
— E în regulă, zise Martha, ademenind pisica spre ea. Animalul se aşeză la picioarele ei, privind în sus. N-am putut să-l las pur şi simplu acolo, la mila păianjenilor şi a lupilor.
— Dar era gata să-l atace pe Will, protestă Chester, cu puşca pregătită în mâini. Nu ne putem încrede în el.
— Styx a fost de vină, spuse Elliott nepăsătoare, luând o altă înghiţitură de carne de păianjen.
— Ce vrei să spui? întrebă Chester.
— După ce l-au capturat pe Bartleby... nu cumva l-au dus înapoi în Colonie?
— Ba da, aşa mi-a spus Will. Dar ce importanţă are?
— E foarte posibil să fi folosit Lumina întunecată împotriva lui, explică Elliott. Dacă au făcut asta, nu a avut de ales decât să urmeze ordinele Rebeccăi. Cu ajutorul Luminii întunecate, Styx poate îngenunchea şi cele mai puternice minţi omeneşti, transformându-i în sclavi chiar şi pe cei mai vrednici. Bartleby e doar un animal prostuţ. În plus, s-ar putea să ne mai fie de folos, adăugă fata.
— Am să ajung să cred că *eu* sunt animalul prostuţ, bombăni Chester, coborându-şi puşca, dar continuând să privească neliniştit în direcţia motanului. Ar fi trebuit să-l transformăm pe Bartleby în chiftele pe submarin.
Martha lovi uşor cu palma creştetul animalului, care era încă

murdar de suc de ciupercă.
— Nu, Elliott are dreptate — e un *Vânător.* S-ar putea să ne mai fie de folos, încheie femeia.
Când tatăl său intră în cabina operatorului radio, îl găsi pe Will întins pe unul din scaune, cu picioarele sprijinite pe masă. Înfipse o furculiţă în cutia imensă, plină cu ananas, pe care o ţinea în mână şi, pescuind câteva bucăţi, şi le îndesă în gură.
— Mmmm... ce bun! Asta da viaţă, nu-i aşa, tată? zise el, mestecând de zor.
— Vezi să nu exagerezi cu fructele alea — trupul tău s-a dezobişnuit, îl sfătui dr. Burrows, aşezând pe masă o gamelă militară.
Băgă apoi mâna în buzunar şi scoase câteva pacheţele învelite în celofan. Will se ridică imediat, interesat brusc de conţinutul lor.
— Ţi-am adus nişte biscuiţi, zise dr. Burrows.
— Grozav. Şi aici ce-i? întrebă Will, privind aburul care se ridica din gamelă.
— Ceai, răspunse dr. Burrows. Gustă şi tu.
— Pare să aibă culoarea potrivită, observă Will, după care luă o înghiţitură. Se strâmbă imediat. Ahh... ce greţos! E mult prea dulce.
— E din cauza laptelui condensat. Îmi plăcea tare mult în copilărie — obişnuiam să-l punem pe piersici...
Aşezându-se pe scaunul de lângă Will, dr. Burrows prinse să îşi amintească de o strămătuşă pe care Will nu o întâlnise niciodată, apăsând în acelaşi timp pe butoanele diferitelor aparate de pe bancul de lucru. Într-un final, când dr. Burrows începu să vorbească înflăcărat despre plăcinta cu rinichi pe care i-o pregătea special mătuşa sa, apăsă pe un buton aflat în colţul unităţii principale, inundând cu lumină galbenă un cadran mare. Câteva dintre lămpile de deasupra aparatului se aprinseră şi ele, strălucind în nuanţe de portocaliu. Dintr-un difuzor fixat pe perete se revărsă o explozie de paraziţi, care cedă însă rapid locul unui sunet constant, dar sacadat. Se asemăna destul de mult cu valurile care se sparg pe o plajă îndepărtată. Dr. Burrows tăcu imediat.
— Slavă Domnului! îşi şopti Will în barbă, uşurat că se găsise ceva care să întrerupă povestirea nesfârşită a tatălui său.
— Da, îmi dau seama — asta ar putea fi salvarea noastră, zise

dr. Burrows, fără să înţeleagă adevărata cauză a remarcii fiului său. Începu să rotească de un buton aflat în centrul unităţii principale. Nu reuşi decât să producă şi alţi paraziţi şi, după câteva minute, se declară învins, clătinând din cap.
Presupun că s-au ars nişte lămpi, zise el, arătând spre câteva tuburi de sticlă din partea de sus, care rămăseseră stinse.
— Am putea să încercăm să-l reparăm, sugeră Will.
— Am văzut nişte lămpi de rezervă într-una dintre magazii, dar n-aş şti de unde să încep. Cred că mă cam depăşeşte, bombăni dr. Burrows, ca şi cum ar fi fost nemulţumit de sine. Oftă şi se lăsă să cadă pe scaun, jucându-se cu un pachet de biscuiţi. Oricum, n-am idee ce rol au toate indicatoarele astea şi nici nu ştiu cum ar trebui să funcţioneze echipamentele, zise el cu regret. Se ridică în picioare şi plescăi de câteva ori. S-ar putea să fie o pierdere de timp, dar, dacă tot eşti aici, ai putea să verifici toate lungimile de undă. Echipamentul ăsta era folosit probabil doar pentru comunicaţiile din port şi, de vreme ce nu suntem decât noi aici..., zise el şi, fără să îşi mai bată capul să încheie fraza, ieşi din încăpere.
Will se trase mai aproape şi începu să rotească butonul foarte încet, încercând în acelaşi timp diferite poziţii ale întrerupătoarelor. În timp ce făcea asta, repeta mereu:
— Alo, alo, e cineva acolo?
Ştia că vorbele sale sunt neinteligibile, fiindcă se îmbuiba în continuare cu bucăţi de ananas. Văzând că eforturile sale păreau să aibă ca rezultat doar pârâitul neplăcut al electricităţii statice şi săturându-se de ananas, renunţă şi el după un timp.
— Nu, îşi zise el dezamăgit. *E* o pierdere de timp.
Deschise pachetul de biscuiţi şi ronţăi unul, în timp ce
contempla şi restul încăperii. Privirea îi căzu pe cele două telefoane de pe perete. Se ridică şi apucă receptorul celui mai apropiat telefon, cel roşu, pe care îl puse la ureche ca să verifice dacă are ton. Nu auzi nimic, aşa încât apăsă furca şi începu să formeze numere la întâmplare, ca să vadă dacă se schimbă ceva.
— Telefonul lui Batman e deranjat, bombăni el, constatând că tot nu aude nimic, după care puse receptorul la locul lui.
Chicoti şi, pradă unei inspiraţii de moment, ridică receptorul telefonului negru, formând numărul de la fosta sa locuinţă din Highfield. Îşi înfipse degetul în discul telefonului şi începu să îl

învârtă. De ce-o fi inventat cineva ceva atât de greoi? zise el, căci dura foarte mult până când discul revenea la poziţia iniţială şi putea forma următoarea cifră. Se gândi cât de ciudat ar fi fost să îi răspundă mama sa. Ar fi fost o conversaţie de milioane.
Închise ochii şi începu să îşi imagineze cum ar fi fost.
„Clic!”
„Bună, mamă, sunt eu, Will.”
Fără îndoială, ea ar fi fost furioasă atât pe el, cât şi pe tatăl său.
„Pentru numele lui Dumnezeu, pe unde aţi umblat atâta vreme? Habar n-aveţi prin ce-am trecut, nu-i aşa? Sunteţi doi egoişti obraznici — TRECEŢI ACASĂ CHIAR ÎN MOMENTUL ĂSTA!” ar fi urlat ea din rărunchi.
‚Ăăă... mamă, nu e chiar aşa uşor, suntem la mii de kilometri sub pământ, într-un fel de stabiliment guvernamental secret...”
Încetă conversaţia imaginară fiindcă receptorul continua să rămână tăcut.
— Nu e nimeni acasă, nu e nimeni acasă.. murmură el şi tocmai se pregătea să pună receptorul în furcă, dar se hotărî să mai încerce o dată.
Reuşi să îşi amintească numărul de mobil al mamei sale, deşi ea îl ţinea rareori deschis. Termină de format numărul şi ascultă. Se auzi un fâşâit puternic, iar băiatul tresări.
Doamna Burrows era la biroul ei, în oficiul de avocatură în care lucra, dactilografiind cu furie. Purta o pereche de căşti şi transcria o scrisoare de la unul dintre parteneri de pe o înregistrare. Era despre un cuplu care divorţa şi care se lupta pentru custodia fetiţei lor de cinci ani. Doamna Burrows putea să îşi imagineze lesne durerea şi resentimentele care se ascundeau în spatele limbajului avocăţesc, sec al scrisorii, şi asta o indispunea destul de tare.
La un moment dat i se păru că îşi aude telefonul mobil sunând, aşa încât îşi dădu jos căştile şi înşfacă poşeta. Telefonul mai suna încă în momentul în care reuşi să îl scoată. Răspunse, puse aparatul la ureche, dar nu auzi decât nişte păcănituri.
— Alo, zise ea chiar în momentul în care persoana de la celălalt capăt al firului întrerupse convorbirea. Se uită la numărul celui care o apelase. Nu îl cunoştea — cu siguranţă nu era un număr din Londra. Alt nenorocit de agent comercial,

concluzionă ea, aruncându-şi telefonul înapoi în geantă şi reîncepând să dactilografieze.
Receptorul pocni din nou, aşa încât Will îl depărtă şi mai mult de ureche şi apăsă furca.
— Ce naiba fac? se întrebă el, hotărând să mai încerce o dată.
Pentru o clipă, mintea i se goli cu totul, aşa încât nu reuşi să-şi amintească niciun alt număr de telefon. Nu ştia numărul părinţilor lui Chester sau pe cel al mătuşicii Jean. În ultimă instanţă, se hotărî să încerce să sune la serviciul de urgenţe.
Deodată însă, în minte îi apăru numărul pe care îl repeta mereu Elliott în timpul delirului ei provocat de febră. Îl învăţase pe de rost, aşa încât îl formă imediat. Nu păru să se facă legătura, şi de data aceasta nu auzi nici cea mai mică pocnitură în receptor, aşa că anunţă:
— Mă numesc Will Burrows. Sun de undeva din adâncul pământului, dar *mă voi întoarce* curând. Mulţumesc, la revedere! exclamă el înainte să trântească receptorul în furcă.
Ieşi din cameră mestecând un biscuit, vrând să vadă cu ce se ocupa tatăl său.
— Nu ştiu cum poţi să bei porcăria aia, rosti Will, apropiindu-se de dr. Burrows.
Acesta sorbea din când în când din gamela militară şi era aplecat asupra unei mese pe care o adusese în dormitorul cel mare. În jurul scaunului său se afla o grămadă de dosare, cutii şi pachete de hârtii pe care era evident că le adunase ca să le inspecteze în căutarea vreunui amănunt folositor.
Privea un fel de plan, desenat pe o foaie atât de mare încât acoperea întreaga suprafaţă a mesei. Fusese trasat pe o hârtie gri, folosind culori pastelate. Dr. Burrows îşi termină ceaiul şi îşi puse gamela pe plan, iar o zonă din apropierea vasului îi atrase atenţia lui Will. Ieşea în evidenţă fiindcă era foarte înnegrită. Judecând după formă, Will îşi dădu imediat seama că reprezenta portul şi complexul în care se aflau acum. În afara râului, reprezentat printr-o dungă albastru-pal trasată pe toată lăţimea planului, reuşi să mai vadă câteva linii galbene care păreau să părăsească caverna portului şi erau întrerupte din când în când de triunghiuri roşii. Will presupuse că acestea marcau distanţa şi corespundeau triunghiurilor pe care le văzuseră pictate pe pereţii fisurii care îi adusese acolo.
— Ai văzut ceva interesant? întrebă Will, aplecându-şi şi el

capul asupra planului.
— Nu prea, zise dr. Burrows pe un ton distant. Am descoperit doar că au căutat izvoare de apă dulce în jurul portului.
În momentul acela, Will zări tăbliţele de piatră adunate într-o batistă murdară şi se arătă imediat interesat, fiindcă nu reuşise să le examineze prea bine. Dr. Burrows ţinea una în mână şi părea să o studieze cu atenţie.
— Pot să mă uit şi eu? întrebă Will.
— Vezi să nu le scapi, bombăni dr. Burrows, mâzgălind ceva neinteligibil pe un carneţel.
Will întinse mâna spre batistă şi apucă o tăbliţă.
— Uau! Mi-ai spus că gravurile sunt foarte fine, dar n-am crezut că e *chiar aşa*\ se minună el, privind cu atenţie inscripţiile şi diagramele amănunţite.
— Oricât de mult m-aş strădui, nu reuşesc să descâlcesc textul. M-am împotmolit, mărturisi oftând dr. Burrows, rezemându-se resemnat de spătarul scaunului. Îmi amintesc câteva cuvinte, dar nu destule. Am nevoie de un specialist în criptografie, care să mă ajute să descifrez toată nebunia asta.
— Vrei să încerc şi eu? se oferi entuziasmat Will.
— Nu, e prea complicat, răspunse dr. Burrows. Ar fi o pierdere de vreme.
— Şi unde crezi că duce drumul ăsta? întrebă Will după ce mai luă o tăbliţă de piatră din batistă şi începu să o compare cu prima.
Dr. Burrows întoarse o pagină curată a carnetului său şi începu să scrie cu furie. Pe urmă, o întoarse spre Will, ca să i-o arate mai bine. Desenase un cerc cu nişte siluete omeneşti simplificate, care mergeau înăuntrul său, şi un soare stilizat, aflat chiar în centrul cercului, răspândind câteva raze.
— Am descoperit imaginea asta pe un basorelief într-un templu străvechi din Adâncuri. Descrie o lume într-o altă lume, explică el, şi apoi oftă.
— Mda, am văzut şi eu desenul ăla al tău, îşi aminti Will.
— Poftim? chiţăi dr. Burrows, sărind în picioare şi dărâmând scaunul. Şi cum naiba ai făcut asta?
— Ţi-am spus, tată, am găsit câteva dintre paginile jurnalului pe marginea Porului, continuă Will.
— Da, dar am crezut că erau ilizibile. Am crezut că fuseseră distruse de apă! strigă dr. Burrows.

Will îl privi uimit.
— N-am spus asta. Erau puţin rupte şi unele dintre ele se udaseră într-adevăr, dar cele mai multe dintre paginile pe care le-am salvat nu se prezentau chiar rău. În orice caz, am putut să le citesc.
Dr. Burrows se clătină uşor, ca şi cum ar fi fost lovit în moalele capului. Încercă să se aşeze, dar se opri la timp, după ce îşi dădu seama că scaunul nu se mai afla la locul lui. Îl apucă repezit şi îl ridică, după care se aşeză şi începu să scrie pe o foaie albă, cu gesturile unui nebun. Termină în câteva secunde şi apoi îi arătă hârtia lui Will.
— Era cumva şi desenul ăsta printre ele? Schiţa mea în care descriam o placă de piatră?
Will privi atent conturul desenat de tatăl său şi cele trei porţiuni de text de pe el. Literele scrise în grabă semănau mai degrabă cu nişte ţânţari striviţi.
— Da, sunt sigur c-am avut pagina asta, cu cele trei înscrisuri pe ea.
— Doamne, unde e acum hârtia asta? vru să ştie dr. Burrows.
— Am pus-o la loc sigur în coliba Marthei.
— În... coliba... Marthei..., repetă încet dr. Burrows, subliniind fiecare cuvânt.
Faţa lui era oricum albă de pe urma lunilor în care trăise sub pământ, dar acum lui Will i se părea că e lipsită de orice strop de sânge.
— De ce? E aşa de importantă? întrebă Will cu sfială.
— Am nevoie de pagina aceea cu „Piatra Burrows” pentru a putea traduce tăbliţele astea. Da, e foarte importantă.
Will se încruntă când auzi de „Piatra Burrows”, apoi îl privi atent pe tatăl său pentru a vedea dacă nu glumeşte. Îşi îndreptă din nou atenţia către tăbliţe şi mai luă una din cele puse în batistă.
— „Piatra Burrows” este precum Piatra de la Rosetta, îi explică dr. Burrows. Are trei zone distincte de text care spun toate acelaşi lucru, iar unul dintre ele este în feniciană. Asta îmi permite să traduc celelalte două limbi pe care nu cred să le fi folosit vreodată cineva la suprafaţă. Dacă aş fi avut-o acum, aş fi putut traduce tăbliţele şi...
Se opri în mijlocul propoziţiei.
— Şi? îl îndemnă Will, care începuse să examineze pe rând

tăbliţele.
— Şi cred că aş putea alcătui o hartă care să ne indice drumul către lumea interioară în care credea această civilizaţie antică: Grădina celui de-al doilea Soare.
— Al doilea Soare, repetă absent Will.
Lipsa de reacţie a băiatului îl surprinse pe dr. Burrows, care trebui să accepte că gândurile fiului său erau în altă parte. Băiatul mişca tăbliţele pe masă, luând din ce în ce mai multe din grămada din batistă, până când le întinse pe toate, cu excepţia celei la care lucra tatăl său.
— Mi-o dai şi pe asta? îi ceru el tatălui lui, arătând spre ea.
Dr. Burrows i-o oferi, iar Will o întoarse pe toate părţile, examinându-i marginile, după care o aşeză cu grijă printre celelalte.
— Piese de domino, zise Will. Sunt ca piesele de domino. Marginile sunt destul de tocite, dar n-ai observat crestăturile de pe ele? Uite, zise el, alegând o tăbliţă la întâmplare. Asta are trei crestături la un capăt, aşa încât se potriveşte cu următoarea, care are aceleaşi crestături, îi explică el, aşezând apoi tăbliţele la loc.
— Genial! strigă dr. Burrows, examinând aranjamentul fiului său. Se pleoşti însă imediat. Am acum imaginea de ansamblu, dar asta nu mă ajută prea mult. E nevoie de „Piatra Burrows”, ca să descifrez inscripţiile de aici. În plus, ar trebui să ştim şi de unde porneşte drumul acela.
Will îşi ridică mâinile.
— Stai, ca n-am terminat! Aşteaptă aici! zise el, după care se repezi către patul pe care îşi lăsase rucsacul.
— Nu prea aveam de gând să plec, comentă amuzat dr. Burrows.
Will se întoarse la tatăl său ţinând ceva în mâini. Înainte de a-i arăta însă obiectul tatălui său, îi atrase atenţia la tăbliţa de piatră de la care începea întregul aranjament.
— Ia uită-te la asta, tată! Vezi semnul de aici? întrebă el, arătând către un simbol ca un trident, sculptat cu multă măiestrie chiar în colţul din stânga sus al tăbliţei.
— Bineînţeles, spuse dr. Burrows, ridicând din umeri, ca şi cum n-ar fi văzut nimic deosebit. Am întâlnit şi eu simbolul ăsta de câteva ori în Adâncuri, adăugă el, în timp ce fiul său

răscolea în vraful de fotografii pe care i-l dăduse Rebecca Unu.
— Astea au aparţinut unui marinar de pe submarin. Ia uită-te la ultimele două, rosti Will, aruncând fotografiile în faţa tatălui său. E acelaşi simbol, îl lămuri el. Marinarul trebuie să fi făcut fotografia undeva lângă submarin, destul de aproape ca să fi putut să se întoarcă pe navă fără să fie atacat de străluciri.
— Nu se poate! strigă dr. Burrows. Deci, fără să o ştiu, se poate să fi ajuns de fapt în locul pe care îl căutam!
— Înseamnă... Înseamnă că trebuie să ne întoarcem chiar acum! strigă Will, la fel de entuziasmat ca tatăl său.
Dr. Burrows clătină însă din cap.
— Nu, Will, nu putem.
— Şi de ce nu? întrebă Will.
— Fiindcă e foarte important să stabilim o rută către suprafaţă, una pe care să o putem folosi. Nu vreau să mai fiu rupt total de civilizaţie, în caz că se iveşte vreo urgenţă. Dacă se poate într-adevăr naviga în susul râului, va fi o joacă de copii să ne întoarcem. Trebuie doar să plutim înapoi până aici. Bărbatul dădu să mai spună ceva, dar se opri şi îşi masă fruntea. Când vorbi din nou, vocea i se redusese la o şoaptă. Şi trebuie să văd şi ce s-a întâmplat cu mama ta. Probabil că e foarte îngrijorată. La urma urmei, n-am dispărut numai eu, ci şi tu, şi Rebecca. Acum e singură acolo, sus.
Dr. Burrows evită privirea lui Will, ceea ce îl făcu pe băiat să devină bănuitor. Tatăl său nu fusese niciodată prea preocupat de soarta soţiei lui, aşa încât Will se întrebă de ce începuse să îşi facă griji tocmai acum.
— În plus, izbucni dr. Burrows, ca şi cum gândul acesta abia i-ar fi venit în minte, credeam că trebuie să duci virusul cuiva de la suprafaţă. Ai spus că e de importanţă vitală...
— Presupun că da, spuse Will, simţind că fusese adus cu picioarele pe pământ.
Se lăsase antrenat de perspectiva unor noi aventuri alături de tatăl său şi alungase complotul Styx într-un ungher al minţii sale. Dr. Burrows văzu frământarea de pe chipul fiului său.
— Ce s-a întâmplat? întrebă bărbatul.
— Nimic, doar că s-ar putea ca în fiole să nu fie cu adevărat virusul Dominion, răspunse Will. Ar putea fi doar o pierdere de timp.
— De ce spui asta?

Will se încruntă şi mai tare.
— Pentru că tot ceea ce au făcut gemenele Rebecca s-a dovedit fie o şmecherie, fie o minciună, iar eu cred în continuare că e ciudat că Rebecca Unu mi-a dat fiola cu virusul. E chiar şi mai ciudat că Rebecca Doi ştia de lucrul ăsta — îţi aminteşti că mi l-a cerut când ne-am întâlnit lângă submarin?
Dr. Burrows medită pentru o clipă.
— Lăsând asta deoparte, părea însă foarte important pentru ele să îl recapete, aşa că se poate să fie originalul. Şi dacă întradevăr crezi că e foarte periculos, *trebuie* să îl dai autorităţilor ca să aibă ele grijă de toate astea.
Will dădu din cap resemnat. Tatăl său avea perfectă dreptate. Atâta vreme cât exista o şansă, chiar şi una firavă, ca în fiolă să se afle virusul Dominion, avea responsabilitatea de a se asigura că acesta ajungea la cineva care ar fi putut zădărnici complotul Styx.
— Bine... dar după ce ajungem în suprasol şi ne ocupăm de fiole, mă voi *întoarce* cu tine, nu? Vreau să te ajut să duci asta la bun sfârşit, tată, îl rugă băiatul, cu o voce tremurândă.
— Desigur, desigur, răspunse dr. Burrows, continuând însă să evite privirea lui Will şi aplecându-se să ridice un dosar negru de la picioarele sale. Deocamdată însă, vreau să te ocupi de altceva.
Will luă dosarul şi examină coperta de plastic, care crăpase acolo unde era îndoită. Coperta era goală, cu excepţia câtorva litere şi cifre, aşa încât îl deschise imediat. Îl întâmpină ceea ce părea să fie schema unei maşinării.
— Ce e asta? întrebă el, iar apoi, dând înapoi la prima pagină, citi: „Manual de utilizare a motorului de barcă”. Te aştepţi ca eu să citesc chestia asta?
— Ştii prea bine că nu mă pricep la mecanică. Poate că ai să te lămureşti tu, în timp ce eu o să pregătesc barca. Dacă manualul nu se potriveşte cu motorul, vezi că mai sunt câteva într-o bibliotecă din cabina douăzeci şi trei, împreună cu o mulţime de romane de Alistair MacLean... şi câteva manuale ale armelor.
Will ciuli urechile la auzul ultimelor cuvinte ale tatălui său.
— Sunt omul tău, declară el.
Will îşi petrecu următoarele patruzeci şi opt de ore citind despre cum se instalează şi cum se foloseşte motorul bărcii şi

mergând din când în când până pe chei, acolo unde tatăl său legase ambarcaţiunea. Fără să ştie dr. Burrows, băiatul se strecurase şi în arsenal şi se aprovizionase cu câteva pistoale pe care învăţase să le demonteze şi să le cureţe pe o pătură întinsă pe podeaua unei camere vecine cu dormitorul.

În timpul acesta, dr. Burrows era şi el ocupat. Folosise un scripete ruginit pentru a aduce până pe chei şi apoi a lansa la apă ambarcaţiunea din fibră de sticlă. După ce se asigurase că era legată zdravăn de baba de amarare, începuse să o încarce cu provizii. Tocmai se întorcea de la magazie, când dădu peste Will la uşa principală.

— A venit apa caldă, îl anunţă Will.

Părul îi era dat pe spate, iar faţa îi era perfect curată pentru prima dată după un răstimp destul de îndelungat, în urma duşului pe care îl făcuse. Purta şi un schimb de haine curate: o cămaşă verde-oliv şi pantaloni asortaţi.

Dr. Burrows îl privi cu gura căscată.

— Trebuie să mergi până în camera treizeci şi unu pentru îmbrăcăminte şi în camera douăzeci şi şapte pentru duş. Ţi-am lăsat înăuntru nişte săpun şi puţin şampon, îi zise Will, continuându-şi drumul.

Dr. Burrows îl privi cum se îndepărtează şi observă revolverul Browning Hi-Power îndesat la spatele pantalonilor fiului său.

— Will! Ţi-am spus să nu...

— Nu e încărcat, răspunse Will, fără să se oprească. Zâmbi pentru sine şi, odată ieşit din raza vizuală a tatălui său, aruncă în sus cutia cu cartuşe şi o prinse cu îndemânare. Ştia că era puţin probabil ca dr. Burrows să audă din interiorul adăpostului antibombă focurile de revolver.

— Repetiţia e mama învăţăturii, murmură el.

A doua zi, reuşiră să fixeze motorul cu bolţuri la pupa ambarcaţiunii. Pornirea lui se dovedi însă mai problematică. Motorul pornea şi mergea preţ de câteva secunde, dar apoi părea să se înece. Will încercase să îl pornească manual şi trăsese de mâner de atâtea ori încât aproape că nu îşi mai simţea braţele, aşa că tatăl său se văzu nevoit să-i ia locul. Transpiraţi şi acoperiţi de funingine şi ulei, reuşiră într-un sfârşit, iar motorul scoase un fum negru timp de câteva minute, înecându-se. Încetă însă brusc să mai dea rateuri şi începu să toarcă regulat. Tatăl său ridică degetul mare în sus,

iar râsul îi fiu acoperit de zgomotul motorului. Will îl împinse în afara bărcii, aşa încât elicea să atingă foarte puţin apa, şi apoi îl ambală. Un torent ţâşni în spatele ambarcaţiunii.
— Am terminat cu asta, zise Will, închizând motorul şi ascultând cum se sting ultimele ecouri ale huruitului său asurzitor.
— Excelent! îl felicită tatăl său. Adu-mi însă aminte să mai pun nişte canistre de combustibil în barcă, înainte de a pleca. După ce se urcară înapoi pe chei, îşi privi cu mândrie fiul. Asta înseamnă munca în echipă, zise el, bătându-l uşurel pe umăr şi îndreptându-se amândoi spre dormitor.
După un somn bun şi un mic dejun frugal, ieşiră amândoi din adăpost şi se îndreptară spre locul în care îşi legaseră barca.
— Mişto haină, tată, zise Will, admirând haina veche, de sibir, pe care şi-o găsise dr. Burrows.
Avea glugă şi nasturi în faţă şi era făcută dintr-o stofa maroniu-gălbuie, care părea atât de ţeapănă, încât putea să stea vertical.
— E un *Montgomery* clasic, făcut din material de pătură Fearnought. Tatăl meu a avut una exact la fel, pe care şi-a cumpărat-o de la un magazin al armatei. Îmi amintesc că a purtat-o multă vreme cât am fost eu copil, zise afectuos dr. Burrows. După ce termină să îşi admire haina, îşi ridică privirea şi observă cele două genţi kaki burduşite, pe care le căra fiul său. Nu ai exagerat cu astea?
— Am luat doar doi saci de dormit şi alte câteva chestii care s-ar putea dovedi de folos, răspunse Will imediat, încercând din răsputeri să nu trădeze cât de greu atârnau genţile.
— La urma urmei poate că e chiar o idee bună să avem ceva balast pe fundul bărcii — în caz că apa e agitată, zise dr. Burrows.
Will privi în jos, către buzunarul de la piept al hainei militare cu care era îmbrăcat.
— Singurul lucru care mă îngrijorează cu adevărat sunt fiolele cu Dominion. Nu trebuie să le pierdem. Orice s-ar întâmpla.
Merseră câţiva metri de-a lungul cheiului, iar apoi Will vorbi din nou.
— Tată, sper că îţi dai seama că fiolele sunt singurul motiv pentru care vin cu tine. Dacă n-ar fi fost ele, m-aş fi dus direct la Chester şi Elliott. Şi mă voi întoarce la ei imediat ce voi

preda cuiva virusul.
Dr. Burrows se opri brusc.
— Will, mi-ai spus lucrul ăsta foarte limpede. Doar nu crezi că eu am terminat ce aveam de făcut aici, nu-i aşa? Abia dacă am zgâriat ceva la suprafaţă... Clătină din cap. Nu, sunt hotărât să mă întorc şi să continui ce am început.
În timp ce parcurgeau restul distanţei până la barcă, dr. Burrows murmură:
— Asta dacă ajungem până acasă.
Îşi stivuiră bagajele în barcă, şi apoi dr. Burrows se întoarse spre fiul său.
— Aproape că am uitat! Scoase două căciuli negre, de lână, din buzunarul hăinii, pe care se grăbiră amândoi să şi le pună. O să ne ţină cald!
— Bună idee, zise Will, zâmbindu-i tatălui său.
Cu căciula trasă pe frunte şi cu barba crescută în neorânduială, tatăl său părea un lup de mare încercat de furtuni.
— Înainte şi apoi în sus! strigă dr. Burrows, după ce Will porni motorul bărcii.
Făcură mai întâi câteva ture în jurul portului. După ce se obişnui cu cârma, Will procedă după cum îi spusese tatăl său şi acceleră puternic înainte de a trece pe sub arcadă şi de a pătrunde în canalul prin care curgea râul. Observă că sugestia doctorului Burrows fusese întemeiată şi că trebuie să accelereze chiar şi mai mult pentru a înainta contra curentului apei.
Imediat după ce părăsiră zona iluminată a râului, dr. Burrows se aşeză la provă cu o lanternă, pentru a putea lumina drumul. Deveni curând un soi de pilot, strigându-i lui Will dacă trebuiau să evite stâncile care ieşeau din apă sau dacă urmau cotituri ale canalului. Ambarcaţiunea se zguduia mai tare decât se aşteptase Will, şi, în plus, în scurtă vreme, atât el, cât şi tatăl său erau uzi până la piele din cauza stropilor reci ca gheaţa, împroşcaţi de râu, şi a apei care pătrundea din când în când peste marginea bărcii. Will era recunoscător că are căciula de lână şi straturile suplimentare de haine, pe care le îmbrăcase special pentru călătoria aceea.
Râul părea să se întindă la nesfârşit, şerpuind prin măruntaiele pământului kilometru după kilometru. Singurul semn care indica prezenţa omului acolo era o succesiune de cercuri mari

şi albe, vopsite pe pereţi, care marcau drumul ce trebuia ales la fiecare răspântie. În timp ce dr. Burrows privea atent în căutarea semnelor, Will cârmea, îndreptându-se în sus, întotdeauna în sus, către izvorul râului.

Când băiatul începu să se simtă atât de obosit încât de-abia mai putea să controleze ambarcaţiunea, trecu el la provă, schimbând locurile cu tatăl său. Deşi Will avea nevoie de somn, nu putea să doarmă, fiindcă cineva trebuia să lumineze drumul, altfel le-ar fi fost imposibil să se orienteze din cauza norilor de stropi. Nu îi era deloc mai cald în locul acela, dar măcar avea ocazia să îşi odihnească braţele care îl dureau.

Înaintară fără încetare, căci nu găsiră niciun loc în care să poată opri şi să se pună la adăpost de curentul puternic al râului. După aproape o zi, timp în care dr. Burrows reuşise să realimenteze de câteva ori motorul bărcii fără să-l oprească, Will zări un altfel de semn — un cerc alb care avea, de această dată, un pătrat negru în centru. Îi făcu semn tatălui său să se îndrepte spre el. După ce urmară mai multe astfel de semne, se treziră într-o porţiune în care canalul se lărgea considerabil, având mai bine de o sută de metri de la un mal la celălalt.

Odată ajunşi în ape mai liniştite, observară un obiect şters în depărtare, iar dr. Burrows se îndreptă spre el. Se dovedi a fi un ponton de metal, care fusese probabil vopsit în alb, deşi acum era, în mare parte, mâncat de rugină. Chiar lângă acesta descoperiră un dig care ajungea în apă, iar în spatele acestuia, un debarcader. Dr. Burrows opri motorul, lăsând barca să se apropie încet.

— Am reuşit! strigă Will când prinse balustrada de metal, silind ambarcaţiunea să se oprească.

După ce legară frânghia de la provă, urcară amândoi.

— E bine să te afli din nou pe uscat, zise dr. Burrows, tropăind vesel şi bucurându-se că simte pământul sub picioare.

Îşi scoase căciula de lână şi o stoarse, în timp ce Will examină repede împrejurimile. Cheiul se dovedi cu mult mai mic decât cel de pe care plecaseră, aşa că se întoarse după doar câteva minute.

— Nu e mare lucru pe-aici, tată. Doar câteva rezervoare de combustibil şi o construcţie mică, absolut goală, cu excepţia unui telefon.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise dr. Burrows. Probabil că ăsta a

fost doar un punct pentru realimentare — un fel de haltă de unde barjele şi bărcile să-şi poată umple rezervoarele cu combustibil. Lucru al naibii de bun, fiindcă şi noi am golit deja două dintre canistrele de rezervă. Începusem să mă întreb dacă avem destulă motorină ca să ajungem până sus.

— Atunci o să verific dacă mai e combustibil în rezervoare, propuse Will şi dădu să plece, dar apoi se opri şi se întoarse spre tatăl său. Oare mai avem mult?

Dr. Burrows chicoti, înfigându-şi un deget în ureche pentru a-şi scoate apa din ea.

— Aşa mă întrebai şi când mergeam cu maşina să căutăm fosile. Nici atunci nu aveai răbdare. Îţi aminteşti?

— Păi, mai *avem* mult? repetă zâmbind Will.

— E greu de zis, dar aş estima că n-am parcurs nici măcar o treime de drum, răspunse dr. Burrows. Poate chiar mai puţin, adăugă el, rotindu-şi braţele de câteva ori şi începând apoi să sară pe loc.

— De ce faci asta? întrebă mirat Will.

— N-ai observat că te mişti mai lent? Dr. Burrows apucă geanta pe care o luase cu el şi o ridică încetişor. Chiar şi asta îmi pare mai grea. Când vom ajunge la suprafaţă, ne vom simţi de parcă am fi făcuţi din plumb.

— Da, vom fi din nou la gravitaţie normală. Nu m-am gândit la asta, zise Will, după care oftă. Înseamnă că ne vom pierde superputerile.

Îşi aşezară tabăra în clădire şi aprinseră o lampă cu petrol, pe care o aşezară în pragul uşii, ca să se încălzească şi să îşi usuce hainele şi bocancii. După ce mâncară o masă caldă, se strecurară în sacii de dormit şi adormiră buştean în doar câteva minute.

Will se trezi când tatăl său îi trecea o gamelă de lichid aburind pe sub nas.

— Bleah! Nu mai vreau *ceai* de-al tău, zise Will, după care gemu. Nu pot să mai dorm încă o oră? Sunt terminat.

— Scoală-te, puturosule! Trebuie să-i dăm bice, spuse dr. Burrows.

În pofida protestelor sale, Will trebui să se trezească şi să pregătească din nou ambarcaţiunea. Dădură apoi peste alte câteva staţii de realimentare şi, într-un final, după o zi şi jumătate, ajunseră într-un port ce părea să fie cu mult mai

mare.
— Cred că am ajuns! strigă dr. Burrows de la prova ambarcaţiunii.

Capitolul douăzeci şi trei

La periferia oraşului Cardiff, un bărbat îşi descuie uşa casei şi intră. Înăuntru era întuneric beznă, dar nu se grăbi să aprindă luminile, ci îşi aşeză umbrela pe masa din hol şi porni spre bucătărie. Merse apoi până la ceainicul electric şi, după ce verifică dacă are apă înăuntru, îl porni apăsând pe un buton. Părea că se uită fix la lumina roşie de la baza ceainicului, în timp ce apa se încălzea şi bolborosea, după care întinse mâna spre un dulap ca să ia o cană.
— Sam, zise Drake din întuneric.
Bărbatul icni surprins, scăpând cana din mâini, care se sparse cu zgomot pe podea.
— Iisuse... Drake! Chiar tu eşti, Drake?
— Bună, Sam, spuse Drake. Îmi pare rău că te-am speriat în halul ăsta, dar dacă laşi luminile stinse...
— Am crezut că ai murit, comentă bărbatul, a cărui voce se schimbă imediat, umplându-se de furie. Dar ce faci aici? N-ar trebui să te apropii de mine. E posibil să fiu urmărit.
— Nu, m-am asigurat că nu e niciun pericol.
— Nu suntem niciodată în siguranţă, replică Sam.
— Ai fost întotdeauna puţin cam suspicios, observă Drake, clătinând din cap. Apropo, ce mai fac ai tăi?
— Nu ştiu, spune-mi tu! Nu mai pot să-i văd — a trebuit să-i părăsesc, ca să nu-i pun în pericol. Sam se îndreptă către chiuvetă, călcând în picioare cioburile cănii. Sper să nu te fi văzut cineva când ai intrat, adăugă el, în continuare extrem de nervos. Eşti conştient că *ei* ne-au neutralizat reţeaua? Şi că multe dintre fostele echipe au fost ucise sau s-au ascuns atât de bine încât nici nu mai contează dacă mai există?
— Îhî, răspunse Drake într-o doare, ceea ce îl înfurie şi mai mult pe celălalt.

— O, îmi pare rău, nu mi-am dat seama că eşti într-o vizită de curtoazie. Ţi-aş oferi nişte cafea, dar tocmai mi-am spart singura cană.
— Am nevoie de ajutor, zise Drake.
— Şi de unde ştiu eu că nu te-au prins şi pe tine? îl somă Sam. Ai fost plecat... cât să fie? Patru ani. Poate că ei te-au trimis aici. De unde ştiu că mă pot încrede în tine?
— Te-aş putea întreba exact acelaşi lucru. De unde ştiu *eu* că pot să am încredere în tine? îl contră Drake.
— Nu-i nevoie s-o faci — vremurile în care complotam s-au dus. Nu mai sunt persoana pe care o ştiai, aşa că eşti pe cont propriu, amice, răspunse Sam, apoi oftă. Nu ştiu cum mi-am imaginat că putem câştiga lupta asta. Sunt pur şi simplu prea deştepţi şi prea influenţi. E o încercare imposibilă.
— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nici măcar nu poţi să le mai spui pe nume? Vorbeşti despre *Styx,* mârâi Drake.
Bărbatul rămase tăcut şi făcu încă un pas spre fereastră, sprijinindu-se de chiuvetă. Lumina care pătrundea de afară era destul de puternică pentru ca Drake să îi vadă profilul şi să observe că purta ochelari negri.
— Ţi s-a întâmplat ceva? întrebă Drake.
— M-au orbit, Drake. Nu mai văd nimic.
— Cum? Ce naiba s-a întâmplat?
— Cred că folosesc undele subsonice, o tehnologie similară cu Lumina întunecată, dar pe o scară mult mai largă, răspunse Sam. Conduceam spre un punct de întâlnire din nordul Highfield-ului şi m-am oprit la o intersecţie. Am auzit un zgomot grav, adânc, ca şi cum aş fi fost sub apă — m-am simţit ca şi cum ceva ar fi vibrat chiar înăuntrul capului meu. Eram încremenit, nu mă puteam mişca. Nu ştiu ce s-a întâmplat după aceea, dar m-am trezit, două zile mai târziu, într-un spital, cu un bandaj în jurul capului. *Styx* mi-au luat vederea, zise el, folosindu-le numele pentru prima dată şi rostindu-l repezit, de parcă l-ar fi ars pe limbă. Mă mir în continuare că nu m-au omorât pur şi simplu.
— Poate că au vrut să trimită un semnal pentru noi, ceilalţi, zise Drake încetişor. Un avertisment.
— Se poate, fu de acord Sam. Dar acum, în starea în care mă aflu, nu mă pot întoarce la luptă, Drake. Nici dacă aş vrea.
— Îmi pare rău că nu am ştiut despre toate astea. Eu abia ce

am urcat din Adâncuri.
— Mda, n-aveai de unde, adăugă Sam.
— Mă întreb pe cine din suprasol au silit să îi ajute să dezvolte tehnologia asta subsonică, spuse Drake.
— Poate că au inventat-o ei — e posibil ca savanţii din Colonie să o fi descoperit pe cont propriu.
Drake îşi drese glasul.
— Trebuie să plec, anunţă el.
— Încă ceva... presupun că îţi mai aduci aminte de serviciul pe care l-am pus la punct pe un server al Universităţii, atunci când a luat naştere reţeaua. Sistemul acela secret de mesaje, despre care n-ar fi trebuit să ştie nimeni.
— Desigur, confirmă Drake.
— Ei bine, cineva a aflat, dezvălui Sam.
— Ce vrei să spui?
Bărbatul îşi masă fruntea.
— Nu ştiu de ce nu l-am dezactivat când totul a început să se destrame, dar îl verific din când în când. Acum vreo două zile a sosit un mesaj pentru tine. Era bruiat de alte zgomote, dar se pare că vine de la cineva numit Will Burrows. Îţi spune ceva numele ăsta?
— Will Burrows..., repetă Drake, fără să reacţioneze la auzul acestei veşti, deşi inima aproape că îi stătuse în loc. Nu, nu-mi spune nimic, dar îţi mulţumesc oricum. O să mă conectez şi eu la server ca să ascult, zise Drake. Şi... Îmi pare rău că am dat buzna în felul ăsta. Succes, Sam.
— Înainte de a pleca, pot să fac ceva pentru tine? Vrei să mănânci ceva? se oferi Sam, dar Drake dispăruse deja.
— Dar râul continuă în partea aceea, spuse Will, arătând cu mâna în timp ce mergeau pe chei, cu hainele şiroind de apă şi lipăind cu bocancii uzi. N-ar trebui să îl urmăm?
— S-ar putea să n-ajungă niciodată la suprafaţă, punctă dr. Burrows, ridicând din umeri. În plus, uită-te la toate clădirile astea... şi la macara. Stătură o vreme contemplând construcţiile din faţa lor. Locul ăsta trebuie să fie portul de încărcare pentru călătoriile în jos, mai ales dacă avem în vedere *asta,* adăugă el, arătând spre arcada largă de la capătul cheiului, ale cărei margini erau vopsite în alb.
Se apropiară amândoi de ea.
— E destul de mare pentru a lăsa să treacă un camion,

observă dr. Burrows.
— Asta era odată, zise Will, ciocănind în zidul de cărămizi care o astupase în totalitate.
Dr. Burrows plecă imediat, păşind hotărât în întuneric. Will i se alătură şi îl găsi în faţa unei uşi duble. La fel ca arcada, marginile de beton ale acesteia fuseseră vopsite în alb.
— Probabil că asta era intrarea personalului, sugeră dr. Burrows. Şi aceasta fusese blocată. Bărbatul îşi lipi o palmă de suprafaţa zidului. Blocuri de beton celular, zise el. Încercă apoi câteva porţiuni ale mortarului, care ieşeau în afară la marginea blocurilor gri şi care arătau ca pasta de dinţi uscată. Trase de o bucată până când rămase cu ea în mână. Lucru de mântuială. Zidul ăsta a fost făcut în grabă.
— Şi acum? întrebă Will.
— Dacă n-o să găsim o altă cale de ieşire, n-ar trebui să ne fie prea greu să trecem prin asta.
După ce cercetară rapid toate celelalte clădiri de pe chei, îşi dădură seama că acela era singurul loc prin care puteai ieşi.
— Du-te şi adu uneltele, te rog frumos, zise dr. Burrows, frecându-şi mâinile.
Will se întoarse la barcă şi coborî în ea. Se gândi la cele două genţi cu echipament. Dacă tatăl său dorea să dărâme un zid, el unul se putea gândi la o cale mai rapidă. Mai murdară, dar mai rapidă.
— Uneltele! strigă dr. Burrows nerăbdător, iar Will îşi zise că ar fi totuşi mai bine să păstreze tăcerea despre explozibilii pe care îi şterpelise.
Părăsi barca şi porni repede spre tatăl său, aducând doar geanta de pânză, cu uneltele pe care le luase din atelierul de scule.
Dr. Burrows bâjbâi prin ea până când găsi o rangă lungă, începu imediat să lovească peretele, folosind capătul îndoit pentru a scoate mortarul dintre cărămizi.
— E moale ca zahărul pudră, murmură el, când se dovedi uşor de îndepărtat. După ce curăţă îndeajuns în jurul uneia dintre cărămizi, băgă ranga sub aceasta şi începu să apese pe ea. Hai că merge, zise el, când blocul de ciment se eliberă şi căzu la picioarele sale. Am pătruns! E doar un singur rând de cărămizi!
Cu Will alături, ridică globul luminos spre deschizătură. De partea cealaltă zăriră doar beznă.

— Trebuie să lărgim gaura asta, hotărî dr. Burrows, întinzându-i ranga lui Will. Înainte ca băiatul să apuce să protesteze, dr. Burrows murmură: Am nevoie să mă gândesc o vreme în linişte, după care se întoarse brusc şi plecă.

— La *ce* să te gândeşti? strigă Will în urma lui, dar dr. Burrows pretinse că nu aude.

În timp ce lipăia în întuneric, Will îşi dădu seama că tatăl său merge să tragă un pui de somn şi că îi lăsase lui partea cea mai grea a muncii.

— Nu s-a schimbat nimic, se plânse Will, începând să lucreze la blocul alăturat. Nimic nu se schimbă niciodată.

Will făcu o gaură îndeajuns de largă încât să poată trece amândoi prin ea şi apoi plecă să îl caute pe tatăl său. Îl găsi întins lângă lampa cu petrol, pe jumătate adormit.

— Cum merge cu meditaţia? întrebă Will.

— Hmm... bine, zise somnoros dr. Burrows. Dar cu zidul ce se aude?

— Am terminat. E o încăpere de partea cealaltă.

La insistenţele dr. Burrows, descărcară totul din barcă, ridicând-o apoi din apă până pe chei. Hotărâră ce trebuie să ia cu ei şi, într-un târziu, se apropiară de deschizătura pe care o făcuse Will.

— Eşti invitatul meu, zise dr. Burrows.

Urmat îndeaproape de tatăl său, Will pătrunse în ceea ce se dovedi a fi un coridor plin cu cutii goale şi cu scânduri. Ajunseră curând la o uşă de metal extrem de solidă, cu două mânere pe o parte. Cu o combinaţie de împingeri, lovituri şi înjurături, reuşiră să aducă ambele mânere în poziţia potrivită şi apoi traseră de uşă.

— M-am săturat de apă! urlă Will când pe lângă ei începu să se scurgă un adevărat torent de lichid, cu miros îngrozitor.

Tuşind din cauza duhorii, intrară într-o cameră lată de aproape douăzeci de metri şi plină cu o mulţime de dulapuri.

La celălalt capăt văzură o altă uşă, dar aceasta era atât de ruginită, încât renunţară să o mai deschidă. Începură să se simtă uşor ameţiţi din cauza miasmei.

— Tată! zise Will cu o voce înfundată, fiindcă se ţinea de nas.

Descoperise că ceea ce părea un fel de dulap era de fapt o altă intrare. Încăperea alăturată avea cam doi metri pătraţi, iar în perete era prinsă o scară lată. Will urcă repede şi îşi croi drum

prin scândurile putrezite ale tavanului.
— Fii atent! strigă tatăl său, când câteva bucăţi de lemn căzură pe el, dar lui Will nu îi mai păsa — pur şi simplu voia să iasă.
Trecu printr-un fel de tufiş şi apoi se ridică în picioare.
Era afară.
— Suprasol, rosti el.
Se clătină uşor, dându-şi capul pe spate pentru a privi cerul de deasupra sa. Din cine ştie ce motiv, îi venea să se aplece — era mai mult decât putea îndura.
— Mă întreb cât o fi ceasul. O fi asfinţitul? întrebă dr. Burrows, îndreptându-se şi el de spate lângă Will. Sau zorii? adăugă el, coborându-şi vocea la vederea cerului întunecat şi lipsit de nori.
Will se întoarse către el.
— Tată! Am ieşit! Am reuşit! strigă el. Nu îi venea să creadă că tatăl său nu era la fel de extaziat. Suntem din nou acasă!
Dr. Burrows nu răspunse imediat, iar când o făcu, vocea îi era plină de dezamăgire.
— Nu e tocmai întoarcerea triumfală la care m-am aşteptat, Will. După toate lucrurile pe care le-am văzut şi după toată munca din subteran... Îşi înfipse vârful bocancului în iarba înaltă de la picioarele lor. Mi-am dorit să mă întorc cu ceva care să uimească lumea... am vrut să zgudui din temelii comunitatea arheologilor. Trase adânc aer în piept şi îşi ţinu respiraţia câteva secunde. În loc de asta, tot ceea ce le pot arăta e o geantă cu scule din timpul Războiului Rece, zise el, lăsând-o să cadă la pământ. Şi una dintre cele mai îngrozitoare tunsori din istorie. Nu, fără jurnalul meu, preastimaţii mei colegi ar trebui să mă creadă pe cuvânt, să accepte tot ce am văzut şi... ei bine... asta nu o să se întâmple, nu-i aşa?
Will clătină din cap, înţelegând motivul dispoziţiei posomorâte a tatălui său. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să menţioneze din nou subiectul Styx. Tatăl său va avea parte de o deziluzie cruntă dacă îşi închipuia că urma să aibă mână liberă să publice toate secretele subteranului, pentru că în multe dintre ele erau şi secrete Styx. Nu îl vor lăsa niciodată să o facă. Will ştia însă că, dacă ar fi pomenit despre acest lucru, era foarte probabil să sfârşească prin a se certa din nou cu tatăl său şi n-avea chef de aşa ceva. Era pur şi simplu prea obosit.

Preferă în schimb să smulgă o frunză dintr-un tufiş şi să o sfărâme între degete, mirosind-o, adulmecându-i *verdeaţa.* Trecuse o bună bucată de vreme de când nu mai văzuse aşa ceva.
— Unde crezi că ne aflăm? întrebă el.
— Ei bine, un lucru e cert — nu suntem într-un vulcan stins din Islanda, răspunse zâmbind dr. Burrows, luminând cu lanterna în jurul său şi dând la iveală frunzişul unor copaci bătrâni, care se aflau peste tot în jurul lor.
Will făcu şi el câţiva paşi.
— S-ar putea chiar să nu ne mai aflăm în Anglia. Am mers al naibii de mult.
— Mă îndoiesc sincer că am parcurs *chiar atât* de mult.
La lumina palidă a lanternei, începură să exploreze,
croindu-şi drum prin tufăriş.
Păreau să fie înconjuraţi de o mulţime de clădiri abandonate, construite pe o suprafaţă relativ restrânsă. Printre acestea observară ceva ce ar fi putut fi odinioară un drum, deşi asfaltul era acum năpădit de tufişuri, aşa încât era greu să îl deosebeşti de restul peisajului.
Clădirile se dovediră a fi din cărămidă, având unul sau două etaje, iar ferestrele erau aproape toate sparte. Will şi tatăl său pătrunseră fără nicio greutate în ele, fiindcă uşile erau deschise sau scoase din balamale. Înăuntru, podelele erau pătate de straturile de vopsea care se cojiseră de pe tavane şi lăsau impresia că sunt acoperite de zăpadă. Will şi dr. Burrows tocmai explorau primul etaj al unei asemenea clădiri, când, undeva în depărtare, observară luminile gemene ale unui vehicul care gonea prin întunericul din ce în ce mai adânc.
— Nu ştiu cine sunt, şopti dr. Burrows, dar nu vreau să avem de-a face cu ei. Eu zic să dormim pe-aici pe undeva câteva ore şi să explorăm mâne dimineaţă.
— Bine, îl aprobă Will, care spera oricum că tatăl său avea să propună acest lucru, fiindcă el abia se mai ţinea pe picioare.
Găsiră un colţ uscat într-una din încăperile de la parter şi se băgară în sacii de dormit.
Lăsară globul luminos pe podea, între ei, acoperindu-l pe jumătate, aşa încât lumina acestuia să nu le dea de gol prezenţa. Will privi printre gene ramura unui copac ce crescuse printr-una dintre ferestrele sparte. Când nu mai reuşi să îşi ţină

ochii deschişi, îşi umplu plămânii cu aerul răcoros. Poate pentru că fusese născut în Colonie, acolo unde trăise adevărata lui familie, sau poate fiindcă stătuse în subteran atâta vreme, descoperi că devenise extrem de sensibil la ritmurile de la suprafaţă. Şi nu era vorba despre bâzâitul insectelor sau de ciripitul ocazional al păsărilor, ci de ritmurile tăcute, de ritmurile naturii. Aproape că putea simţi cum creşte vegetaţia din jurul său.

Mai mult decât atât, descoperi că îi lipsesc ritmurile care făcuseră parte din viaţa lui când se aflase în adâncul Pământului — scârţâitul aproape imperceptibil al pietrelor, mirosurile pe care le simţea chiar la baza nasului, primare, fundamentale, şi care îl făceau să se simtă în siguranţă. Deşi nu i-ar fi spus niciodată asta tatălui său, ducea deja dorul existenţei subterane. Adormi adânc, iar gândul acesta i se disipă uşor în minte.

Will se întoarse pe spate şi deschise ochii.

Ţipă din cauza luminii strălucitoare a zorilor, care îi arse retina, şi se trase repede la umbră, acoperindu-şi ochii cu mâinile. Clipi des o lungă bucată de vreme şi veni cu greutate din nou la lumină, apărându-şi însă în continuare faţa. În timp ce ieşea din sacul de dormit şi îşi punea bocancii, simţea că fiecare mişcare pe care o face pare incredibil de obositoare. După o vreme, îşi dădu seama că era doar efectul gravitaţiei. Al gravitaţiei normale.

— ’Neaţa, zise voios tatăl său, călcând peste câteva cioburi de sticlă când intră în cameră.

— ’Neaţa, răspunse Will, căscând cu gura până la urechi.

— Te simţi obosit? îl întrebă dr. Burrows, privindu-l cu atenţie.

— Mda, răspunse Will, căscând din nou.

— S-ar putea să suferi de pe urma schimbării fusului orar. *A fusului subteran,* comentă râzând dr. Burrows, şi apoi aprinse lampa cu petrol, pe care aşeză o oală cu apă.

Îşi privi ceasul şi se uită la Will.

— N-ai nici cea mai mică idee cât ai dormit sau cât e ceasul, nu-i aşa? Continuă, fără să aştepte vreun răspuns. Îţi dai seama că ai trăit bazându-te pe succesiunea unor zile care au avut mai mult de douăzeci şi patru de ore? Ritmul tău circadian e complet dat peste cap.

— Ce vrei să spui? întrebă Will, nu fiindcă era într-adevăr

interesat, ci pentru că ştia că asta aşteaptă tatăl său de la el.
— În absenţa luminii, nivelul de melatonină din creier nu urmează creşteri şi descreşteri normale. El ar trebui să fie ridicat când soarele apune, ca să te simţi somnoros. Dr. Burrows se întinse şi apucă globul luminos, privind cum fluidele din interiorul său se întunecaseră în prezenţa luminii zilei. În subteran, nu avem decât aşa ceva. Lumina pe care o emit e apropiată de cea a Soarelui, dar e mereu aprinsă şi nu urmează succesiunea zi-noapte cu care suntem obişnuiţi ca să...
— Tată, n-ai putea să-mi spui toate astea altă dată? îl rugă Will. Nu prea reuşesc să mă concentrez.
Tatăl său se cufundă imediat într-o tăcere jignită, care ţinu câtă vreme îşi băură ceaiul mult prea dulce.
— Bine, începu dr. Burrows. Cred că acum eşti pregătit să mă asculţi.
Will mormăi un „da”.
— Suntem într-un aerodrom abandonat — nu sunt sigur unde ne aflăm, dar e cu siguranţă în Anglia — şi se pare că există o patrulă care face de pază, dar care nu e formată din soldaţi. Probabil e o firmă privată. Aşa că haide, împachetează tot ce trebuie să luăm cu noi şi ascunde aici restul lucrurilor.
— Dar de ce? De unde atâta grabă? întrebă Will.
— Fiindcă trebuie să mergem la Londra, zise dr. Burrows.
Aruncară o privire prin bază, iar dr. Burrows sporovăi fără încetare, făcând presupuneri cu privire la scopul fiecărei clădiri. Descoperiră că pereţii uneia dintre ele fuseseră acoperiţi cu maluri de pământ, iar exact în faţa intrării era construit un zid gros. Dr. Burrows spuse că scopul lor era să o protejeze de bombardamente. Interiorul era aproape pustiu, cu excepţia unui sistem de aer condiţionat de-a dreptul antic şi a cablurilor electrice care împânzeau pereţii. Dr. Burrows presupuse că se aflau într-un fost centru de control. Pe partea cealaltă a camerei se vedea o altă uşă, care ducea într-o încăpere al cărei scop macabru îl descoperiră curând. Se pomeniră într-o cameră lungă, cu o serie de rafturi metalice aliniate pe un perete. Fiecare raft avea trei poliţe şi fiecare poliţă purta un număr inscripţionat pe zidul decolorat din spatele său.
— Dezinfectant, zise Will, adulmecând aerul. A fost un spital sau ceva de genul ăsta?
— Mai degrabă o morgă, comentă dr. Burrows.

— Ce? Vrei să spui... pentru cadavre? întrebă Will.
Tatăl său aprobă din cap şi ieşiră din nou la lumina zilei.
Arătă către turla unei biserici din depărtare.
— Să mergem într-acolo — nu se poate să nu dăm de vreun drum.
Nimeriră curând peste o întindere de asfalt crăpat şi acoperit de grămezi de beton spart.
— Presupun că asta a fost pista, zise Will, privind-o cu atenţie şi mijindu-şi ochii spre clădirile învecinate, care păreau să fie nişte depozite imense.
— Se numesc hangare de clasă C, zise dr. Burrows, observând încotro se uita Will. Toate astea au fost construite după război, ca şi adăpostul din subteran de unde venim noi.
Traversară un câmp şi apoi trecură printr-un gard viu şi se pomeniră pe marginea unui drum cu o singură bandă, pe care se hotărâră să îl urmeze. Drumul îi duse la un sat micuţ, iar dr. Burrows se îndreptă direct către singurul magazin din zonă, care era şi oficiu poştal, şi băcănie.
Înainte să intre, Will îl apucă pe tatăl său de braţ.
— Bani! Nu avem niciun ban!
— Aşa să fie? răspunse dr. Burrows. Îşi desfăcu şi apoi îşi scoase cureaua cu gesturi ceremonioase. Pe interior avea un fermoar pe care îl trase pentru a scoate o pungă de polietilenă, prinsă cu o bandă de elastic. Înăuntru se afla un sul de bancnote pe care le numără şi apoi le băgă în buzunar. Trebuie să avem grijă să ne rămână destui bani pentru bilete, aşa că nu te dezlănţui la cumpărături, Will, adăugă el.
Un clopoţel atârnat deasupra uşii sună când pătrunseră în prăvălie, iar dintr-o cameră aflată undeva în spate le ieşi în întâmpinare un bărbat bine făcut. Will îşi alese nişte chipsuri şi o cutie de suc din frigider, în timp ce dr. Burrows nu vizită decât raftul cu ciocolată, dar adăugă în ultimul moment şi un ziar la cumpărăturile lor.
— Se pare că o să avem o zi frumoasă, zise bărbatul cu bunăvoinţă, rostind cuvintele cu un uşor şuierat.
Era îmbrăcat într-o cămaşă maro cu pătrăţele şi purta o cravată împletită, al cărei material părea să fi fost mult mai potrivit pentru o pereche de şosete.
— Aşa se pare, îl aprobă dr. Burrows. Îşi drese glasul şi întrebă: îmi puteţi spune, vă rog, unde ne aflăm cu exactitate?

— Unde vă aflaţi? repetă bărbatul, oprindu-se din aranjatul mărfurilor şi întorcându-se pentru a-l privi mai atent pe dr. Burrows.
— Mă refeream la numele satului.
— West Raynham, răspunse bărbatul oarecum uimit.
— West Raynham, repetă dr. Burrows de câteva ori, ca şi cum ar fi încercat să îşi aducă aminte dacă mai auzise undeva numele acela. Şi în ce regiune e asta?
— Norfolk... În partea de nord, spuse vânzătorul, care îl privea acum întrebător pe Will.
— Suntem pe drum de o mulţime de vreme, explică dr. Burrows.
— Aha, dădu din cap bărbatul, deschizând sertarul casei de marcat.
— Dar dacă am vrea să mergem la Londra, care ar fi cea mai bună rută? întrebă dr. Burrows, întinzând o bancnotă mototolită de douăzeci de lire.
— Pe jos? întrebă bărbatul, în timp ce netezea bancnota între degetele sale butucănoase, după care o băgă în lampa de control ca să vadă dacă nu e falsă.
Păru satisfăcut şi aşeză banii sub o tăviţă, în sertar.
— Nu, cu autobuzul sau cu trenul.
— Atunci ar trebui să mergeţi în cel mai apropiat oraş — Fakenham —, care e la vreo zece kilometri de aici. Bărbatul îi indică o direcţie şi apoi tuşi, ducându-şi mâna la gură. Respiră hârâit de câteva ori înainte de a continua. De acolo puteţi lua autobuzul către Norwich, unde vă puteţi urca în tren. Dar mai e şi un autobuz care merge de două ori pe zi din Fakenham către Londra. Durează mai mult, dar e mai ieftin.
— O să mergem atunci cu autobuzul, hotărî dr. Burrows. Îţi mulţumim foarte mult, urmă el luându-şi restul.
Will ieşise deja şi ţinea uşa deschisă pentru tatăl său, care se opri deodată, încruntându-se ca şi cum ar fi uitat ceva. Se apropie de bărbatul care rămăsese în spatele tejghelei.
— Apropo, n-a fost cumva vreo epidemie aici, în Anglia, în ultimele două luni?
— Epidemie? întrebă celălalt.
— Da. Întrebam dacă n-a izbucnit vreo epidemie, dacă n-au murit mulţi oameni, îl lămuri dr. Burrows.
— Nu, n-am auzit de aşa ceva, răspunse vânzătorul. E drept

că a fost un virus din ăsta la stomac... dar nimic grav.
— Aşa m-am gândit şi eu. Mulţumesc încă o dată, spuse dr. Burrows. Când uşa se închise în urma lor, se aplecă uşor spre Will. Uite că epidemia asta a Styx n-a început nici pe departe să decimeze populaţia, şopti el pe un ton teatral, ca şi cum abia ar fi îndrăznit să vorbească despre un secret îngrozitor.
— N-am spus că s-a întâmplat, se apără Will. Şi, atâta vreme cât mai am şi eu un cuvânt de spus, nici n-o să se întâmple, mai ales că fiolele sunt la mine.
— Da, aşa este, zise dr. Burrows fără prea multă convingere. Ai încă timp să salvezi omenirea.
Will ignoră comentariile tatălui său şi se aşeză pe un zid aflat lângă magazin, savurând ceea ce cumpărase. Mestecă încântat fiecare chips, sorbind din când în când din cutia de Cola Light. Închise ochii de încântare.
— N-am crezut niciodată că fleacurile astea au să-mi lipsească atât de mult, zise el.
Dr. Burrows îşi mânca tăcut batoanele de ciocolată.
— Asta poţi s-o mai spui o dată, îl aprobă el, abia după ce înghiţi şi ultima bucăţică. Sări apoi de pe zid. Hai să decolăm, bătrâne! exclamă el exuberant, gesticulând cu mâinile prin aer. Când Will se uită la el, zâmbi prosteşte şi adăugă: Glumesc, Will, nu-ţi dai seama? Hai să decolăm — iar noi am fost pe un aerodrom părăsit — asta făceau odinioară avioanele pe-aici — decolau. E o glumă.
— Te simţi bine, tată? întrebă Will.
Dr. Burrows se comporta foarte ciudat, fiindcă de obicei nu făcea glume.
— Cred că am mâncat prea mult zahăr, admise dr. Burrows, încruntându-se. Se poate să fi exagerat puţin cu ciocolata.
— Se pare că aşa este, rosti Will, coborând şi el de pe zid.
Dr. Burrows rămase însă extrem de agitat şi refuză cu încăpăţânare să întrebe dacă există un autobuz către oraşul alăturat.
— O plimbare ne va face bine. Să pornim spre Fakenham! exclamă el bombastic şi începu să străbată restul localităţii.
Când ajunseră într-un târziu la Fakenham, încălziţi şi obosiţi, descoperiră că era zi de târg. Negustorii îşi aşezaseră tarabele şi îşi întinseseră mărfurile, iar acum stăteau în spatele lor, sorbind ceai din pahare de polistiren. Dr. Burrows găsi imediat

staţia de autobuz şi privi orarul, în căutarea următoarei legături către Londra. Descoperiră că mai au de aşteptat aproape două ore şi începură să se învârtă prin piaţa centrală a oraşului, pe măsură ce tot mai mulţi oameni veneau la târg. Cum locul devenea din ce în ce mai aglomerat, Will începu să se simtă tot mai stingher. Se uita mereu peste umăr, încercând să îi verifice pe toţi cei care îl înconjurau. Erau însă mult prea mulţi.
— Tată, zise el şi îşi îndreptă degetul mare în direcţia unei cafenele de peste drum.
— De ce nu? Aş face moarte de om pentru o ceaşcă de cafea, îl aprobă dr. Burrows, după care rosti ezitant: Will, ai grijă ce mănânci. Ai văzut ce mi s-a întâmplat mie, îl sfătui el cu seriozitate. Ar trebui să evităm dozele mari de zahăr sau de grăsimi, fiindcă, pur şi simplu, nu mai suntem obişnuiţi cu ele.
În ciuda rugăminţilor disperate ale lui Will, care îşi dorea un mic dejun englezesc complet, comandară doar pâine prăjită şi câte ceva de băut, iar apoi se aşezară la o masă într-un colţ.
Clienţii de la celelalte mese îi priveau ciudat, nu din cauza uniformelor kaki, care nu erau tocmai o raritate în oraş, ci a părului lor extrem de murdar şi tuns ciudat, se gândi Will. Băiatul îşi răsuci o şuviţă albă între degete şi studie părul ţepos al tatălui său. Dr. Burrows arăta ca un punkist trecut, cufundat în lectura ziarului. Will se aplecă spre el.
— Nu crezi că ar trebui să facem ceva cu părul nostru? Mi se pare că atrage atenţia asupra noastră şi n-am vrea să ne întâlnim cu poliţia, nu-i aşa? Să nu uităm că, din punctul lor de vedere, suntem încă dispăruţi.
Dr. Burrows se gândi la propunerea fiului său şi apoi îl aprobă.
— Nu e o idee rea, Will, concluzionă el.
Se ridică imediat şi o întrebă pe chelneriţa din spatele tejghelei unde e cea mai apropiată frizerie, apoi se îndreptară către aceasta.
Will nu fu prea încântat că tatăl său îi ceruse frizerului să îi tundă pe amândoi scurt în părţi şi la spate şi, cu atât mai puţin, când văzu în oglindă cum părul lung îi este retezat. Cu toate acestea, odată treaba terminată, îşi dădu seama că părul îngrijit se potrivea mult mai bine cu uniformele militare.
Autobuzul veni la timp şi se urcară imediat. Călătoria se dovedi extrem de lungă, fiindcă autobuzul părea să se oprească în toate localităţile de pe drum, aşa încât Will şi dr. Burrows

profitară din plin, recuperând somnul pierdut. Când se blocară în trafic în apropiere de Londra, Will deschise un ochi şi privi rândurile de maşini şi de camioane de pe celelalte benzi ale şoselei şi silueta îndepărtată a oraşului.

— Prea multă lume, mormăi el, după care adormi din nou.

Pe la mijlocul după-amiezii, autobuzul ajunse în sfârşit în staţie, şi uşa se deschise cu un şuierat pneumatic.

— Staţia Euston! Toată lumea, coborârea! strigă şoferul.

— N-o să mă obişnuiesc niciodată, bombăni Will, în timp ce îşi croiau drum către peronul din faţa staţiei, acolo unde cohorte de oameni păreau să se învârtă fără rost, acompaniaţi de zgomotul constant al traficului de pe autostrada din apropiere.

Pe dr. Burrows nu părea însă să îl deranjeze absolut nimic.

— Repede — uite autobuzul ăla! O să ne ducă direct la Highfield! strigă el, arătând cu degetul. Deveni însă imediat confuz. Dar unde-or fi autobuzele etajate?

PARTEA A CINCEA
Din nou în Highfield

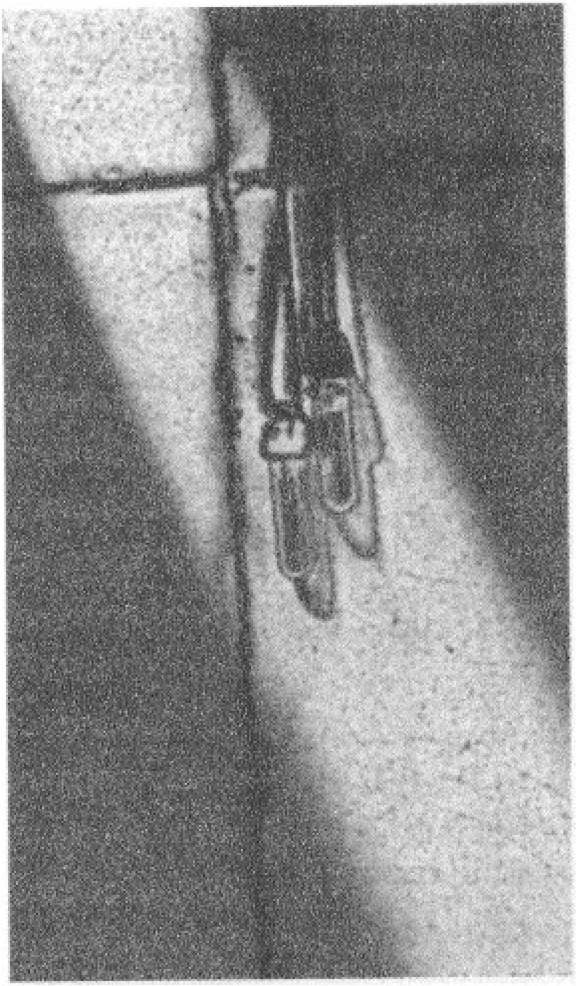

Capitolul douăzeci şi patru

După ce coborâră din autobuz în staţia Highfield, dr. Burrows o porni pe neaşteptate în josul şoselei.

— Vreau doar să arunc o privire muzeului, Will, zise el.

— Tată... nu suntem în siguranţă. Nu cred că ar trebui. .., începu să obiecteze Will, dar îşi dădu seama imediat că îşi pierde vremea, judecând după ritmul hotărât în care mergea tatăl său, cu bărbia ridicată.

Ajunşi la muzeu, dr. Burrows urcă treptele şi deschise uşa, cu Will la câţiva paşi în urma sa.

Băiatului i se păru că sala principală era mai bine luminată decât şi-o amintea el. Tatăl său făcu doar câţiva paşi şi apoi încremeni. Dr. Burrows trecu încăperea în revistă cu un aer de proprietar până când privirea i se opri într-un colţ îndepărtat.

— Ce e asta? făcu el, pornind imediat din loc.

Bocancii îi scârţâiră pe parchetul lustruit până când ajunse în faţa unei vitrine înalte, de sticlă. Înăuntrul ei se găsea un manechin îmbrăcat într-o uniformă de genist, din cel de-al Doilea Război Mondial.— Dar ce s-a ales de vitrina *mea* cu efecte militare? bombăni el, privind în jur în căutarea celor două dulapuri cu uşi de sticlă, în care pusese o grămadă dezordonată de nasturi zgâriaţi, tăbliţe matricole şi săbii de ceremonie ruginite.

Will merse lângă un grup de vitrine noi, aflate în spatele manechinului.

— „Să ne amintim de ce-i mai bun în Highfield”, citi el cu voce tare când i se alătură şi tatăl său.

Se aplecară împreună deasupra capacelor înclinate ale cutiilor de sticlă, ca să studieze îndeaproape tichetele pentru raţiile alimentare şi cărţile de identitate, măştile de gaze şi alte obiecte din timpul războiului, toate etichetate atent cu numele şi modul lor de utilizare.

Cu răsuflarea tăiată, dr. Burrows se întoarse pentru a privi ecranul unui televizor montat într-o consolă de pal melaminat,

de un alb strălucitor, lângă vitrinele de sticlă.
— ‚Apăsaţi pentru a activa”, murmură el, citind instrucţiunile de pe ecran şi puse imediat un deget pe acesta.
Monitorul se lumină de îndată, şi pe el apăru o secvenţă de film alb-negru, care părea să fie montată din buletine de ştiri vechi. Primele scene fuseseră filmate noaptea şi înfăţişau nişte pompieri cu furtunuri, care se luptau să stingă câteva case în flăcări. „îmi aduc aminte atât de bine vremurile acelea, încât aş putea jura că au fost ieri”, se auzi vocea tremurată şi îmbătrânită a unui comentator. „Tatăl meu a fost unul dintre primii bărbaţi din Highfield care s-au înscris ca voluntari în trupele de pompieri civili.”
Will privi în continuare scenele care înfăţişau urmările raidului aerian. În lumina palidă a soarelui, o mulţime de bărbaţi în uniformă se agita deasupra unor grămezi de moloz, care acopereau caldarâmul şi grădinile din faţă ale caselor. Comentariul continuă: „Cel mai violent bombardament a avut loc în februarie 1942, ocazie cu care Ceainăria Lyons, aflată în South Parade, a fost lovită direct. Îmi aduc aminte că era înţesată de oameni care luau prânzul când germanii au lansat proiectilul. A fost oribil... Morţii şi răniţii zăceau împrăştiaţi peste tot. Iar în noaptea aceea a urmat un raid chiar mai rău decât cel de peste zi.”
Will urmări un clip ce înfăţişă doi bătrâni care stăteau pe scaun, în mijlocul ruinelor unei case, fumând şi privind absent în direcţia aparatului de filmat. Păreau epuizaţi şi înfrânţi. Încercă să îşi imagineze suferinţa lor — nu numai că îşi pierduseră casele şi agoniseala de-o viaţă, dar probabil că în bombardamente le pieriseră şi soţiile, şi copiii. Amărăciunea lor îl copleşi dintr-o dată pe Will şi imediat îi deveni foarte limpede că, în ciuda greutăţilor prin care trecuse, soarta lui nu avea cum să fie mai rea decât a oamenilor acelora şi a sutelor de mii care înduraseră războiul. Se concentră din nou asupra comentariului.
„Tatăl meu a lucrat două zile şi două nopţi ca să găsească...”
Dr. Burrows opri filmul împungând ecranul.
— Mă uitam la asta, tată, protestă Will.
Dr. Burrows îi aruncă însă o privire ca de gheaţă şi porni imediat către marginea sălii, acolo unde se afla camera arhivelor, dar şi fostul său birou.

Când ajunse însă în pragul uşii, în faţă îi apăru un tânăr care îi blocă drumul.
— Îmi pare rău, domnule, nu puteţi intra aici. E interzis pentru public, spuse bărbatul pe un ton politicos, dar ferm. Doar personalul muzeului are acces aici.
Era îmbrăcat într-un costum albastru, elegant, şi avea pe piept un ecuson pe care scria „Custode”. Chiar şi lui Will i se păru că e foarte tânăr.
— Eu sunt..., începu dr. Burrows, dar se opri imediat când simţi cum îl împunge în spate cotul lui Will, care îşi atenţionă tatăl fără să fie văzut de celălalt.
Dr. Burrows mârâi, iar bărbatul făcu un pas înapoi. Will îşi dădu seama cât de ciudat putea părea tatăl său, cu haina sa veche, încheiată până la gât, şi cu fesul de lână, tras până deasupra sprâncenelor.
— Pot să vă fiu de ajutor, domnule? Am văzut că sunteţi interesat de noul nostru display interactiv — aş fi încântat să vă ofer şi un tur al celorlalte exponate din muzeul nostru. Tânărul privi în jurul său şi apoi îşi coborî vocea, ca şi cum ar fi vrut să îi încredinţeze vreun secret. Mi-e teamă că multe dintre ele sunt mai degrabă banale. Poate aţi observat că muzeul acesta este puţin... ăăă.... cum să spun... are nevoie de o modernizare. A fost foarte neglijat de cei care l-au condus până acum. Custodele trase adânc aer în piept, ca şi cum s-ar fi pregătit de o sarcină dificilă. Acum însă eu sunt la cârmă şi am de gând să-l restaurez cu ajutorul unor finanţări frumuşele pe care tocmai mi le-am asigurat.
Bărbatul zâmbi, aşteptându-se probabil la un răspuns entuziast din partea doctorului Burrows, dar surâsul i se evaporă imediat văzând reacţia acră a acestuia.
— Mie îmi place exact cum e acum, răspunse dr. Burrows, de parcă l-ar fi sugrumat cineva.
Lui Will i se făcu milă de tatăl său. Toată munca dr. Burrows, din muzeul acela, fusese bagatelizată în doar câteva fraze. Sub ochii fiului său, dr. Burrows îşi lăsă capul să cadă în piept, dezamăgit. Will dădu să spună ceva, dar nu găsi cuvintele potrivite. Ironia sorţii era că tatăl său nu avea absolut nimic să îşi reproşeze.
Numeroasele şi extraordinarele descoperiri pe care dr. Burrows le făcuse în Colonie şi în Adâncuri aveau să îi aducă într-o zi

faima unui mare explorator şi om de ştiinţă, poate cel mai mare al secolului. Dar asta nu părea să conteze acum, când rămăsese pironit locului, cu umerii gârboviţi de dezamăgire. Will nu reuşea să înţeleagă de ce îi mai păsa tatălui său atât de mult de locul acela de mâna a treia, care n-ar fi putut niciodată să se compare cu muzeele mult mai bogate din centrul Londrei.
— Vitrinele astea au fost aranjate cu mult efort, într-un timp îndelungat, să ştii, rosti dr. Burrows. Mie mi se par foarte eficiente.
— Păi... fiecare cu părerea lui, răspunse tânărul pe un ton defensiv. Dar să ştiţi că regulile s-au schimbat. Astăzi totul se învârte în jurul interactivităţii şi a implicării comunităţii. Şmecheria e să le oferi copiilor o tehnologie nouă şi atrăgătoare pentru a le capta atenţia, dar şi să îi implici pe localnici, invitându-i să participe la capsule ale timpului şi alte asemenea proiecte. Da, da, Interactivitatea şi Implicarea înseamnă Interes şi Investiţie. Acesta e principiul Celor patru I .Will mai privi o dată sala muzeului, întrebându-se dacă viziunea noului custode avea să se dovedească de succes pentru Highfield. Era posibil însă ca muzeul acela prăfuit şi neglijat să fie o oglindire a esenţei cartierului.
— Să înţeleg că locuiţi prin zonă? întrebă custodele, rupând tăcerea.
— Oarecum, răspunse dr. Burrows.
— Să ştiţi că, dacă vă interesează, eu sunt mereu în căutarea unor oameni care să mă ajute să organizez şi să conduc muzeul, ştiţi, în...
— În weekend, interveni dr. Burrows. A, da, echipa de sâmbătă.
Dispoziţia custodelui se schimbă imediat, iar pe faţa acestuia apăru un rânjet, provocat probabil de perspectiva de a avea un nou recrut.
— Bănuiesc că îl aveţi deja înscris pe maiorul Joe, împreună cu Pat Robbins, Jamie Dodd..., zise dr. Burrows, şi, pun pariu, pe Franny Bartok.
Custodele încuviinţă la fiecare nume pe care îl rosti dr. Burrows. Will se trăsese lângă tatăl său şi văzu scânteia care îi lucea în ochi, în timp ce vorbea. Era limpede că pune ceva la cale.

— Şi cum aş putea să-l uit pe unicul Oscar Embers, încheie dr. Burrows.
— Oscar Embers? Nu, nu-mi amintesc de nimeni cu acest nume.
— Nu? Sunteţi sigur? Era un actor pensionat, de departe cel mai pasionat şi mai conştiincios dintre ei.
Custodele nu putu să nu observe schimbul de priviri dintre Will şi tatăl său.
— Nu, nu l-am întâlnit niciodată, zise categoric custodele, mijindu-şi ochii de parcă ar fi intrat la bănuieli. În schimb, aş vrea să vă întreb, domnule, cum de sunteţi atât de bine informat despre voluntarii mei în condiţiile în care nu v-am mai întâlnit niciodată?
— Am fost..., începu dr. Burrows, dar Will îl întrerupse imediat, tuşind tare pentru a-l preveni să nu spună mai multe. L-am ajutat pe predecesorul dumneavoastră pe vremea când era aici şi... ăăă... am ajuns să-l cunosc foarte bine.
— A, e vorba de doctorul..., zise custodele încruntându-se, străduindu-se să îşi aducă aminte numele acestuia. Bellows sau Bustows, ceva de genul ăsta.
— Burrows, dr. Burrows, se răsti dr. Burrows.
— Da, ăsta e! Presupun că ştiţi că bietul de el a dispărut — dar asta a fost înainte ca eu să-i iau locul aici, aşa că n-am habar cum era.
— Un om cu adevărat impresionant, declară solemn dr. Burrows. Acum însă, îmi pare rău să vă spun, trebuie să plecăm.
— Sunteţi sigur că nu vreţi să vă ofer un tur rapid al noilor exponate?
— Poate altădată. Vă mulţumesc oricum şi vă urez noroc în tot ceea ce vreţi să întreprindeţi, adăugă dr. Burrows, şi apoi se întoarse brusc pe călcâie.
Bombăni tot drumul până la ieşire, dar abia afară se manifestă cu adevărat.
— Interactiv! Pff! Novicele ăsta, căruia nici nu i s-a uscat cerneala pe diplomă, o să irosească mii de lire şi n-o să se aleagă cu nimic. Pe urmă, muzeul va intra în criză de fonduri şi va fi probabil închis, iar colecţiile mele vor fi depozitate undeva pentru vecie.
Izbi cu piciorul atât de tare în caldarâm, încât zgomotul răsună

până pe partea cealaltă a străzii.
— Linişteşte-te, tată, te rog, îi ceru Will, îngrijorat ca nu cumva comportamentul tatălui său să atragă prea mult atenţia asupra lor. Ştiu de ce ai întrebat de Oscar Embers, continuă el, încercând să abată atenţia tatălui său spre un alt subiect. E foarte ciudat că noul custode nu a auzit de el. Venea mai mereu pe la tine, nu-i aşa?
— Da, îl aprobă dr. Burrows, e foarte straniu.
— Înseamnă că geamăna aceea spunea adevărul despre el — cum că ar fi spion Styx ceea ce înseamnă că ar trebui să ne cărăm naibii de-aici. Îţi spun eu că nu suntem în siguranţă în Highfield.
Dr. Burrows îşi ţuguie buzele gânditor şi ridică brusc un deget în aer.
— Ştiu! Oscar trebuie să fi murit subit, înainte să fi fost transferat tembelul ăla, hotărî el cu veselie. La urma urmei, Oscar nu era tocmai tânăr. Şi există şi o cale de a afla dacă asta i s-a întâmplat cu adevărat.
— Ce cale? încercă să întrebe Will, dar tatăl său pornise deja în grabă.
Urcară pe strada High, oprindu-se lângă un magazin care era în proces de demolare şi la care lucra o echipă de constructori. Dr. Burrows privi lung rafturile vopsite în verde, care fuseseră dezmembrate şi apoi stivuite pe caldarâmul din faţa magazinului.
— „La Fraţii Clarke” a dispărut. N-a mai rămas nimic sfânt? se întrebă el, uitându-se la fostul magazin de fructe şi legume, care părea să fi existat acolo dintotdeauna. Uite ce ne-au adus nenorocitele alea de supermarketuri! se oţărî el. Will bănui însă imediat că închiderea magazinului avea şi alte motive. Dădu să îi spună tatălui său de relaţia specială dintre fraţii Clarke şi Colonie, dar se hotărî să nu o facă. Şi aşa dr. Burrows nu prea reuşea să accepte ceea ce descoperiseră deja — Will nu avea de gând să complice şi mai mult lucrurile.
Se abătură de pe strada High şi trecură pe lângă o veche mănăstire, ca să ajungă apoi pe strada Gladstone, unde dr. Burrows se opri să privească atent un şir de aziluri de bine-facere.
— Ce facem aici, tată? întrebă Will.
— Verificăm faptele, răspunse dr. Burrows, îndreptându-se

spre o alee îngustă aflată între două case.
Părea să ştie exact încotro merge şi dispăru în întuneric. Will era la câţiva paşi în urmă, temător, fiindcă nu reuşea să vadă nimic în jurul său. Se opri o clipă când dădu cu piciorul de o sticlă goală de lapte, pe care o făcu să zornăie pe pavaj.
Când ieşi din nou la lumină, Will văzu că ambele laturi ale aleii erau mărginite de ziduri, iar în capăt era astupată de peretele unei fabrici vechi, cu ferestre înalte. Nu părea să existe o altă cale de ieşire decât cea pe care veniseră ei. Will nu îşi dădea seama în niciun chip de ce era interesat tatăl său de locul acela. Apoi, dr. Burrows se urcă pe peretele din dreapta lor şi privi pe deasupra acestuia.
— Cine locuieşte aici? întrebă Will, alăturându-i-se tatălui său şi uitându-se la grădina neîngrijită.
O pisică grasă păşea tacticos printre smocurile de iarbă, ocolind cu grijă numeroasele castroane de plastic, pline cu o apă murdară şi care păreau să fie împrăştiate peste tot. Îşi aduse aminte ce citise în jurnalul tatălui său pe care îl găsise cu câteva luni în urmă împreună cu Chester. Aici a fost descoperit globul luminos, nu-i aşa?
— Da, asta e casa doamnei Tantrumi.
— Păi şi ce facem aici? întrebă Will, ridicând din umeri.
— E prietenă cu Oscar, explică dr. Burrows.
— Şi ce? Ai de gând să o întrebi ce s-a întâmplat cu el?
— Da, exact asta intenţionez, îi confirmă hotărât dr. Burrows. Iar aici nu se găsea doar globul luminos.
Will îl privi scrutător pe tatăl său.
— Ce vrei să spui?
— Globul a fost descoperit în pivniţă, chiar sub treptele alea de acolo, îi spuse dr. Burrows, privind uşa întunecată, înăuntru însă mai exista şi un şifonier plin cu haine din Colonie.
— Haine din Colonie, repetă Will, după care înţelese ce spusese tatăl său. Iisuse Hristoase, tată! izbucni el. Cred că ai înnebunit de-a binelea. Începu să arunce priviri agitate în jur. Probabil că asta e o poartă spre Colonie — casa asta ar putea fi plină de Styx.
— Ba nu, aici stă doar o bătrânică simpatică, îl linişti dr. Burrows.
— Dar, tată! se plânse Will, bătând din picior. Era atât de frustrat că tatăl său nu îl asculta, încât se simţi deodată ca un

copil de cinci ani căruia nu i se face pe plac. Îl apucă pe dr. Burrows de braţ, ca şi cum ar fi vrut să îl îndepărteze cu forţa de zid. Asta e o nebunie! Trebuie să plecăm imediat de aici, îl rugă Will. Trebuie!

Dr. Burrows îi întoarse o privire aspră.

— Dă-mi drumul, Will!

Băiatul îl ascultă imediat şi eliberă braţul tatălui său, care începu să îi vorbească extrem de hotărât.

— Mi-am petrecut prea multă vreme ferindu-mă să îndeplinesc ceea ce aveam de făcut. E uşor să găseşti mereu scuze ca să amâni tot felul de lucruri. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine. În momentul de faţă însă, trebuie să investighez ceea ce a spus sora... Se opri pentru o clipă, apoi continuă: geamăna aceea. Trebuie să aflu dacă Oscar a fost într-adevăr un soi de agent al Styx. Trebuie să verific eu însumi lucrurile astea.

— Presupun că ai dreptate, tată, îl aprobă Will fără tragere de inimă.

— Bine, zise dr. Burrows, aburcându-se pe zid şi sărind apoi pe partea cealaltă.

Ateriză în noroi, picioarele îi alunecară şi sfârşi prin a cădea peste unul dintre castroane. În grădină răsună un zgomot ascuţit, de plastic crăpat, iar în tăcerea care urmă nu se auziră decât înjurăturile dr. Burrows, care se ridică în picioare şi începu să îşi şteargă apa murdară de pe haină.

— Nu din nou, mormăi el pentru sine.

Neliniştit, Will rămase la locul său, privind cum dr. Burrows merge până la uşa din spate şi ciocăneşte uşor.

— Doamnă Tantrumi, strigă el. Sunteţi acolo? Eu sunt... Roger Burrows.

Uşa se deschise numai un pic, lăsând să iasă un ghem imens de blană albă şi neagră. Ţâşni chiar printre picioarele dr. Burrows, îndreptându-se spre grădină. Speriat, bărbatul murmură „pisică” şi se împletici câţiva paşi înapoi.

Prin crăpătura uşii apăru un chip ridat, care îl privi miop.

— Alo? Cine-i acolo?

— Staţi liniştită, doamnă Tantrumi. Eu sunt, Roger Burrows.

— Cine?

— Dr. Burrows. Eu... ăăă... am venit anul trecut, în legătură cu globul luminos pe care mi l-a adus Oscar Embers. Vă amintiţi?

Uşa se deschise larg. Bătrâna avea un păr alb şi rar, iar şorţul pe care îl purta nu era legat bine, aşa încât modelul cu flori mari, albe şi galbene, îi acoperea corpul într-un unghi bizar. Părea de asemenea să nu fie prea sigură pe picioare, fiindcă se agăţase de clanţa uşii, de parcă ar fi avut nevoie să se sprijine de ea. Îşi potrivi ochelarii pe nas, făcând mari eforturi de a se uita direct la dr. Burrows.
— Da, bineînţeles că îmi aduc aminte de tine, răspunse ea într-un târziu. Eşti de la muzeu. Mi-ai scris scrisoarea aceea încântătoare.
— Da, aşa este, zise dr. Burrows cu uşurare în glas.
— Ce drăguţ din partea ta că ai trecut din nou pe la mine, adăugă zâmbind femeia, iar chipul ei se lumină imediat. Trebuie să bei cu mine o ceaşcă de ceai.
— Mi-ar face mare plăcere, rosti dr. Burrows, în timp ce bătrâna merse clătinat până în bucătărie.
Dr. Burrows rămase în pragul uşii şi se aplecă să mângâie un motan portocaliu, bătrân şi incredibil de slab. Spre surprinderea lui, pisica îl scuipă şi sări la el.
— Orlando, fii cuminte, neobrăzatule! îmi pare rău, dr. Burrows. Nu e obişnuit cu străinii. Sper că nu te-a zgâriat.
— Nu prea tare, zise dr. Burrows, frecându-şi degetul în locul în care i-l sfâşiase gheara pisicii. Îşi miji furios ochii spre pisică, dar aceasta rămase la locul ei, cu blana de pe ceafa ridicată, ca o variantă felină a unui câine de pază. Doamnă Tantrumi, eu am venit de fapt să vă întreb ce mai face Oscar Embers. E bine?
Doamna Tantrumi se îndreptă de spate, în vreme ce apa curgea la presiune maximă. Femeia ţinea mânerul ceainicului atât de strâns, încât dr. Burrows văzu cum i se albesc încheieturile.
— Nu, nu e bine, bietul de el s-a împiedicat pe stradă şi şi-a rupt mâna. Bătrâna privi cum se scurge apa în canalizare şi apoi vorbi din nou. Pe urmă s-a pricopsit cu o infecţie urâtă în spitalul de aici şi a fost tare bolnav. Situaţia lui s-a ameliorat, dar medicii au hotărât că nu poate să se descurce singur, aşa încât l-au trimis la un azil. De atunci nu l-am mai văzut.
— Ştiţi cumva la care azil a fost trimis? întrebă dr. Burrows.
— Nu, nu ştiu, dar oricum nu l-aş putea vizita din cauza şoldurilor mele vătămate, răspunse femeia cu tristeţe. Îmi e

aşa de dor de el! Era un prieten bun.
— Îmi pare tare rău, zise dr. Burrows, fără să fie prea convingător. Dar nu se poate să nu aveţi idee despre azilul în care l-au internat.
— Şi totuşi n-am, drăguţă, spuse doamna Tantrumi, terminând de umplut ceainicul pe care începu apoi să îl care către aragaz scoţând o serie de „of'-uri şi „ah"-uri, ca şi când fiecare pas i-ar fi provocat un disconfort considerabil.
— Bietul Oscar! zise într-o doară dr. Burrows, întorcându-se pentru a privi uşa care dădea spre pivniţă. V-ar deranja dacă aş mai arunca o privire acolo, în beciul unde a fost descoperit globul luminos?
— Globul lucios, drăguţă? Ce e ăla? întrebă ea, mijindu-şi ochii.
— Obiectul pe care l-aţi donat cu generozitate muzeului, nu vă mai amintiţi?
Doamna Tantrumi medită o secundă, iar mâinile plăpânde îi tremurau.
— A, bineînţeles că îmi aduc aminte. Mingea de sticlă. Da, vă rog. Aruncaţi o privire dacă asta doriţi, urmă ea, şi apoi luă o cutie mare, de tablă, de pe bufet. N-aţi vrea însă mai întâi un biscuit? îi oferi ea, chinuindu-se să scoată capacul.
Ţinând strâns biscuitul, dr. Burrows îi aruncă o privire lui Will, al cărui cap abia se vedea deasupra zidului care despărţea grădina de alee. Dr. Burrows ridică din sprâncene în direcţia lui Will şi apoi coborî treptele alunecoase din cărămidă care duceau în pivniţă. Odată ajuns înăuntru, se îndreptă direct spre porţiunea aflată sub partea din faţă a casei. Subsolul era cufundat în tăcere, singurul zgomot care se auzea fiind cel al paşilor săi.
Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, descoperi că şifonierul nu mai era acolo unde îl lăsase. De fapt, nu se vedea nici urmă de el.
— Ce naiba! bombăni el. Cineva l-a şterpelit.
Mormăind încă pentru sine, se opri un moment pentru a mai examina o dată pianul vechi. Fiindcă stătuse lângă zidul umed, părea să fie într-o stare chiar mai jalnică decât atunci când îl văzuse ultima dată; partea laterală se desprinsese, iar instrumentul stătea practic într-o rână, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a se prăbuşi. Dr. Burrows ridică încet capacul care

acoperea claviatura şi descoperi că multe dintre clape nu mai scoteau niciun sunet atunci când le apăsa. Ocoli încăperea mergând pe lângă pereţi şi bătând zdravăn din picioare, ferm convins că avea să găsească pe undeva o uşă ascunsă. Podeaua părea însă destul de solidă şi tocmai se hotărâse să înceapă să verifice pereţii când în spatele său se auzi un zgomot.

Se întoarse.

Profilată în lumina care venea dinspre grădină, văzu o siluetă care se năpusti asupra lui. Observă imediat că agita ceva în mână, ceva care strălucea precum oţelul lustruit.

— TE-AI AMESTECAT DEJA PREA MULT! urlă silueta.

— Doamnă Tantrumi! ţipă dr. Burrows, recunoscându-şi atacatorul.

Viteza cu care se mişca bătrâna îl luă prin surprindere. Cu un rânjet feroce lăţit pe faţă, femeia ţâşni spre el ţinând cuţitul în mână, fără să dea dovadă de fragilitatea pe care o arătase până atunci.

Dintr-o dată, se auzi o bufnitură puternică, iar prin pivniţă zburară biscuiţi şi bezele. Doamna Tantrumi se opri brusc, lăsând să îi cadă cuţitul înfiorător pe care îl ţinea în mână, şi apoi se prăbuşi.

— Will! exclamă dr. Burrows, văzându-l pe fiul său.

Era evident că se aflase chiar în spatele bătrânei nebune.

Chipul doctorului Burrows era o ilustrare perfectă a confuziei, încercând să înţeleagă ce tocmai se întâmplase.

— Avea de gând... avea de gând să mă *înjunghie.* Se uită recunoscător spre fiul său. Mulţumesc, Will.

— Nicio problemă. Doar că nu m-am putut hotărî dacă să folosesc asta, zise Will, ridicând cutia goală de biscuiţi, acum îndoită şi goală, sau un ghiveci de flori ca s-o altoiesc.

Priviră amândoi în jos spre doamna Tantrumi, care zăcea întinsă pe o parte. Deşi îşi pierduse cunoştinţa de pe urma loviturii, părea să îşi revină repede. Îşi frecă uşor capul, cu o expresie jignită pe faţă, apoi încercă să ajungă din nou la cuţit.

— Şi acum ce facem? întrebă dr. Burrows, privind cum mâna bătrânei se îndreaptă către armă.

— Ce-ar fi s-o împiedicăm să ne ucidă? sugeră Will.

Făcu un pas spre femeie şi, fără să apese prea tare, îşi puse piciorul pe încheietura ei, ţintuind-o la pământ.

— Ia-l de pe mine!

Doamna Tantrumi părea să îşi fi recăpătat puterea şi, comportându-se la fel ca pisicile sale fioroase, începu să mârâie şi să îl scuipe pe Will şi pe tatăl său.

— V-a bătut ceasul! mârâi ea. Nimeni nu scapă din Colonie!

— Doar o bătrânică simpatică, nu? punctă Will.

Clătinând din cap, dr. Burrows o privea pe bătrână cu o fascinaţie îngrozită, în vreme ce ea se străduia să-şi elibereze mâna de sub bocancul lui Will.

— Nu-mi vine-a crede, murmură el.

— Ba ar trebui, îi spuse fiul său.

— Dar...

— Nu, de data asta trebuie să mă asculţi, tată: ţi-am zis că au oameni peste tot. Bunica asta psihopată e cu siguranţă unul dintre agenţii lor, ceea ce înseamnă că şi Oscar Embers a fost, exact aşa cum a spus geamăna Rebecca. Styx au oameni infiltraţi în poliţie şi chiar în guvern, aşa încât nu putem avea încredere în *nimeni.* De-acum înainte, o să ne comportăm cu mult mai multă grijă. M-ai înţeles?

— MORŢI! SUNTEŢI AMÂNDOI MORŢI! urlă doamna Tantrumi când Will se apleca să ridice cuţitul, fără însă să-i dea drumul la mână.

— Nu prea cred, răspunse batjocoritor Will. Ba chiar suntem hotărâţi să vă oprim pe tine şi pe prietenii tăi, chiar dacă ăsta ar fi ultimul lucru pe care îl facem.

— AŞA O SĂ ŞI FIE! ţipă femeia. SUNTEM PREA MULŢI!

— Haide, tată, să plecăm de lângă vrăjitoarea asta împuţită. Strâmbându-se dezgustat, Will azvârli cuţitul prin uşa din spatele său. Se auzi un mieunat surprins, venind dinspre grădină. Scuze, cred că am lovit una, zise Will, iar vocea doamnei Tantrumi explodă într-un şir de cuvinte atât de îngrozitoare şi la un volum atât de ridicat, încât dr. Burrows îşi acoperi urechile.

Will îşi ridică piciorul de pe încheietura femeii şi se dădu repede înapoi, urmat îndeaproape de dr. Burrows, care n-avea nici cea mai mică intenţie să rămână singur cu femeia aceea. Când urcară treptele către grădină, clipind des din cauza luminii puternice, văzu o siluetă sărind peste zid şi aterizând pe peluza noroioasă, evitând cu îndemânare numeroasele vase de plastic pline cu apă murdară.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă străinul în şoaptă.
Lui Will nu-i venea să-şi creadă ochilor.
— Drake! exclamă el.
— Drake? repetă dr. Burrows.
— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru din nou Drake, făcând semn din cap către subsol. Cine e înăuntru?
— Un agent Styx, răspunse Will. Nu pot... am... tu trebuie să... virusul... cum ai reuşit... ? se bâlbâi Will, tot ceea ce voia să îi spună lui Drake ţâşnind într-un torent incoerent.
— Nu acum, îl întrerupse Drake. Scoase un pistol şi i-l dădu lui Will. Ia asta! Are piedica trasă.
— E în regulă, îl am pe al meu, zise Will, desfăcându-şi jacheta pentru a-i arăta lui Drake pistolul Browning Hi-Power, pe care şi-l îndesase în pantaloni.
Dr. Burrows clătină dezaprobator din cap în direcţia fiului său, dar Drake îi zâmbi scurt.
— Grozav! Apropo, îmi place noua ta înfățișare, zise el, observând părul scurt al lui Will şi uniforma de camuflaj.
Foarte repede, Drake intră însă din nou în acţiune, trecând pe lângă dr. Burrows şi coborând treptele cu mare atenţie.
— E o babă, dar să ştii că e a naibii, încercă Will să îl prevină, dar Drake dispăruse deja în întunecimea pivniţei.
— Şi ce-are de gând să facă? Să-i tragă un glonţ în cap? întrebă dr. Burrows.
— Asta aş fi făcut dacă aş fi putut, dar se pare că a şters-o, mârâi Drake la auzul remarcii dr. Burrows, după care ieşi din pivniţă. Înseamnă că Gulerele Albe vor şti că te-ai întors şi o să înceapă nebunia.
— A dispărut? Dar n-avea cum! exclamă Will uimit.
— Nu există alte cale de ieşire de acolo, adăugă dr. Burrows, privindu-l sceptic pe Drake. M-am asigurat eu însumi de asta.
Dădu să se îndrepte spre pivniţă, dar Drake îl apucă de cot şi îl întoarse din drum.
— Nu, n-are sens. E o pierdere de vreme — n-ai să-l găseşti niciodată, spuse Drake. Auzisem că ar exista un portal pe undeva pe-aici, urmă el, aruncându-i o privire fugară lui Will. Mi-a spus cineva despre el.
Vorbele lui Drake îi atraseră atenţia băiatului, care îi aruncă o privire întrebătoare.
Trebuie să ne îndepărtăm de locul ăsta şi încă repede, îi zise

Drake doctorului Burrows, după care se apropie de Will, iar un zâmbet îi apăru pe faţă. N-am cuvinte să-ţi spun cât mă bucur să te revăd, Will. De fapt, cred că e un adevărat miracol! Aţi reuşit deci imposibilul — aţi ieşit cu toţii din Por?

— Da... nu... noi..., începu Will, oprindu-se însă imediat când Drake se lăsă într-un genunchi, scoţându-şi în acelaşi timp pistolul şi îndreptându-l spre uşa bucătăriei.

Will apucă şi el arma Browning Hi-Power, deşi, fiind mai puţin antrenat decât Drake, avu nevoie de mai mult timp. Uşa de la bucătărie, pe care doamna Tantrumi o lăsase întredeschisă, se mişcă foarte puţin. Will îşi ţinu răsuflarea, dar prin spaţiul liber se iţi capul negru al unei pisici, care îi privi cu indiferenţă şi apoi dispăru din nou înăuntru.

— Da, trebuie să avem grijă la pisicile astea — sunt nişte brute. Una m-a zgâriat destul de zdravăn, zise dr. Burrows sec, uitându-se cum Drake şi fiul său îşi scoseseră amândoi armele.

— Niciodată nu poţi fi prea precaut. Locul ăsta e înţesat de Styx, zise Drake, ridicându-se din nou. Îl privi destul de rece pe dr. Burrows şi apoi i se adresă lui Will: Presupun că acesta e tatăl tău — temerarul explorator.

Will încuviinţă.

— Iar tu te-ai întors în Highfield ca s-o vezi pe mama ta, zise Drake.

— Pe soţia mea... da, bineînţeles că de asta am venit, interveni dr. Burrows înainte ca Will să poată răspunde.

Drake puse pistolul deoparte.

— Ei bine, dacă vă imaginaţi că o veţi găsi în vechea voastră locuinţă, vă pierdeţi timpul. A vândut-o.

— Ce-a făcut?! spuse uluit dr. Burrows.

Mintea lui Will începea să funcţioneze după şocul revederii lui Drake şi băiatul îşi dădu seama că era ceva în neregulă.

— Cum de-ai ştiut că o să venim aici? Cum ai aflat că mai sunt în viaţă? întrebă el.

— Când ai sunat la numărul acela, mesajul ţi-a fost înregistrat pe un server securizat din Ţara Galilor.

— Număr? Mesaj? repetă Will, după care îi pică fisa: Drake se referea probabil la unul dintre telefoanele pe care le dăduse din adăpostul subteran. Deci linia nu era întreruptă! Iar numărul acela era al *tău,* spuse Will, clătinând din cap. Habar n-am avut la ce foloseşte.

— Nu-l puteai afla decât de la Elliott, aşa încât presupun că şi ea e încă în viaţă. E bine?
— Sper, rosti Will. Ne-am despărţit după ce ea a provocat o explozie colosală.
— Tipic, chicoti Drake. Dar cu Chester ce s-a întâmplat?
— Ar trebui să fie cu Elliott, dar Cal... s-a întâmplat ceva îngrozitor...
— Ştiu ce a păţit Cal, îl întrerupse Drake cu o voce domoală. Eram acolo. Am văzut totul.
— Erai acolo? bolborosi Will. Lângă Por?
— Da, cu Sarah... În ultimele ei clipe...
— Nu, zise Will. Înseamnă că a murit?
Drake evită să îl privească pe Will, fiindcă ştia cât de dureroase aveau să fie cuvintele sale.
— Will, mama ta s-a aruncat în Por, luându-le cu ea pe cele două gemene. Presupun că şi-a dat seama că greşise foarte mult faţă de tine şi nu-i mai rămăsese altceva de făcut.
— O, Dumnezeule, rosti Will.
Se agăţase de speranţa că mama sa ar fi putut supravieţui printr-un miracol, dar aceasta fusese acum spulberată de ceea ce-i spusese Drake. Will încercă să vorbească, să întrebe mai multe despre ceea ce se întâmplase, dar gâtul i se înţepenise atât de mult încât Drake nu reuşi să îl audă.
Dr. Burrows nu ştia nimic despre ceea ce se întâmpla în sufletul lui Will şi cât de zdruncinat era băiatul de moartea lui Cal şi de povestea sacrificiului final al lui Sarah. Supărat încă din cauza felului în care se comporta Drake cu el şi a veştii recente că rămăsese fără casă, dr. Burrows vorbi cu o îndrăzneală care nu îi era deloc caracteristică.
— Hei, pistolarule sau cum te-oi fi numind, ai zis că ar trebui să ne cărăm de-aici.
Drake nu îşi dezlipi privirea de la Will, dar o mişcare a ochilor îi trăda iritarea.
— Mă cheamă Drake şi da, aşa am spus. Am să vă duc undeva să staţi ascunşi o vreme şi poate vei avea ocazia să îţi vezi şi soţia în timpul ăsta.
— Ştii unde este? întrebă imediat dr. Burrows.
— Haide, Will, zise încetişor Drake, aşezându-şi o mână pe umerii gârboviţi ai băiatului şi ghidându-l spre zidul grădinii. Avem o mulţime de lucruri să ne spunem, dar ăsta nu e locul

potrivit. Să mergem!
— Excelent! exclamă dr. Burrows, care rămăsese în spatele lor.
Deşi nu ar fi recunoscut nici faţă de sine, era mai mult decât nemulţumit că fusese înlocuit în inima fiului său de străinul acela care îl intimida şi care părea să aibă o legătură atât de strânsă cu Will.

Capitolul douăzeci şi cinci

Drake merse înainte ca să vadă dacă drumul e liber, după care le făcu semn lui Will şi doctorului Burrows să îl urmeze. În timp ce îi îndepărta de casa doamnei Tantrumi, Will se gândi ce bine se simţea acum, că îl regăsise pe Drake. Nu avusese nici cea mai vagă idee despre cum se va descurca împreună cu tatăl său, mai ales că dr. Burrows fusese reticent în acceptarea faptului că Styx reprezintă o ameninţare reală. Spera doar ca incidentul cu doamna Tantrumi să îi fi deschis ochii.
Drake îi făcu semn cu mâna pentru a-i da de ştire lui Will să rămână în urmă, în timp ce el merse până la colţul străzii, încetini şi privi după colţ, apoi dispăru din vedere. Se deplasa la fel de prudent în suprasol, ca şi în Adâncuri.
— Joaca asta de-a v-aţi ascunselea chiar e necesară? mormăi dr. Burrows către fiul său. Vreau să zic... ce ne-ar putea face aici? Suntem în Highfield, pentru numele lui Dumnezeu!
— Au încercat să ne înşface pe mine şi pe Chester când ne întorceam de la şcoală şi au fost doar doi colonişti. Dacă ne întâlnim cu Limitatorii.. zise Will, lăsându-şi propoziţia în aer.
Dr. Burrows bombăni dezaprobator, dar îl urmă pe Will, care se grăbi să i se alăture lui Drake. Acesta îi conduse printr-o poartă de fier şi apoi în josul unei alei înguste.
— Piaţa Martineau. Acolo vrei să ne duci, nu-i aşa? întrebă dr. Burrows, văzând că aleea se continuă în spatele unui şir de case în stil georgian.
— Da, dar nu prin faţă, răspunse Drake.
Aleea era mărginită de pereţi înalţi, de cărămidă, iar pe jos erau pietre uzate, de caldarâm, printre care începuseră să

crească din abundenţă smocuri de iarbă şi tot felul de buruieni. Înaintarea le era îngreunată de tomberoane vechi şi de maldăre de cutii goale de carton. Trebuiră să se oprească atunci când dr. Burrows alunecă pe o cutie umedă de pizza şi se prăvăli pe spate.
— Haide odată! îl zori Drake, în timp de dr. Burrows se ridică anevoie.
Drake se opri în faţa unei uşi de lemn, al cărei strat de vopsea neagră se cojise şi al cărei prag era aproape complet putrezit. Intrară şi se pomeniră într-o curte micuţă, acoperită de ciment. Într-un colţ rămăsese încă în picioare closetul în aer liber, original. Drake deschise cu cheia uşa din spate a casei şi pătrunseră cu toţii într-un hol a cărui culoare predominantă era un maro-închis. Judecând după starea pereţilor, Will presupuse că nu fusese văruit de zeci de ani.
Urcară câteva serii de scări, care aveau o balustradă de fier forjat şi scârţâiau la fiecare pas, iar când ajunseră în vârful lor, Drake îi conduse printr-o uşă atât de joasă, încât trebuiră să se aplece pentru a trece de ea. Se pomeniră într-o cameră cu aer închis, în care singura sursă de lumină era o fereastră murdară şi acoperită de pânze de păianjen. Will îşi dădu seama că se aflau probabil în mansarda uneia dintre casele care mărgineau Piaţa Martineau.
Drake închise uşa şi trase două zăvoare, după care traversă imediat duşumeaua goală, îndreptându-se spre fereastră. Se opri înainte de a ajunge la ea şi începu să privească prin sticla prăfuită.
— Ce-i acolo? întrebă dr. Burrows, îndreptându-se direct spre geam şi lipindu-şi faţa de el
Într-o clipită, Drake îl trase înapoi.
— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu te expune în halul ăsta! mârâi el.
Dr. Burrows se întoarse brusc, îndepărtându-i violent mâna lui Drake, după care îşi apropie faţa de el.
— Să nu *îndrăzneşti* să mă atingi! îl ameninţă el. Nu ştiu ce treburi învârţi, dar dacă mai faci asta o dată, o să-ţi pară rău.
Will nu îl mai văzuse niciodată pe tatăl său comportându-se în felul acela — încercase întotdeauna să evite chiar şi cea mai insignifiantă confruntare. Dr. Burrows era cu câţiva centimetri mai scund decât Drake şi îţi venea greu să crezi ar fi avut sorţi

de izbândă într-o bătaie împotriva oricui, darămite împotriva acelui bărbat, care se confrunta mereu cu Limitatorii şi îi învingea. Cu toate acestea, corpul dr. Burrows tremura de încordare, precum un cocoş gata de atac.
Când ochii doctorului Burrows îi întâlniră pe cei ai lui Drake, cei doi bărbaţi începură să radieze un calm furios, ce părea că umple încăperea aceea mică. Will avea senzaţia stranie că se află din nou cu Chester şi Cal. Băieţii se ciondăniseră adesea, iar el trebuise să îi potolească. Lui Will nu îi plăcea deloc ce se întâmplă şi se simţi dator să intervină.
— Tată, trebuie să fii mai cu băgare de seamă. Adu-ţi aminte ce s-a întâmplat cu baba aia. A vrut să te înjunghie.
Ridicând mânios buza de sus, dr. Burrows îşi întoarse ţeapăn capul de la Drake ca să se uite la fiul său.
— Nu ştii cine e persoana asta sau ce a făcut. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus despre străini — n-ar trebui să...
— Dar nu e un străin! Mi-a salvat viaţa în Adâncuri! izbucni Will. A avut grijă de noi acolo jos şi ştie ce se petrece.
— Dr. Burrows, ce vă va convinge că vieţile noastre sunt în pericol? întrebă Drake.
— Te rog să-l asculţi, tată, îşi imploră Will părintele.
Dr. Burrows pufni şi apoi se retrase într-un colţ al mansardei, unde se lăsă să cadă pe un cufăr vechi.
Drake nu părea să fi fost deloc afectat de confruntare şi se întoarse imediat spre Will, zâmbind.
— Bun, acum spune-mi ce s-a mai întâmplat.
— În regulă, răspunse băiatul, aruncând o privire spre ungherul în care se retrăsese tatăl său, păstrând o tăcere îmbufnată. Am ceva pentru tine.
— Fă-te comod mai întâi, avem o mulţime de lucruri despre care trebuie să vorbim, zise Drake, aşezându-se turceşte pe duşumea.
Will îl imită şi apoi băgă mâna în buzunarul jachetei, de unde scoase punga de piele ce conţinea cele două fiole, îndepărtă cu grijă pânza groasă în care le învelise.
— Asta sunt ceea ce cred eu că sunt? întrebă uimit Drake la vederea fiolelor.
— Ba bine că nu. Asta, zise Will, zâmbind când ridică fiola cu dop negru, conţine virusul.
Drake i-o luă din mână cu mare grijă.

— Dominion, spuse el încetişor, ridicând fiola pentru a lăsa lumina difuză care pătrundea pe fereastră să treacă prin ea. Înseamnă că în cealaltă ar trebui să fie vaccinul, concluzionă el.
Will încuviinţă şi îi dădu şi fiola cu capac alb, iar Drake o aşeză cu grijă pe podea, lângă el.
Dr. Burrows îşi drese zgomotos vocea, făcându-l pe Will să tresară.
— Aşadar, Drake, să înţeleg că tu crezi toată povestea asta fantasmagorică a complotului? Chiar eşti convins că Styx intenţionează să ne extermine cu ajutorul unui virus?
— Nu, nu vor să ne omoare pe toţi, răspunse Drake. Doresc doar să depopuleze suprafaţa şi apoi să se mute aici.
— N-am auzit în viaţa mea asemenea baliverne, îl contră dr. Burrows din întuneric. Spune-mi că nu crezi cu adevărat aşa ceva!
— Cât ai fost sub pământ, ai pierdut tot episodul cu Ultra Virusul. Aceasta a fost doar încălzirea pentru Styx, felul lor de a se pregăti pentru ceva mai urât şi mai serios. Adică pentru asta, pentru Dominion. Şi e un plan tare isteţ. Folosind un agent biologic, pot extermina suprasolii, lăsând însă infrastructura intactă. Nu înţelegi? Clădirile, drumurile, căile ferate — şi orice altceva şi-ar dori — vor rămâne ale lor. Iar când se vor hotărî să ne invadeze, noi nu vom mai fi destui pentru a le opune rezistenţă.
— Dar de ce fac asta tocmai acum? întrebă Will. Sunt sub pământ de atâtea secole, nu-i aşa?
— Am două teorii în privinţa asta. Fie numărul lor a crescut atât de mult încât a sosit timpul să se mute într-un loc mai spaţios..., răspunse Drake.
— Fie? îl întrerupse Will.
— .. .fie, şi asta e cea mai plauzibilă explicaţie, din cauza şantierelor din Highfield, Colonia îşi pierde gurile de ventilaţie fiindcă zeci de clădiri vechi sunt dărâmate în fiecare an. Şi, în acelaşi timp, cresc şansele ca, într-un final, cineva să afle ce-i acolo jos — să facă Descoperirea, aşa cum o numesc coloniştii.
— Da, Descoperirea, murmură Will, aducându-şi aminte că auzise cuvântul acela şi de la bunica Macaulay.
— Dar de ce să împrăştie un virus mortal, ca nişte terorişti? întrebă dr. Burrows, clătinând din cap. Au ei mijloacele pentru

aşa ceva?
— Bineînţeles. Nu e nimic nou — Styx au mai făcut asemenea isprăvi de câteva ori în trecut, explică Drake. Sunt convins că aţi auzit de epidemiile majore, cea de gripă asiatică şi gripă spaniolă, dar şi de marea molimă din 1665. Toate sunt opera Gulerelor Albe.
— Îmi plac oamenii cu imaginaţie bogată, spuse dr. Burrows, izbucnind într-un râs cinic. Dar asta e prea de tot!
— Într-un fel, nici Styx nu sunt fundamental diferiţi de un virus, urmă Drake, după care rămase gânditor, în timp ce continua să legene fiola scânteietoare în faţa sa. Ştii câte ceva despre virusuri, doctore? Ştii cum funcţionează?
— N-aş putea să mă laud cu asta, zise dr. Burrows arţăgos.
— Ei bine, sunt organisme minuscule, atât de mici încât e nevoie de filtre speciale ca să le prinzi. Nu seamănă cu nimic altceva de pe Pământ. De fapt, par a fi nişte rachete spaţiale în miniatură şi pot fi chiar cristalizate — e discutabil dacă trăiesc cu adevărat în sensul în care înţelegem noi acest cuvânt. Şi e o treabă a naibii de complicată să identifici unul nou în momentul în care apare.
— Şi în ce fel sunt ei ca Styx? se răsti dr. Burrows.
Drake continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit.
— Atacă o celulă lipindu-se de membrana acesteia. Pe urmă, îşi introduc materialul genetic înăuntrul ei şi o iau ostatică. Se folosesc de mecanismele interne ale celulei pentru a se reproduce ca nebunii, până când devin atât de mulţi încât celula explodează. În momentul acela, milioane de virusuri noi, identice, se revarsă afară şi pornesc în căutarea altor celule pe care să le infecteze. Fiola cu Dominion se mişca uşor când Drake o atingea cu degetul mic. E ca în povestea aceea cu şobolanii care au scufundat corabia.
— Bine, dar vorbeşti despre organisme care *omoară* oameni, rosti enervat dr. Burrows. Vorbele tale sună de parcă i-ai admira.
— Admir dorinţa lor simplă şi neostoită de a supravieţui. Obiectivul lor nu e acela de a ucide — de fapt, când gazda îşi pierde viaţa, nici virusurilor nu le merge prea bine. Cei mai deştepţi îşi menţin gazda în viaţă… fiindcă sunt dependenţi de ea.
— Şi ce vrei să spui — că Styx sunt ca virusurile fiindcă

folosesc oamenii... folosesc oamenii în scopurile lor? întrebă dr. Burrows, ridicând din sprâncene de parcă n-ar fi crezut o iotă din ce îi spunea Drake. Pare un concept interesant, dar e foarte puţin credibil.

Drake obosise în mod evident să se mai certe cu dr. Burrows, aşa încât se întoarse către Will.

— Tot ce pot să spun e că sunt impresionat, îi zise băiatului şi se încruntă, ca şi cum brusc l-ar fi deranjat ceva. Stai aşa — n-ai fi putut lua aceste fiole decât de la...

— De la una din gemene, încheie Will propoziţia în locul său. Aşa este.

— Deci... să înţeleg că fata murise.

— Nu, mi le-a dat chiar ea, răspunse Will cu voce tremurată. Gemenele Rebecca au încercat să şi le ia înapoi la submarin, dar n-am avut de gând să mă las aşa uşor.

— Totuşi, să nu uităm că vorbim despre Styx şi totul pare mult prea uşor. Eşti absolut sigur că fiolele astea conţin virusul Dominion?

— Ei bine... aşa sper, răspunse Will cu sinceritate.

— Va trebui să-mi povesteşti totul cu lux de amănunte, începând cu momentul în care ai căzut în Por, zise Drake. Şi ia-o încetişor... nu e nicio grabă.

Capitolul douăzeci şi şase

Will şi Drake vorbiră câteva ore bune, până când ultimul se ridică în picioare şi începu să se întindă.

— Să înţeleg deci că nu ai văzut ce s-a întâmplat cu gemenele Rebecca sau cu Limitatorul, zise el, strâmbându-se. Asta nu prea îmi place. Sunt prea multe posibilităţi.

Will deveni brusc neliniştit de spusele lui Drake.

— Păi, fie au fost spulberate de explozie, fie au reuşit să intre în submarin şi sunt acum undeva mult mai jos, zise el. Sper doar ca Martha să fi reuşit să îi ducă pe Chester şi pe Elliott către celălalt...
— O, încetaţi odată, m-am săturat. Parcă aveai de gând să-mi arăţi unde e soţia mea, interveni ţâfnos dr. Burrows.
Nu se mişcase deloc, de când se aşezase pe cufăr după cearta cu Drake, dar acum se ridicase în picioare.
— Aşa am promis, nu-i aşa? răspunse Drake. Luă apoi o scară sprijinită de perete şi o aşeză în centrul mansardei. Urcă pe ea şi deschise un chepeng, trecând apoi prin el. Dr. Burrows şi Will îl urmară imediat, pomenindu-se pe un acoperiş, cu cerul întunecat deasupra lor.
Dr. Burrows nu dădu nicio atenţie priveliştii pieţei care se întindea la picioarele lor, fiind aparent interesat mai degrabă de coşul aflat într-o parte a acoperişului. Se ridică pe vârfuri ca să atingă clapa de reglaj, din teracotă, a hornului.
— Am enunţat odată o teorie care spunea că în coşurile acestea există conducte care duc aerul în Colonie, zise el, ca pentru sine.
— Înseamnă că ai nimerit-o perfect, îi confirmă Drake. Staţiile de ventilare evacuează aerul stătut prin câteva asemenea coşuri, în timp prin altele pătrunde aerul proaspăt. De fapt, toată această piaţă şi multe dintre celelalte clădiri din părţile mai vechi ale oraşului au fost ridicate de oamenii lui Martineau, care au disimulat în ele tot felul de lucruri. Această piaţă, Martineau, este cartierul general Styx.
— Păi dacă e aşa, de ce naiba ne-ai adus tocmai aici? întrebă dr. Burrows.
— Pe lângă faptul că e ultimul loc în care s-ar gândi să ne caute, motivul pentru care v-am adus aici e... Drake se opri. Îşi ridicase mâna arătând ceva, dar o coborî repede, privindu-l atent pe Will. Nu te apropia prea mult de margine — ai putea fi văzut, îl preveni el pe băiat.
Imediat ce Will dăduse cu ochii de marginea acoperişului, fusese stăpânit de o dorinţă copleşitoare de a merge într-acolo. Acel alter ego al său, care putea fi atât de puternic şi de dominator, preluase din nou controlul. Îl determină pe Will să facă doi paşi, dar băiatul reuşi să oprească.

— Ajutor! şopti el şi, scăldat de o transpiraţie rece, se ghemui pe acoperiş.
— Ce s-a întâmplat? întrebă Drake, apropiindu-se de Will. Nu ştiam că ţi-e frică de înălţime.
— Nu mi-e, hârâi Will. Sau cel puţin nu-mi era. Privi neajutorat spre Drake, încercând din răsputeri să nu plângă din cauza spaimei. E cu totul altceva. Am mereu sentimentul ăsta, de parcă aş vrea... de parcă *ar trebui* să sar. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine.
Drake se lăsă pe vine lângă el, iar în ochi i se citea îngrijorarea.
— Şi când a început asta?
— Nu cu multă vreme în urmă. E ca şi cum aş vrea să mă sinucid! Oare sunt pe punctul de a înnebuni?
— Ce-ai păţit, Will? interveni şi dr. Burrows, care stătea acum şi el neajutorat lângă fiul său. Ce s-a întâmplat?
— Cred că ştiu, zise Drake, apucându-l cu blândeţe pe băiat de mână. Au folosit Lumina întunecată asupra ta, nu-i aşa?
— Da, răspunse Will, tremurând puternic şi luptându-se încă cu pornirea de a se ridica şi de a se arunca de pe acoperiş.
Era ca şi cum în mâinile şi picioarele sale s-ar fi dat o bătălie, muşchii încordându-se unii împotriva celorlalţi într-un soi de concurs antagonic. În închisoare. De câteva ori.
— Înseamnă că nu eşti tu de vină. E din cauza a ceea ce ţi-au făcut Styx, explică Drake.
— Dar ce i-au făcut? strigă dr. Burrows.
Nu te băga şi vorbeşte mai încet! se răsti Drake la el. Will, au implantat gândul ăsta în mintea ta. Ai fost condiţionat. .. ţi s-a spălat creierul, dacă preferi să spui aşa. După ce te-au interogat, probabil că au lăsat ceva în subconştientul tău, ca un fel de pilulă cu otravă, care să se activeze dacă părăseşti Colonia.
Will se holbă la Drake, incapabil să înţeleagă ce îi spune acesta.
— Nu eşti tu de vină — să nu uiţi asta! E vina lor. Şi poţi să te împotriveşti. Vino cu mine!
Îl ajută pe Will să se ridice şi, trecându-şi braţul peste pieptul băiatului, îl duse până pe marginea acoperişului. Drake îl ţinu zdravăn şi rămaseră o vreme acolo, privind pavajul aflat la trei etaje sub ei.
— E o idee bună? obiectă dr. Burrows.

— Ţi-am spus să nu te bagi, doctore, mârâi Drake spre el. Will, uită-te jos, la drum. În minte ai o imagine, nu-i aşa? Una extrem de vie?
Will aprobă din cap, incapabil să îşi reţină lacrimile.
— Presupun că e imaginea propriului tău corp care zace zdrobit pe asfalt. Şi ţi se pare că e atât de bine, că asta e rezolvarea tuturor problemelor tale.
— Da, mărturisi Will cu o voce spartă. Dar de unde ştii toate astea?
— N-are nicio importanţă. Will, trebuie să rămâi cu mine şi să asculţi cu atenţie ce-ţi spun, continuă Drake, aşezându-şi pentru un moment palma pe fruntea lui Will. Trebuie să înţelegi că e ceva fundamental greşit cu imaginea pe care ţi-au băgat-o în cap. Nu simţi niciun fel de durere... nu simţi nimic... nu simţi c-ai fi pierdut ceva, nu-i aşa?
— Nu, nimic, confirmă Will, clătinând din cap.
— Styx ţi-au pervertit mintea — te-au făcut să gândeşti aşa. E greşit. Rezistă! Alungă viziunea asta. E falsă. Gândeşte-te cum ne-am simţi eu şi tatăl tău dacă ai sări cu adevărat. Pune-te în locul nostru şi simte ceea ce am simţi noi. Faci asta?
— Încerc, scânci Will.
Drake îşi luă braţul de pe umerii băiatului şi făcu un pas înapoi.
— Eşti pe cont propriu acum, dar *tu* controlezi ceea ce ţi se întâmplă, şi nu Styx. Spune-mi cum te simţi.
— Mai bine... da, e ca şi cum aş fi reuşit să mă recuceresc. .. vocea aceea nu mai e atât de puternică, zise Will, ştergându-şi lacrimile. Mă pot uita în jos acum, iar imaginea nu mai e chiar atât de clară. Doamne, ce prostie!
— Nu, nu, nicidecum, zise Drake, apucându-l din nou zdravăn pe băiat. O să repetăm asta iar şi iar, până când o să reuşim să scăpăm de condiţionarea Styx. Te pot ajuta să o înfrângi.
— Dar nu m-am simţit niciodată aşa în Adâncuri. De ce tocmai acum? întrebă Will, cu capul atârnându-i în piept, de parcă ar fi fost epuizat.
— Fiindcă asta au dorit ei, îl lămuri Drake. E probabil poliţa de asigurare Styx în caz că dispari. E o măsură de siguranţă.
Dr. Burrows plescăi dezaprobator.
— Doamne, câte prostii poţi să mai spui! exclamă el. Eu unul cred că *tu* ai nevoie de ajutor, Drake. Eşti de-a dreptul paranoic, e înspăimântător.

— Nu, tu eşti cel care nu recunoaşte adevărul, chiar dacă l-ai văzut cu ochii tăi. Bătrâna aceea avea de gând să te ucidă. Cum îţi explici asta?
— Păi..., începu dr. Burrows, dar nu reuşi să spună nimic.
— Doamna Tantrumi ar putea fi un agent Styx foarte bine antrenat sau o biată femeie al cărei creier a fost spălat. Dacă *e* manipulată, să ştii că e doar una dintre mulţi alţii. Există mii de oameni în toată ţara, care au asemenea condiţionări, iar unii dintre ei deţin poziţii influente — oameni de afaceri, membri ai Parlamentului, ofiţeri cu rang înalt atât în poliţie, cât şi în armată. Nu au nevoie decât de un cuvânt sau de un semnal de la Gulerele Albe şi vor îndeplini orice poruncă.
— Bartleby, îşi aduse aminte Will. La submarin, una din gemenele Rebecca i-a spus ceva. Pe urmă s-a comportat de parcă i-aş fi fost cel mai mare duşman. Să înţeleg că funcţionează şi la animale?
— Aşa se pare, îl aprobă Drake.
— Dar Sarah, Sarah Jerome, cu ea cum a fost? întrebă Will, amintindu-şi brusc de aceasta. Au folosit lumina neagră şi asupra ei şi de aceea a pornit în urmărirea mea?
— N-am avut impresia asta în scurtul răgaz în care am cunoscut-o. Cred mai degrabă că agenţii Styx i-au dibuit punctele slabe şi au păcălit-o pur şi simplu, răspunse Drake.
— Au păcălit-o? repetă Will.
— Da. Dacă nu pot forţa oamenii să întreprindă ceea ce doresc folosind ameninţări, mită sau minciunile lor elaborate, recurg într-un final la controlul minţii. E nevoie însă de săptămâni întregi, dacă nu chiar de ani de şedinţe cu Lumina întunecată pentru a induce mai mult decât acţiuni reflexe la o persoană obişnuită.
Will se încruntă, neînţelegând ce voia să spună Drake.
— Ceva mai mult decât scurte schimbări ale felului de a fi. E dificil să induci unei persoane un anumit răspuns la o parolă sau, în cazul tău, Will, în momentul în care e confruntată cu perspectiva unei căderi în gol.
Will nu era încă sigur că pricepe despre ce e vorba.
— Dar o să mă pot împotrivi cu adevărat?
— Bineînţeles. Se pare că nu ai fost supus decât câtorva săptămâni de condiţionare, aşa încât, cu ceva noroc, voi fi în stare să inversez procesul. Alţii s-ar putea să nu fie însă la fel

de noroocoşi, iar condiţionarea lor să fie atât de adânc implantată, încât să nu se mai poată face nimic pentru ei. Trase adânc aer în piept. O să mai zăbovim aici sus o vreme, zise el. Crezi că rezişti?
— Da, răspunse băiatul.
Aşteptară o jumătate de oră, timp în care Drake rămase ghemuit la marginea acoperişului, privind din când în când la ceas, în timp ce cerul de deasupra lor se întuneca tot mai mult.
Deodată, îi făcu semn doctorului Burrows să vină lângă el.
— Uite-o pe soţia ta, zise Drake, arătând către un drum care ajungea la colţul pieţei.
— Celia? făcu dr. Burrows, ridicându-se repede în picioare.
— Dar ce face aici? întrebă şi Will, care stătea lângă Drake.
— Vedeţi casa aia, a treia de la capăt? spuse Drake, privind acoperişul de pe cealaltă parte a pieţei.
— Da, confirmă Will.
— Mama ta a închiriat un apartament la primul etaj. Şi-a luat chiar şi o slujbă ca să poată plăti chiria.
— O slujbă? icni Will, de-ai fi crezut că-l înţepase ceva. Pe faţă i se citea neîncrederea. Vrei să spui că mama şi-a luat o *slujbă?*
— Da, răspunse Drake. Şi merge şi la sala de gimnastică în fiecare dimineaţă... Pare să fie un om nou, care vrea să-şi schimbe fundamental viaţa. A cercetat de asemenea şi poveştile despre Martineau şi istoria suburbiei la arhive, pentru a vedea dacă au vreo legătură cu dispariţia voastră. E meticuloasă, asta vă spun cu siguranţă. Tocmai de aceea Colonia pare hotărâtă să n-o scape din ochi.
— O, vrei să spui acum că Styx o urmăresc şi pe *ea?* pufni dr. Burrows. Privi împreună cu Will cum femeia se apropie şi observară că nu era singură. Dar e împreună cu cineva! Cu un bărbat! zise dr. Burrows, devenind destul de agitat.
— Da, şi nu putem avea încredere în el, îl informă Drake.
Dr. Burrows era de-a dreptul înnebunit.
— Trebuie neapărat să vorbesc cu ea! Vreau să mă duc la ea!
— Îmi pare rău, doctore, nu poţi face asta. Cel puţin nu deocamdată, îi zise Drake pe un ton hotărât.
Dr. Burrows căscă însă gura şi răcni „Celia” înainte ca Drake, care acţionă într-o clipită, să îl tragă de la marginea acoperişului. Dr. Burrows încercă să i se împotrivească, dar Drake îl întoarse pe spate şi, dintr-o singură mişcare fluidă, îi

prinse capul într-o priză care îl împiedică să mai scoată vreun sunet.
— Imbecil nenorocit! rosti Drake, după care îi porunci aspru lui Will: Vezi dacă a auzit cineva! Şi dacă faci vreo prostie, cum ar fi să sari de-acolo, să ştii că te omor cu mâna mea!
— Ai auzit ceva?
Doamna Burrows fusese pe punctul de a descuia uşa, dar acum se oprise, examinând drumul care înconjura piaţa şi grădina neîngrijită din centrul acesteia.
— Ce să aud? întrebă Ben Wilbrahams.
— Mi s-a părut că... am avut impresia că cineva m-a strigat, zise ea cu o expresie uluită întipărită pe faţă. Şi părea să fie...
— Eu n-am auzit nimic, o întrerupse Ben Wilbrahams. O fi fost vântul.
Doamna Burrows ridică din umeri şi răsuci cheia în broască, după care pătrunseră amândoi în apartament. Cu Ben Wilbrahams în spatele ei, nu observă oamenii înalţi şi slabi care năvăliră în piaţă şi nici agitaţia care se stârni pe acoperişurile din partea opusă a pieţei.
Toate problemele pe care le avea Will cu înălţimile dispărură imediat ce băiatul văzu ce se întâmpla dedesubt.
— Avem necazuri, îi zise Will lui Drake. Se pare că vin spre noi cel puţin patru Styx. Şi încă repede.
— Ar fi bine să fii cuminte, doctore! îl preveni Drake, eliberându-l pe dr. Burrows, după care i se alătură lui Will la marginea acoperişului.
Will îşi întinse gâtul ca să vadă colţurile pieţei, dar i se păru că simte, mai mult decât aude, ceva care ateriză aproape de picioarele sale. Privi în jos. În locul în care acoperişul se înclina la patruzeci şi cinci de grade, către streaşina de la margine, se vedea o gaură perfect rotundă în suprafaţa tablei. Imediat, mai apăru una, iar de data aceasta observă totul.
— Aăă, Drake, făcu el, arătând cu degetul.
Drake reacţionă instantaneu.
— Lunetist! şuieră el, trăgându-l repede pe Will lângă el.
Pufnind nemulţumit, dr. Burrows tocmai se ridicase în picioare şi era gata să îi spună vreo două lui Drake, când se auzi un sunet ascuţit care îl făcu să tresară. La câţiva centimetri de faţa sa, unul dintre coşuri explodă pur şi simplu, umplându-l de bucăţele de cărămidă.

— Ce naiba? bolborosi dr. Burrows, aruncându-se pe burtă, protejându-şi capul cu mâinile. Nu rămase însă multă vreme în poziţia aceea, ci începu să se tragă spre partea din spate a acoperişului, împrăştiind bucăţile de cărămidă desprinse din horn.
Drake alergă şi el într-acolo, cercetând aleea pe care veniseră.
— Mergeţi aplecat şi cât mai aproape de mine, le ordonă el lui Will şi tatălui său, după care escaladă un parapet de cărămidă şi ajunse pe acoperişul vecin.
— Vrei să spui că tocmai s-a tras în noi? întrebă dr. Burrows, ştergându-şi praful de pe faţă.
— Da, ne-ai dat de gol. Chiar nu poţi să faci niciodată ce ţi se spune, tată? îl certă Will pe un ton exasperat, după care porni pe urmele lui Drake.
Continuară să meargă aplecaţi şi apropiaţi unul de celălalt şi trecură de pe un acoperiş pe altul de-a lungul şirului de case.
— Dar n-am auzit nicio împuşcătură, şopti dr. Burrows în timp ce se furişau.
— Probabil că folosesc amortizoare de zgomot sau supresoare pentru recul. Poate chiar şi muniţie cu viteză scăzută, zise Will.
— Ai fi premiant, Will, ai tocit bine manualele militare, nu-i aşa? comentă zâmbind Drake.
Când ajunseră la ultima casă din şir, Drake se târî pe burtă şi deschise un chepeng în acoperiş. Se strecură prin deschizătură şi se prăbuşi peste nişte cutii vechi de carton aflate în mansarda de dedesubt. Will şi dr. Burrows îl urmară curând.
— Şi acum ce-o să facem? Tot cartierul va fi înconjurat, spuse Will, aruncând priviri fugare în jurul său.
Se aflau într-o mansardă goală, ca aceea în care stătuseră până atunci, şi îşi putea lesne imagina o armată de Styx şi de colonişti ocupând poziţii în afara casei.
Drake aprinse o lanternă micuţă. O apucă între dinţi şi se apropie de locul prin care trecea hornul, începând să ciocănească zidăria.
— Să nu te bagi niciodată în ceva dacă nu ai cel puţin două posibilităţi de a evada, zise el din colţul gurii, înaintând pe lângă perete.
Deşi aparent zidăria era la fel peste tot, deodată sunetul se schimbă, devenind mai gol, ca şi cum peretele ar fi fost din

metal. Drake se împinse cu putere, iar o uşiţă se deschise înspre el. Will şi dr. Burrows ajunseră într-o clipă lângă el şi priviră înăuntru. Era un puţ, cu o scară metalică ruginită, fixată bine de perete.
— Asta mai zic şi eu evadare, rosti Will uşurat, văzând că aveau pe unde ieşi.
— Da, mulţumită lui Martineau, zise Drake.
— Sir Gabriel Martineau? întrebă dr. Burrows.
— Da. Îi plăceau pasajele secrete şi-şi punea muncitorii să construiască o mulţime. De obicei era atât de grăbit, încât nu apuca să mai şi noteze amplasarea acestora.
— Să înţeleg că Styx nu ştiu nimic despre asta? spuse Will.
— Eu sper că nu, răspunse Drake, întorcându-se către dr. Burrows. Chiar aşa, doctore, mai ai nevoie de alte dovezi ca să accepţi că soldaţii Styx sunt o ameninţare? sublime el. Poate de un glonţ în cap?
Dr. Burrows se încruntă, dar rămase tăcut.
— Bun, acum luaţi-vă bagajele şi coborâţi pe scară. Când ajungeţi jos, luaţi-o la stânga, îi instrui Drake.
Will şi tatăl său porniră pe scara veche şi apoi o apucară printr-un pasaj cu pereţi de piatră, care le permitea să meargă fără să îşi aplece capul. Prin centrul tunelului clipocea un şuvoi micuţ de apă maronie, iar lateralele şi tavanul erau acoperite de o mâzgă neagră. La un moment dat, lumina globului doctorului Burrows le dezvălui încă ceva.
— Uite! O frescă! strigă Will. Un om cu o barcă!
— Noe şi arca sa, probabil, proclamă dr. Burrows, după ce examină cu atenţie imaginea de sub ghirlandele de alge negre. Dar nu e o frescă. Imaginea e sculptată. E un basorelief.
— Aici e una cu un bărbat şi o femeie, zise Will, mijindu-şi ochii ca să vadă mai bine imaginea de pe celălalt perete.
— Probabil că sunt Adam şi Eva, răspunse dr. Burrows. Sunt scene biblice săpate în calcar cu multă iscusinţă. Frumuseţea lor aproape că-ţi taie respiraţia. Remarcabil!
Drake rămăsese în urmă ca să închidă trapa prin care intraseră, dar când alunecă în jos pe scară şi îi ajunse pe cei doi, constată că aceştia erau atât de captivaţi de basoreliefuri, încât abia dacă parcurseseră câţiva metri.
— Parcă v-am spus să faceţi paşi! mârâi el.
— Dar asta e o descoperire foarte importantă, insistă dr.

Burrows. De ce naiba şi-ar fi bătut cineva capul să sculpteze astea tocmai aici?
Drake privi precaut în lungul pasajului.
— Cu trei secole în urmă, tunelul ăsta ducea spre casa lui Martineau şi îi permitea să meargă la biserică fără să se ude pe timp de ploaie. Drake îl apucă pe dr. Burrows de braţ, împingându-l uşor. Iar acum, dacă nu vă este cu supărare, domnilor, eu zic să încheiem turul ăsta turistic.
Porniră cu paşi repezi şi constatară curând că pasajul începe să urce. Ajunseră la o răspântie, unde o luară spre stânga, dar după câteva sute de metri dădură peste ceea ce părea a fi o fundătură. Drake îi dădu lanterna lui Will şi merse până la zidul care le bloca înaintarea, îl pipăi şi găsi două blocuri de piatră, ieşite puţin în afară.
— Pun pariu că e o şmecherie care deschide o altă uşă secretă, îi şopti Will emoţionat tatălui său.
Spre surpriza lui Will, Drake îşi luă avânt şi lovi din toate puterile pietrele în cauză.
— O şmecherie zici, răspunse dr. Burrows în şoaptă, în timp ce Drake continua să lovească puternic cele două pietre cu călcâiul cizmei.
O întreagă secţiune din zid se prăbuşi cu un zgomot asurzitor. Drake îşi luă lanterna de la Will şi lumină deschizătura. Când se aşeză praful, primul lucru pe care îl văzură Will şi dr. Burrows se dovedi a fi un craniu. Observară imediat şi o mulţime de oase putrede, împrăştiate pe jos, acolo unde căzuse sicriul de plumb pe care îl dislocase Drake.
— Unde ne aflăm? întrebă Will în şoaptă, mergând după Drake.
— E în regulă, nu-ţi fie teamă, că n-o să-i trezeşti, îi spuse Drake cu voce tare.
Înaintară în noua încăpere şi simţiră cum trosneşte ceva sub picioarele lor.
— Pe toţi sfinţii! icni dr. Burrows, uitându-se la mulţimea de rămăşiţe umane de pe podea.
Îşi ridică apoi globul luminos şi văzu o mulţime de alte sicrie întregi, aşezate pe lespezi de piatră în jurul pereţilor. Constatară că se aflau într-un spaţiu ce nu avea mai mult de zece metri pătraţi, dar al cărui tavan părea să fie undeva mult deasupra. Era ca şi cum ar fi stat pe fundul unei fântâni.

— Ne aflăm într-o cameră mortuară! îşi dădu seama dr. Burrows.
— Te-ai prins, doctore. După ce Martineau s-a decis să renunţe la tunelul său personal, i l-a dat unui prieten industriaş pentru ca acesta să-l folosească drept mausoleu. Se pare că sunt cu toţii aici. Drake merse spre partea opusă şi începu să se caţere pe poliţele de piatră, până ajunse în vârf. Luminează puţin aici, zise el, întinzându-se spre ceea ce lui Will îi părea un zid de piatră. Descoperi o bară scurtă, de fier, pe care o roti aducând-o în poziţie verticală.
— Aia e o uşă? întrebă Will, aţintind lumina lanternei în sus.
— Bineînţeles. Din fericire pentru noi, poate fi deschisă din interior, zise Drake. Bănuiesc că a fost montată în caz că vreunul de aici ar fi vrut să iasă.
Drake se sprijini cu umărul de uşa masivă, de piatră, şi apoi se împinse cu toată greutatea în ea. Se auzi un zgomot înfundat şi uşa începu să se deschidă câte puţin.
— Ce mai aşteptaţi? le zise el lui Will şi doctorului Burrows înainte de a se strecura prin cadrul uşii.
Will se căţără, puţin neliniştit din cauza locurilor unde trebuia să îşi pună mâinile. Unele sicrie păreau să fi cedat, iar conţinutul lor se revărsase. Băiatului nu îi făcea nicio plăcere să atingă oasele murdare.
Odată ajuns sus, Will ieşi şi el din mausoleu. Trase adânc în piept aerul nopţii, încercând să se lămurească unde se afla. Văzu în faţa lui câteva şiruri de pietre funerare, luminate slab de lămpile stradale, ce îşi aruncau razele gălbui peste zidul cimitirului. În faţa sa se ghicea şi o clădire mare.
— Biserica din Highfield, murmură el.
— Pe aici, zise Drake. Îşi croiră drum printr-un desiş de copaci mici şi buruieni înalte până la genunchi către o altă zonă a cimitirului. Faceţi-vă comozi, domnilor — o să ne oprim aici câteva secunde, le spuse el.
Will şi dr. Burrows se aşezară pe o lespede acoperită cu muşchi, bucurându-se că se pot odihni. Se simţeau destul de obosiţi, mai ales că acum erau supuşi unei atracţii gravitaţionale normale.
— Ştiaţi că ăsta e mormântul familiei Martineau? întrebă dr. Burrows, arătând spre un monument funerar ornat cu două statuete mici, de piatră, înfăţişând doi bărbaţi care duceau un

târnăcop şi un hârleţ.
Will explorase de câteva ori cimitirul, dar nu o făcuse niciodată după căderea întunericului. Uitându-se însă spre locul indicat de tatăl său şi simţind răcoarea umedă a pietrei pe care se aşezase, realiză că imaginea aceea i se părea ciudat de familiară. Undeva în adâncurile memoriei sale exista o amintire atât de îndepărtată, încât simţea că a încerca să o aducă la suprafaţă era ca şi cum ar fi vrut să prindă un fuior de fum între degete. Ridică din umeri şi începu să fredoneze, zgâriind cu unghia stratul de muşchi.

* * *

— Ai reuşit să te descurci cu jurnalul? îl întrebă doamna Burrows pe Ben Wilbrahams, care ridică două teancuri de cărţi de pe fotoliu şi le puse pe masă, ca să aibă unde să stea. Îmi pare rău, sunt ale soţului meu, se scuză femeia, în vreme ce acesta studia cotorul unui volum de autocunoaştere.
— „Puterea eului — exerciţii de încredere în sine”, citi bărbatul, ridicând întrebător din sprâncene.
— Ei bine, unele sunt ale mele, zise doamna Burrows chiar în momentul în care încăperea se umplu de o lumină strălucitoare, deşi draperiile erau trase.
Se auzi imediat o explozie incredibilă. Una dintre draperii se umflă ca şi cum ar fi fost bătută de vânt, apoi urmă sunetul de sticlă spartă.
— Ce naiba a fost asta? strigă doamna Burrows, grăbindu-se spre fereastră şi trăgând draperia pentru ca ea şi Ben Wilbrahams să se poată uita afară.
Acoperişul casei din capătul şirului aflat de cealaltă parte a pieţei era complet distrus, iar flăcările cuprinseseră grinzile rămase. Se auzea un vacarm de alarme de automobil, şi în întreaga piaţă ploua cu bucăţi de ţiglă şi de acoperiş.
— S-ar putea să aibă nevoie de ajutor, zise Ben Wilbrahams. Mă duc imediat acolo.
Doamna Burrows privea cu atenţie trotuarul din faţa casei.
— Nu cred că a fost cineva rănit, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce anume a putut provoca o asemenea explozie? întrebă ea, observând că suflul deflagraţiei spulberase un ochi de geam.
— Nu ştiu. Probabil că a fost o scurgere de gaz, răspunse Ben

Wilbrahams, îmbrăcându-şi jacheta, în timp ce, din depărtare, începură să se audă sirenele ambulanţelor şi ale maşinilor de pompieri.

* * *

— Nu-nţeleg, îi spusese dr. Burrows lui Drake. Având în vedere tot ceea ce ştii despre Styx şi despre Colonie, ai putea să demaşti totul. De ce nu te duci la autorităţi?

— Mi se pare că nu reuşeşti să înţelegi dimensiunile minciunii, nu-i aşa, doctore? Lupii sunt deja în stână şi aşa stau lucrurile de veacuri, răspunse Drake. Şi-au pus gheara pe oameni aflaţi la toate nivelurile, în poliţie *şi* în guvern.

— Atunci du-te direct la ziare şi obligă-i să-ţi publice povestea, sugeră dr. Burrows. Dă totul în vileag.

— S-a mai încercat. Toate dovezile dispar în mod misterios, iar oamenii sfârşesc prin a fi ucişi, spuse Drake. Oameni buni...

În momentul acela se auzi o explozie uriaşă. Will şi dr. Burrows săriră în picioare şi observară că o parte din cerul nopţii era inundată de lumină.

— Asta a fost în Piaţa Martineau? întrebă dr. Burrows.

— Da, am legat o grenadă de uşa care ducea în puţ, îi spuse Drake.

După ce lumina păli, iar cerul redeveni întunecat, dr. Burrows vorbi cu glas tremurat.

— Dar... nu poţi să arunci în aer clădiri... suntem în Highfield... În *Londra...* nu într-un teatru de război.

— Ba nu, suntem într-un teatru de război, îl contră Drake.

Capitolul douăzeci şi şapte

Drake îi duse pe Will şi pe dr. Burrows într-o casă dărăpănată aflată într-un cartier vecin. Deşi călătoria se dovedi destul de scurtă, Will şi tatăl său erau atât de extenuaţi, încât legănatul autovehiculului îi adormi pe amândoi. Se treziră abia când Drake parcă maşina în spatele unui gard viu înalt. Nu era aprinsă nicio lumină, iar Drake îi mână repede înăuntru. Interiorul era murdar.

Pe jos era doar un covor pătat, iar ici-colo se vedea câte o piesă veche de mobilier.

— Doar nu vrei să-mi spui că locuieşti aici, zise dr. Burrows, luat puţin prin surprindere.

Păşi cu greutate spre sufrageria mizerabilă şi îşi aruncă raniţa pe duşumea.

— Nu locuiesc nicăieri, răspunse Drake, care se îndrepta deja spre uşă. Asta e doar un loc în care vom înnopta. Pe canapea o să găsiţi nişte pături şi saci de dormit, iar din frigider vă puteţi lua ceva de mâncare.

— Vrei să te ajut? se oferi Will, căscând.

— Nu, nu e nevoie, mulţumesc. Mă duc să solicit o favoare unui vechi prieten, ca să analizăm conţinutul fiolelor, spuse Drake, bătându-se uşor peste buzunarul jachetei.

— Dar, după toate câte s-au întâmplat, oare suntem în siguranţă aici? întrebă dr. Burrows, lăsându-se să cadă pe canapea.

— Da, pentru o vreme o să fie în regulă, încuviinţă Drake. Să nu trageţi însă draperiile. Dădu să iasă, dar pocni din degete. Will, dacă stau mai bine şi mă gândesc, dă-mi şi puţină plantă din aia... cum o numeai?... anason...

— Foc de anason, îi aminti Will.

— Foc de anason, repetă Drake. O să analizez şi asta în acelaşi timp.

— Bine, zise Will, încruntându-se fiindcă nu reuşea să îşi dea seama de ce i se părea lui Drake importantă planta aceea.

Începu să îşi desfacă raniţa, având grijă să pitească o cutie cu gloanţe pentru pistol într-un loc în care să nu fie descoperită de tatăl său. Pe urmă scoase dispozitivul pentru vederea nocturnă.

— A, iată un prieten vechi — vizorul meu de rezervă, declară zâmbind Drake. Ţi l-a dat Elliott?

— Da, dar să ştii că nu mai funcţionează.

— A fost expus cumva la o lumină puternică?

— Nu, deloc, clătină Will din cap. Nu l-am folosit câteva săptămâni şi, pe urmă, când l-am încercat, devenise complet inutil, declară el, descâlcind firul înfăşurat în jurul curelei de care era prins vizorul.

— Ia să văd şi eu, ceru Drake, iar Will i-l dădu, după care continuă să cotrobăie prin rucsac. Tocmai pescuise câteva

crenguţe de foc de anason când văzu ceva aşezat chiar pe fundul rucsacului.

— Ce idiot pot să fiu! strigă el.

Îşi scoase aparatul de fotografiat şi îl flutură în faţa tatălui său.

— Am uitat total de camera foto!

Dr. Burrows îşi ridică alene capul.

— Ce-ai uitat?

— Aparatul foto! Am făcut câteva fotografii în Colonie şi în Adâncuri, dar mai important... unele dintre ele sunt cu pagini din jurnalul tău. Am terminat ultimul film la coliba Marthei şi sunt sigur că am şi poza desenului tău cu Piatra Burrows.

Dr. Burrows avu nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă ce îi spunea Will, după care sări în picioare.

— Will... Aproape că nu mai putea vorbi, într-atât era de bucuros. Eşti un adevărat geniu! E drept, puţin distrat, fiindcă nu ţi-ai adus aminte până acum, dar cu toate astea eşti un geniu.

— Am putea să le developăm? îl întrebă Will pe Drake. Şi să le mărim?

— Cred că da, răspunse Drake. Mai am ceva de făcut? Să vă calc uniformele? Să vă lustruiesc ghetele? întrebă el, zâmbind.

După ce Drake dispăru pe uşă, Will se îndreptă direct spre frigider, de unde îşi luă două sandviciuri şi începu să soarbă lapte dintr-o cutie. Se întoarse în sufragerie şi îl găsi pe tatăl său instalat confortabil pe canapea, cu o pătură întinsă pe picioare, în timp ce examina tăbliţele de piatră. S-ar putea să îi dau de capăt, Will, zise el.

— Noapte bună, tată, murmură Will, inspectând podeaua în căutarea unui loc de dormit.

Will şi dr. Burrows dormiră până târziu dimineaţa următoare şi se treziră abia când se întoarse Drake.

— Rulouri cu şuncă, anunţă el, punând pe masă o pungă de hârtie şi trei pahare de plastic.

— Grozav! exclamă Will, extrăgându-se din sacul său de dormit.

În timp ce lipăia desculţ spre masă, îşi aduse însă brusc aminte de motivul pentru care plecase Drake cu o seară înainte.

— Ai reuşit să analizezi fiolele?

Drake părea extenuat, iar Will îl privi cum suflă în ceai şi se întrebă dacă dormise vreun pic.

— Nu, o să fie nevoie de câteva zile, răspunse.
Dr. Burrows apăru şi el lângă Will şi pescui la iuţeală un rulou cu şuncă din punga de hârtie, pe care începu să îl înfulece.
— Dar cu fotografiile ai făcut ceva?
Drake îi întinse un pachet.
— Nouă pe doisprezece — sper că e de ajuns.
Cu gesturi repezite, dr. Burrows sfâşie pachetul şi începu să frunzărească fotografiile, alegându-le pe cele care înfăţişau pagini din jurnalul său. Se opri deodată, aplecându-se pentru a o studia mai atent pe una dintre ele.
— Da, murmură el apropiind şi mai mult poza. Da! zise din nou, ridicând fotografia cu notiţele despre Piatra Burrows, aşa încât să o poată vedea şi Will. Fără să îi adreseze vreun cuvânt de mulţumire lui Drake, se retrase pe canapea cu poza şi cu restul ruloului. Dacă aş avea o lupă, aş putea să mă descurc, mormăi el.
— Presupun că vrei şi să mă duc să-ţi cumpăr una, nu-i aşa? întrebă Drake.
— Da, cât de repede poţi, confirmă dr. Burrows, adâncit în studiul fotografiei. Mai am nevoie şi de hârtie şi de nişte creioane.
— Dorinţa ta e poruncă pentru mine, zise Drake sarcastic.
Will începu să se uite la fotografiile pe care tatăl său le abandonase pe masă. Cea de deasupra fusese făcută în casa Jerome şi îl înfăţişa pe Cal stând pe pat şi surâzând larg. Descoperi că îi vine greu să se uite la ea, aşa încât trecu imediat la următoarea. Înfăţişă o stradă din cartier, aşa cum era ea în ziua în care el şi cu Chester dispăruseră prin tunelul de sub casă. Următoarea fotografie părea să reprezinte doar un ochi gigantic. Will chicoti, dar se opri imediat.
— N-ar trebui să râd, spuse el.
— Dar ce e aşa de distractiv? întrebă Drake, aplecându-se pentru a putea vedea şi el fotografia.
— Locotenentul. Am folosit bliţul aparatului ca să-l orbesc, când l-am scos pe Chester din temniţă.
— Nu, chiar am nevoie de o lupă, zise brusc dr. Burrows de pe canapea. Şi ce zi e azi? vru el să ştie.
— Vineri, răspunse Drake.
— Celia o să fie la muncă?
— Da, răspunse Drake.

— Atunci o să mă duc să o văd mâine, când e acasă. Iar de data asta n-o să-ţi mai permit să-mi stai în cale.
— Nici nu m-aş gândi, doctore, răspunse Drake, dar credeam că vei dori să mergi chiar în seara asta.
— Nu, mâine o să fie perfect, spuse dr. Burrows, după care începu să fluiere încetişor printre dinţi.
Luă repede câteva notiţe, privind fotografia şi apoi una dintre tăbliţele de piatră. Era evident care îi sunt priorităţile.
— E teribil de ocupat, comentă Drake, deschizând un ziar şi începând să citească.
— Am reuşit, se lăudă dr. Burrows în dimineaţa următoare. Will adormise pe podea, iar tatăl său aproape că se aruncă asupra lui. Ţinea strâns în pumn un mănunchi de pagini, pe care începu să îl scuture în faţa ochilor lui Will. Mi-am găsit drumul! Acum trebuie doar să identific punctul de plecare.
— Ţi-ai găsit? întrebă Will. Ai spus *mi*-am găsit.
— Eu... bineînţeles că voiam să spun „ne-am găsit”, adăugă repede dr. Burrows. Hei, Drake! strigă el. Acum vreau să-mi văd soţia.
Drake ieşi din cealaltă cameră, zornăindu-şi cheile de la maşină.
— Atunci, hai să mergem, zise el.
Când ieşiră din casă, soarele dimineţii bătea atât de puternic, încât Will şi tatăl său trebuiră să îşi acopere ochii.
— O să vă ia o vreme până o să vă obişnuiţi, comentă Drake, în timp ce descuia maşina.
— Eu nu m-am obişnuit niciodată, se plânse Will.
Drake formă un număr la telefonul mobil. Nu rosti decât un „bine” şi apoi închise. Se întoarse către dr. Burrows, care stătea lângă el, pe scaunul din faţă al maşinii.
— E acasă la Wilbrahams.
— Unde e? explodă dr. Burrows. Trebuie să mă duci acolo! Chiar în momentul ăsta!
— Desigur, doctore, răspunse Drake, după care luă o pereche de ochelari de soare din torpedou. Pune-ţi ăştia. Nu uita că poliţia ar fi extrem de interesată dacă ar afla că te-a văzut cineva. Şi dacă te-a prins poliţia, poţi să fii sigur că te-au prins şi Gulerele Albe. Îşi potrivi oglinda retrovizoare pentru a-l putea vedea pe Will. Bagă şi tu capul la cutie acolo în spate.
Dr. Burrows sări din maşină încă înainte ca aceasta să se

oprească în faţa casei victoriene. Urcă în fugă cele câteva trepte din faţă şi începu să ciocănească puternic la uşă până când un Ben Wilbrahams năucit i-o deschise. Dr. Burrows îl îmbrânci şi intră în casă.
— Crezi că asta chiar e o idee bună? îl întrebă Will pe Drake de pe bancheta din spate.
— În afară de a-l lovi cu ceva în cap, nu ştiu ce aş putea face ca să-l opresc, răspunse Drake, scrutând continuu strada pe care parcaseră.
După niciun minut, dr. Burrows ţâşni din clădire, cu doamna Burrows urmându-l îndeaproape.
— E mama, îi spuse Will lui Drake pe un ton emoţionat, după care se trase mai aproape de geam, ca s-o vadă mai bine. Uau — aceeaşi mamă într-o nouă prezentare! Arată foarte diferit... arată grozav! Will auzi deodată tirada mamei sale şi completă: dar nu pare prea fericită.
— Crezi că poţi să apari doar ca să dispari din nou? Unde-ai fost în tot timpul ăsta? Unde sunt copiii? Unde sunt Will şi Rebecca? Ce naiba ai făcut cu ei? strigă furioasă la dr. Burrows, urmându-l în timp ce acesta se îndrepta hotărât spre maşină.
Ben Wilbrahams veni în pragul uşii, dar nu încercă să meargă după femeie.
Will coborî din maşină.
— Mamă! Mamă! strigă el.
Doamna Burrows se opri brusc şi închise gura. Părea împietrită. Se repezi însă imediat la Will şi îl îmbrăţişă strâns.
— Iisuse Hristoase! Nu l-am crezut! *Eşti* într-adevăr aici! strigă ea.
Will nu se aştepta la modul acela extravagant în care mama sa îşi arăta dragostea. Vechea doamnă Burrows era distantă şi nu prea îi dădea atenţie. Mama sa nu numai că arăta acum cu totul altfel, dar se şi purta complet diferit.
Dr. Burrows intrase deja în maşină şi se aşezase pe locul din faţă când Drake se aplecă pe geamul deschis şi spuse către Will şi mama lui:
— Nu putem rămâne aici.
— Asta cine mai e? întrebă doamna Burrows când îl văzu pe Drake. Nu cumva e cel care v-a răpit?
— Nu, mi-a salvat viaţa, mamă, spuse Will, tăindu-i vorba.
— Urcaţi-vă odată! Amândoi! izbucni Drake. Ăsta nu e locul

potrivit pentru o reuniune de familie.
Drake îi conduse afară din Londra. Soarele arzător pătrundea prin geamurile automobilului, făcându-l pe Will să clipească des în timp ce îi vorbea neîncetat mamei sale. Aceasta îl asculta cu atenţie şi, în afară de câteva oftaturi, nu scoase niciun sunet. Nu reuşi totuşi să se abţină când Will îi povesti despre cruzimea Rebeccăi şi a Styx şi, mai ales, când îi istorisi cum aflase pe marginea Porului că existau două Rebecca.
— Rebecca mea... două... mincinoase... *ucigaşe*? Nu! Cum se poate aşa ceva? întrebă ea cu voce gâtuită, oscilând între neîncredere şi acceptare.
Intr-un final, când Will se opri pentru a lua o înghiţitură de apă, doamna Burrows răsuflă prelung şi îşi îndreptă privirea către soţul ei, aflat pe scaunul din faţă, care păstra o tăcere de gheaţă, ţinându-şi braţele încrucişate ostentativ peste piept.
— Dacă nu cumva aţi înnebunit cu toţii şi aţi ticluit împreună povestea asta incredibilă, cred că ar trebui să accept că e adevărată, zise ea, după care se încruntă. Sper că nu încercaţi să-mi faceţi vreo farsă tâmpită.
— O, vai mie, Will, să ştii că s-a prins! exclamă sarcastic dr. Burrows.
— Ce-ai spus? întrebă doamna Burrows, deşi nu avea cum să nu fi auzit vorbele soţului său.
— Da, totul e o închipuire! M-am dus la Disneyland şi am stat acolo cinci luni, timp suficient ca tu să-mi vinzi casa şi să-ţi faci un alt prieten, zise el.
Will observă cum ochii doamnei Burrows se îngustează şi îşi dădu seama imediat că acela nu avea cum să fie un semn bun. Confirmarea veni repede. Femeia îşi încleştă pumnul şi, pe nepusă masă, se aplecă înainte şi îl pocni în ceafa pe dr. Burrows, aproape făcându-l să-i sară ochelarii de pe nas.
— Tâmpit ce eşti! urlă ea, după care îl lovi din nou, de data asta nimerind chiar peticul lipsit de păr din creştetul capului.
— Hei, încetaţi amândoi! zise Drake, schimbând brusc direcţia maşinii, pentru a-l feri pe dr. Burrows de loviturile soţiei lui. Nu în maşină şi nu în faţa lui Will.
— Asta pentru ce-a fost? se plânse dr. Burrows, frecându-şi creştetul.
— Pentru ce-a fost? Pentru ce-a fost? repetă repede doamna Burrows. Măi, *egoist* nenorocit! Ai dispărut ca un nebun, fără să

spui nimănui unde pleci, şi i-ai mai băgat şi pe fiul meu împreună cu prietenul lui în toată mizeria asta! Dacă erau ucişi?

— Mamă, te rog, interveni Will. Nu putea şti dinainte ce avea să se întâmple.

— Serios? bombăni ea, deloc convinsă.

O vreme nu mai vorbi nimeni. Preferară cu toţii să se uite la peisajul de ţară pe care îl străbăteau. Drake coti la un moment dat pe un drum cu un singur sens, ale cărui margini erau străjuite de tufişuri. Trecură printr-un vad şi, după alţi câţiva kilometri, Drake încetini şi opri maşina pe un câmp. Will văzu că sunt la poalele unui deal acoperit cu iarbă grasă.

După ce coborâră cu toţii din maşină, doamna Burrows îl apucă de guler pe soţul ei.

— Tu... tu vii cu mine! îi porunci ea, smucindu-l cu atâta forţă, încât bărbatul se făcu mic de frică.

Will dădu să îi urmeze, dar Drake îl reţinu.

— Lasă-i să vorbească, îi sugeră el.

Will privi cum doamna Burrows îl îmboldea pe tatăl său pe deal. Arăta ca un prizonier condus spre eşafod. Deşi Will nu putea auzi ce spunea mama sa, îşi dădea seama, după mişcările capului femeii, că aceasta revărsa un potop de vorbe asupra dr. Burrows.

— Îmi pare rău pentru el, zise Will. Ultima dată când au fost împreună în Highfield, înainte să înceapă toată nebunia asta, s-au certat la cuţite. Tata a încercat să-i spună unde avea de gând să meargă, dar pe ea nu a interesat-o — era mult prea ocupată cu programele TV. De fapt, doar asta făcea... se uita la televizor.

Drake şi Will se traseră la umbra unui stejar imens. Bărbatul se aşeză la rădăcina copacului, folosind trunchiul drept spătar.

— Părinţii mei nu şi-au adresat niciodată vreun cuvânt mânios cât timp cât au fost împreună. Nici măcar o dată... au ţinut totul în ei, iar eu am presupus întotdeauna că acesta a fost motivul pentru care taică-meu a murit atât de tânăr, înclină capul în direcţia în care se aflau părinţii lui Will, gesticulând mânioşi. Cel puţin ai tăi mai au ceva viaţă în ei.

Culese câteva crengi de pe jos, îşi scoase cuţitul şi începu să le cureţe de coajă, după care le ascuţi capetele. Will se sprijini de o creangă mai joasă, mulţumindu-se să îl privească.

— Ce obţii dacă freci un Styx de celălalt? întrebă el, lovind crenguţele mai mici una de cealaltă.
— Nu ştiu, răspunse Will.
— Foc şi cenuşă, răspunse Drake. Aşa se spunea în Mahala. .. şi cât de adevărat s-a dovedit! Au avut într-adevăr parte de foc. Bieţii oameni!
Will văzu că Drake priveşte în gol, la crengile de la picioarele sale.
— Beţele astea îmi aduc aminte de călătoria noastră pe insulă, zise Will. Elliott ne-a prăjit un Anomolocaris — ea îi spunea homarul-de-noapte — şi câteva unghii-ale-diavolului.
— Preferatele mele, comentă Drake.
— Mâncam fosile vii, reflectă Will. Chicoti puţin amintindu-şi cât de straniu fusese, iar apoi se adânci şi el în gânduri. E bine să scapi de întuneric şi umezeală — chiar dacă doar pentru o vreme. E ciudat, dar acum toate mi se par atât de îndepărtate. Închise ochii, după care îşi întoarse chipul spre soare, lăsând razele calde, care se strecurau printre frunze, să-l mângâie şi trase aerul proaspăt în piept. În Adâncuri, am visat adesea la un loc ca ăsta: cu iarbă înaltă, câţiva nori pe cer, cu soarele strălucind exact ca acum. Şi e ciudat, dar parcă mai era cineva cu mine în vis — o fată —, dar n-am ştiut niciodată cine era. Nu i-am văzut faţa.
— Elliott? întrebă Drake cu blândeţe.
— Ha! exclamă Will. N-aş prea crede.
— Eu n-aş zice asta. Să ştii că ţine foarte mult la tine.
— Atunci are un fel ciudat de a o arăta, răspunse râzând Will.
— Păi aşa sunt fetele... femeile... Asta ca să ştii şi tu, zise Drake, izbucnind şi el în râs. Ştiu că ai suferit multă vreme după patrularea aceea din Câmpia Mare, dar să ştii că te respectă fiindcă i-ai luat apărarea.
În momentul acela, Will şi Drake auziră strigăte chiar în spatele lor.
Doamna Burrows se îndrepta hotărâtă spre copac, iar soţul ei o urma îndeaproape. Femeia striga cu glas ascuţit.
— Will, Will! Ia vino aici! Trebuie să vorbim cu tine.
Înainte de a porni spre părinţii săi, Will îi şopti lui Drake:
— Se pare că mă vor.
— E minunat să fii dorit, replică Drake, încuviinţând din cap.
Părinţii se opriră de partea cealaltă a copacului. Chipul

doamnei Burrows era îmbujorat şi pe el se citea furia, în timp ce dr. Burrows privea în jos, intimidat.
— Am lămurit lucrurile cu tatăl tău şi am hotărât că nu avem cum să mai trăim ca până acum, declară doamna Burrows.
— Nu, *nu* avem cum, îi întări spusele dr. Burrows, fără a-şi ridica însă privirea din pământ.
— În regulă, zise Will, întrebându-se undea avea să ducă discuţia aceea.
— Tată tău crede că mai are încă treabă sub pământ şi vrea să se întoarcă acolo cât mai repede posibil. Singur.
— Nu! începu Will, dar mama lui îl întrerupse imediat.
— Şi am decis că tu vei rămâne să locuieşti cu mine, îl anunţă ea.
— Nici nu mă gândesc, bombăni Will. Mă întorc să-i salvez pe Chester şi pe Elliott. Nu mai poţi să-mi spui ce trebuie să fac! Habar n-ai ce...
— Putem găsi un loc unde oamenii ăştia, Styx, să nu ne găsească. Poate undeva mai jos, pe coastă... Brighton poate...
— În niciun caz! strigă Will. Brighton? Ai luat droguri sau ceva de genul ăsta? Ne vor găsi acolo în două secunde!
— Să nu îndrăzneşti să..., se burzului doamna Burrows.
De data aceasta o întrerupse Drake.
— Nu e chiar aşa de simplu, doamnă Burrows.
Îşi duse apoi mâna la creştet, ceea ce părea să fie un fel de semnal. Imediat, dintre tufişurile de la marginea câmpului apăru un bărbat care porni spre ei.
— Asta cine mai e? Şi de ce naiba ne pândea din tufişuri? vru să ştie doamna Burrows.
— A fost cu noi în tot timpul ăsta şi îi puteţi spune Piele, răspunse Drake.
— Nu-mi pasă nici dacă ar fi prinţul din poveste, pufni ea. De unde e?
— E originar din Fiji. O vreme a servit în unitatea mea.
— Cum? într-o unitate militară? şuieră doamna Burrows, a cărei buză de sus se răsfrânse, semn că era din ce în ce mai nervoasă.
Will se trase cu un pas în spate, îngrijorat că femeia s-ar putea apuca iarăşi să împartă pumni în stânga şi în dreapta.
Drake clătină din cap.
— Presupun că se poate spune că am lucrat pentru guvern

într-un fel de bază oficial neoficială, până când aceasta a fost distrusă de dragii noştri prieteni, Styx. Asta e tot ce trebuie să ştii, zise el.
Bărbatul veni în dreptul lui Drake şi rămase apoi nemişcat, având aerul că aşteaptă un ordin. Cu un cap mai înalt decât Drake, părea la fel de solid ca trunchiul stejarului sub care stăteau. Părul negru îi era tuns scurt şi purta o mustaţă îngrijită. Avea un ten închis la culoare, ca şi cum şi-ar fi petrecut tot timpul în aer liber, iar Will îşi spuse că numele bărbatului era foarte potrivit cu înfăţişarea lui, de vreme ce avea pielea tăbăcită, ca de animal. Era îmbrăcat într-o haină lungă până la genunchi şi în blugi şi, la un semn al lui Drake, îşi desfăcu haina, lăsând să se vadă o armă butucănoasă, pe care o ţinea atârnată într-o parte.
— O puşcă de asalt? întrebă băiatul.
Bărbatul întoarse un chip zâmbitor către Will.
— De doisprezece, cu ţeava tăiată, zise el, cotrobăindu-se într-un buzunar interior din care scoase o cameră video.
— Ce spuneai? se răsti doamna Burrows la Drake, deloc impresionată de apariţia bruscă a tovarăşului acestuia sau de faptul că era înarmat.
Drake luă camera din mâinile lui Piele şi deschise un ecran lateral.
— Spune-mi aşadar de ce nu pot să-l iau pe Will şi să plecăm undeva departe de toate mizeriile astea? întrebă doamna Burrows cu nerăbdare în glas.
— Din cauza asta, răspunse Drake, ţinând ecranul astfel încât femeia să îl poată vedea.
— Ben? Ăsta e Ben? întrebă ea. Femeia luă camera de la Drake şi privi ecranul în timp ce imaginile video se derulau. El e — l-ai spionat pe Ben! Nu ai niciun drept să faci asta!
Will reuşi să vadă şi el, deşi mâinile mamei sale tremurau, în imagini nu era doar prietenul doamnei Burrows, ci şi doi bărbaţi voinici, cu şepci şi ochelari negri. Ecranul se goli pentru un moment, iar un alt clip începu imediat. Will îl văzu pe Ben Wilbrahams împreună cu un Styx.
— Nu încape deci îndoială că e agent, zise Drake.
— Niciuna. Îmi cer scuze pentru calitatea proastă a imaginilor, adăugă Piele, ca şi cum asta ar fi avut vreo importanţă. Întâlnirile s-au petrecut noaptea şi nu am putut risca să mă

apropii mai mult.
— Ştim deci că oamenii ăştia l-au abordat pe Ben, rosti doamna Burrows, ridicând din umeri. Şi ce dovedeşte asta? Poate că s-au întâlnit din întâmplare — poate că nu aveau treabă unii cu ceilalţi, bolborosi femeia.
— S-au întâlnit de şase ori din întâmplare, în locuri izolate? întrebă Piele insinuant. Nu prea cred, surioară.
— Nu sunt sora dumitale, domnule Pielosu sau cum te-oi mai fi numind, îl contră doamna Burrows, după care privi din nou ecranul, clătinând din cap. Era evident că imaginile nu o convinseseră. Spune-mi exact *când* au fost filmate toate astea, îi ceru ea.
— Ţi-am spus — cu şase ocazii diferite şi toate noaptea. Prima dintre ele a fost înregistrată chiar după ce te-ai întors acasă la Wilbrahams — în noaptea în care te-au urmărit coloniştii.
— Mamă? începu Will îngrijorat.
— Te-ai întors acasă la el? zise dr. Burrows. Noaptea?
Doamna Burrows îi aruncă o privire rece soţului ei, după care închise ecranul şi azvârli camera spre Drake, mult mai tare decât era necesar.
Bărbatul o prinse cu o singură mână.
— Deci, dacă toate astea sunt adevărate, înseamnă că ştiai despre Ben de ceva vreme, nu-i aşa? îl acuză ea pe Drake.
— Am avut nişte suspiciuni, recunoscu el.
— Şi, cu toate astea, i-ai permis să-i vadă pe soţul şi pe fiul meu. L-ai lăsat pe Roger să dea buzna ca să mă ia de-acolo, aşa încât Ben să afle că el şi Will s-au întors în Highfield.
Drake aprobă din cap.
— Agenţii Styx ştiau deja, dar da, am riscat permiţându-i doctorului să se arate, pentru că trebuie să-i scot pe Styx la lumină.
— Dar de ce? întrebă Will.
Fu rândul lui Piele să intervină. Ridică mâna, arătându-le tuturor cele două fiole care se legănau la capătul şnururilor cu care erau legate.
— Fiindcă am analizat astea. Te-au păcălit, Will. Unul e plin cu ultravirus, iar celălalt cu vaccinul care îl contracarează. Îmi pare rău să-ţi spun că nu e în ele nici urmă din noul virus.
— O, Dumnezeule... nu e Dominion, icni Will. Deci totul a fost o minciună, încă de la început, şi au continuat şarada asta

chiar şi în momentul în care au spus că vor fiolele, atunci când ne-am întâlnit la submarin. Oare vacile astea tâmpite nu încetează *niciodată* cu înşelătoriile?
Piele i se adresă doamnei Burrows.
— Nu are nicio importanţă dacă Styx ştiu sau nu că soţul tău a ajuns în suprasol. Zilele tale sunt oricum numărate.
— Hî? făcu ea, fără să mai pară la fel de sigură pe sine.
— Ai fi dispărut în curând — ai răscolit deja mult prea adânc... iertată-mi fie afirmaţia, zise el pe un ton serios. Acum însă, că ai intrat în legătură cu doctorul şi cu Will, vor presupune că ştii tot ceea ce ştiu şi ei, aşa încât te-au trecut pe listă. Nu ai altă opţiune — trebuie să fugi. Nu ştii însă cum să te fereşti de Styx fiindcă, crede-mă pe cuvânt, sunt extrem de deştepţi. Te vor prinde şi te vor omorî. E doar o chestiune de timp, urmă el, după care îşi recuperă camera de la Drake şi o băgă înapoi în haină. Asta-i situaţia, surioară.
— Aţi putea la fel de bine să vă încercaţi norocul toţi trei în subteran, zise brusc Drake.
— În subteran? repetă doamna Burrows cu teroarea întipărită pe chip. Eu?
— Minunat, rosti Will, privindu-l apoi pe tatăl său. În fond, asta ne şi doream, nu-i aşa, tată... să mergem înapoi.
— Taci din gură, Will, murmură doamna Burrows, extrem de speriată şi tremurând din toate încheieturile.
— Nu, Will are dreptate, zise Drake. Dacă el şi doctorul au putut să iasă din Por, atunci sunt toate şansele ca şi gemenele Rebecca să reuşească acelaşi lucru. Bineînţeles, s-ar putea să fi murit, dar cineva trebuie să se asigure de asta. Dacă au supravieţuit exploziei provocate de Elliott, probabil că adevăratul virus Dominion e încă la ele. Şi nu putem să riscăm să lăsăm lucrurile aşa. Privi apoi în depărtare, ca şi cum i-ar fi venit brusc o idee. În orice caz, s-ar putea să fie ceva cu care să mă ajuţi aici sus, Celia.
— Ce anume? îngăimă femeia.
— Păi, nu eşti chiar aşa de străină de explorarea în subteran, nu-i aşa? întrebă el.
Doamna Burrows se albi la faţă şi se clătină din picioare, iar Will avu impresia că e pe cale de a leşina.

PARTEA A ŞASEA
Plecarea

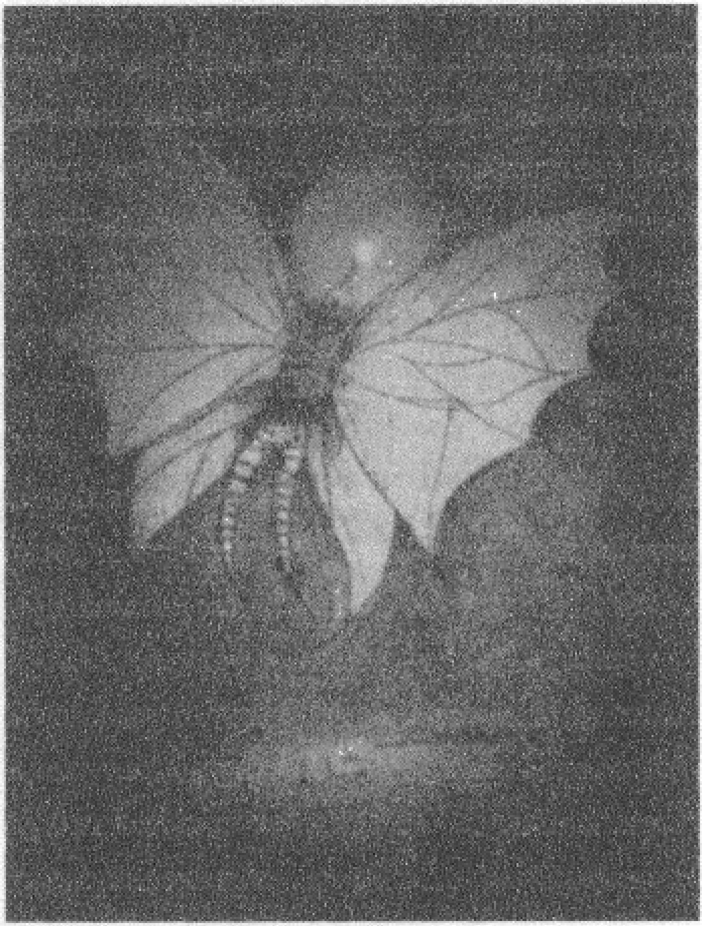

Capitolul douăzeci şi opt

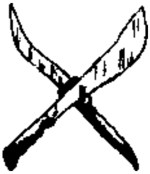

În bistroul în care intraseră, Will şi tatăl său stăteau pe o parte a mesei, iar Drake şi doamna Burrows, pe cealaltă. Le fusese servită mâncarea, dar doamna Burrows nu se atinsese de ea. Împinsese farfuria din faţa ei, preferând să privească pe fereastră şirul nesfârşit de maşini care treceau pe autostradă.
Drake le spusese că, după ce vor termina de mâncat, avea să îi conducă pe Will şi pe dr. Burrows înapoi în Norfolk, iar Piele, care dispăruse din nou, o să o ducă pe doamna Burrows la Londra. Acesta era deci punctul în care trebuiau să se despartă, ultima masă pe care o luau împreună înainte de a o apuca pe căi separate.
La celelalte mese mâncau în linişte nişte şoferi de camion şi, într-un colţ ceva mai îndepărtat, un cuplu de tineri împreună cu bebeluşul lor zgomotos, aşezat într-un scaun înalt. Doamna Burrows tresări puternic la auzul zgomotului îngrozitor făcut de una dintre chelneriţe, care scăpă din mâini un teanc de farfurii. Se vedea limpede că era teribil de încordată. Luă repede o înghiţitură de apă şi apoi puse paharul înapoi pe masă cu o mână tremurândă.
— A trebuit să te amesteci în lucruri pe care nu le înţelegi, nu-i aşa? Dacă ai fi stat în banca ta, niciunul din lucrurile astea nu s-ar fi întâmplat, zise femeia foarte încet.
— Cine? Eu? întrebă dr. Burrows, cu furculiţa în mână.
— La cine naiba crezi că mă refer? răspunse ea cu amărăciune.
— Te rog, nu începe să-l loveşti din nou, zise Will, aruncându-i o privire precautǎ mamei sale şi trăgând mai aproape de el castronul cu chipsuri.
Doamna Burrows îşi luă capul în mâini şi oftă.
— Nu, Will, nu mai am energia necesară ca să fac asta. Îşi ridică privirile spre el. Şi oricum nu mai are nicio importanţă pentru tatăl tău sau pentru mine. Ne-am trăit cea mai mare parte din viaţă şi am transformat-o într-o mizerie îngrozitoare. Tu însă eşti tânăr. Ai tot viitorul în faţă. Îmi pare atât de rău,

Will, urmă femeia, întinzând mâna şi strângând antebraţul băiatului. Îmi pare atât de rău că ai fost târât în istoria asta.
Will îşi şterse un strop de sos de roşii din colţul gurii.
— Mamă, *eu sunt* miezul întregii istorii. A existat întotdeauna pericolul ca adevărata...
Băiatul ezită.
— Adevărata ta mamă, îl ajută doamna Burrows.
— Da... pericolul ca Sarah Jerome să iasă din ascunzătoare. Asta încercau să facă agenţii Styx. Luă un cartof prăjit şi îl mestecă încetişor. Şi eu eram o problemă pentru ei. La un moment dat, oricum aş fi fost răpit sau ucis, continuă Will, privindu-l pe Drake. N-am dreptate?
Drake îşi aşeză pe masă cana de cafea şi încuviinţă.
— Te urmăresc încontinuu. Până la urmă ar fi rezolvat problema pe care o reprezentai, zise el.
Bebeluşul începu să urle, făcându-i pe şoferii de camion să se foiască pe locurile lor şi să mormăie în barbă, de parcă ţipetele sfâşietoare ale copilului i-ar fi trezit dintr-un somn adânc.
— Eu una nu mai suport, zise doamna Burrows deodată, ridicându-se în picioare. Plec.
— Imediat după ce ieşi de-aici, îndreaptă-te spre staţia de benzină. Piele va parca lângă tine o dubiţă albă. Urcă-te în ea, îi spuse Drake.
— Aşa voi face, promise doamna Burrows.
Dr. Burrows şi Will se ridicară şi ei.
Doamna Burrows întinse mâna şi, după ce ezită o fracţiune de secundă, dr. Burrows i-o strânse.
— Mult noroc, îi ură doamna Burrows.
— Mult noroc şi ţie, îi răspunse soţul ei, după care se aşeză imediat pe scaun.
Fusese un act de un formalism extrem, de parcă cei doi ar fi fost doi străini care îşi iau la revedere, aşa încât Will nu ştiu ce ar fi trebuit să facă.
Aşteptă în picioare, lângă scaunul său, iar doamna Burrows ocoli masa până la el.
— Vino încoace, zise femeia, îmbrăţişându-l strâns. Plângea, iar Will abia reuşi să îşi stăpânească şi el lacrimile.
Continuă să îl ţină în braţe, de parcă nu ar fi vrut să îi mai dea drumul niciodată.
— Ai grijă, Will. Ţine minte că te iubesc, reuşi ea să şop-

tească, după care porni spre ieşire, ştergându-şi lacrimile.
— Şi eu te iubesc, mamă, rosti băiatul, dar femeia trecuse de uşă şi străbătea deja parcarea, îndepărtându-se repede.
Will se lăsă să cadă pe scaun. Privi lung ultimii cartofi şi apoi se uită în altă parte. Nu îşi mai amintea când fusese ultima oară când mama lui vorbise cu atâta afecţiune sau când îi spusese asemenea cuvinte. Ştia că trebuie să se fi întâmplat pe când era mai mic, dar el nu îşi amintea nicio astfel de ocazie. Bebeluşul din colţul bistroului răcni din nou şi realiză deodată că fusese nevoie de toate evenimentele acelea de coşmar pentru a curăţa mizeria care fusese viaţa lor din suprasol şi pentru a afla ce simte cu adevărat mama lui pentru el. Şi ce simte el pentru ea.
Era copleşit de importanţa acestui fapt, dar şi de senzaţia acută şi dureroasă a unei pierderi.
Când chelneriţa îi aduse îngheţata pe care o comandase, cu trei cupe de ciocolată, căpşuni şi vanilie, îşi băgă repede în gură o linguriţă plină, mai mult ca să uite de tot ce se întâmplase, fiindcă nu voia ca tatăl său sau Drake să îi vadă adevăratele sentimente. Gustul îngheţatei nu îl ajută însă deloc — era gustul îndepărtat al copilăriei sale pierdute, al anilor de demult. Se ridică de la masă şi se năpusti spre uşă, dorindu-şi să mai vorbească încă o dată cu mama lui.
Odată ajuns afară, nu o văzu însă nici pe ea, nici dubiţa cu care Drake spusese că va pleca. Alergă până la staţia de benzină ca să vadă dacă nu cumva femeia mai zăbovea acolo şi apoi se întoarse în faţa bistroului, căutând-o disperat în parcare. Nu o zări însă nicăieri. Era prea târziu.
Drake şi tatăl său îl aşteptau în restaurant, dar, în momentul acela, Will se simţea mult prea supărat pentru a da ochii cu ei. În loc să se întoarcă la masă, se ascunse în spatele unui container de gunoi, aflat într-un colţ al parcării, aşa încât să nu îl poată vedea nimeni. Ridică privirea spre cer şi începu să plângă.
Ajunseră la gardul aerodromului părăsit la primele ore ale serii. Drake coti cu automobilul său de teren pe un drum lateral şi se opri. Will stătea în faţă cu Drake, în timp ce dr. Burrows se întinsese pe bancheta din spate. Will şi Drake puteau să îi audă respiraţia regulată, căci bărbatul dormea.
— Ai vreo problemă, Will? îl întrebă Drake în şoaptă.

— Nu, nu cred.
— Când o să ajungi jos, prioritatea e să iei legătura cu Elliott, continuă Drake.
— Oricum asta aveam de gând să fac, îl asigură Will. Şi cu Chester.
— Da, bineînţeles că aşa vei face. Dar când o găseşti, vreau s-o informezi ce trebuie să facă. Trebuie să ne asigurăm că gemenele Rebecca şi Limitatorul lor sunt în imposibilitatea de a acţiona şi că nu mai există riscul ca virusul Dominion să ajungă din nou la suprafaţă. Tu, Elliott şi Chester trebuie să faceţi asta prin orice mijloace. Nu lăsaţi nimic să vă stea în cale. Se opri puţin, fiindcă dr. Burrows se foi în somn şi scoase câteva sforăituri. Nimic şi *nimeni* nu trebuie să vă oprească, îi zise Drake lui Will, după care se uită la dr. Burrows, de pe bancheta din spate, pentru a sublinia la cine se referă. Oftă. Aş veni şi eu cu voi, dar mai sunt câteva lucruri de care trebuie să am grijă aici, la suprafaţă.
Will îl aprobă, iar Drake continuă.
— După aceea, dacă tu şi ceilalţi hotărâţi să vă întoarceţi în suprasol, sunt sigur că vom putea găsi o soluţie. Nu spun că o să vă fie uşor, dar...
— Mulţumim, îl întrerupse Will, care nu avea nevoie de alte detalii. Dar cu tata ce-o să facem? întrebă el.
— Am senzaţia că vrea să fie cât de departe se poate de lumea de aici, având în vedere ce s-a întâmplat cu mama ta. Nu cred că plănuieşte să se întoarcă prea curând, urmă Drake, după care se uită la ceas. Bun, acum ar trebui să o trezim pe Frumoasa din Pădurea Adormită ca să sortăm echipamentul şi să o luaţi din loc.
În compartimentul din spate al automobilului, Drake începu să verifice dacă luase tot ceea ce aveau nevoie Will şi tatăl său pentru călătoria lor. Făcuse rost de două rucsacuri militare imense, pe care le numea Bergen şi care conţineau mult mai multe lucruri decât cele folosite de Will.
— Să trecem acum la chestiile cu adevărat interesante, îi anunţă Drake, scoţând o geantă din maşină şi desfăcându-i fermoarul. Asta e vizorul tău, Will. Acum e pe deplin funcţional.
— Dar ce se întâmplase cu el? întrebă Will.
Drake îi arătă un inel de plastic, care înconjura lipitura pe care o făcuse la unul dintre fire.

— Cineva a făcut o incizie minusculă ca să întrerupă circuitul. N-are cum să fie din cauza uzurii — e limpede că cineva l-a sabotat.
— Rebecca Unu, zise Will încetişor. Fir-ar a naibii! Probabil că mi-a stricat şi vizorul, dar *şi* luneta puştii. Chester avea dreptate să o suspecteze că ea fusese de vină. Geamăna se temea probabil să nu descoperim că suntem urmăriţi de un Limitator!
— Te-ai prins, comentă Drake, după care scoase o cutie ce părea să conţină tuburi de spray, toate gri şi fără vreo etichetă. Am făcut câteva teste pe mostra aceea de foc de anason şi am descoperit că, atunci când este oxidată, degajă cantităţi mari de *N,* N-dietil-meta-toluamidă.
— Cu câtă uşurinţă spui vorbele astea! exclamă Will, râzând.
— DEET, pe scurt. E o substanţă care alungă insectele, dar în spray-urile astea am pus produsul în concentraţie industrială. O să vă fie de ajutor dacă sunteţi atacaţi. Ar fi bine să vă daţi cu el şi pe haine şi pe rucsacuri. Ar trebui să ţină păianjenii la distanţă. Aveţi însă grijă să nu ajungă şi pe piele. M-ai înţeles?
— Da, confirmă Will.
— Şi combustibilul pentru barcă? întrebă dr. Burrows.
— Toate la timpul lor, doctore, n-am terminat încă. Drake deschise şi mai mult geanta, pentru ca Will să vadă ce altceva mai era în ea. Ţi-am mai pus aici şi vreo doi colaci de frânghie. Şi de vreme ce îţi plac atât de mult artificiile, mai ai şi câteva rachete de urgenţă, laolaltă cu alte bunătăţi.
Drake trase un al treilea Bergen către el şi îl desfăcu.
— Explozibil, zise Will, recunoscând recipientele pe care le foloseau în Adâncuri Drake şi Elliott.
— Cu o mică diferenţă — ăştia nu-s făcuţi de mine. De data asta ai la dispoziţie C4... exploziv plastic. Astea sunt pentru Elliott, dar va trebui să-i spui să aibă mare grijă cum le foloseşte, pentru că sunt mult mai puternice decât cele cu care e obişnuită. Ultimul, dar nu cel din urmă, zise Drake, luând o cutie de plastic negru, lucios, dintr-un buzunar lateral al celui de-al treilea rucsac. Era de dimensiunile unui pachet de cărţi de joc şi din el ieşea o bucată de sârmă. Aceasta este o baliză radio, explică el, ridicând uşor sârma pentru ca Will şi dr. Burrows să o vadă mai bine. Emite un semnal radio numit FUJ, care înseamnă „frecvenţă ultra joasă”. Tehnologia e doar la

început şi nimeni nu ştie care e raza de acţiune a balizei, dar lăsaţi-le în puncte bine alese pe drum, ca să vă puteţi apoi întoarce.
— Precum Hansel şi Gretel, care lăsau în urma lor firimituri în pădure, comentă amuzat dr. Burrows.
— Ceva de genul ăsta, dar astea sunt firimituri digitale, cu baterii care ţin douăzeci de ani. V-am dat cincisprezece balize şi două detectoare, îi informă Drake, după care se întoarse spre dr. Burrows. Combustibilul de care spuneai e deja la locul lui, doctore. I-am spus lui Piele să vină aici noaptea trecută şi să îl depoziteze pe chei, lângă bagajele pe care le-aţi lăsat acolo.
— Şi a reuşit să se orienteze atât de uşor? se miră dr. Burrows.
Drake legă la loc cel de-al treilea Bergen şi îl împinse spre Will.
— Ţi-am spus că nu suntem amatori, zise el.
— Nu, e clar că nu, pufni dr. Burrows. Aveţi acces la arme, la laboratoare de analiză a virusurilor, la dispozitive ultrasofisticate pentru vederea nocturnă şi la o mulţime de alte tehnologii pe care nu le-am mai văzut niciodată. Şi atunci mă întreb: cine naiba *sunteţ ?!* se răsti dr. Burrows. Asta nu ne-ai spus.
— Ai auzit vreodată de Illuminati? întrebă Drake.
— Bineînţeles — e o societate secretă nemţească din secolul al optsprezecelea, răspunse încrezător dr. Burrows, trăgând repede cu ochiul la fiul său, ca să vadă dacă îl impresionase.
— Ai dreptate — Illuminati a fost fondat de Adam Weishaupt în 1776, în Bavaria, adăugă Drake, după care trase adânc aer în piept. Ei bine, cred că se poate spune că avem câteva asemănări cu ei. Suntem o reţea clandestină de savanţi, militari şi doar câţiva înalţi funcţionari guvernamentali. Spre deosebire însă de Illuminati, scopurile noastre nu sunt deloc sinistre. Dimpotrivă, avem un ţel unic şi comun: încercăm să ne împotrivim ameninţării Styx pe cât de bine putem.
— Asta nu prea lămureşte lucrurile.
Făcându-i cu ochiul doctorului Burrows, Drake îşi coborî vocea până la şoaptă teatrală şi rosti:
— Nici nu trebuia.

Capitolul douăzeci şi nouă

Barca era purtată de apele râului, având nevoie numai de câteva imbolduri din partea motorului. Will îl ambala doar pentru a menţine cursul pe mijlocul canalului. Deşi dr. Burrows îşi reluase poziţia de la provă, Will nu mai avea nevoie de observaţiile acestuia, fiindcă îşi putea folosi vizorul şi vedea clar tot ceea ce se afla înaintea lor.

Trecură în viteză pe lângă prima staţie de realimentare, dar se opriră la cea de-a doua pentru a se usca şi a se odihni. Mâncară câte ceva, alegând după pofta inimii din selecţia impresionantă de raţii uşoare pe care le-o dăduse Drake.

În timp ce se odihneau după masă, încălzindu-şi mâinile la lampa cu petrol, Will se întoarse spre tatăl său.

— Nu aveai de gând să mă laşi să mă întorc aici odată ce am fi ajuns în suprasol, nu-i aşa? îl acuză el. Voiai să mă arunci în cârca mamei, ca să nu-ţi mai fiu o povară. De fapt, acesta este *singurul* motiv pentru care ai vrut să mergem acasă, nu-i aşa? Ai vrut să scapi de mine. M-ai minţit, pur şi simplu. Aşa cum îmi povesteai că se întâmplase cu şoarecii albi, nu-i aşa?

Dr. Burrows închise ochii pentru un moment şi apoi îi deschise.

— A fost pentru binele tău, Will. Am încercat să fac ceea ce e mai bine pentru tine.

Will îi aruncă o privire nimicitoare tatălui său.

— Iar ieri erai mai interesat să lucrezi la tăbliţele tale decât să te întâlneşti cu biata mama. Nu mai dai pe ea nicio ceapă degerată, nu-i aşa?

— Cum să-ţi explic, Will..., răspunse dr. Burrows, iar în voce i se simţea încordarea, încercând să-şi explice sieşi. E cumva ca slujba mea de la muzeu. *Trebuia* să o fac, fiindcă aveam nevoie de bani pentru a ne menţine pe linia de plutire, dar nu m-a reprezentat niciodată. Am ştiut întotdeauna că pot face mult mai mult... că pot fi excepţional. Câteodată, aşa e şi cu relaţiile — căsniciile. Oamenii se mulţumesc cu ce au deja, deşi, în adâncul sufletului lor, nu sunt cu adevărat fericiţi. Îmi pare rău să spun că eu şi mama ta ne-am îndepărtat unul de celălalt.

Trebuie să fi observat şi tu.
— Da, dar nu trebuie să fie aşa, îi răspunse Will din ce în ce mai supărat. Nu trebuie să renunţi pur şi simplu. Nu te-ai străduit deloc!
— Ba mă străduiesc chiar acum, replică dr. Burrows. Încerc să fac un lucru care să-i facă pe oameni mândri de mine. Încerc să te fac *pe tine* să fii mândru de mine.
— Nu-ţi bate capul, mormăi Will batjocoritor, ridicându-şi gulerul jachetei şi încrucişându-şi braţele pe piept.
Dormiră amândoi şi abia dacă îşi vorbiră până când se urcară din nou în barcă pentru a-şi continua călătoria. Depăşiră următorul punct de realimentare, ştiind că, dacă se grăbesc şi merg mai departe, vor ajunge în portul subteran în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.
Într-adevăr, după o zi şi jumătate de drum, zăriră bariera care adăpostea turbinele hidroelectrice ale portului. Will se afla la provă, dar din cauza oboselii nu era pe cât de atent ar fi trebuit să fie. De aceea, văzu bariera în ultimul moment şi strigă un avertisment către tatăl său. Dr. Burrows trebui să acţioneze repede. Pentru a manevra barca, acceleră la maximum şi reuşi să ajungă la colţ pentru a intra în port. Lovi însă peretele arcadei, zgâriind puţin barca. Stricăciunea nu era însă prea importantă, iar dr. Burrows profită de apele liniştite pentru a opri motorul. Acostară încet la chei.
Strălucirea luminilor îi făcea să-şi mijească ochii. Will se prinse de o babă de abordaj şi apoi sări din barcă, ajungând pe chei dintr-o singură mişcare, făcută parcă fără efort.
— Pun pariu că eşti mulţumit că ţi-au revenit superputerile, comentă râzând dr. Burrows, încercând, pe cât se pricepea, să elimine tensiunea dintre ei. Hai să descărcăm echipamentul şi apoi să ne uscăm.
— Tată, începu Will, lăsându-se pe vine. Deşi era încă supărat pe acesta, ştia că trebuie să se înţeleagă cu el dacă doreau să ajungă la vreun rezultat. Am bătut din nou atâta drum, dar, de fapt, nu avem niciun fel de plan, nu-i aşa?
— Ba bineînţeles că avem. Am o hartă care e aproape completă, îl contră dr. Burrows.
— Despre care nu ştii însă de unde începe.
— Tăbliţele spun că drumul porneşte din locul unde e *marea care cade* şi *lângă piatra singuratică*, dacă traducerea mea e

exactă. Iar asta trebuie să fie undeva pe lângă submarin, fiindcă presupun că piatra ar putea fi cea din fotografiile marinarului. Iar tu crezi că în puţul acela curge într-adevăr apă de mare. Mie mi se pare destul de promiţător.
— Bine, dar submarinul nu mai e acolo, acum că Elliott a aruncat în aer platoul acela şi, oricum, eu vreau să-mi găsesc prietenii *înainte* de orice. După aceea trebuie să mă asigur că gemenele Rebecca şi Limitatorul sunt scoşi din joc.
Dr. Burrows privi către Will şi trase adânc aer în piept.
— Înseamnă că avem foarte multe de făcut, zise el.

* * *

Drake se dădu mai în spate, la capătul scărilor, în timp ce doamna Burrows ciocăni la uşa din faţă a lui Ben Wilbrahams. Acesta deschise, purtând un halat de mătase şi papuci.
— Celia! zise el cu adevărat surprins. Îşi luă ochelarii din creştetul capului, unde stătuseră până atunci, şi şi-i aşeză cum se cuvine. Nu mă aşteptam să... te văd...
Vocea i se stinse când îl zări pe Drake, care îl privea rece de pe trotuar.
— Hai să lăsăm dulcegăriile, spuse doamna Burrows cu o voce extrem de hotărâtă.
Femeia îşi înfipse mâinile în buzunarele jachetei de piele şi întoarse apoi capul pentru a privi de-a lungul străzii, răsfrângându-şi buza de sus, în semn de dispreţ. Nu se obosi să se uite la Ben Wilbrahams în timp ce vorbea, ca şi cum simpla lui vedere ar fi dezgustat-o.
— Spune-le prietenilor tăi că avem ceva de care ei au nevoie. Vă putem oferi informaţii despre gemene şi despre virusul pe care îl aveau cu ele.
— Prietenii mei? Virusul? întrebă Ben Wilbrahams.
— N-am chef de joacă! izbucni doamna Burrows, întorcându-se abia acum să se uite la el. Aşa că nu-mi irosi timpul. Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Sunt gata să cad la învoială cu Styx. Spune-le că vor căpăta virusul Dominion *şi* gemenele, dar în schimb vor trebui să ne lase în pace pe mine şi pe familia mea. Şi-am să fac înţelegerea asta doar cu cineva care îmi poate da asemenea garanţii, aşa că vreau să schimb o vorbuliţă cu Barosanul.
Ben Wilbrahams clipi des, dar nu scoase niciun cuvânt.

— Ştiu exact cum arată oficialul ăla Styx, cu părul cărunt, aşa încât transmite-i să nu încerce vreo vrăjeală de doi bani, adăugă Drake. Aceasta era o minciună gogonată, pentru că nu-l văzuse pe bătrânul Styx decât de la mare depărtare atunci când împărţea ordine la marginea Porului. Şi zi-le să se grăbească. În patruzeci şi opt de ore o să le ucidem pe gemene şi vom incinera virusul.

Drake ridică fiolele pentru ca Ben Wilbrahams să le vadă limpede, iar apoi le strecură din nou în buzunar.

— Dacă răspunsul e „da”, rosti doamna Burrows, arătând cu degetul spre clanţa de alamă a uşii, leagă-ţi meşa aici. O să o vedem şi te vom contacta ca să aranjam întâlnirea.

Ben Wilbrahams îşi duse cu un gest reflex mâna la ceafa.

— Dar de unde şt... ?

— Hai, las-o baltă, am văzut carpete mai bune la târgul de vechituri, răspunse batjocoritor femeia, după care se întoarse pe călcâie şi coborî scările. Îndepărtându-se împreună cu Drake, se mai întoarse o dată şi spuse: Ţine minte — au doar patruzeci şi opt de ore să se hotărască.

Drake se uită la ea, în timp ce conducea pe drumul către casa care le folosea drept ascunzătoare.

— N-am repetat nici jumătate din ceea ce i-ai spus lui Wilbrahams, dar a ieşit perfect. Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine, o felicită el. Unde-ai învăţat să te comporţi aşa?

— O, pe ici, pe colo, răspunse ea, ridicând din umeri şi privind fugar o vitrină de magazin, plină cu televizoare. Nu crezi însă că am întins coarda puţin prea tare? Am agitat acum cuibul de viespi. N-o să se pornească împotriva noastră cu toată furia de care sunt în stare?

— Evident că aşa vor face, dar dacă vom fi în stare să îl atragem pe Barosanul lor — aşa cum i-ai zis tu — şi să punem mâna pe el, vom avea într-adevăr o bază de negociere. Deocamdată jucăm la cacealma, fiindcă nu avem nici virusul Dominion, nici gemenele, dar...

— Dar ei nu au de unde să ştie asta, interveni doamna Burrows. Şi ce se întâmplă dacă nu vor fi de acord să ne întâlnim?

— Asta ne va spune că au pus deja mâna pe virus şi nu mai au nevoie de noi. Acesta e de fapt şi ţelul real al încercării noastre, fiindcă vom şti atunci că am dat de belea.

— Sunt alături de tine, zise doamna Burrows, dar nu pot să nu remarc faptul că, deocamdată, eu sunt momeală pentru rechini. Sau mai bine zis, pentru *Styx.*

Capitolul treizeci

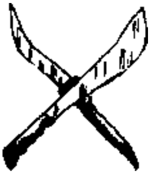

Drake, eu sunt, vreau doar să-ţi spun că am ajuns la adăpostul cel mai de jos, zise Will în receptorul negru al telefonului din cabina operatorului radio. Se opri o clipă, auzi un pocnet în receptor, dar apoi se aşternu tăcerea. Şi te rog să-i spui mamei... Vocea lui Will deveni inegală, iar băiatul înghiţi în sec. Spune-i mamei că o iubesc foarte mult şi că o să ne întâlnim curând.

Tocmai când aşeza receptorul în furcă, de după tocul uşii se iţi capul dr. Burrows.

— Mi s-a părut că te aud vorbind cu cineva, zise el. Ce faci aici?

— I-am lăsat un mesaj lui Drake, răspunse Will.

Pe faţa dr. Burrows se citea dezamăgirea.

— Sper că-ţi dai seama că omul acela se foloseşte de noi, de noi toţi. Te-a pus pe tine să răscoleşti în căutarea gemenelor şi a fiolelor cu Dominion şi doar Dumnezeu ştie ce are de gând să o pună pe Celia să facă. Se foloseşte pur şi simplu de oameni în scopurile sale discutabile.

— Drake este prietenul meu. Şi dacă n-ar fi fost el, tu ai fi fost mort deja, izbucni Will, încheind conversaţia.

Îşi petrecură următoarele douăsprezece ore sortându-şi echipamentul şi dormind. Când fură în sfârşit gata de plecare, Will şi dr. Burrows închiseră uşa masivă în urma lor şi apoi se opriră în faţa panoului electric.

Will privi acul tremurător de pe cadranul principal, în timp ce tatăl său întinse mâna spre primul comutator şi-l apăsă. Făcu la fel şi cu celelalte, iar portul se cufundă din nou în întuneric.

— Chiar trebuie să oprim curentul? întrebă Will.

— Întotdeauna trebuie să laşi un loc aşa cum ţi-ar plăcea să-l

găseşti, răspunse dr. Burrows. Nu se ştie niciodată când s-ar putea să ai din nou nevoie de el.
Rămaseră unul lângă celălalt în bezna de nepătruns, până când globul luminos din lanterna Styx al lui Will reveni la viaţă, devenind din ce în ce mai strălucitor, iar lumina verde începu să se scurgă prin lentile.
— Şi uite-aşa pornim din nou, îşi şopti Will, îndreptând fasciculul luminos către dosul palmei.
Ieşiră din clădirea de beton şi porniră în josul cheiului, cu rucsacurile în spate, care conţineau mult mai multe lucruri decât raniţele pe care le avuseseră până atunci. În ciuda faptului că Will se încărcase cu două asemenea rucsacuri, atârnându-şi câte unul pe fiecare umăr, şi mai avea şi o geantă destul de voluminoasă, puşca şi pistolul Sten, forţa gravitaţională scăzută îl făcea să se simtă de parcă ar fi cărat doar un sac plin cu pene.
Se gândi puţin la lucrul ăsta şi apoi se întoarse către tatăl său.
— Am iarăşi senzaţia aceea de greaţă.
— Da, am observat că eşti cam palid la faţă. Şi eu m-am simţit la fel, exact ca atunci când am căzut prima dată prin Por. N-ai de ce să-ţi faci griji. Totul se datorează faptului că intestinele tale au nevoie de o gravitaţie normală pentru a realiza peristaltismul, mecanismul prin care muşchii din duoden se unduiesc şi transportă bolul alimentar către...
— Tată, te rog, ţi-am *spus* că mă simt rău! se văicări Will, acoperindu-şi gura cu palma.
Când trecură prin crevasa îngustă, Will fixă prima baliză radio într-o crăpătură aflată undeva sus pe perete.
— Firimitura numărul unu, zise el.

* * *

Era o oră târzie a dimineţii, iar lumina scălda camera goală. Doamna Burrows era în mijlocul exerciţiului ei yoga, când îl auzi pe Drake cum o strigă de la parter. Ducea lipsa vizitelor aproape zilnice la sala de sport, dar nu putea face nimic altceva decât să exerseze pe podeaua unuia dintre dormitoarele hotelului pe care Drake îl folosea ca ascunzătoare. Îşi luă prosopul şi sticla cu apă, după care ieşi pe coridor şi coborî în grabă scările până pe holul unde aşteptau Drake şi Piele. Holul hotelului era încă neatins, având încă tejgheaua de la recepţie şi câteva mese cu scaune. Drake şi Piele stăteau în pragul uşii.

— Bună, băieţi, îi salută doamna Burrows, care-i treaba?
— Chelbosu' Wilbrahams tocmai şi-a atârnat peruca de clanţa uşii, zise Piele cu o faţă impasibilă.
— Serios? rosti neîncrezătoare doamna Burrows, după care izbucni într-un hohot de râs, căruia i se alăturară cei doi bărbaţi.
Drake îi întinse un telefon mobil.
— Asta înseamnă că trebuie să ne punem în mişcare. Trebuie să-l suni ca să-i comunici ora şi locul, urmă el încetişor.
Doamna Burrows se opri din râs şi luă telefonul.

* * *

Martha bătu cu putere în poarta baricadei de la Caverna Lupilor, iar Chester se foi pe porţiunea de pământ moale unde dormise până atunci. Gemu şi se ridică în picioare, îşi masă şalele şi apoi gemu din nou. Îşi şterse jumătatea de faţă pe care o aşezase pe pământ şi, dându-şi pe spate părul lung, se îndreptă spre intrare mormăind pentru sine „Sunt un om al cavernelor". Scoase drugul care bloca uşa, pentru a o lăsa pe Martha să intre. Primul lucru pe care îl văzu fu însă Bartleby, care se agita în jurul femeii.
— Ţine cotarla asta nenorocită departe de mine! exclamă el pe un ton morocănos.
Observă abia apoi că pe faţa Marthei se întipărise un zâmbet larg.
— Am dat lovitura, îl anunţă ea cu veselie.
Băiatul văzu ce se afla în spatele ei şi făcu un pas înapoi.
— Urhhhhh!
Dintr-o claie de păr întunecat se ridicau aburi. Era greu să îţi dai seama exact ce era — arăta mai degrabă ca un vechi covor pufos, pe care îl abandonase cineva. Într-un târziu, distinse însă un bot gros.
— Asta e un lup?
— Ba bine că nu, răspunse Martha. S-a prins într-una dintre capcanele mele. A fost o adevărată bestie — mi-au trebuit trei lovituri în ceafa ca să-l omor.
— Trei lovituri, repetă Chester, fără să-şi dea prea bine seama ce zice, în timp ce Martha se apleca şi apucă leşul de o labă, după care porni să îl tragă pe lângă băiat.
Chester o privi lung, clătinând din cap.

— *Sunt* cu adevărat un om al cavernelor, rosti el, oftând resemnat, şi apoi dădu să închidă şi să blocheze poarta, dar îşi aminti că Bartleby era încă afară.
Ochii mari cât două farfuriuţe ai felinei îl fixau nervos pe Chester. Animalul ştia că nu era chiar bine venit printre ei.
Bombănind nemulţumit, Chester îi făcu semn pisicii să intre. Bartleby îl înţelese, trecu încetişor pe lângă el şi apoi se năpusti în cavernă, pe urmele Marthei.
Chester o urmă şi el pe Martha şi o găsi exact acolo unde se aştepta să fie, adică în zona cu pământ moale pe care o ocupau de obicei. Când se apropie şi mai mult, constată că femeia se apucase deja să tranşeze vânatul, iar Elliott o privea cu ochi hulpavi.
Martha scoase unul din ochii lupului, făcu o mică incizie în el şi apoi îl duse la gură. Strânse cu putere, iar lichidul din ochi începu să i se scurgă şi pe bărbie, în timp ce femeia îi sorbea conţinutul.
— Iisuse, făcu Chester.
Martha scoase imediat şi celălalt ochi, pe care îl înţepă cu cuţitul şi apoi i-l dădu lui Elliott.
— E o sursă bună de lichide, zise Martha, în timp ce fata sorbea ochiul.
— Oh! gemu Chester, aşezându-se brusc pe pământ.
— E foarte bun, spuse Elliott, şi apoi îl privi pe Chester. Ar trebui să încerci şi tu unul data viitoare.
Chester scoase un fel de gâlgâit, care o făcu pe Elliott să râdă în hohote. Îi trebuiră câteva secunde, dar Chester reuşi şi el să vadă partea amuzantă a întâmplării. Clătină din cap, iar Elliott îşi îndreptă atenţia către Martha, privind-o cum spintecă animalul.
Vindecarea lui Elliott fusese mai degrabă un miracol. Antibioticele îşi făcuseră treaba, iar acum fata părea să îşi fi revenit aproape complet. Deşi era oarecum schimbată. Părea să aibă ceva nou — în comparaţie cu Elliott cea taciturnă, pe care o cunoscuse în Adâncuri, Chester observase că ea era acum mult mai deschisă şi chiar, din când în când, voioasă.
Probabil că, aşa cum îi prevenise Rebecca Unu, febra îi „arsese” creierul. Chester prefera însă să creadă că fata era doar recunoscătoare pentru faptul că el, Will şi Martha izbândiseră în încercarea de a-i salva viaţa. Indiferent care ar fi

fost însă motivul, fata reuşea să facă suportabile zilele lungi, pe care Chester era nevoit să le petreacă în Cavernele Lupilor. Flecăreau adesea şi jucau „X şi 0” în praful de pe jos, folosindu-se de beţişoare.
Elliott vorbea foarte mult şi cu Martha, încercând să afle cât mai multe informaţii despre locul în care se găseau. Fata insistase ca Martha s-o înveţe cum se prepară carnea de păianjen-maimuţă şi devenise atât de sârguincioasă, încât prelua această sarcină ori de câte ori Martha se întorcea din expediţiile ei de vânătoare. Iar acum învăţa cum se pregăteşte un lup de cavernă.
Se auzi un zgomot oribil, de sfâşiere, când Martha smulse un smoc din blana fiarei, iar sângele ţâşni din pieptul acesteia.
— Martha, dar de ce-ai venit tocmai până aici? întrebă Chester, întorcând capul şi preferând să se uite la zona mai puţin cunoscută a cavernei.
— Pentru că mirosul va atrage şi alţi lupi... dar şi păianjenii, răspunse Elliott, luând de la Martha un picior al animalului, pe care îl aşeză pe o piatră netedă. Dar nu vrei tu mai bine să ne fii de folos şi să faci un foc?
— Bineînţeles, răspunse Chester.
Lupul se dovedi delicios, mai ales că era o schimbare bine-venită după nenumăratele mese din carne de păianjen, pe care le consumaseră timp îndelungat. După ce se săturară, se aşternu o tăcere satisfăcută. Lui Chester îi era însă greu să se relaxeze. Cu fiecare zi care trecea fără să primească vreun semn de la Will, devenea din ce în ce mai nerăbdător să se întoarcă şi să îl caute. Alese momentul acela de linişte pentru aduce din nou subiectul în discuţie.
— Păi şi ce-o să facem? o întrebă el, în timp ce Martha şedea sprijinită de peretele cavernei, cu Bartleby lângă ea. Nu putem rămâne aici la nesfârşit.
— Elliott s-a mai înzdrăvenit, începu Martha, ca şi cum s-ar fi aşteptat la întrebarea aceea, aşa că am putea merge înapoi la colibă. Nu prea mai avem foc de anason, dar, dacă-l folosim cu grijă, ar trebui să ne ajungă pentru drumul de întoarcere.
Chester clătină din cap.
— Will ar putea să fi ajuns acolo, adăugă repede Martha. Nu prea cred că ar fi putut supravieţui multă vreme dacă ar fi rămas lângă hău.

— A supravieţuit mai bine de o zi în beznă, fără apă sau mâncare, atunci când ne-am rătăcit unii de ceilalţi în Adâncuri. De data asta era echipat şi îl avea şi pe tatăl său cu el. Will nu e uşor de învins, zise Chester.

— Atunci am putea să ne întoarcem pe marginea puţului şi să inspectăm zona cum se cuvine. Nu se ştie niciodată: dacă Bartleby reuşeşte să-i prindă urma, s-ar putea să fim în stare să-l găsim. Vom merge însă la noroc şi ne vom expune la tot soiul de pericole în acest răstimp. Dacă Will a supravieţuit exploziei, e posibil ca şi Styx să mai fie prin preajmă, asta ca să nu mai vorbim de Străluciri. Eu n-aş...

— Am să mă duc să-l caut, chiar de-ar fi s-o fac de unul singur, o întrerupse Chester.

Elliott se trăsese şi ea mai aproape ca să le audă conversaţia.

— Tu ce zici? o chestionă Chester.

— Sunt de partea ta. Nu-i abandonăm niciodată pe ai noştri, răspunse fata cu hotărâre. În momentul acela, Chester îşi dădu seama cât de mult semăna fata cu Drake, iar faptul că era atât de hotărâtă să îl găsească pe Will îi mai ridică moralul. Atâta vreme cât există chiar şi cea mai mică şansă ca el să fie în viaţă pe undeva pe acolo, va trebui să îl căutăm, adăugă ea. Şi el ar face la fel pentru noi.

— Da, aşa ar face, o aprobă Chester. E un prieten de nădejde.

* * *

— Dacă nu te mişti mai repede, să ştii că am să te las în urmă! îl ameninţă Will pe tatăl său, care se oprise din nou să examineze ceva ce îi atrăsese atenţia. De data aceea era o formaţiune minerală aflată la marginea unui filon.

— Depozitele astea alb-gălbui pe care le tot vedem... Cred sincer că e vorba de electrum, zise dr. Burrows, întorcându-se pe jumătate către Will. Ştii despre ce e vorba?

— Un mineral? presupuse Will, fără a manifesta niciun pic de entuziasm.

— Nu e orice fel de mineral, băiete. E un aliaj de aur şi argint, iar în ăsta proporţia de aur e destul de mare.

— N-avem vreme de aşa ceva, zise Will. Hai mai repede!

— Dar de ce ne grăbim deodată în halul ăsta? întrebă dr. Burrows, îndreptându-se de spate. Am fost plecaţi mai mult de o săptămână. Prietenii tăi au plecat deja probabil de o bună

bucată de vreme.
Era limpede că doctorului Burrows nu îi păsa deloc de Chester, Elliott sau Martha. Will nu reacţionă la vorbele tatălui său, preferând să îşi arate frustrarea trăgând piedica pistolului Sten, pe care hotărâse să îl folosească drept principală armă de foc, fiindcă era mai scurt şi mult mai uşor de mânuit decât puşca pe care o purta pe spate. I se părea şi că se potriveşte perfect cu restul echipamentului militar.
— Nu e nicio grabă, zise din nou dr. Burrows.
Bărbatul îşi îndreptă iar atenţia către depozitul mineral şi începu să fluiere în stilul său sâcâitor, făcându-l pe Will să îşi stăpânească cu greu mânia.
— Distracţie plăcută cu mineralele tale, zise el printre dinţi, după care porni vijelios în josul unei pante.
Observând că trece pe lângă gura întunecată a unui tunel lateral, îşi verifică spray-ul cu insecticid, pe care şi-l fixase pe mânecă folosind o bandă adezivă. Înarmat cu insecticidul, vizorul lui Drake şi pistolul-mitralieră, se simţea pregătit pentru orice, cu sau fără tatăl său alături.
— Hei, Will! Aşteaptă-mă şi pe mine! strigă dr. Burrows, alergând să-şi prindă din urmă fiul.

Capitolul treizeci şi unu

N-am mai fost pe-aici de ani buni, remarcă doamna Burrows, în timp ce pătrundea împreună cu Drake pe sub arcada de metal, care marca intrarea în parcul din Highfield.
Adăugată recent parcului, arcada era modernă, construită din bare îndoite de oţel inoxidabil, frumos lustruite, peste care crescuse iederă căţărătoare. Combinaţia între iederă şi oţel era impresionantă, deşi efectul ei era diminuat de nenumăratele perechi de adidaşi uzaţi, cu şireturile legate, care fuseseră aruncate şi se învârtiseră pe bare. Iar perechea de chiloţi de lângă adidaşi nu făcea decât să sublinieze impresia generală de degradare.
Doamna Burrows nu observă însă nimic din toate astea, fiindcă

mintea îi zburase aiurea, inundată de amintiri îndepărtate.
— Obişnuiam să vin aici cu copiii şi mă plimbam cu landoul pe aleile astea când erau mici, zise ea. Deodată, îşi dădu seama de ceva şi ridică brusc capul, uitându-se insistent la Drake. Am plimbat pe-aici un plod Styx. Nu, mai rău decât atât, am plimbat pe-aici *doi* plozi ŞI N-AM AVUT NICI CEA MAI MICĂ BĂNUIALĂ! exclamă ea.
— Uşurel, Celia, o preveni Drake. Nu vrem să atragem atenţia. Bărbatul arătă spre aleea cu pietriş care ducea în susul dealului din faţa lor şi apoi porniră de-a lungul ei cu paşi domoli, trecând pe lângă doi băieţi care se chinuiau să ridice un zmeu. Nu e destul vânt, comentă Drake şi, împreună cu doamna Burrows, privi în sus, la norii care păreau să fie lipiţi de cerul albastru.
— E ciudat cum apreciezi lucrurile cu adevărat, începu doamna Burrows, coborându-şi ochii de la cer şi cuprinzând cu privirea întinderea de iarbă şi copaci, abia atunci când crezi că o să le pierzi. Îşi întoarse capul în direcţia bulevardului, de unde se puteau zări doar acoperişurile caselor care se iţeau de după coasta dealului şi de după copacii care creşteau la marginea parcului. Sau pe care le-ai pierdut deja.
În vârful dealului se găsea un petic de asfalt crăpat, în centrul căruia fusese construită o fântână victoriană, din granit, care ostoia setea trecătorilor. Drake se duse la ea şi apăsă butonul de alamă coclită, lucru care ar fi trebuit să facă să ţâşnească un jet de apă din ţeava aflată în centrul bolului de piatră. Nu se întâmplă însă nimic, în bol nu se scurse nici măcar o picătură de apă care să deranjeze stratul negru de frunze putrezite sau cutia boţită de Coca-Cola pe care cineva o aruncase acolo.
— Deci, mâine pe la ora asta voi fi aici aşteptându-i pe Styx, zise doamna Burrows, uitându-se la ceas. Se încruntă, privind cu atenţie împrejurimile de la baza dealului. Dar acum suntem oare în siguranţă? Ar putea să supravegheze locul şi să încerce să ne răpească sau ceva de genul ăsta.
— Puţin probabil, zise Drake. Prea mulţi martori.
— Totuşi..., începu doamna Burrows.
— Linişteşte-te! Ei ştiu foarte bine că nu suntem atât de proşti încât să aducem fiolele cu noi, aşa încât nu vor încerca nimic. Cel puţin nu astăzi. Oricum, e important să te familiarizezi cu împrejurimile, ca să te simţi pregătită. Încrucișându-și braţele

peste piept, Drake se sprijini de fântâna de granit. Încearcă să nu te dai de gol şi nu-i căuta din priviri, dar să ştii că Piele şi-a adus deja aici oamenii. Sunt ascunşi în tufişuri, la baza dealului.

— Serios? întrebă doamna Burrows neîncrezătoare.

— Da, sunt zece în total, confirmă Drake.

Doamna Burrows aruncă o privire spre tufişuri, ca din întâmplare.

— Sunt oameni acolo? Acum? Cum se poate aşa ceva? Nu-i văd.

— Sunt în gropi individuale şi ne urmăresc probabil prin vizoare chiar în acest moment. Avem şi alţi oameni, aşezaţi cu grijă în puncte strategice, în jurul perimetrului. Vreau să fii convinsă că facem tot ceea ce ne stă în putinţă ca să te protejăm.

— Pot să-ţi pun o întrebare idioată?

— Dă-i înainte, replică el.

— Nu cumva Styx au tunele pe-aici? Din ceea ce îmi spui, se pare că au o mulţime de tunele peste tot.

— Am făcut un studiu geo-fizic şi n-am găsit decât câteva umbre vagi. Asta înseamnă că au existat probabil câteva camere subterane care s-au prăbuşit sau au fost astupate.

— Parcă am fi într-un serial de televiziune, comentă zâmbind doamna Burrows.

Drake se desprinse de lângă fântână şi începură să coboare dealul, continuându-şi discuţia.

— Chiar dacă Styx încearcă să facă vreo şmecherie, suntem pregătiţi pentru asta, o asigură Drake, frecându-şi mâinile una de alta, de parcă ar fi fost nerăbdător. O să ne distrăm pe cinste imediat ce o să luăm noi iniţiativa şi o să înșfăcăm pe oricine vine la întâlnire.

— Doar nu te aştepţi să vină cu adevărat Barosanul, zise doamna Burrows.

— Nu-l cunosc destul de bine pentru a fi sigur, chiar dacă îşi va face apariţia. Dar vom interoga pe oricine vor trimite. Vom afla astfel ceva în plus despre operaţiunile lor. Dar nu asta e cel mai important — faptul că au fost de acord cu o întâlnire ne spune exact ceea ce vrem să ştim, ne spune că nu au încă virusul.

— Poate că e o cacealma dublă, propuse doamna Burrows,

ridicând din umeri. Poate că au deja virusul şi vor doar să afle cât de multe ştim *noi* sau să ne reducă la tăcere.
Drake preferă să nu îi răspundă şi merseră în tăcere până la baza dealului.
O zi mai târziu, în timp ce urca dealul, doamna Burrows îşi simţea pieptul încordat. Respiră adânc de câteva ori, încercând să-şi domolească teama din ce în ce mai mare. „O să te descurci. O să se termine curând”, încercă ea să se îmbărbăteze. „Mda, într-un fel sau în altul”, se auzi un răspuns neplăcut dintr-un ungher al minţii sale.

Capitolul treizeci şi doi

Deşi nu îi pomenise nimic lui Drake, era speriată de moarte. Din ceea ce auzise despre Styx, ştia că are de-a face cu un adversar capabil de cele mai sălbatice acte cu putinţă. Un adversar care nu ar fi ezitat nicio clipă să ucidă pe oricine îi stătea în cale. Iar ea se simţea complet nepregătită, ca şi cum ar fi nimerit exact pe linia frontului, într-un război dintr-o ţară străină, fără să aibă nici cea mai mică idee de unde ar fi putut ataca duşmanul.
Se consolă puţin cu gândul că făcea tot ceea ce îi stătea în putinţă pentru a-l ajuta pe Will. El era probabil tocmai în măruntaiele Pământului, acolo unde le-ar fi putut întâlni din nou pe cele două gemene megalomane. Gândul acesta nu o însenină deloc pe doamna Burrows. Ar fi trebuit să se lupte din răsputeri pentru a-l împiedica să se întoarcă. Nu o făcuse însă, iar remuşcările erau atât de intense, încât le resimţea ca pe o durere în stomac. Fusese plin de cruzime să se ceară atât de multe de la cineva atât de tânăr, iar ea accepta cu mare greutate acest lucru.
Atenţia doamnei Burrows fu atrasă de schelălăitul unui câine mic, iar femeia privi spre baza dealului. Căută din ochi animalul, apoi îi descoperi proprietarul, care se juca aruncându-i o minge. Continuă să urce hotărât în susul aleii cu pietriş, după care reuşi să cuprindă cu privirea întregul peisaj şi

începu să îi cerceteze pe ceilalţi oameni care veniseră acolo în după-amiaza aceea.
La vreo treizeci de metri de ea, două adolescente stăteau una lângă alta, pe o pătură aşezată pe iarba de pe coasta dealului. Nu păreau să fie interesate de doamna Burrows sau de nimeni altcineva şi stăteau cu nasul în cărţi. Auzi apoi câteva ţipete şi zări un grup de trei vagabonzi aşezaţi pe o bancă, undeva în partea de est a dealului, pe care putea de-acum s-o vadă perfect, fiindcă ajunsese destul de sus. Îşi dădeau unul altuia o sticlă pe jumătate plină cu un lichid şi fumau. Drake îi spusese că Styx obişnuiau uneori să se deghizeze în vagabonzi, aşa încât nu îşi luă ochii de la ei preţ de câteva secunde. Îşi aminti imaginile siluetelor subţiratice ale Styx şi cele robuste ale coloniştilor, pe care Piele le prinsese pe înregistrările camerelor sale de supraveghere. Nu, vagabonzii păreau să fie autentici. Într-adevăr, nimic nu părea să fie nelalocul său, nimeni nu părea suspect.
Îşi verifică nervos ceasul.
2:55.
Mai erau cinci minute.
Poate că îşi făcea prea multe probleme. Poate că Styx-ul acela important pe care spera să îl prindă Drake îşi dăduse seama de planul său şi al lui Piele şi nu avea de gând să apară. „Fie ce-o fi”, îşi zise ea. Dacă operaţiunea aceea era o pierdere de vreme, putea măcar să încerce să savureze o după-amiază plăcută în decorul familiar al parcului. Când prinse însă în mână cele două fiole pe care le avea în buzunar, realiză că îi este imposibil să se relaxeze.
Situaţia era mult prea ireală ca să îşi permită aşa ceva.
Era ca şi cum întreaga ei viaţă fusese transferată cumva într-o hiper-realitate, în care îşi petrecuse ultimele şase luni. Mai întâi, existenţa sa liniştită fusese tulburată când soţul ei dispăruse într-o expediţie nebunească. Pe urmă, la Casa Humphrey, chiar când simţea că se trezise dintr-un somn adânc şi e pe cale să îşi recapete controlul asupra propriului destin, dispăruseră atât Will, cât şi falsa fiică — sau fiice. Fusese aruncată în mijlocul unor întâmplări atât de nebuneşti şi de improbabile, încât păreau desprinse dintr-un film de felul acelora pe care le închiria pe DVD şi pe care de obicei le abandona înainte de final.

2:58.

— E totul în ordine? răsună vocea lui Drake din transmiţătorul micuţ pe care şi-l fixase în ureche, atât de clar, de parcă bărbatul ar fi stat chiar în spatele ei.

— Da, răspunse ea, chiar în momentul în care ajunse pe bucata denivelată de asfalt din vârful dealului.

Plimbându-se încetişor în jurul fântânii, cercetă din nou împrejurimile care se vedeau acum perfect. În partea de nord a dealului, un bărbat îmbrăcat cu o vestă prea strâmtă şi pantaloni de sport trecu în fugă pe lângă foişorul lângă care stătea un cuplu de bătrânei. Totul părea atât de nevinovat! îşi ridică mâna la gură, ca şi cum şi-ar fi scărpinat bărbia, şi vorbi în microfonul fixat înăuntrul mânecii.

— Totul pare în regulă, îi spuse ea lui Drake. Nimic. Nicio mişcare.

3:00.

— Omul negru n-a venit, adăugă ea.

— Cască ochii, se auzi îndemnul bărbatului.

Drake se afla într-o dubiţă parcată la intrarea în parc, împreună cu Piele şi doi mercenari — foşti soldaţi din vechiul regiment al lui Piele. Pe podeaua maşinii se aflau trei monitoare alb-negru, care recepţionau imaginile camerelor ce împânzeau copacii din jurul dealului. Piele şi tovarăşii săi urmăreau cu atenţie monitoarele.

— Pierdem cursa de pe canalul celălalt, glumi unul dintre soldaţi, fără a-şi dezlipi însă ochii de pe imaginea plină de paraziţi a doamnei Burrows.

Drake se uită la ceas.

— 3:02. Se pare că n-au de gând să vină, zise el dezamăgit.

— Ai puţintică răbdare, propuse Piele. Încetul cu încetul se face oţetul.

— Anunţă echipele că supraveghem totul, zise Drake.

Piele îşi potrivi radioul pe câteva frecvenţe diferite şi începu să comunice cu soldaţii ascunşi în gropile individuale, iar Drake se întoarse la postul său de observaţie şi începu să privească prin binoclu pe geamul din spate al dubiţei.

Doamna Burrows se rotea foarte încet în jurul fântânii. Auzi un zumzet depărtat undeva deasupra ei. Un avion cu reacţie avansa încet, săgetând cerul şi lăsând în urma sa o linie subţire şi albă. „Aş da orice să fiu în avionul acela”, se gândi ea.

3:05.
Un bărbat îmbrăcat într-un echipament roşu aprins străbătu în viteză pe bicicleta sa de curse una din aleile de jos. Cuplul de bătrânei se pusese în mişcare, începând să urce dealul spre doamna Burrows, cu paşi ezitanţi. Le acordă mai multă atenţie. Bătrâna împingea un coş de cumpărături pe rotile, fiindcă bărbatul părea extrem de slăbit. Se sprijinea zdravăn de braţul femeii, dar şi de un baston gros. Înaintarea celor doi era atât de greoaie, încât doamna Burrows îşi permise un zâmbet în colţul gurii. Era greu de crezut că aşa arată un comando ucigaş Styx.
— Sunt doi pensionari bătrâni care se îndreaptă spre mine. În afară de asta, e cât de multă linişte poate fi într-un... Într-un... Într-un loc foarte liniştit, zise doamna Burrows în microfon, prefăcându-se că-şi aranjează părul cu mâna.
Îl auzi pe Drake cum râde.
— Roger, Roger, zise el.
— Nu-l amesteca pe soţul meu în asta, răspunse imediat doamna Burrows, chicotind şi reuşind să mai elibereze ceva din tensiunea pe care o resimţea.
3:08.
O muscă obraznică îi ateriză pe frunte, iar femeia o alungă cu un gest reflex.
Merse până de cealaltă parte a fântânii şi privi în josul versantului sudic al dealului. Bărbatul şi câinele său dispăruseră, dar apăruse cineva care se mişca pe una din aleile de la baza dealului, îndepărtându-se însă de ea. Văzu apoi dubiţa lui Drake. Aproape că întrezări fereastra murdară de dincolo de care ştia că o supraveghează bărbatul. Păşi apoi în lateral, mergând către est, şi privi din nou spre cele două adolescente care păreau să fie în continuare cufundate în lectură. Musca se năpusti bâzâind în urechea ei şi o alungă. Porni din nou să se învârtă în jurul fântânii. Cuplul de bătrânei se apropia încet, dar sigur, iar bărbatul părea extrem de fragil, ca şi cum ar fi fost gata să se prăbuşească oricând, în lipsa sprijinului pe care i-l oferea tovarăşa sa.
3:**10**.
Auzi strigăte şi înjurături. Merse până pe partea de est. Doi dintre vagabonzi erau pe punctul de a pleca. Al treilea rămăsese pe bancă. Deodată însă, ţâşni în picioare şi începu să

îşi agite ameninţător pumnii în direcţia celorlalţi doi. Îi urmă, ţinându-se însă la distanţă. Femeia urmări grupul din ochi, până când cei trei trecură de dubiţa lui Drake. „Nu-s Styx”, îşi spuse din nou doamna Burrows.
Văzu o femeie care plimba pe una din aleile de jos o pereche de ogari afgani, câini cu picioarele lungi, care arătau de parcă ar fi purtat nişte costume de blană.
Musca bâzâi aproape de unul din ochii femeii, făcând-o să clipească.
— Drăcia naibii! exclamă ea.
— Ce-a fost asta? întrebă Drake cu o voce impacientată.
— Doar o muscă, zise femeia.
Auzi apoi un sunet ascuţit: *scârţ, scârţ.*
Venea de la roţile căruciorului pe care îl împingea bătrâna. Doamna Burrows merse până în partea de nord a fântânii. Cuplul de bătrânei era la zece metri de ea şi se apropia în ritm de melc.
Doamna Burrows păşi nonşalant în jurul fântânii, examinând din nou dealul.
3:11.
— Am companie — moşnegii au ajuns lângă mine, îi zise ea lui Drake.
— Da, îi putem vedea cu o cameră dintr-un copac, iar două echipe au lunetele aţintite asupra lor, spuse Drake. Eu nu-i pot vedea însă, fiindcă sunt de partea cealaltă a fântânii.
— Nu-ţi face griji — cu ăştia doi cred că mă descurc şi singură, comentă încrezătoare doamna Burrows în microfon.
Îşi coborî braţul când cei doi ajunseră chiar lângă fântână — nu voia să fie surprinsă având o conversaţie cu mâneca ei.
Scârţ, scârţ. Roţile căruciorului. Şi ritmul monoton al bastonului bătrânului care lovea asfaltul.
Doamna Burrows se îndreptă de spate şi trase adânc aer în piept, încercând din răsputeri să pară că se afla acolo pentru a se bucura de aerul proaspăt. Expiră încetişor şi le aruncă celor doi o privire fugară, luându-şi repede ochii de la cei doi bătrâni. Femeia se uita însă la ea. Dincolo de lentilele groase ale ochelarilor, avea ochi ce sticleau rece.
Musca se agită în faţa doamnei Burrows, dar de data aceasta nu îşi mai dădu osteneală să o alunge.
Simţurile îi intrară în alertă.

Privi din nou femeia în vârstă.
Părul alb al bătrânei era foarte creţ, de parcă fusese făcut permanent de curând. Avea o gură mică, iar buza de sus părea să fie întinsă prea mult peste proteza dentară. Asta o făcea să pară rea şi furioasă. Doamna Burrows îşi feri ochii, dar şi-i ridică din nou, de data aceasta pentru a-l examina pe bătrân. Avea probabil vreo şaptezeci de ani şi părea că are ceva în ambele urechi, probabil aparate auditive, presupuse doamna Burrows. Ochii celor doi se întâlniră, iar bărbatul şi-i miji, de parcă i-ar fi displăcut căutătura femeii. Doamna Burrows se întoarse imediat şi făcu încet câţiva paşi, încercând să îşi păstreze aerul nonşalant.
Îşi spuse că se comporta prosteşte — că bătrâneii erau pur şi simplu doi soţi care ieşiseră la obişnuita lor plimbare de după-amiază. Sau se îndreptau spre Bingo sau plecaseră la cumpărături. Ceva continua însă să o sâcâie şi de aceea se întoarse încet din nou spre ei.
Bătrânul se aplecă deasupra căruciorului. Acum îl putea vedea foarte clar: era mai mare decât s-ar fi aşteptat, mult mai mare decât cărucioarele obişnuite, de cumpărături, pe care le târau după ei pensionarii pe bulevard. Era rectangular şi, în loc de materialul obişnuit, ecosez sau cu flori, era învelit într-o pânză maro-închis. Părea să aibă şi roţi mai zdravene decât în mod normal.
Musca se aşeză pe obrazul doamnei Burrows, dar femeia nu îi dădu nicio atenţie.
O privea cu atenţie pe bătrâna care părea să îşi pună şi ea aparate auditive în urechi, la fel ca tovarăşul ei.
După ce făcu acest lucru, femeia se uită direct la doamna Burrows.
— Bună ziua, zise doamna Burrows politicos, puţin jenată că fusese surprinsa zgâindu-se la bătrână.
— Te crezi tare deşteaptă, nu-i aşa? mârâi bătrâna.
Doamna Burrows nu îi răspunse. Pentru un moment, se întrebă dacă nu cumva femeia vorbise cu bărbatul de lângă ea, fiindcă era genul de remarcă acră la care te-ai fi aşteptat din partea unui cuplu căsătorit de atâta vreme.
Văzu însă că bătrânul, aplecat încă deasupra căruciorului, îşi întorsese faţa spre ea şi ţinea un deget ridicat, de parcă s-ar fi pregătit să apese pe un buton.

Să fi fost o bombă?
În momentul acela, doamna Burrows îl recunoscu.
— Oscar Embers! icni ea.
Fusese unul dintre voluntarii care îl ajutau sâmbăta pe soţul ei, la muzeu. Iar Will îi spusese că e agent Styx. Asta însemna că bătrâna era probabil...
— Tant... Tant... Tantrumi! se înecă doamna Burrows, încercând să îşi aducă aminte numele femeii.
— Repetă, îi vorbi Drake în ureche. Ce-ai spus?
3:13.
— Con... CONTACT! reuşi să strige din toate puterile doamna Burrows.
Soldaţi îmbrăcaţi în haine negre ţâşniră din ascunzătorile lor de la baza dealului.
— Haideţi odată! urlă Drake, în timp ce unul dintre soldaţii săi se chinuia să deschidă uşile din spate ale dubiţei.
Interveni imediat Piele. Îl împinse deoparte pe soldat şi apucă el însuşi mânerul, dar se pierduseră secunde preţioase.
— Proştilor! exclamă Oscar Embers şi apăsă zâmbind un buton de pe cărucior.
Un zgomot jos începu să răsune, câştigând repede în volum.
Cu Drake urlându-i disperat în ureche, doamna Burrows se pregăti pentru ce e mai rău. Primul gând se îndreptă spre o eventuală explozie — în căruciorul acela trebuie să se fi aflat un fel de bombă. Al doilea lucru care îi trecu prin minte fu că se află mult prea aproape pentru a scăpa de explozie.
Era terminată.
Zgomotul deveni atât de puternic, încât dinţii doamnei Burrows începură să vibreze, apoi tonul său coborî cu o octavă, apoi cu încă una şi apoi cu alte câteva până când deveni aproape de neauzit, ca un murmur. Ochii i se zbăteau în orbite şi avea senzaţia că şira spinării îi este sfâşiată de un cuţit, făcându-i toate mâinile şi picioarele să se mişte necontrolat. Sunetul, care coborâse dincolo de limitele auzului uman, era de nesuportat.
Oscar Embers apăsă un alt buton.
Pânza de pe părţile laterale ale căruciorului căzu, scoţând la iveală un fel de maşinărie. Era de un negru strălucitor pe margini şi avea adâncituri de forma unei farfurii, de diferite dimensiuni, ce păreau argintii precum mercurul lichid.

Fusese o explozie, dar nu de felul la care s-ar fi aşteptat Drake sau soldaţii.
Doamna Burrows fu aruncată la pământ, inconştientă. Dispozitivul emană un val invizibil de unde subsonice, care afectau doar fiinţele vii.
Soldaţii care ieşiseră din gropile individuale se prăbuşiră imediat până la ultimul. Femeia şi ogarii afgani se prăbuşiră şi ei, inconştienţi. Cele două adolescente care citeau rămaseră pur şi simplu întinse pe pătura lor. Un stol mic de grauri ateriză împrejurul lor, prins şi el de frontul de undă al sunetului, care se ridica spre cer.
Cei câţiva ocupanţi ai caselor de pe bulevard care erau acasă la ora aceea fură afectaţi în acelaşi fel, prăbuşindu-se pe podea. Câteva maşini care se nimeriseră în raza de acţiune a aparatului se opriră sau îşi continuară drumul necontrolat, ciocnindu-se de vehiculele parcate pe marginea drumului, fiindcă şoferii lor leşinaseră.
Incapabili să deschidă uşile la timp, Drake, Piele şi cei doi soldaţi zăceau grămadă în spatele dubiţei lor.
— Ajunge! ordonă bătrânul Styx, apărând pe vârful dealului lângă Oscar Embers şi doamna Tantrumi. Oscar Embers opri dispozitivul. Plecaţi de-aici înainte să sosească poliţia supraterană, le ordonă bătrânul Styx, scoţându-şi dopurile din urechi. Nu mai avea nevoie de ele.
Haina sa de piele neagră, lungă până la călcâie, scârţâi uşor, în vreme ce el păşi spre locul în care doamna Burrows zăcea grămadă la pământ. Nu îi dădu însă nicio atenţie femeii, privind în schimb către Limitatorii Styx care cercetau cu atenţie zonele de la baza dealului, precum gândacii de bucătărie. Când doi dintre ei urcară dealul în fugă către el, le-o arătă cu un gest scurt pe doamna Burrows. Era încă inconştientă, iar capul îi atârna în piept în timp ce cei doi o ridicară ţinând-o fiecare de câte o mână.
— Staţi! lătră el. Percheziţionaţi-o!
Unul dintre Limitatori descoperi cele două fiole în buzunarul femeii şi le ridică pentru ca bătrânul Styx să le poată vedea. Acesta dădu aprobator din cap.
— Bun. Duceţi-le să fie testate, iar pe ea închideţi-o în Citadelă. Începu apoi să se învârtă în jurul fântânii, privind cu atenţie munca oamenilor săi, care se debarasau de soldaţii

leşinaţi. Alţi Limitatori astupau cu repeziciune gropile în care se ascunseseră oamenii lui Piele şi demontau camerele de supraveghere din copaci. Când terminară, nu mai rămăsese nicio urmă a operaţiunii.

Întorcându-se spre partea de sud a dealului, bătrânul Styx privi dubiţa de la intrarea în parc — Limitatorii nu ajunseseră încă la ea, dar uşile din spate păreau acum să fie deschise. Era convins că nu fuseseră aşa înainte de declanşarea armei lor.

Ceva nu era în regulă.

Privind mai atent, aproape că ar fi putut jura că prinsese imaginea fugară a unei siluete înalte şi subţiri, care trecuse pe lângă dubiţă. Arăta fără îndoială ca unul din oamenii săi, dar era îmbrăcată în negru. Se încruntă.

Era imposibil.

El era singurul Styx prezent în după-amiaza aceea acolo care nu purta uniforma Limitatorilor.

Porni vijelios în josul aleii cu pietriş, pentru a investiga el însuşi.

* * *

Piele abia reuşise să apese mânerul uşilor din spate când valul de sunet înghiţi întreaga dubiţă. Imediat ce doamna Burrows folosise parola, nu mai încăpuse nicio îndoială în mintea sa sau a lui Drake că erau atacaţi.

Dubiţa nu le oferi niciun fel de adăpost împotriva valului subsonic. Mai mult chiar, caroseria metalică amplifică sunetul şi-i înrăutăţi efectul asupra ocupanţilor. La mai puţin de o secundă după ce Oscar Embers activase dispozitivul, Drake leşinase, iar Piele şi cei doi soldaţi se prăbuşiseră şi ei lângă el.

Aşa se face că Drake nu îl văzuse pe bărbatul care purta două căşti, de felul celor despre care doamna Burrows crezuse că sunt aparate auditive, cum deschide uşile şi urcă în dubiţă. Şi nici nu simţi când omul acela, pe care l-ar fi identificat imediat drept Styx, îi găsi trupul inert printre cele ale lui Piele şi ale soldaţilor şi îl cără repede spre o maşină parcată în apropiere.

Iar Drake nu ştiu decât mult mai târziu cât de norocos fusese. Fiindcă el şi doamna Burrows aveau să fie singurii supravieţuitori ai zilei aceleia.

Cele douăzeci de victime din parcul Highfield au ieşit din spital. Oficialităţile au dat o declarative - de T.K. Martin, reporter:

Departamentul pentru Sănătate a dat un scurt comunicat de presă în legătură cu incidentul neexplicat încă petrecut lunea trecută în parcul Highfield, în urma căruia douăzeci de oameni au fost găsiţi inconştienţi

Luni, la aproximativ 3:45 PM, serviciile de urgenţă au primit primele telefoane care le chemau în zonă. Unsprezece cetăţeni au fost găsiţi leşinaţi în parc fi au fost duşi imediat la spital. După ce au examinat fiecare casă de pe străzile care se învecinează cu parcul, membrii echipelor de intervenţie au mai identificat alte nouă victime care au fost transportate la spital. Pe lângă acestea, se pare că a mai fost afectat un număr considerabil de animale, inclusiv grauri şi porumbei. Unele persoane au precizat ulterior că s-au simţit lovite de un val brusc de ameţeală şi tulburări de vedete.

Cei douăzeci din parcul Highfield, aşa cum au fost denumiţi, şi-au recăpătat cunoştinţa în câteva ore de la internare, deşi unii dintre ei s-au plâns de dureri severe de cap, care au durat câteva zile. Cei douăzeci au fost izolaţi într-un pavilion de carantină al spitalului, timp în care au fost supuşi unor teste menite să determine în ce măsură starea lor s-a datorat unei forme de radiaţie sau de otrăvire prin apă sau alimente, dar aceste cauze au fost excluse.

Trei dintre cei douăzeci au necesitat tratament pentru răni uşoare provocate, în momentul în care maşinile pe care le conduceau au lovit vehiculele parcate pe marginea drumului.

Rezidenţilor evacuaţi din casele din jurul parcului li s-a permis să se întoarcă la domiciliu la trei zile dupa incident. Cu toate aceste, prezenţa specialiştilor se va prelungi, deoarece parcul nu se va deschide pentru publicul larg în următoarele săptămâni. Un purtător de cuvânt al poliţiei ne-a informat că se crede că sursa fenomenului misterios s-ar afla chiar în parc.

Departamentul de Sanatate a respins propunerea că vina ar fi aparţinut noii antene pentru telefoanele mobile montate pe acoperişul detaşamentului de pompieri de pe strada Pitt. O organizaţie locală, Fără antene în Highfield, militează ca aceasta să fie demontată încă din prima zi a funcţionării sale. Purtătorul de cuvânt a organizaţiei ne-a declarat: "Nu s-au efectuat destule cercetări asupra emisiilor de unde scurte pe

care aceste antene le revarsă asupra copiilor noştri. Este scandalos ce fac aceste companii de telefonie mobilă. Directorii lor ar trebui sa fie daţi în judecată".

Capitolul treizeci şi trei

Halley a fost primul savant care a făcut publică teoria Pământului Gol, rosti dr. Burrows din senin. Şi asta s-a întâmplat tocmai în 1692.

— Despre ce vorbeşti? îl întrebă Will, ştergându-şi sudoarea de pe frunte, în timp ce mergeau destul de repede, profitând de o pantă uşoară.

— Edmond Halley, ştii tu... astronomul care a descoperit cometa Halley. Ipoteza sa iniţială a fost că există patru sfere concentrice, cuprinse una în cealaltă, precum păpuşile acelea din Rusia care ies una din alta. Pe urmă, în secolul al optsprezecelea, un alt tip, pe nume Symmes, a recuperat această idee. El... VALEU! strigă dr. Burrows simţind că îi fug picioarele de sub el. Alunecă puţin pe pietrişul care acoperea panta, dar reuşi să se echilibreze. Era să mă duc!

— Cred că eşti gata dus, bombăni Will.

— Unde rămăsesem? Aşa, contribuţia lui Symmes la această teorie a fost că el şi-a imaginat două găuri imense aflate la fiecare dintre poli. Gazul care ieşea din ele era, în opinia lui, cauza aurorei boreale — luminile nordului, aşa cum li se mai spune... sau parcă Halley a propus asta.

— Tată, am mai auzit asta. Ce te-a apucat să mă baţi la cap tocmai acum? întrebă Will ţâfnos.

— Fiindcă poporul acela străvechi ale cărui urme le-am cercetat în Câmpia Mare trebuie să se fi dus *undeva.* Nu avea cum să sară pur şi simplu în gol ca să-şi găsească moartea în Por sau în celelalte puţuri. Comportamentul ăsta n-a fost nicidecum o aberaţie de moment şi nu putea să se fi petrecut într-o zi în care un popor întreg să hotărască să se sinucidă în masă. Ca un şir de lemingi.

— Dar asta e o tâmpenie. Lemingii nu se sinucid niciodată,

sublinie Will. E un mit.
Dr. Burrows păru însă să nu-l audă.
— Nu. Oamenii ăştia trebuie să fi fost animaţi de alte idei... Au construit chiar şi un templu în onoarea celeilalte lumi, despre care credeau că e undeva înăuntrul planetei şi căreia îi spuneau Grădina Celui de-al Doilea Soare. Tripticul pe care l-am văzut în templu demonstrează limpede că ei credeau în existenţa unui soi de tărâm idilic.
— Poate că i-au înfulecat păianjenii, sugeră Will sarcastic.
— Asta n-are niciun sens — nu şi-ar fi bătut capul să deseneze harta de pe tăbliţele de piatră sau să sculpteze furca aceea cu trei dinţi lângă submarin. Nu, au fost organizaţi... se îndreptau spre un loc anume... dar unde?
Fiindcă Will nu îi oferi niciun soi de opinie, merseră o vreme în tăcere, dar dr. Burrows vorbi curând din nou.
— În anii ’60, un profesor ciudat a pretins că o rasă mai avansată tehnologic decât noi locuieşte în lumea interioară şi că ei i-ar fi aparţinut farfuriile zburătoare.
Will se săturase până peste cap.
— Bun, deci Symmes şi ceilalţi tipi erau cu toţii nişte profesori nebuni, cu teorii ciudate. Şi ce e cu asta? întrebă el răstit.
— Se poate să nu fi fost chiar atât de nebuni, răspunse dr. Burrows.
— Stai aşa! exclamă Will oprindu-se brusc.
Dr. Burrows îşi privi răbdător fiul, gândindu-se că tocmai avusese o revelaţie despre locul spre care plecase poporul acela străvechi.
Era ca şi cum în capul doctorului Burrows s-ar fi luptat două ideologii distincte, de parcă două echipe rivale s-ar fi întrecut în jocul cu odgonul. Cea mai puternică era condusă de un Charles Darwin cu barbă sură şi era compusă din toţi savanţii, istoricii şi ceilalţi mari gânditori pe care îi admirase dr. Burrows şi pe care încercase să-i imite în întreaga sa existenţă academică şi profesională. Echipa adversă era compusă din figuri ceva mai neconvenţionale, precum Halley şi Symmes, iar căpitanul ei era Lucretius, care, în primul secol înaintea erei noastre, convinsese pe toată lumea că lumea e plată precum o clătită.
În mod normal, dr. Burrows ar fi fost de partea echipei lui Charles Darwin, dar acum, că odgonul pârâia şi cele două

echipe se opinteau, se pomeni atras în mod straniu de partea neconvenţională. Era ca şi cum ar fi început brusc să ia în serios teoriile Pământului Gol.
— Ce s-a-ntâmplat, Will? Te-ai gândit la ceva? îl întrebă dr. Burrows cu răsuflarea tăiată.
În loc să arunce o lumină nouă asupra sorţii poporului străvechi, băiatul aţintise raza lanternei spre un pasaj din apropiere. Ducea undeva spre dreapta, îndepărtându-se de calea principală, iar Will înainta încet spre ea.
— Dacă am ajuns deja destul de aproape de locul unde a stat submarinul, se poate ca acesta să fie unul dintre tunelele pe care le-am încercat, dar nu l-am străbătut de frica păianjenilor.
Închizându-şi lanterna, băiatul îşi puse la ochi vizorul pentru vederea pe întuneric, ca să poată observa mai bine interiorul coridorului.
— Tată, locul ăsta ţi se pare în vreun fel cunoscut? întrebă el într-un târziu.
— Cred... că... da, zise încet dr. Burrows, frecându-şi bărbia.
— Serios? întrebă Will, realmente impresionat.
— Mi se pare că e ceva familiar la bucata aceea de piatră de deasupra. Uită-te cum atârnă!
— Eşti uimitor! îţi aminteşti aşa ceva? spuse Will.
— Da, fiindcă mi s-a părut neobişnuită când am observat-o prima dată. Mi se pare evident că e din clasa Ignoramicelor... presupun chiar că e Prostiţia.
— Vrei să spui clasa *Igneous,* comentă Will întorcându-se către tatăl său. *Prostiţia?* Nu există aşa ceva!
— Aha! izbucni tatăl său, extrem de dezamăgit că fiul său nu lua în serios teoria Pământului Gol şi răzbunându-se astfel cu vârf şi îndesat.
— Prostiţia, repetă Will clătinând din cap.
— Uite ce e, Will, am tropăit atâţia kilometri prin tunelul ăsta, încât nici nu vreau să ştiu cât drum am făcut. Şi, oricum, tunelele astea mi se par toate la fel. Chiar te aşteptai să-l recunosc dintre miile de tunele asemănătoare?
Will nu îl mai asculta însă pe tatăl său. Întorcându-se din nou către tunel, începu să adulmece aerul.
— Păianjeni. Miroase a păianjeni.
Îşi dădu jos unul din rucsacurile de pe umăr, îi desfăcu fermoarul de deasupra şi scoase o baliză radio. O porni şi apoi

o aşeză cu grijă pe un prag de piatră.
— Faci asta pentru ca prietenul tău Drake să te găsească mai uşor? întrebă răutăcios dr. Burrows.
— Drake?
— Ce alt motiv ar fi avut să-ţi dea balizele astea? Vrea să ne poată urma atunci când are chef.
Dr. Burrows se aplecă deodată deasupra rucsacului lui Will şi înşfacă o baliză, pe care o băgă repede în buzunar.
— De ce ai nevoie de aia? întrebă Will, închizând rucsacul şi punându-şi-l în spate.
— Vreau şi eu una, răspunse copilăros dr. Burrows.
— De ce?
— În caz că ne rătăcim unul de altul. În felul ăsta, o să mă poţi găsi.
Încruntându-se, Will îşi ridică pistolul Sten şi se îndreptă încet spre intrarea în pasaj.
— Păianjeni, zici? Eu unul nu miros nimic, spuse dr. Burrows, urmându-l fără entuziasm pe fiul său şi adulmecând zgomotos aerul din tunel.
Parcurseseră câteva sute de metri când simţiră cum ceva se îndepărtează de ei în întuneric.
— Da, păianjeni, şopti Will. Am avut dreptate. Şi acoperă mai bine globul acela luminos, fiindcă altfel o să-mi dereglezi vizorul.
— Dar ce-ar fi dacă ne-am întoarce la tunelul principal şi am încerca următoarea deschidere? se rugă dr. Burrows. Ignorând ceea ce îl rugase Will în legătură cu globul luminos, dr. Burrows continua să îl ţină deasupra capului, în timp ce privea deschiderile din plafonul pasajului, care păreau a avea dimensiunea unui păianjen. N-aş vrea să rămânem blocaţi aici.
În momentul acela, ceva ţâşni din întuneric, îndreptându-se spre Will. Primul lucru pe care îl văzu băiatul fu pata luminoasă de pe vârful acului aflat pe capul păianjenului. Într-o clipită, bestia se năpusti către Will, aterizând în zona luminată de globul doctorului Burrows.
— Dumnezeule din ceruri! exclamă dr. Burrows în timp ce Will deschise focul cu pistolul Sten.
Ploaia de gloanţe spulberă păianjenul. Problema era însă că proiectilele ricoşau periculos, lovindu-se de pereţii laterali ai tunelului.

— Will, ajunge! ţipă dr. Burrows, iar fiul său îşi luă degetul de pe trăgaci.
Păşiră mai aproape pentru a inspecta rămăşiţele creaturii, iar Will începu să chicotească.
— Ia de-aici, păienjenel! zise el înfigând un încărcător nou în pistolul Sten.
— A fost o brută imensă, comentă dr. Burrows, împungând cu vârful bocancului o porţiune destul de mare de torace păros. Ţi-a trebuit ceva ca să-l omori. În ritmul ăsta, o să-ţi consumi muniţia înainte de a ne atinge ţinta, reflectă el.
— Da, îl aprobă el, am avut nevoie de un încărcător întreg — asta înseamnă treizeci şi două de gloanţe. Am să încerc data viitoare să aflu dacă nu e mai eficient să folosesc spray-ul.
— Păi şi *cum* ai de gând să faci asta? se miră dr. Burrows.
— Dacă-mi cunosc bine păianjenii, urmă Will, sângele ăstuia va atrage spre noi o armată de bestii asemănătoare.
— Hmm... şi ăsta e un lucru b...? rosti dr. Burrows încordat, dar nu îşi termină propoziţia, fiindcă Will îşi scoase pistolul Browning şi îl armă.
— I-am tras piedica, îi spuse el tatălui său în timp ce îi îndesa arma în mâini, reuşind să sune foarte asemănător cu Drake.
— Chestiile astea de pe-aici nu sunt tocmai nişte pisicuţe, bombăni dr. Burrows.
Will îşi scoase spray-ul din legătoarea de pe braţ, acolo unde îl fixase cu bandă adezivă, şi îl ţinu la un loc cu pistolul Sten. Apoi aşteptară, scrutând întunericul dinaintea lor.
Dr. Burrows se simţea extrem de neliniştit.
— Ai avut o idee îngrozitoare, se plânse el.
— Şşşt! făcu Will la auzul unor pietre dislocate şi apoi ţipă imediat „PĂZEA!”, văzând câteva pete luminoase care se îndreptau spre ei, din întuneric.
Will avusese dreptate — mirosul sângelui care se scurgea din corpul păianjenului mort fusese irezistibil.
Ţipând „LUAŢI DE-AICI!”, Will îndreptă spray-ul direct spre păianjeni şi împroşcă frenetic cu el. Norul de vapori îi atinse imediat pe atacatori şi avu un efect instantaneu. Nu reuşiră să se îndepărteze destul de repede, iar picioarele li se împleticiră când încercară disperaţi să meargă cu spatele.
După ce păianjenii dispărură fără urmă, Will agită tubul şi îl privi, cu un zâmbet întipărit pe faţă.

— Funcţionează de minune, zise el. Mişto, Drake!

* * *

Uşa de fier a celulei se lovi de perete cu un zgomot asurzitor. În pragul ei apăru un bărbat al cărui trup imens umplea întregul cadru al uşii.

— Hopa sus, drăguţă, zise el. N-are sens să te prefaci că eşti încă adormită.

Deşi doamna Burrows îşi recăpătase cunoştinţa de câteva ore bune, suspectase că ar putea fi supravegheată şi de aceea nu se mişcase deloc pe prichiciul umed de plumb.

— În picioare, suprasol! se răsti bărbatul. Nu mă face să vin la tine, o ameninţă el.

După ce îşi revenise, femeia se simţise extrem de rău, ca şi cum cineva i-ar fi zdrobit toate organele. Se întrebă ce anume îi făcuse dispozitivul din căruciorul bătrânilor. Nu îşi mai amintea mare lucru după ce acesta începuse să scoată sunete din ce în ce mai joase, iar părţile laterale se deschiseseră brusc, dar ştia cu siguranţă un singur lucru: chestia aceea îi provocase cea mai îngrozitoare migrenă. Cu durerea pulsându-i încă în tâmple şi un gust neplăcut în gură, zăcuse în bezna absolută a celulei, încercând să evalueze situaţia în care se afla. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că e într-o mare încurcătură.

Judecând după aerul închis, femeia nu se îndoia că soldaţii Styx o duseseră sub pământ, ceea ce însemna că şansele ei de a evada erau extrem de mici. Având în vedere scamatoria pe care o încercase împreună cu Drake, era limpede că Styx nu o vor trimite acasă bătând-o uşor pe umăr.

În ciuda situaţiei fără ieşire, doamna Burrows nu era pe cât de înspăimântată ar fi putut fi. Era destul de târziu pentru regrete. Îşi asumase rolul brânzei dintr-o capcană de şoareci conştientă că ar fi putut să îşi piardă viaţa. Cum se ştia însă oricum urmărită de Styx, probabil că acţiunile ei nu făcuseră decât să grăbească deznodământul. Întinsă pe prici şi respirând adânc, ştia că nu are altă opţiune decât să îşi accepte soarta. Nu avea sens să se plângă sau să se opună inevitabilului. În plus, respiraţiile adânci reuşiră într-un târziu să o scape de durerea e cap.

— Gata, ajunge, mârâi monstrul cu chip de om şi începu să tropăie în direcţia ei, cu mâna întinsă.

Femeia se ridică imediat.
— Bună dimineaţa, zise ea apucându-i mâna şi scuturând-o zdravăn. Eu sunt Celia Burrows. Tu cum te numeşti?
Uluit de comportarea prizonierului său, bărbatul scutură şi el mâna femeii.
— Eu sunt... ăăă... locotenentul, se bâlbâi el.
— Mi-am dat seama că eşti poliţist, continuă femeia, privind steaua aurie cusută pe jacheta bărbatului. M-am luat după uniforma ta foarte frumoasă.
— A, vă mulţumesc, replică bărbatul, dându-i drumul mâinii şi umflându-şi pieptul, fapt care îl făcu să semene cu un balon mult prea umflat.
Îşi aduse însă aminte de ce se afla acolo.
— Haide! Ridică-te! mârâi el.
— Nu e nevoie să fii nepoliticos, îl contră doamna Burrows. Politeţea spune multe...
— Am zis...
— Am auzit ce-ai spus.
Fără să se grăbească, femeia se ridică în picioare, îşi aranjă hainele şi apoi păşi pe lângă el şi ieşi pe uşă, ajungând pe coridor. Observă strălucirea vagă a unui glob luminos acoperit de un abajur, deasupra unui birou de lemn aflat la un capăt al coridorului, şi uşa deschisă de la celălalt capăt.
— Unde ne aflăm? întrebă femeia când locotenentul veni lângă ea.
— La pârnaie.
— Da, de asta m-am prins şi singură, zise ea, zâmbindu-i cald. Suntem în Colonie?
— Colonia e la câţiva kilometri depărtare. Aici suntem în Cartier, răspunse poliţistul.
— Cartierul, repetă ea. Cred că băiatul meu a pomenit ceva despre el.
— Băiatul tău! şuieră locotenentul, iar faţa sa palidă se îmbujoră brusc. Ia să-ţi spun eu ceva despre băiatul tău, Seth Jerome sau... cum l-o fi chemând în suprasol.
— Will, îl ajută doamna Burrows. Will Burrows.
— Da, Will *dracul gol* Burrows, zise dispreţuitor locotenentul. Nenorocitul ăla mic m-a pocnit cu o lopată. Da, da, aşa a făcut, adăugă bărbatul indignat, trecându-şi o mână peste creştetul aproape chel, ca şi cum ar mai fi simţit încă dureri de pe urma

loviturii.
— De ce? Ai fost şi cu el un porc nesimţit? întrebă femeia pe un ton mieros.
— Eu..., începu el, dar expresia de pe faţa lui imensă se schimbă brusc şi bărbatul mârâi: Să nu îndrăzneşti să vorbeşti cu mine...
— Dacă tu eşti locotenentul, vreau să ştiu unde e căpitanul, îl întrerupse femeia. Să nu-mi spui că se odihneşte la locul lui special din cuşca maimuţelor.
Bărbatul nu prea ştia ce să înţeleagă, dar îi răspunse.
— E de serviciu în camera din faţă. Şi ce e cuşca maimuţelor? N-am auzit de aşa ceva până acum.
— Nu, nici n-aveai motive să auzi, dar te asigur că te-ai potrivi perfect. E un loc aflat la suprafaţă, unde specimenele impresionante ca tine se duc să mănânce banane. Şi e şi foarte popular — mulţimi de oameni vin doar ca să privească.
— Şi mie îmi plac bananele, zise locotenentul, pe un ton ceva mai prietenos şi plescăind din buze.
— Aşa mă gândeam şi eu, murmură ea.
Când ajunse în pragul uşii de la capătul culoarului, se opri puţin, pentru a privi încă o dată spre celelalte celule.
— Mai aveţi pe cineva aici? Pe Drake sau poate pe Piele?
— Nu, deocamdată eşti singură, o informă bărbatul.
Dezamăgită de acest răspuns şi gândindu-se la ce putea fi mai rău, femeia se lăsă escortată afară din temniţă şi pătrunse într-un alt hol, zugrăvit în alb. Deşi ochii abia i se adaptau la lumina strălucitoare, atât de diferită de întunecimea celulei sale, reuşi să zărească fugar intrarea principală a secţiei de poliţie. Observă şi că la biroul din faţă se mai afla un poliţist, o variantă mai tânără a locotenentului, care îşi întinsese gâtul pentru a o putea vedea mai bine. Bărbatul o zori însă spre dreapta, pătrunzând într-un coridor spre care dădeau o mulţime de uşi închise.
— Gura îmi este foarte uscată. Aş avea nevoie de puţină apă, zise doamna Burrows.
— E mai bine să ai stomacul gol, o sfătui locotenentul, dând încetişor din cap, atunci când te întâlneşti cu *Lumina întunecată.*
Doamnei Burrows nu îi plăcu deloc cum sună. Încercă să îşi aducă aminte tot ceea ce îi povestise Will despre Lumina întunecată şi despre modul în care fusese interogat, în timp ce

continuară să meargă pe alte coridoare, acompaniaţi de zgomotul ritmic al paşilor ei pe podeaua de gresie lustruită, un contrapunct delicat la tropotitul greoi al locotenentului.
Văzu o uşă deschisă undeva chiar în faţa lor. Din camera aceea se scurgea o lumină puternică. Îşi îndreptă umerii şi se pregăti, în timp ce poliţistul o conduse înăuntru.
Primul lucru pe care îi căzură ochii fu un scaun, o mobilă butucănoasă făcută dintr-un lemn solid, înnegrit de vreme. Se afla în faţa unei mese pe care era aşezat un fel de dispozitiv despre care presupuse imediat că era Lumina întunecată. Ochii i se abătură asupra celor doi ofiţeri Styx înspăimântători ce stăteau de partea cealaltă a mesei. Îi mai văzuse în filmările lui Piele, dar nu se aflase niciodată atât de aproape de oamenii care, dacă era să îi creadă pe Will şi pe Drake, erau răul întruchipat. În afară de cele două Rebecca, după cum trebuia să încerce tot timpul să îşi amintească. Aceştia erau însă adulţi şi nu se putea opri să nu se zgâiască la ei. Le observă gulerele albe, apretate, pe care le purtau pe deasupra hainelor de un negru intens. Notă şi luciul părului lor întunecat, dar şi feţele palide, serioase şi încruntate. Le văzu ochii, care păreau să ardă cu o intensitate diavolească şi care o făceau să îi îngheţe sângele în vine.
Locotenentul o aşeză pe scaun şi apoi îi trecu nişte curele peste încheieturi, imobilizându-i mâinile pe braţele scaunului. Fusese atât de uimită de fiinţele acelea stranii, încât nu îşi dădu seama ce i se întâmplă decât atunci când poliţistul începu să îi fixeze şi picioarele. Îşi încorda braţele, trăgând de curelele late de piele, dar îşi dădu seama că se află la cheremul lor. Pe urmă, locotenentul trecu o curea şi peste fruntea femeii, lipindu-i capul de tetieră. Părţile laterale ale acesteia o obligau să privească drept înainte, spre locul în care se aflau cei doi Styx, de partea cealaltă a mesei.
Îl auzi pe bărbat plecând şi închizând uşa în urma lui. Rămase singură cu cei doi Styx, iar camera fu învăluită de cea mai asurzitoare tăcere pe care o cunoscuse vreodată. Oamenii aceia bizari se uitau pur şi simplu la ea, iar ochii lor străluceau ca nişte diamante negre. Avu deodată senzaţia că, din moment în moment, cineva va striga „Stop”, iar ea va vedea camerele de luat vederi şi echipa de producţie... că nimic nu se întâmpla cu adevărat, ci era doar o scenă de film. Se opri. Nu! Vechea

Celia Burrows încerca să pună din nou stăpânire pe ea, fiindcă acela era felul în care ea ar fi tratat situaţia. Trebuia să accepte realitatea dură pe care o trăia. Trebuia să îşi înfrunte demonii. Pe cei din faţa ei.
Se mişcară deodată, întorcându-se în aşa fel încât corpurile lor extrem de zvelte se arcuiră unul către celălalt.
Începură să gesticuleze şi să vorbească într-o limbă pe care doamna Burrows nu o mai auzise niciodată. Cel mai asemănător zgomot la care se putu gândi era cel făcut de ruperea unor foi de hârtie. Vorba lor era urâtă şi o făcea să se simtă chiar şi mai încordată.
— De ce nu începeţi odată? vorbi ea pe un ton sfidător. Faceţi-vă treaba, sperietori de ciori cadaverice ce sunteţi!
Cei doi tăcură brusc şi se răsuciră spre ea.
— Cum doreşti, zise cel din stânga cu o voce nazală şi se întinse imediat spre dispozitivul de pe masă.
Gesturile îi erau repezite, aproape reptiliene. Degetele sale palide apăsară un comutator de pe o cutie mică şi neagră, din care ieşea un cablu maro răsucit, care ducea la dispozitivul ciudat. Acesta semăna cu un fel de lampă, dar becul din centrul lui era foarte diferit de unul normal — era liliachiu, dar atât de întunecat, încât părea aproape negru.
Cutia de pe masă vibră puţin, dar se linişti imediat. Cei doi Styx reglară câteva butoane aflate în spatele lămpii. Când unul dintre ei îşi retrase mâna, doamna Burrows ar fi putut jura că desluşise pe faţa sa umbra unui zâmbet care îi întinsese buzele subţiri. Văzu cum becul aruncă o lumină portocalie şi apoi se stinge din nou.
Deodată, fără ca vreunul din Styx să se fi mişcat, camera păru să se cufunde în întuneric. Doamna Burrows se încordă, fiindcă avea senzaţia unei căderi în gol, iar apoi începură să îi pocnească urechile, ca şi când ar fi coborât cu un lift foarte rapid. Îi clănţăneau dinţii. „Iarăşi asta”, gândi ea. Îşi aminti că avusese aceleaşi senzaţii când pornise dispozitivul din căruciorul doamnei Tantrumi, în parcul din Highfield.
Deşi nu îi putea vedea din cauza întunericului, îi auzi pe cei doi Styx vorbind unul cu celălalt. Urmă un pocnet scurt, ca şi cum ar fi fost apăsat un întrerupător, şi apoi zări o scenă în care milioane de scântei minuscule cădeau pe ceea ce părea a fi suprafaţa calmă a unei mări. Încercau să o sperie cu efectele

astea speciale? „Nu e chiar aşa de rău”, îşi spuse femeia.
Apoi se înrăutăţi.
Era ca şi cum cineva ar fi încercat să îi pătrundă în cap, ca un vierme flămând care îşi croieşte drum prin coaja unei piersici. Indiferent ce era de fapt, era mai mare decât un vierme — părea mai degrabă un fel de arici, dar extrem de diferit de cei pe care îi poţi găsi în grămezile de frunze uscate din fundul grădinilor. Nu, acesta avea ţepi de oţel foarte ascuţiţi şi nu se dădea în lături de la a provoca durere. Şi ce durere!
Doamna Burrows urlă în agonie, simţind că vietatea i se prăbuşeşte brusc înăuntrul craniului, ricoşând dintr-o emisferă în cealaltă a creierului său. Îşi croi apoi drum spre înainte, oprindu-se chiar în spatele ochiului ei stâng şi făcând-o să clipească involuntar din cauza spasmelor pleoapei. Se întoarse înapoi în mijlocul craniului, iar femeia se strâmbă, fiindcă îi revenise migrena, mai rea ca oricând, şi era sigură că va vomita.
Ambii Styx începură să o bombardeze cu rafale de întrebări.
— Cum te cheamă?
— Ce scop ai?
— Eşti împreună cu cel căruia i se spune Drake?
— Ce scop ai?
— Unde e Will Burrows?
— Unde e soţul tău, dr. Burrows?
— Unde sunt fetele pe care le cunoşteai drept Rebecca?
— Unde sunt fiolele cu Dominion?
— Numele? Scopul?
— Unde sunt fiolele cu Dominion?
N-avea de gând să răspundă, dar fiecare întrebare părea să fie lansată de undeva de departe, semănând cu o cometă înflăcărată ce plonja spre ea dintr-un cer fără stele. Iar când o loveau într-un final, era zguduită de cea mai insuportabilă dintre dureri. Tot corpul îi devenise rigid şi se lupta cu legăturile care o fixau de scaun, iar hainele îi erau leoarcă de sudoare.
Cei doi Styx continuară să îi pună întrebări, repetându-le într-un ciclu infinit şi introducând din când în când câte una nouă. Iar când venea o asemenea întrebare, era ca şi cum o lovea o cometă şi mai mare, şi mai înfiorătoare, un bulgăre de plasmă pură.

În tot acest timp, ariciul diabolic cuibărit în capul ei hoinărea şi mergea oriunde avea chef. Vedea în faţa ochilor amintiri ale diverselor momente din viaţa ei; mai întâi ziua în care se mutase cu soţul ei în noua lor locuinţă din Highfield, apoi masa de la un local indian unde sărbătoriseră numirea lui în calitate de custode al muzeului din Highfield. Îşi aminti şi după-amiaza în care îl aduseseră pe Will acasă pentru prima dată — la vremea aceea, era doar un ţânc — şi îl puseseră într-un ţarc de joacă nou-nouţ.
Ca un pachet de cărţi de joc răsfoite întruna, aceste amintiri apăreau şi dispăreau atât de repede, încât abia dacă reuşea să ţină pasul cu ele. Se întrebă dacă nu cumva îi trecea viaţa prin faţa ochilor fiindcă era pe punctul de a muri. Dar, nu, îşi dădu seama că de vină era lucrul acela care i se cuibărise în minte. Extrăgea absolut tot ce dorea, iar ea nu-l putea opri. Se simţea violată.
Încercă să se agaţe de gândul că măcar se străduise să îl ajute pe Drake în lupta lui împotriva acestor oameni şi, prin asta, îl ajutase şi pe fiul ei, Will. Eşuase. Dar măcar încercase. Se simţea mândră de asta, chiar dacă *era* pe punctul de a muri.

Capitolul treizeci şi patru

În vreme ce Will şi tatăl său călătoriră în lungul pasajului, ajunseră din nou într-o secţiune căptuşită cu ciupercă.
— N-am crezut niciodată că voi fi mulţumit să mă aflu din nou în ţinutul ciupercii, zise Will, ştiind că asta înseamnă că se apropie de locul unde fusese odinioară submarinul. Mai apoi, începură să audă sunetul apei care cade şi ajunseră la capătul pasajului. Puţul, spuse Will.
Pentru o vreme, se uitară amândoi în abisul întunecat, încercând să îşi tragă sufletul. Eliberându-se de povara ruc-

sacurilor, Will se aplecă pe cât de mult îndrăzni dincolo de gura tunelului, pentru a vedea ce se află dedesubtul lor.
— Tu ai văzut ceva? întrebă dr. Burrows când Will se întoarse din nou cu faţa spre el.
— Nu, suntem pe un fel de ieşitură, aşa că nu zăresc prea multe.
— Al naibii de minunat, se plânse dr. Burrows. Presupun că acum va trebui să mergem înapoi şi să încercăm pe următorul tunel.
Will scotea deja o frânghie dintr-un rucsac.
— Asta va fi mai rapid, zise el în căutarea unui punct de care să poată lega frânghia.
Se dădu înapoi până când găsi un bolovan. Înfăşură frânghia în jurul lui şi o înnodă zdravăn, apoi se întoarse pe marginea puţului şi aruncă celălalt capăt în gol.
— Ar trebui să iei asta cu tine, îi spuse el tatălui său, dându-i unul din spray-uri. După aceea, pulveriză substanţa pe haine, din spray-ul său, pe care îl prinse din nou de braţ. Mai ai Browning-ul meu? întrebă el.
Dr. Burrows încuviinţă.
— Minunat. Aşteaptă-mă aici, zise Will, după care se îndreptă spre buza tunelului.
— Şi n-o să mai păţeşti prostia aia cu — ştii tu — slăbiciunea aia a ta în legătură cu înălţimile? îl întrebă tatăl său.
— Mi-aş fi dorit să nu-mi fi amintit, răspunse Will, dar, nu, par să fiu în regulă.
Se dovedi într-adevăr că nu mai fu deranjat de dorinţele iraţionale care îl chinuiseră până atunci. Datorită gravitaţiei reduse, aproape că nu trebuia să facă niciun efort pentru a coborî pe peretele vertical al puţului. Numai şuvoiul nesfârşit de apă îi îngreuna vederea, împiedicându-l să observe prea multe în jurul său. Continuă să se uite peste umăr, în caz că ar fi apărut păianjeni sau străluciri. Estimă că ajunsese la trei sferturi din lungimea frânghiei când zări gura unui alt pasaj. Era la acelaşi nivel cu el, dar la vreo treizeci de metri depărtare în lateral şi nu reuşi să aibă aderenţa necesară pe peretele învelit în ciupercă pentru a-i străbate fără să alunece. Hotărî să se balanseze ca un pendul pentru a ajunge în gura pasajului. Într-un final, reuşi să se arunce în deschizătura noului tunel.
Îşi ţinu pistolul Sten şi spray-ul pregătite. Pasajul părea să fie în

regulă, dar pulveriza de câteva ori din spray ca să fie absolut sigur. În momentul acela, auzi un sunet în spatele său. Era fâlfâitul unor aripi.
Se întoarse.
Era o strălucire.
Stătea la doar câţiva metri depărtare de el, cu aripile întinse şi cu picioarele îndreptate către el.
— IISUSE! urlă Will.
Acţionând din instinct, apăsă zdravăn pe butonul spray-ului.
Se aşteptase ca fiinţa înaripată să fugă imediat, dar aceasta nu o făcu. Ramase acolo preţ de câteva secunde. Pe urmă se întâmplă ceva cu adevărat straniu. Will nu putea compara decât cu împrejurările în care se presară sare pe un melc fără cochilie, iar bietul animal spumegă şi explodează, devenind o masă inertă. Cam în acelaşi fel, doar că mult mai repede, prin toate încheieturile corpului strălucirii începu să se scurgă un lichid vâscos, în timp ce creatura tremura frenetic.
După câteva clipe, bucată cu bucată, strălucirea se descompuse pur şi simplu. Primul care căzu fu abdomenul, care se desprinse de corp cu un fel de gâlgâit. Imediat, capul i se aplecă pe o parte şi se rostogoli cu totul, iar toracele, cu aripile încă ataşate, porni în picaj, dispărând în vid sub privirile uluite ale lui Will.
Îi trebuiră câteva momente bune să îşi revină de pe urma spaimei, dar apoi Will începu să râdă de uşurare.
— Ei bine, Drake, complimente pentru marfa asta! strigă el.
În mintea doamnei Burrows licări o noţiune, aidoma unei voci plăpânde care strigă în haosul ceţos al minţii sale. Femeia părea să deţină încă puţin control asupra respiraţiei, aşa încât începu să îşi adâncească fiecare inhalaţie, ţinând aerul în plămâni din ce în ce mai mult înainte de a-l elibera.
O parte a minţii ei se limpezi pentru o clipă, ca şi cum un vânt puternic ar fi risipit ceaţa, iar ea se încleştă de amintirea învăţăturilor maestrului ei de yoga. La început era vagă, dar mai apoi, concentrându-şi fiecare fibră a corpului, reuşi să se prindă de amintirea aceea.
„Mă rog să am puterea să-i alung pe cei ce vor să-mi tulbure armonia minţii”, începu ea să gândească sau să spună — nu îşi dădea prea bine seama -, repetând la nesfârşit aceste vorbe.
Îşi simţea în continuare trupul de parcă ar fi fost o nuia de

lemn îndoită, pe punctul de a se frânge, dar ariciul teribil din mintea ei părea să nu mai fie la fel de energic şi de eficient.

„Mă rog să am puterea să-i alung pe cei ce vor să-mi tulbure armonia minţii.” Continuând să repete această mantra şi menţinând ritmul respiraţiei, constată că se petrece un lucru straniu.

Acolo unde odinioară fusese întuneric, acum era lumină.

Era ca şi cum ar fi fost aruncată într-o cu totul altă realitate, în cea pe care o părăsise în momentul în care agenţii Styx declanşaseră Lumina întunecată. Pentru început, reuşi să vadă în jurul ei şi se pomeni din nou aşezată pe scaunul din încăperea puternic luminată. Îi privi pe Styx. Unul dintre ei repeta şirul constant de întrebări, în timp ce tovarăşul său le punea pe cele cu totul noi. Spre mirarea ei, constată că răspunde de bunăvoie acestor întrebări şi încă într-un mod destul de detaliat. De bunăvoie, dar fără să vrea.

Bărbatul o întreba tot ceea ce ştie despre Drake; ce îi spusese acesta câtă vreme se aflaseră în suprasol, unde o dusese şi dacă se mai întâlnise şi cu alţi membri ai reţelei sale.

„Cred că vă cam ajunge”, hotărî acea parte a minţii ei care se afla încă în camera luminoasă, iar doamna Burrows se opri în mijlocul unei propoziţii, încetându-şi povestirea despre Drake. Agentul Styx se încruntă şi o privi nedumerit.

— Continuă! lătră el.

— Ia mai cară-te! Ai aflat tot ceea ce trebuia să ştii! strigă ea, după care îşi încleştă gura.

Celălalt Styx îşi încetă brusc şirul întrebărilor repetitive, iar cei doi se priviră unul pe celălalt. Cel din spatele dispozitivului ajustă unul din butoane, iar becul o inundă cu o lumină de un portocaliu şi mai strălucitor. Ariciul cumplit se mări, devenind cât o pisică, şi începu să se agite cu mai multă putere, în timp ce ţepii îi sfârâiau de energie pură. Atâta timp cât doamna Burrows îşi continua exerciţiul de meditaţie, ariciul nu putea decât să dea ocol minţii ei. Pur şi simplu părea să nu mai fie capabil să se strecoare înăuntru.

Agentul Styx umblă din nou la reglaje, iar lumina portocalie ce se revărsa din lampă deveni şi mai strălucitoare. Ariciul era mare cât un câine, dar doamna Burrows constată că încă îl poate alunga, rămânând în acelaşi timp în camera luminată. Avea în minte o imagine a ei mergând pe bicicletă şi jonglând

în acelaşi timp. „Dacă femeile sunt bune la ceva, atunci se pricep să facă mai multe lucruri deodată”, jubilă doamna Burrows.

Agentul Styx mări de câteva ori intensitatea Luminii întunecate, până când Doamna Burrows simţi că nu mai poate suporta.

— Mă rog să am puterea să-i alung pe cei ce vor să-mi tulbure armonia minţii, pronunţă ea destul de clar, ştiind de data aceasta că rosteşte cuvintele cu voce tare, după care leşină.

I se storsese până şi ultima picătură de energie din corp.

Într-o clipă, locotenentul, însoţit acum şi de un căpitan ceva mai tânăr, intră în cameră şi începu să dezlege legăturile doamnei Burrows.

— Aţi obţinut ceea de doreaţi? întrebă căpitanul, simţind că era ceva în neregulă.

— Nu ne-a permis să pătrundem, zise unul dintre Styx, iar locotenentul se opri din ceea ce făcea şi se holbă, împreună cu colegul său, la silueta uscăţivă.

— Dar nimeni n-a mai reuşit asta, zise uimit locotenentul.

Cei doi Styx rămaseră tăcuţi.

— Să înţeleg deci că nu aţi terminat cu ea, îndrăzni căpitanul.

— Nu, şi în câteva ore, după ce-şi va recăpăta cunoştinţa, o să repetăm procedura. O s-o facem de-atâtea ori cât este nevoie, zise agentul Styx din spatele Luminii întunecate.

— O s-o înfrângem până la urmă, îl aprobă celălalt Styx.

— Chiar dacă asta o va omorî? întrebă locotenentul.

Ambii Styx ridicară indiferenţi din umeri.

— Asta este, ziseră ei, aproape la unison.

* * *

După ce urcă înapoi, până în locul în care îl aştepta tatăl său, Will avu nevoie de o bună bucată de vreme ca să îl convingă că ar trebui să încerce să exploreze noul pasaj. Dr. Burrows îşi dădu acordul într-un târziu şi coborî pe frânghie, plângându-se cu voce tare. Will repetă călătoria de câteva ori pentru a aduce tot echipamentul şi apoi plantă o altă baliză radio înainte să pornească în lungul tunelului, dar se pomeniră curând la o bifurcaţie. Aleseră la întâmplare direcţia în care să meargă, dar dădură imediat de o altă intersecţie şi apoi de alta, iar curând nu mai avură nici cea mai mică idee în ce direcţie se deplasează.

Cel mai important lucru era însă că începuseră să dea peste pante extrem de abrupte.
— Presupun că am coborât destul de mult de-acum, observă Will, chinuindu-se să îşi ţină echilibrul pe un plan înclinat.
Dr. Burrows nu era deloc mulţumit. El nu fusese de acord să părăsească atât de repede stratul geologic pe care îl urmaseră până atunci.
— Nu ştim unde mergem, habar n-avem încotro ne îndreptăm, fredona el într-un mod destul de posac.
— Nu ştim *niciodată* încotro..., dădu să îi răspundă Will când auziră amândoi un zgomot ca un murmur venind de undeva din faţa lor.
Will îşi pregăti într-o secundă spray-ul, iar dr. Burrows scoase pistolul Browning din buzunarul jachetei şi îl aţinti agitat spre întunericul care-i înconjura.
— Stai aşa, tată, fiindcă nu văd nicio târâtoare îngrozitoare, îi şopti Will, folosind vizorul pentru a examina porţiunea de tunel din faţa lor.
Ascultară amândoi.
Se auzi din nou. Nu era doar un murmur, ci o voce, o voce umană pe care Will o recunoscu imediat.
— Parcă ar fi Chester! îi spuse el tatălui său.
— Ai grijă! Ar putea fi Limitatorul ăla, îşi preveni dr. Burrows fiul în şoaptă. Poate e o capcană.
— Nu, ăsta e cu siguranţă Chester, hotărî Will, abia reuşind să îşi stăpânească entuziasmul. Îşi îngroşă vocea cu câteva octave, făcând-o să pară cât mai bărbătească posibil. Chester Rawls, tu eşti? strigă el.
Tăcere. Apoi răspunse Chester.
— Will?
— Chester! izbucni Will, folosindu-şi de această dată vocea sa obişnuită. Sigur că eu sunt! Sunt aici cu tata şi suntem amândoi în regulă.
— Slavă Domnului! Ştiam eu că o să scăpaţi! Elliott şi Martha sunt împreună cu mine şi cu toţii ne simţim bine. Dar de ce ţi-ai îngroşat vocea şi mai ales *unde* naiba eşti? Nu pot să te văd, dar pari să fii extrem de aproape.
— Aşa pari şi tu! Eu mi-am reparat vizorul, deci o să încercăm să venim spre voi, propuse Will. Continuă să vorbeşti, ca să vă putem găsi.

— Te-am auzit şi te-am înţeles perfect, confirmă Chester. *Şi ale lor picioare, în vremuri de demult, călcat-au pe al Angliei ...,* începu el să cânte, deşi atât de fals faţă de melodia originală, încât era de-a dreptul dureros să îl asculţi.
Se întâmplă apoi un lucru straniu. Când Will şi dr. Burrows porniră prin labirintul de pasaje şi tunele, vocea lui Chester începu să se stingă şi nu văzură nici urmă de el sau de ceilalţi. Uimiţi, Will şi dr. Burrows se întoarseră în punctul de unde porniseră şi descoperiră că îl pot auzi din nou pe Chester.
— *Înainte, soldaţi creştini, vă ridicaţi la luptă...,* continua băiatul să cânte.
— Chester, mă auzi? încetează o secundă cu lălăiala asta îngrozitoare, zise Will
— Bineînţeles că te aud. Dar unde naiba ai fost? Te aşteptăm aici ca nişte fraieri şi începe să mă doară gâtul de la cântat.
Dr. Burrows se hotărî să intervină.
— Chester, sunt dr. Burrows. Cred că ştiu ce ni se întâmplă. S-ar putea să fi nimerit într-o formaţiune similară cu galeriile şoaptelor din bisericile sau catedralele mai mari. Am văzut aşa ceva la Catedrala St. Paul. De fapt, dispunerea tunelelor, poate şi datorită faptului că sunt căptuşite cu ciupercă, ne reflectă vocile. Am putea fi foarte departe unii de alţii — poate chiar la distanţă de kilometri —, dar vocile ni se transmit graţie acestei acustici speciale.
— Atunci rămâneţi unde sunteţi, fiindcă e rândul nostru să vă căutăm, interveni şi Martha în conversaţie, pe un ton hotărât.
Trecură mai bine de zece minute înainte ca Chester, Elliott şi apoi Martha să apară de după un colţ şi să li se alăture.
— Chester! strigă Will, sărind când îi văzu pe cei trei prin vizorul său.
— A fost foarte ciudat. Un radio din ciupercă! Acum chiar că le-am văzut pe toate! exclamă Chester. Când se apropie însă destul de mult pentru a observa uniformele militare ale lui Will şi ale doctorului Burrows, dar şi noile lor arme, amuţi deodată, holbându-se prostit la cei doi.
— Chester, nici n-o să-ţi vină să crezi unde-am ajuns. Am găsit un fel de adăpost ascuns şi un râu pe care l-am urmat până la suprafaţă, răspunse Will. Ne-am dus înapoi în Highfield. Am fost *acasă.*
— Acasă? se înecă Chester, aproape incapabil să accepte

ceea ce îi spusese Will.
— Da, iar numărul ăla pe care tu, Elliott, îl tot repetai când aveai frisoane... am descoperit ce este, zise Will.
— Număr? întrebă fata, încercând să îşi dea seama despre ce vorbeşte Will. Apoi îi pică fisa. Numărul de urgenţă! Deci l-ai văzut! Drake e în viaţă!
— Cu siguranţă, încuviinţă Will. Ne aştepta în Highfield.
Din umbrele din spatele lui Chester ieşi deodată o siluetă care se repezi către ei. Will strigă „Atenţie!” şi apoi pulveriză în direcţia aceea o cantitate apreciabilă de repelent.
Bartleby se opri pe loc, dând haotic din picioare pe podeaua de ciupercă, şi ţâşni înapoi în tunel, scheunând supărat.
— Am crezut că e un păianjen, zise Will fără prea multă părere de rău. Înţeleg că l-aţi primit înapoi pe trădătorul ăsta.
— O fi el trădător, dar tocmai ne-a condus până la voi, răspunse Chester. În plus, tocmai tu te-ai găsit să vorbeşti — *tu,* care-ai primit-o înapoi pe mincinoasa aia de geamănă?
Se priviră în ochi, având amândoi chipurile împietrite, dar apoi Will rosti „ *Touche*” şi izbucniră în râs.
Chester făcu doi paşi uriaşi spre prietenul său şi îl luă în braţe.
— Will, îmi pare atât de bine să te văd, spuse el. Dar nu sunt sigur că o să te pot ierta vreodată fiindcă ai fost într-o scurtă vacanţă în suprasol fără să mă iei şi pe mine.
— Ba o să mă ierţi când o să vezi mâncarea pe care am adus-o cu noi. Ai vrea nişte curry? întrebă Will.
— Mănânci, calule, ovăz? chicoti Chester.
Martha aprinse un foc pentru a încălzi mâncarea, iar Elliott începu să scotocească în rucsacul cu echipament pe care i-l trimisese Drake. Dr. Burrows se trase deoparte şi începu să mâzgălească frenetic în jurnal, în timp ce Will îi povesti lui Chester despre portul subteran şi despre călătoria lor până la suprafaţă.
— Deci, dacă urmăm traseul acestor balize radio, putem să ajungem acasă. Chiar aşa de simplu e? întrebă Chester. Şi încă fără să trebuiască să ne plimbăm prin Adâncuri sau prin Colonie. Băiatul îşi ridică pumnul strâns în aer. Victorie! urlă el.
— Mda, dar nu uita ce ne-a spus Drake — trebuie să ne asigurăm mai întâi că fiolele de Dominion au fost distruse, îi aminti Will.
— Şi cum facem asta? întrebă Chester, arcuindu-şi sprân-

cenele. Dacă soldaţii Styx nu au ajuns la timp în submarin *şi* dacă au reuşit cumva să supravieţuiască exploziei, până acum fie au fost mâncaţi de păianjeni sau de străluciri, fie...

— Fie sunt încă pe-aici şi se ascund, îl întrerupse Will.

— Ar putea fi la kilometri întregi depărtare, zise Chester gânditor. Iar dacă *au reuşit* să intre în submarin, atunci s-ar putea să fie cu mulţi kilometri *mai jos.* Haide, Will, cel mai probabil este că nu mai sunt printre noi, nu-i aşa?

— Drake vrea să ne asigurăm de asta, insistă Will.

— Atunci asta o să facem, interveni Elliott pe un ton hotărât. Îi ascultase pe cei doi băieţi, în timp ce întorsese în mâini, aproape cu respect, cele două pistoale Sten pe care le adusese Will. Putem să organizăm o poteră şi să vedem dacă Bartleby găseşte vreo urmă. Iar dacă submarinul s-a agăţat undeva mai jos, s-ar putea să trebuiască să mergem până acolo ca să-l verificăm.

— Dar dacă e tocmai în fundul puţului? întrebă Chester.

Nu obţinu răspuns la întrebarea sa, dar nu îi păsa prea tare, fiindcă în momentul acela Martha îi anunţă pe toţi că e gata masa.

Explorară pasajele, cu Martha, care îl ţinea din scurt pe Bartleby, deschizând drumul. Motanul părea să fi intrat în febra vânătorii şi adulmeca mereu ciuperca. Coborâră din ce în ce mai jos, până când ajunseră în caverna imensă pe care explozia declanşată de Elliott o săpase în peretele puţului. Odată aflaţi acolo, folosiră frânghiile lui Drake pentru a ajunge în cealaltă parte a cavernei, dincolo de locul în care stătuse submarinul şi pătrunzând într-unul din tunelele care porneau de acolo.

Porniră în lungul lui şi, tocmai când Martha se pregătea să spună că ajunseseră probabil din nou lângă puţ, Will şi Chester făcură o descoperire care avea să schimbe totul.

— Tată, trebuie să vezi asta! strigă Will.

— Acum ce mai e? răspunse dr. Burrows pe un ton arţăgos.

Se ţinuse în urma grupului, teoretic pentru a-i proteja pe ceilalţi de atacurile păianjenilor. Fusese însă limpede că nu e prea vigilent, iar tubul cu repelent rămăsese îndesat în buzunarul jachetei. În plus, fusese ciudat de necomunicativ în ultimele două ore.

Când se alătură fiului său, dr. Burrows văzu un bolovan imens

care se ridica din stratul de ciupercă şi pe care era săpat simbolul cu trei vârfuri.
— Da, strigă el, dându-şi repede jos rucsacul din spate.
Începu să îl răscolească şi pescui fotografia alb-negru făcută de marinarul de pe submarin.
— Aha! Este exact aceeaşi piatră, confirmă el, ridicând poza pentru a o compara cu stânca din faţa sa.
— Şi, Martha, ai dreptate — am ajuns din nou pe marginea puţului, adăugă Will. Privi în jos, spre întunericul brăzdat de şuvoaiele de apă, întrebându-se unde ar fi putut fi submarinul. Se întoarse apoi cu faţa la tatăl său. Dar ce reprezintă acest semn, tată? Că suntem abia la începutul rutei desenate pe harta de pe tăbliţele tale? Asta n-are niciun sens, fiindcă e tare greu de ajuns de la Por până aici.
Dr. Burrows nu îi răspunse, preferând să îşi treacă degetele peste simbolul săpat în stâncă.
— Tată, dacă stau bine şi mă gândesc, nu văd cum ar putea fi locul ăsta *începutul* drumului.
Dr. Burrows privi în sus, iar pe faţa sa se lăţi încet un zâmbet satisfăcut şi aprobă din cap.
— Eşti băiat bun, Will, ai înţeles şi tu. După ce ai reuşit să aşezi tăbliţele în ordinea corectă, am presupus că descriau ruta de la stânga la dreapta. Am greşit însă folosind convenţiile noastre moderne, fiindcă ar fi trebuit să judec cu mai mult simţ practic. Adevărul e că tăbliţele descriu drumul de la dreapta la stânga. Presupunerea mea că acest simbol trebuie să fie *începutul* drumului a fost deci total eronată. Nu, el marchează *sfârşitul.*
— Păi, dacă tot ne oprim aici, aş putea face un ceai, se oferi Martha, dar nimeni n-o băgă în seamă, cu atât mai puţin dr. Burrows, care îşi pusese din nou rucsacul în spinare şi o pornise la drum.
— Nu-nţeleg! Dacă ăsta e sfârşitul drumului, unde naiba e restul? întrebă Will. Unde se duceau oamenii aceia după ce ajungeau aici?
— Credinţa, îi răspunse dr. Burrows.
— Hî?
— Fizica, de exemplu... Atracţia gravitaţională redusă pe care o experimentăm aici este motivul pentru care am supravieţuit după ce am căzut mii de kilometri, zise dr. Burrows, aruncând

în sus globul luminos şi prinzându-l apoi de şnurul cu care era legat. Îşi băgă mâna prin sfoară şi începu să o rotească în jurul încheieturii mâinii, până când globul îi ateriză cuminte în palmă. Dacă se continuă drumul către centrul oricărui corp masiv — al acestei planete, de exemplu —, rezultă că gravitaţia va continua să scadă şi mai mult. Poate până aproape de zero. Poate către o zonă în care gravitaţia e zero.

— Îmi pare rău, tată, dar nu..., încercă să spună Will.

— Eu nu vorbesc însă doar de credinţă în legile fizicii. Mă refer şi la credinţa în convingerile cuiva. Mi-a lipsit credinţa mult prea multă vreme, iar credinţa poate muta munţii din loc şi îţi poate deschide ochii spre privelişti cu totul noi.

— Eu vreau să ştiu: ne oprim aici sau nu? întrebă Martha din nou.

Dr. Burrows continuă însă să vorbească, privind doar spre fiul său.

— Mă crezi îngâmfat şi egoist, Will, dar unele idei sunt pur şi simplu prea importante pentru a se poticni de persoane. Îmi pare rău dacă simţi că nu am fost un tată bun, dar va veni şi ziua când vei înţelege. Se apropie de fiul lui şi începu să scotocească în buzunar după baliza radio, apoi o scoase şi o agită în faţa ochilor lui Will. Vei putea să mă găseşti, dacă vei dori. Depinde doar de tine.

— Ce vrei să spui? întrebă Will.

Dr. Burrows trecu pe lângă Will şi, când ajunse pe margine, făcu un salt în gol.

— Tată! strigă Will, întinzându-se spre dr. Burrows într-un efort disperat de a-l opri, deşi n-avea cum să ajungă la el.

Dr. Burrows dispăruse.

— Nu, şopti Chester.

Martha şi Elliott veniră repede ca să îl privească pe dr. Burrows cum cade în spirală în hăul de dedesubt, ţinând în mână globul luminos, care luci din ce în ce mai stins până când dispăru cu totul.

— Tocmai s-a sinucis, rosti Martha neîncrezătoare. E cumva nebun?

Încă şocaţi de gestul savantului, rămaseră cu toţii privind în gol, la întunericul nesfârşit. Will începu deodată să fluiere printre dinţi, exact în felul în care o făcea dr. Burrows când era adâncit în gânduri.

— S-ar putea să fie puţin sărit de pe fix, dar nu e nebun, răspunse el într-un târziu, privind-o pe Martha. Ceea ce spunea despre gravitaţie e destul de logic.
— Will, te simţi bine? întrebă Chester.
Îşi aşeză o mână pe umărul prietenului său, îngrijorat de detaşarea cu care privea acesta saltul mortal al doctorului Burrows. Nu era reacţia la care s-ar fi aşteptat Chester.
— Într-adevăr, gravitaţia ar trebui să fie şi mai redusă către centrul planetei, nu-i aşa? medită Will cu voce tare.
— Şi ce dacă? se burzului Chester. Doar n-avem de gând să testăm lucrul ăsta, nu-i aşa?
Will încuviinţă, însă nu ca răspuns la întrebarea lui Chester, ci ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.
— Martha, nu ne-ai spus niciodată cum se cheamă puţul ăsta. Nu au toate cele Şapte Surori nume? întrebă el, dându-şi jos rucsacul şi începând să răscolească prin el.
— Nathaniel şi cu mine n-am ajuns niciodată pe aici, răspunse Martha, clătinând din cap, iar după ce a murit el, n-am vrut să mai am de-a face cu locul ăsta.
Will zâmbi ca pentru sine.
— Dar ar trebui să aibă un nume. Totul are un nume. De ce nu i-am spune „Afumata Jean”, după mătuşa mea, fiindcă apartamentul ei e şi el un fel de gaură neagră? propuse el.
Luă din rucsac câteva balize radio şi două dispozitive mai mari — receptoarele —, după care şi-l puse la loc în spate. Se întoarse apoi spre Chester, Elliott şi Martha.
— Vorbeşte cu mine, Will. Ce vrei să faci cu chestiile astea? întrebă Chester, încruntându-se.
Will ridică unul dintre receptoare. Mânerul de pistol îl făcea să semene cu o armă butucănoasă, atâta doar că avea o antenă parabolică micuţă la capăt şi un indicator în partea de sus. Îl porni şi apoi îl aţinti către hăul în care se aruncase tatăl său. Baliza pe care o purta dr. Burrows făcu acul indicatorului să oscileze, iar receptorul începu să ticăiască uşor.
— Ăla e tata, zise Will, după care roti uşor receptorul, iar indicatorul arătă un semnal ceva mai slab, şi ticăitul se rări. Iar acela e drumul către portul părăsit.
Will merse până la bolovanul pe care era sculptat simbolul.
— Hai să marcăm şi locul ăsta, zise el, activând o altă baliză radio şi ascunzând-o apoi într-o crăpătură a pietrei. Am să vă

dau câte una la fiecare, adăugă el, împărţind balizele lui Chester, Elliott şi Martha.
Băiatul făcu lucrul acesta atât de repede, încât niciunul nu apucă să îl refuze.
— De ce am nevoie de asta? vru să ştie Elliott, examinând baliza.
— Will? făcu şi Chester, pe punctul de a îşi pierde răbdarea.
— Da, era să uit, o să aveţi nevoie şi de asta, adăugă Will, îndesând receptorul în mâinile lui Chester. Urmează firimiturile şi vei ajunge acasă.
— Nu fi prost, n-am de gând să merg nicăieri fără tine, mârâi Chester, care se înfuriase. Pe când încerca în zadar să îi dea dispozitivul înapoi lui Will, acesta prinse semnalul balizei de pe piatră şi începu să scoată sunete ascuţite. Nu vreau chestia asta!
Will părea să fi intrat însă într-o lume a lui şi nu mai asculta niciun cuvânt din ceea ce i se spune.
— Aş pune pariu că gemenele au ajuns în submarin şi acum sunt şi ele undeva în Afumata Jean. Chicoti încetişor. Nu e simpatic? Styx mi-a spălat creierul cu Lumina întunecată, ca să mă sinucid sărind în gol, iar Drake m-a ajutat să scap de obsesie. Iar acum asta e exact ceea ce...
Chester observă o scânteiere în ochii prietenului său, iar asta nu prevestea nimic bun.
— Will, zău dacă nu..., începu el, întrerupându-şi prietenul, dar nu apucă să încheie propoziţia.
Will porni cel de-al doilea receptor şi, călcând pe urmele tatălui său, o zbughi la fugă spre puţ.
Se aruncă exact de pe margine.
— Nu! Nebunul naibii! urlă Chester, dar Will nu îl mai auzi, fiindcă în urechi nu îi răsuna decât vâjâitul aerului.

* * *

De-a lungul timpului petrecut în secţia de poliţie, locotenentul văzuse şi auzise lucruri greu de imaginat pentru o persoană obişnuită. De aceea, era cumva amorţit şi se comporta ca şi cum şi-ar fi ridicat un zid protector menit să ţină ororile la distanţă.
Bariera aceea nu părea însă să mai funcţioneze acum, când stătea dincolo de uşa închisă. Ţipetele erau înfiorătoare — erau strigătele de agonie ale unui suflet sfâşiat. Şi nu îşi dădea

seama cum de se prelungeau într-atât, răsunând aproape fără încetare, cu excepţia unor scurte pauze de respiraţie.
Apoi, deodată, se coborî o tăcere care era chiar mai înfiorătoare decât strigătele.
Auzi paşii căpitanului, care tropăia pe pardoseala de gresie, venind în direcţia lui. Bărbatul abia dacă parcursese jumătate de coridor când se opri şi privi fugar uşa închisă. Se strâmbă, nemulţumit că interogatoriul dura atât de mult, după care se întoarse pe călcâie şi începu să se îndepărteze, probabil ca să se întoarcă la locul său din spatele tejghelei. Asta în caz că şi alţi Styx se hotărau să vină la secţia lor.
Mulţumit să rămână singur, locotenentul îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Pentru o clipă, faţa i se contorsionă, de parcă ar fi fost gata să plângă. Nu ştia de ce se simte în felul acela, dar se gândi că toată mizeria şi suferinţa pe care le acumulase în decursul anilor începuseră să dea pe dinafară. Îşi veni în fire chiar în momentul în care auzi murmurul vocilor celor doi Styx şi uşa se dădu de perete.
Bătrânul Styx ieşi hotărât, însoţit de mai tânărul său asistent.
— Aţi terminat? întrebă locotenentul.
Bătrânul Styx îl privi, uşor surprins de interesul manifestat de bărbat.
— Am obţinut ceea ce aveam nevoie, răspunse el scurt. Ca întotdeauna.
— Ââă... ea... este ea... vreau să zic... mai e încă... ? se bâlbâi locotenentul.
Bătrânul Styx îşi arcui sprâncenele şi apoi dădu drumul unui torent de cuvinte.
— Dacă vrei să mă întrebi dacă femeia Burrows mai e încă în viaţă, află că inima îi mai bate şi mi s-a părut că încă respiră, urmă el, după care se dădu la o parte din pragul uşii. Verifică şi singur.
Locotenentul păşi în şuvoiul de lumină care se scurgea din încăpere. Văzu spătarul scaunului de care era încă legată doamna Burrows. Unul dintre Styx îi desfăcuse cureaua din jurul capului, iar acesta era căzut în piept, nemişcat. Dincolo de ea, văzu trei agenţi Styx care împachetau un set de lămpi cu Lumină întunecată. Trebuie să fi fost cel puţin şase sau şapte, dar, în momentul acela, locotenentul era atât de copleşit, încât nu reuşi să le numere.

— A fost o nucă tare, comentă tânărul asistent, cu aerul detaşat al unui doctor ce discută situaţia unui pacient. Una dintre cele mai tari.

— Da, îl aprobă bătrânul Styx. Neobişnuit de rezistentă, îşi flutură mâna în direcţia corpului inert al doamnei Burrows. Ceea ce vezi e doar o găoace. Mi-e teamă că n-a mai rămas prea mare lucru în ea — a trebuit să sfâşiem *toate* barierele. Şi asta e păcat, fiindcă speram să o mai putem folosi şi pe viitor.

— Probabil că n-o să supravieţuiască nopţii ăsteia, zise tânărul asistent.

— Mă întrebam..., începu locotenentul, dar vocea i se stinse când ochii bătrânului Styx se aţintiră asupra lui.

— Da? spuse bătrânul Styx.

— Dacă tot nu mai are mult de trăit, aş putea s-o îngrijesc, zise repede locotenentul.

Bătrânul Styx îşi înclină capul, ca şi cum ar fi aşteptat o explicaţie. Cererea locotenentului era mai mult decât neobişnuită.

— Vreau să spun, decât să o las să moară în temniţă. Chiar dacă a fost un suprasol, mie... mie mi s-a părut a fi o persoană bună, bâigui locotenentul şi apoi tăcu, privindu-şi picioarele.

Pentru un moment, nimeni nu scoase niciun cuvânt, iar apoi unul dintre ceilalţi Styx ieşi din cameră, ducând în braţe o lampă cu Lumină întunecată şi îndreptându-se spre celălalt capăt al coridorului.

Bătrânul Styx zâmbi, dar zâmbetul său nu avea nimic plăcut — era cel al cuiva care aflase ceva de care s-ar putea folosi pe viitor şi chiar avea de gând să o facă.

— Locuieşti împreună cu cineva, domnule ofiţer? întrebă bătrânul Styx. O să trebuiască să fie îngrijită şi câtă vreme eşti la serviciu.

— Cu mama şi cu sora mea, răspunse bărbatul.

— Ia-o atunci, dar să ştii că ar fi mai milos din partea ta să o laşi să se stingă în temniţă, zise bătrânul Styx, după care se îndepărtă, cu tânărul asistent la câţiva paşi în urma sa. „Toţi caii regelui şi oamenii lui, Pe Humpty la loc nu-l vor face”, recită el fără să privească înapoi.

Locotenentul aşteptă până când agenţii Styx dispărură din vedere şi apoi îşi băgă un deget pe sub gulerul strâns. Era năclăit de sudoare. Nu ştia ce îi venise. Nu ar fi trebuit să îi

înfrunte în felul acela. Dar simţise că nu are încotro.
Trase adânc aer în piept, ca să se pregătească, şi apoi intră în camera luminoasă.

Capitolul treizeci şi cinci

De data aceasta, Will era pe deplin conştient. Prăbuşindu-se cu viteză, începu să se rotească necontrolat şi reuşea să se oprească doar pentru ca, în secunda următoare, să înceapă din nou. Forţa centrifugă era atât de mare, încât simţea că îi pocneşte capul şi că o să i se facă rău. Descoperi însă repede că, dacă îşi depărtează membrele precum paraşutiştii, poate să împiedice rotaţiile acelea neplăcute, iar căderea devenea cu mult mai lină. Schimbând unghiul mâinilor şi picioarelor, reuşi să îşi controleze şi zborul, în ciuda rezistenţei pe care o opuneau rucsacul său umflat şi armele pe care le luase cu el, şi să evite coliziunile cu pereţii puţului.
Căzu şi căzu şi căzu, o vreme destul de îndelungată pentru a-şi pune întrebarea dacă mişcarea aceea avea să se termine vreodată. Să se termine *cu bine.*
— Ce-a fost în capul meu? urlă la şuvoaiele care cădeau împreună cu el, lingându-şi buzele şi simţindu-le sărate.
Încercă să şteargă umezeala de pe lentilele vizorului, pentru a vedea mai limpede împrejurimile, dar această mişcare îl dezechilibra, făcând ca traiectoria sa să devină haotică. Îşi întinse repede braţul. Viteza era atât de mare, încât totul trecea pe lângă el într-un fel de ceaţă, dar se străduia să se uite după submarin. Îi promisese lui Drake că o să se ocupe de gemenele Rebecca şi de Limitator şi nu avea de gând să îl dezamăgească.

Reuşi să zărească acul receptorului radio oscilând în cadranul său şi aproape că auzi şi sunetele pe care le emitea acesta. Tatăl său era undeva mai jos.
Tatăl său...
Şi dacă dr. Burrows se înşelase în chip tragic? Dacă gravitaţia nu era mai slabă de atât sau dacă, mai degrabă, puţul nu era suficient de adânc pentru a ajunge în zonele în care gravitaţia scădea cu adevărat?
Dumnezeule, nu se gândise la asta!
Când se aruncase de pe margine, i se păruse cel mai nimerit lucru cu putinţă... Îl ascultase pe tatăl lui vorbind despre credinţă, iar cuvintele i se păruseră pline de miez. Pentru prima dată, după mult timp, Will înţelesese cu adevărat de ce se comportase dr. Burrows într-un mod atât de egoist. Îşi dorise atunci să arate că şi el are credinţă. Credinţă în tatăl său.
Dar acum... ei bine, trebuie să fi fost cu adevărat nebun că sărise. Poate că era un gest mult prea măreţ.
Observă apoi că vântul care îi bătea direct în faţă părea să fi scăzut în intensitate. Nu îi mai tăia răsuflarea. Şi, deşi nu putea fi sigur, pentru că schimbarea se produsese treptat, ar fi putut jura că nu mai cade atât de repede.
Receptorul continua să ticăiască mai mult pentru sine, dar încă nu reuşea să vadă vreun semn care să îi arate că se apropie de fundul puţului. Zărea doar strălucirea stacojie a rocilor incandescente de pe margini. Când trecea pe lângă aceste porţiuni încinse, simţea o căldură intensă pe piele timp de câteva milisecunde şi auzea un şuierat, ca şi cum şuvoaiele de apă de mare s-ar fi transformat instantaneu în vapori.
La un moment dat, deveni absolut sigur că nu mai cade la fel de repede.
Reuşi să şteargă umezeala de pe lentile fără să îşi provoace rotaţii necontrolate. Iar acum putea studia pereţii pe lângă care trecea şi modelele picăturilor schimbătoare de apă care se deplasau odată cu el.
Ceva mai târziu, începu să se simtă de parcă ar fi plutit, dar îşi dădu seama că senzaţia aceea putea fi o festă pe care i-o juca propria minte, obosită de căderea îndelungată. Prinse să audă şi un răpăit grav. Poate că îl însoţise încă de la început, dar el îl sesiză abia acum.
Ascultă cu mai multă atenţie, iar sunetul păru să devină mai

puternic, mult mai puternic decât vâjâitul aerului. Privi în jos.
Cine producea sunetul acela?
În minte îi veni imaginea unor roţi dinţate imense, probabil o amintire vagă a unei poveşti pe care o citise când era mic. Încercă să o alunge, dar aceasta persistă. Poate *chiar* se îndrepta spre sala motoarelor care puneau în mişcare Pământul, plină de uriaşi care făceau să funcţioneze maşinării la fel de uriaşe.
Clătină din cap, încercând să se smulgă din viziunea aceea copilărească. Din cauza răpăitului, nu mai reuşea să audă zgomotele receptorului radio, dar văzu că indicatorul o luase razna.
Privi din nou în jos.
Acolo!
Cu coada ochiului, prinse o scânteie minusculă de lumină, aflată undeva foarte departe.
O pierdu din vedere din cauza unei pale de vânt care îl roti puternic şi apoi nu mai reuşi să o zărească. Oare fusese cu adevărat o luminiţă? Ştia însă sigur că nu fusese lavă — nu avea culoarea potrivită.
Regăsi însă luminiţa. Indicatorul receptorului radio părea să indice şi el un nivel crescut al semnalului când Will îndreptă antena în direcţia luminii. Îşi înclină mâinile şi picioarele şi se îndreptă în direcţia aceea.
Pe măsură ce lumina devenea din ce în ce mai puternică, el era tot mai nesigur. Era oare o idee bună? Deşi receptorul îi arăta că baliza radio a tatălui său se afla în apropierea luminii, nu putea elimina total posibilitatea ca acolo să îl fi aşteptat soldatul Styx.
Viteza i se diminuase până la punctul în care aproape nu mai simţea căderea, mişcându-se mai degrabă ca un balon de săpun în adierea uşoară a vântului.
Lumina deveni şi mai puternică. Avea un halo albastru, dar nu reuşea încă să îşi dea seama cât era de departe.
Asigurându-se că pistolul Sten e pregătit, continuă să plutească spre lumină.
Chiar în momentul în care văzu o formă lungă şi subţire undeva sub el, ateriză mult mai repede decât s-ar fi aşteptat, căzând exact pe obiectul acela. Impactul nu fu prea dur, dar se lovi la cap, ceea ce îl ameţi puţin.

Cineva îl ajută să se ridice.
— Pleacă de-aici! strigă el, presupunând imediat că era vorba de Styx.
Încercă să se lupte, dar văzu imediat strălucirea unei perechi de ochelari.
Era tatăl său. Will văzu că lumina aceea albastră venea din spate. Dr. Burrows aprinsese una din rachetele de semnalizare ale lui Drake. Băiatului îi trebuiră secunde bune ca să îşi dea seama că ajunsese pe submarin. Nu îl recunoscuse imediat, fiindcă acum era răsturnat pe o parte. Will aterizase însă în apropierea unui capăt, deşi nu ar fi putut să spună dacă e pupa sau prova.
Neştiind dacă euforia pe care o simţea se datora faptului că era încă în viaţă sau celui că nu era singur în locul acela îndepărtat şi izolat din fundul Pământului, Will îl cuprinse cu braţele pe dr. Burrows. Chiar şi mişcarea aceea limitată îi făcu pe amândoi să alunece pe coca submarinului, pe o distanţă apreciabilă. Nu era chiar simplu să fii lipsit de greutate.
Când Will se ridică din nou, aproape că se putea simţi plutind de pe submarin. Văzu că tatăl îi face semn cu un deget, după care îşi lipi degetul arătător de cel mare, formând un cerc. Gravitaţie zero — asta încerca să îi comunice dr. Burrows. Gravitaţia nu era chiar nulă, dar Will îşi dădu seama că trebuie să fie extrem de atent cum se mişcă, dacă nu dorea să se trezească plutind în gol, ca un cosmonaut rătăcit de navă. Will dădu din cap, transmiţându-i tatălui său că înţelesese, şi apoi încercă să îi vorbească, dar vocea îi fu acoperită de bubuitul constant. Abia atunci îşi dădu seama cât de tare se auzea.
Încă uimit, Will îl lăsă pe dr. Burrows să îl conducă spre turnul de vizitare, care, din cauza felului în care aterizase submarinul, era proiectat deasupra hăului. Apoi, tatăl său arătă spre ceva aflat mult mai jos. Will se aplecă şi el. În depărtare se vedeau puncte luminoase care apăreau şi dispăreau repede, ca nişte fulgere pe un cer înnorat.
Dr. Burrows încercă să îi spună ceva, vorbindu-i direct în ureche.
Will ridică din umeri — zgomotul era mult prea puternic ca să poată auzi ceva.
Dr. Burrows scoase un petic de hârtie şi începu să scrie ceva, apoi i-l arătă lui Will. Notase un singur cuvânt.

— Triboluminiscenţă? îl întrebă Will pe dr. Burrows, care aprobă entuziasmat din cap.
Will cunoştea fenomenul — tatăl său i-l arătase mai demult, folosind două bucăţi de cuarţ pe care le frecase una de cealaltă. În pivniţa întunecată a casei lor din Highfield, Will privise cu uimire străfulgerările ireale de lumină ce ieşeau din cele două cristale lăptoase. Deşi la vremea aceea i se păruse ceva magic, ştia că fenomenul are legătură cu energia eliberată de ruperea legăturilor dintr-un cristal. Însemna că undeva mai jos nişte bucăţi imense de cristal de un anumit tip se frecau unele de celelalte. Asta explica şi sunetul acela asurzitor.
Will se întrebă dacă acesta era într-adevăr centrul Pământului.
Spectacolul luminilor care se unduiau în toate direcţiile era hipnotic, iar tatăl şi fiul continuau să se uite pur şi simplu, plini de uimire. Will avea de rezolvat însă lucruri mai importante, care îl făcură să îşi smulgă într-un târziu privirea de la străfulgerările minunate şi să şi-o îndrepte spre metalul de sub picioarele sale. Zărind şiroaiele de apă care se scurgeau pe suprafaţa mată, îşi dădu seama că cei trei Styx ar fi putut fi înăuntrul vasului chiar în acel moment, având cu ei virusul Dominion. Poate că nu mai conta acum. Probabil că nu exista absolut nicio cale pentru ca el, dr. Burrows sau vreunul dintre Styx să ajungă din nou la suprafaţă, astfel încât ameninţarea fusese neutralizată. Simţea însă că trebuie să se asigure de lucrul acesta.
Scoase frânghia din rucsacul său Bergen şi legă unul dintre capete de scara de metal a turnului de vizitare. Era mai bine aşa — cea mai mică alunecare pe carcasa umedă a navei îl putea trimite spre imensele cristale de dedesubt. Prinzându-se zdravăn de frânghie, păşi cu grijă spre trapa de intrare în submarin.
În timp ce dr. Burrows îl privea, Will începu să coboare încet pe turnul de vizitare. Era nevoie de un efort minim pentru a face orice fel de mişcare — atracţia gravitaţională aproape că nu mai exista.
Când ajunse însă pe platforma de observaţie, simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.
La nici un metru de el se afla ceva fixat de puntea de lemn, care acum era mai degrabă verticală decât orizontală, având în

vedere orientarea submarinului. Două aripi albe şi boţite fluturau încet în adierea vântului.

— O strălucire! spuse Will printre dinţii încleştaţi.

Privind cu mai multă atenţie, văzu însă că arătării îi lipseau capul şi cea mai mare parte din abdomen. Ghearele de la capătul picioarelor sale articulate se prinseseră însă puternic de lemnul punţii şi de aceea rămăşiţele imensei insecte nu fuseseră purtate de vânt.

Will nu îşi luase niciun spray cu repelent. Le lăsase în rucsac, pe punte, cu dr. Burrows. Îşi întinse în schimb pistolul Sten şi împunse strălucirea cu ţeava. Nimic. Era destul de sigur că bestia murise — după cum arăta, presupuse că Limitatorul nu stătuse prea mult pe gânduri şi o hăcuise. Will o împunse şi mai tare, dar creatura nu dădu vreun semn de viaţă, aşa încât băiatul merse până la trapa principală şi încercă să o deschidă. Era închisă zdravăn.

Aruncând încă priviri piezişe către strălucire, începu să învârtă roata din centrul chepengului. Când aceasta ajunse în poziţia „deschis”, îşi verifică pistolul, ca să se asigure că îi trăsese piedica. De data aceasta era pregătit să le înfrunte pe gemene şi nu avea să ezite — intenţiona să deschidă focul în momentul în care vreuna dintre ele sau Limitatorul îi va apărea în faţa ochilor. Îşi închise pleoapele pentru un moment, încercând să se îmbărbăteze.

Tocmai când era pe punctul să deschidă trapa, o mână mică îl apucă de încheietură, oprindu-l.

Tresări, ridicându-şi capul.

Era Elliott.

Nu îi venea să creadă. Îl urmase până aici fiindcă aşa îi ordonase Drake? Nu îşi putea imagina alt motiv pentru care fata ar fi sărit în gol după el. Privi imediat în spatele ei, ca să vadă dacă nu veniseră şi Martha sau Chester, dar nu mai era nimeni.

Făcându-i semn lui Will să se dea deoparte, fata deschise trapa doar foarte puţin şi apoi îşi trecu degetele peste partea interioară. Încremeni şi îl privi încordată pe Will. Scotoci într-un buzunar şi scoase o bucată de sfoară pe care o legă de ceva aflat chiar sub buza trapei. Fără să acorde vreo atenţie cadavrului strălucirii, legă celălalt capăt de una din scândurile punţii. Asigurându-se că sfoara era bine întinsă, fata scoase apoi un cleşte ruginit, pe care îl băgă sub capac, ţinându-l cu

ambele mâini. Abia atunci încordarea îi părăsi chipul şi fata îşi permise să se relaxeze.

Will îşi pregăti arma, iar Elliott deschise foarte încet trapa. Îşi îndreptă atenţia spre un obiect aflat chiar la intrare, un pachet de dimensiunea unei cărămizi, din care ieşea un cablu. Sau, mai bine zis, ceea ce mai rămăsese din el după ce Elliott îl legase cu sfoară şi apoi îl tăiase, făcându-l inofensiv. Will îşi dădu seama că pachetul acela era un fel de dispozitiv exploziv. Limitatorul lăsase în urmă un soi de capcană, preparând probabil explozibilul din chimicalele pe care le găsise la bordul submarinului. Nu exista altă explicaţie.

Will o urmă pe Elliott în interiorul turnului de vizitare, iar fata rosti pe tăcute „Stai aici”, după care se strecură din nou afară. Ţinându-se strâns de scară, Will rămase în gardă, pândind orice mişcare a vreunui Styx. Elliott apăru după mai puţin de un minut împreună cu dr. Burrows şi cu Bartleby, pe care îl trăgea după ea de o lesă. Închise trapa principală şi apoi se târâră cu toţii pe scară, până pe puntea submarinului. Acum, că ajunseseră înăuntru, bubuitul acela asurzitor nu se mai auzea atât de tare, ceea ce le permise să vorbească.

— A fost cât pe ce, zise Will, clătinând din cap. Încă o secundă şi aş fi declanşat bomba. Mulţumesc.

Elliott îşi duse degetul la buze.

— Mai încet, şopti ea, privind bănuitoare în jur şi apoi în lungul coridoarelor. Şi nu puneţi mâna pe nimic! şuieră spre dr. Burrows, care începuse deja să inspecteze grămezile de echipament. S-ar putea să existe şi o a doua capcană pe-aici.

— Chester? Şi Martha? întrebă Will. N-au venit şi ei cu tine?

— Sunt doar eu şi cu Bartleby, răspunse Elliott, clătinând din cap.

Fata îl puse pe motan să caute temeinic prin toate compartimentele, scotocind după alte capcane. Will o urma îndeaproape, acoperind-o cu pistolul său Sten. Orientarea submarinului şi faptul că nu puteau folosi coridoarele nu conta prea mult, fiindcă pluteau prin aer, ca nişte înotători ce explorează o epavă scufundată. Nu era nici urmă de gemene sau de Limitator, aşa încât se întoarseră pe punte, acolo unde îi aştepta dr. Burrows.

— Nu m-aş fi aşteptat niciodată să vii după mine, îi spuse Will lui Elliott, pe jumătate întrebător. Nu trebuia să o faci.

— Norocul tău că am făcut-o, îi răspunse Elliott, fără a-i oferi însă vreo explicaţie.
— Şi Chester — ştii cumva ce are de gând să facă? o întrebă Will.
— Nu, n-a prea vorbit despre asta, deşi cred că s-ar putea să încerce să ajungă la casa sa din suprasol. A spus însă că, atunci când te va întâlni data viitoare, o să te bată măr. Zicea că ar fi trebuit să discuţi puţin cu el înainte de a te arunca în gol.
— M-am temut că o să încerce să mă oprească, murmură Will.
Elliott se gândea însă deja la viitor.
— Nenorociţii de Styx nu mai sunt aici, dar, pentru că au montat explozibilul la intrare, ştim că a supravieţuit cel puţin unul dintre ei. Înseamnă fie că au ascuns virusul în acest submarin, fie...
— .. .l-au luat cu ei, o întrerupse Will.
— Corect! zise ea. Deci misiunea noastră nu s-a încheiat.
— Pun pariu că ăsta era unul din submarinele de generaţie nouă, cu motoare imposibil de detectat, de felul celor produse de ruşi şi de americani, interveni deodată dr. Burrows. Poate că ruşii îl foloseau ca să ne spioneze din Marea Nordului, şi în timpul ăsta o placă tectonică s-a mişcat, trăgându-l în jos în puţ.
— Afumata Jean... Am denumit puţul Afumata Jean, zise Will.
— După sora Celiei... e foarte nimerit, comentă dr. Burrows, apoi îşi continuă teoria despre originea submarinului. Şi poate că nimeni nu ştie că acest submarin s-a pierdut, fiindcă guvernul rus nu prea avea cum să publice aşa o ştire...
— Să ne concentrăm, îl întrerupse Elliott brusc. Trebuie să ne concentrăm. Nu are absolut niciun sens să mai rămânem aici. Am de gând să detonez o încărcătură ca să ard absolut tot din interiorul acestui submarin, în caz că au ascuns virusul pe-aici, pe undeva. Apoi va trebui să aflăm unde au plecat.
— Dar cum? în locul ăsta? o întrebă Will, privindu-l apoi pe Bartleby, care îşi curăţa părţile ruşinoase. Să-l folosim pe *trădătorul Bartleby* ca să-i adulmece?
— Da, îl aprobă Elliott. Vom face o cercetare completă, de trei sute şaizeci de grade în jurul submarinului, propuse fata. Vom putea fi mai operativi dacă ne despărţim — eu mă voi ocupa de porţiunea aflată sub submarin. Will, tu poţi merge pe

platou şi pe porţiunile laterale, iar...
— În niciun caz, o contră Will imediat.
— De ce nu?
— Fiindcă în filme, de fiecare dată când se eroii îşi fac un asemenea plan, se întâmplă ceva oribil. Rămânem împreună. Şi ne asigurăm că Bartleby stă naibii cu noi. Pentru că, în momentul în care nenorocita asta de pisică fuge pe undeva şi cineva trebuie să se ducă după ea, se întâmplă tot felul de lucruri nasoale.
— Eşti fiul mamei tale, comentă dr. Burrows.
Elliott privea când la dr. Burrows, când la Will.
— Nu ştiu despre ce vorbiţi, dar dacă asta vă face să vă simţiţi mai bine, o să rămânem împreună, acceptă oftând fata. Deocamdată, ştergeţi-o de-aici, fiindcă trebuie să aranjez încărcăturile.
Odată ajunşi afară, Elliott îi legă pe toţi cu frânghia. Will o privi cu atenţie în timp ce făcea asta. Deşi riscase absolut totul pentru a ajunge la adâncimea aceea fenomenală şi era conştient că se putea să nu existe nicio cale de întoarcere, fata dovedea o hotărâre de neclintit. Părea decisă să îşi facă datoria şi să îi găsească pe Styx. Will descoperi că determinarea fetei îi dădea şi lui putere. Poate că acţionase pradă unui impuls pripit atunci când se aruncase după tatăl lui, dar era mândru că îşi riscase viaţa pentru a-şi îndeplini misiunea. Exact aşa cum s-ar fi aşteptat Drake de la el.
Explorară cu atenţie ciuperca imensă pe care se odihnea submarinul. Bartleby nu mușină nicio urmă, aşa încât începură să coboare spre hăul ce se căsca dedesubt, în căutarea vreunei guri de tunel sau a oricărei dovezi că Styx trecuseră pe acolo. Ajunseră la o altă excrescenţă a ciupercii, aflată mai jos, iar Bartleby deveni din ce în ce mai agitat. Will nu ştia dacă bubuitul asurzitor era cauza enervării sale, dar era limpede că, orice l-ar fi supărat, motanul tot nu reuşea să dea de urma celor trei Styx.
Coborâră şi mai mult în hău şi descoperiră că nu mai există margini de ciupercă, aşa că se treziră nevoiţi să se agaţe de pereţii de piatră. Cel mai mare risc rămânea acela ca unul dintre ei să facă o mişcare bruscă şi să îi trimită pe toţi spre mijlocul puţului.
Parcurseseră deja o bună bucată de drum când încărcăturile lui

Elliott explodară, dar nu auziră nimic din cauza tunetelor neîncetate. Se opriră să privească fulgerul de lumină de deasupra lor, iar Will se simţi destul de ciudat, fiindcă, odată submarinul distrus, nu mai aveau la ce să se întoarcă. Erau foarte singuri în mediul acela străin, în care a găsi trei Styx era la fel de uşor ca a găsi trei ace în cel mai mare car cu fân pe care şi l-ar fi putut imagina. Şi asta pe întuneric.
După o vreme, Elliott îi făcu să se oprească şi le arătă că ar trebui să se întoarcă şi să pornească în sus. Era limpede că fata credea că exploraseră destul în acea direcţie şi că e momentul să cerceteze şi porţiunea de deasupra submarinului.
Exact în momentul acela, unul dintre ei făcu o mişcare mult prea entuziastă.
Înainte să îşi dea seama, se treziră că se îndepărtează de peretele puţului, îndreptându-se cu destul de multă viteză spre mijlocul acestuia. Will văzu faţa cuprinsă de panică a fetei şi gura ei deschisă într-un strigăt mut şi abia apoi îşi dădu seama că şi el se comporta la fel. Nu putea auzi însă nimic altceva în afară de răpăitul îngrozitor şi îşi dădu seama că nu le mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să se prindă strâns unul de celălalt, lăsându-l pe Bartleby să plutească la câţiva metri în urma lor, legat de lesă.
Frecarea cu aerul îi frână într-un târziu, anulându-le impulsul iniţial.
Nu se opriseră însă cu desăvârşite. Continuau să plutească în derivă în vidul din centrul puţului, precum o barcă al cărei motor s-a oprit şi lasă ambarcaţiunea pradă curenţilor.
Bartleby era confuz şi nu încetase să îşi agite picioarele lungi, în încercarea de a ajunge la perete. Will şi Elliott i se alăturară, vâslind cu mâinile şi dând din picioare, dar nu reuşiră să se pună în mişcare. Odată cu trecerea orelor, încercară să comunice unul cu celălalt, fără prea mult succes. Nu mai existau rafturi de ciupercă spre care să se îndrepte şi, chiar dacă ar fi fost, nu ar fi avut cum să ajungă la ele. Deşi Will şi Elliott continuau să fie panicaţi, dr. Burrows era anormal de calm.
Plutiră către un bolovan imens, care se învârtea încet în jurul axei proprii, şi reuşiră să se prindă de el. Suprafaţa îi era pătată cu rugină şi acoperită de mici gropi, de parcă ar fi fost un asteroid. Se ţinură de el pentru o vreme, dar apoi, la su-

gestia doctorului Burrows, îl folosiră pentru a se împinge în el, ca şi cum s-ar fi aruncat într-o piscină. „Forţe egale şi de sens contrar”, îşi zise Will când ei porniră într-un sens şi bolovanul în celălalt. Deşi mişcarea aceea nu îi ajută cu nimic, Will continuă să studieze împrejurimile prin vizor, în speranţa că va găsi ceva care să le fie de folos. Se loviră de bucăţi de piatră şi întâlniră nori de pietriş, dar nimic destul de mare pentru a-i opri. Will, care continua să scruteze în jurul său, realiză deodată că nu mai putea vedea pereţii verticali ai puţului. Păreau să fi dispărut. Privind peste umăr, observă că se aflau undeva mult deasupra lor şi că devin din ce în ce mai mici.
Will îşi dădu seama că ieşiseră din puţ.
Gesticulă nebuneşte, încercând să îi comunice acest lucru tatălui său, dar dr. Burrows se mulţumi să ridice din umeri, încet, dar sigur, păreau să fi pătruns într-o cu totul altfel de zonă. În cea în care se petreceau descărcările triboluminiscente.
Pe Will începură să îl treacă fiori reci, văzând întunecimea nesfârşită din faţa lor. Era ca şi cum cineva i-ar fi aruncat dincolo de stratosferă, în spaţiu, atâta doar că acesta părea să fie un spaţiu *interior,* aflat în centrul Pământului.
Nu puteau face nimic altceva decât să urmărească descărcările de lumină, pe măsură ce se apropiau încet-încet de o centură ce părea să fie formată din munţi plutitori de cristal.
Când aceştia se loveau unii de alţii, apăreau străfulgerările haotice care brăzdau centura, permiţându-i lui Will să vadă că aceasta se întindea cât cuprindea cu vederea. Nu o putea compara decât cu fotografiile inelelor lui Saturn, obţinute prin satelit. Luminile aveau o frumuseţe de vis şi constată că era aproape hipnotizat de modelele lor. „Asta trebuie să fie una dintre cele mai mari minuni ale planetei”, îşi spuse el, dându-şi seama că era posibil să nu trăiască suficient încât să dezvăluie cuiva lucrul acesta.
Era imposibil să apreciezi distanţele. Pe Will îl încercau valuri succesive de greaţă, şi asta nu numai din cauza efectelor gravitaţiei scăzute asupra stomacului său, ci şi fiindcă avea impresia că se prăbuşeşte spre lumini de la o înălţime incredibilă. Din când în când, mintea îi juca feste şi i se părea că luminile sunt atât de aproape, încât le poate atinge cu mâna. Alteori deveneau un şir de felinare chinezeşti care

pulsau la unison. Când îşi recăpăta însă simţul orientării, îşi dădea seama că exista probabil o distanţă imensă între locul în care se aflau ei şi centura de cristale. Will se întrebă dacă nu vor muri cumva de foame, plutind în derivă, naufragiaţi în întunericul absolut, sau dacă, în caz că vor ajunge vreodată la centura de cristale, nu vor fi striviţi.

Dr. Burrows îi adună laolaltă şi încercă să le explice ceva, desenând pe o bucată de hârtie şi gesticulând amplu. Într-un final, renunţă la explicaţii şi îi luă pur şi simplu lui Will pistolul Sten. Îi trase repede siguranţa şi, brusc, apăsă pe trăgaci. Parcă ar fi pornit o rachetă de ghidare. Bartleby se sperie de explozia de lumină de la capătul ţevii, iar Elliott se chinui să stăpânească animalul, dar planul doctorului Burrows dădu roade. Începuseră să se mişte din nou. Reculul pistolului Sten îi propulsa cu o viteză considerabilă, dar nu înapoi către puţ, ci mai adânc, spre locul în care se roteau încet munţii de cristal.

Will nu înţelegea nici în ruptul capului ce spera să obţină tatăl lui, dar nu încercă să îl oprească. Părea să aibă un plan. Dr. Burrows continuă să tragă, iar Will şi Elliott îi încărcau arma de fiecare dată când se golea. Câteodată, împuşcăturile îi făceau să se rotească, dar de cele mai multe ori dr. Burrows reuşea să tragă bine şi le sporea viteza.

Will îşi dădu seama că pierduse noţiunea timpului. Nu mâncaseră nimic şi nici nu dormiseră de o veşnicie, dar dimensiunile locului în care ajunseseră erau atât de uluitoare şi de înfricoşătoare, încât niciunul dintre ei nu se putea gândi prea mult la asta.

Cuvinte precum „sus”, „jos”, „stânga”, „dreapta” nu prea mai aveau înţeles în locul acela. Se orientau doar după centura de cristale.

Se poate să le fi luat aproape o zi întreagă — Will nu reuşea să îşi dea seama —, dar pătrunseră până la urmă într-o zonă în care în aer atârnau picături de apă şi particule de nisip, făcând ca totul să se vadă ca prin ceaţă. Multe ore mai târziu, lui Will i se păru că depăşiseră şi zona aceea şi că acum se îndepărtează de centura de cristal. Tocmai când se întreba dacă nu cumva praful prin care trecuseră era marginea centurii, crezu că zăreşte locul spre care îi îndrepta tatăl său.

Undeva în depărtare zări o rază de lumină. Era diferită de descărcările triboluminiscente — strălucea constant. Şi le

dădea tuturor speranţe.
Cu fiecare foc tras cu pistolul Sten, raza de lumină devenea mai puternică. Iar când Will se uită în urmă, constată că se îndepărtau în mod evident de centura de cristal. Tatăl său continua să tragă din când în când, şi Will se întrebă dacă nu cumva o să termine cartuşele. Descoperi însă imediat că păreau să fi pătruns în raza de lumină, care era caldă precum cea a Soarelui, deşi ştia că asta nu prea are sens.
La un moment dat, dr. Burrows încetă să mai tragă cu pistolul şi deveni extrem de agitat, arătând spre centura de cristale. Coloana de lumină o penetra precum lumina unui far, permiţându-le să vadă că aceasta nu era compusă doar din imense cristale care se roteau. Între ele se aflau şi cantităţi imense de apă, ca nişte picături gigantice, de dimensiunile unor lacuri, mări sau chiar oceane. În apele acelea li se păru că văd lucruri care se mişcă. Deşi s-ar fi putut ca lumina să le fi jucat o festă, mai târziu ar fi jurat că zăriseră creaturi imense, de forma şerpilor, şi peşti de dimensiunea unei balene.
Dr. Burrows continuă să folosească reculul pistolului Sten pentru a-i îndrepta spre sursa luminii, care deveni atât de puternică, încât Will trebui să îşi închidă vizorul. Observă că Elliott zâmbeşte şi îşi dădu pe dată seama de ce. Păreau să fi părăsit zona aceea deschisă şi să fi intrat într-un alt puţ. Lumina le permitea să vadă pereţii care îi înconjuraseră. Se îndreptau spre originea sursei de lumină, căzând mai adânc în puţ. Încetul cu încetul, gravitaţia revenea, iar bubuitul acela asurzitor se diminua.
Deşi era destul de greu de afirmat cu precizie, acest puţ părea să aibă o formă conică, având pereţii destul de înclinaţi. Dr. Burrows îi împinse către una din laturi, dar nu văzură nici urmă de ciupercă. Zăriră însă ceva mult mai surprinzător. Printre pietre păreau să existe mici petice de verdeaţă. Erau plante alpine care creşteau îngrămădite în grohotiş. Porţiunile verzi deveniră din ce în ce mai numeroase pe măsură ce înaintau, până când apărură şi nişte copaci pipernicişi, specimene jalnice, cu crengi contorsionate şi frunziş sărac, care dădeau impresia că se agaţă cu disperare de versantul abrupt. Când Elliott zări într-un târziu o creastă ce părea mai prietenoasă, dr. Burrows nu ezită să îi îndrepte într-acolo.
Precum naufragiaţii aduşi la mal, se târâră puţin şi apoi

rămaseră întinşi, gâfâind, bucuroşi dincolo de cuvinte că ajunseseră din nou pe *terra firma.* Elliott avu prezenţa de spirit să îi lege de un copac, fiindcă ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să înceapă din nou să plutească.
Îşi împărţiră o ploscă plină cu apă şi, deşi bubuitul era la un nivel mult mai suportabil şi se puteau auzi unul pe celălalt, abia dacă schimbară câteva cuvinte, fiindcă niciunul dintre ei nu ştia ce să spună. Erau însă în viaţă şi, când realizară pe deplin lucrul acesta, oboseala îi doborî pe toţi, făcându-i să adoarmă profund.
„Şi aşa pieri prinţesa de pe a lumii faţă / Abia văzută biata de suflet omenesc”, declamă bătrânul Styx, stând chiar pe marginea Porului, în Adâncuri.
La mică distanţă, perfect aliniate, rânduri de soldaţi în formaţie săreau de pe margine. După ce îşi deschideau paraşutele, Limitatorii păreau seminţe purtate de vânt, care dispar încet în întunericul atotcuprinzător. Fiecare soldat era încărcat cu echipament, iar câţiva dintre ei ţineau între picioare boccele imense, care mârâiau şi se agitau.
— Îşi iau şi câinii cu ei? se auzi o voce dogită. De ce sar atât de mulţi soldaţi? Ori e o misiune sinucigaşă, ori aţi aflat ceva ce eu nu ştiu încă.
— „Deşi ascunse, acestea-s frumuseţile unui tărâm angelic”, continuă bătrânul Styx. Se întoarse încet şi privi omul diform care apăruse brusc lângă el, cu o pânză murdară pe cap. Chiar mă întrebam cât timp îţi va lua să apari, Cox, zise bătrânul Styx.
Cox rămase tăcut câteva secunde, şi după aceea vorbi pe un ton indignat.
— Nimeni nu mi-a pomenit de aşa ceva. Ce au de gând Limitatorii tăi? Şi de ce îşi iau câinii? Pentru ce au nevoie de Hăitaşi?
— Am aflat de curând că gemenele sunt încă în viaţă.
— Deşi au căzut în Por? icni Cox. Nu se poate.
— Uite că se poate. Informaţia noastră e sigură. Aşa că avem foarte multe şanse să recuperăm fiolele cu Dominion.
— Ah, asta e bine. Deci... Cox dădu să mai spună ceva, dar bătrânul Styx îl amuţi cu privirea rece a ochilor săi de obsidian.
— Lasă-mă să termin. Nu numai gemenele au supravieţuit, ci şi copilul Burrows şi, după câte se pare, la fel şi Elliott.

— Burrows? Elliott? repetă Cox.
La auzul vorbelor bătrânului Styx, capul îi tresărise, iar el făcu un pas înapoi. Deşi era diform, corpul său trăda faptul că informaţia aceea îl tulburase profund.
— Da, sunt amândoi acolo jos, pe undeva, confirmă bătrânul Styx, frecându-şi absent bărbia. Şi, dacă îmi aduc aminte bine, partea ta din târgul nostru era să mi-l dai pe Will Burrows şi pe toţi cei care au intrat în contact cu el, dar n-ai reuşit să o faci. Şi, colac peste pupăză, Drake e undeva în suprasol şi ne-a provocat o neplăcere minoră, dar extrem de reală. Bătrânul Styx îşi ridică mâna înmănuşată şi, imediat, în spatele său apărură doi Limitatori, care îl ridicară pe Cox, lăsându-l să atârne între ei.
— Nu sunt însă un om lipsit de inimă, adăugă zâmbind bătrânul Styx. Sunt pregătit să îţi ofer ocazia de a-ţi onora angajamentele.
— Nu, te rog, nu! Nu! bâigui Cox, când îşi dădu seama ce spunea bătrânul Styx.
— Isaia, capitolul 28, versetul 15. „Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o învoială cu locuinţa morţilor”, declamă bătrânul Styx.
— Doar n-ai de gând să-i faci una ca asta vechiului tău prieten Coxy.
— Învoiala-i învoială, rosti simplu bătrânul Styx.
La auzul acestor vorbe, Limitatorii îl aruncară pe Cox în Por. În timp ce se prăbuşea, mantia sa mizerabilă flutura în urma lui, făcându-l să pară un vrăjitor hidos, care tocmai căzuse de pe mătură.
— Dreptate — nu asta ai spus, Cox? Dreptate! strigă bătrânul Styx, iar glasul său răsună în Por.

Capitolul treizeci şi şase

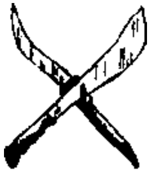

Will deschise ochii. Constată că era întins pe burtă, cu capul aşezat pe pietriş, iar la doar câţiva centimetri de nas i se înfăţişa o privelişte bizară. Era o creatură care se mişca încet şi părea a fi un melc bine hrănit. Ceea ce îl deosebea însă de

soiul obişnuit, de grădină, erau dungile de un verde mai închis şi mai deschis de pe spate şi care păreau să emită o lumină iridescentă.

Arătarea era atât de aproape, încât Will trebuia să se uite cruciş şi de aceea se trase mai în spate, ca s-o vadă mai clar. Animalul îi simţi mişcarea şi se opri pe dată.

— Salut! zise Will.

Cum fiinţa nu îşi reluă drumul, suflă uşor asupra melcului.

Într-o clipă, acesta păru să se întoarcă ca o pungă pe care o întorci pe faţa cealaltă, aşa încât nuanţele vii de verde fură înlocuite de un cenuşiu tern, greu de distins pe pietrele pe care se târa. În acelaşi timp, melcul se strânse într-o minge. Oricine l-ar fi privit ar fi presupus că era doar o piatră ceva mai rotunjită.

Văzând că insistă să facă pe mortul — sau să se prefacă a fi o bucată de piatră —, Will suflă din nou asupra lui. De data aceasta nu obţinu nicio reacţie, aşa încât suflă şi mai tare.

Se auzi o pocnitură, şi melcul sări în aer, precum un purice, dispărând dintr-odată.

— Ce naiba? exclamă Will, ridicându-se brusc în picioare.

Privi în jur şi îi văzu pe Elliott şi Bartleby, încă adormiţi.

Tatăl său era însă treaz şi stătea sprijinit de o ferigă.

— Ai văzut? îl întrebă Will.

Tatăl său dădu din cap, dar ochii îi erau inundaţi de o lumină care nu avea nimic de-a face cu descoperirea unui melc zburător.

— N-am mai văzut niciodată ceva asemănător... Trebuie să fie o cu totul altă specie, zise Will.

Dr. Burrows îşi ridică o mână.

— Will, asta n-are nicio importanţă acum.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te în jurul tău! Chiar nu-ţi dai seama unde ne aflăm? Am reuşit... Am ajuns în interiorul planetei. Suntem în *interiorul* planetei Pământ.

Will nu răspunse imediat, înclinându-şi capul pentru a vedea mai bine lumina gălbuie care venea de undeva de sus.

— Dar... nu... de-acolo vine lumina Soarelui, rosti el şovăielnic.

— Da, Will, este lumină solară, dar nu vine de la Soarele *nostru,* zise dr. Burrows. Se pare că poporul acela din vechime

ştia bine — găsise o cale de a ajunge aici, iar noi am mers pe urmele lor. Am reuşit să ajungem, aşa cum au făcut şi ei. Am reuşit!

Will se încruntă, dându-şi seama de ceva.

— Tată... când ne-am desprins de peretele puţului şi am ajuns în mijlocul lui, am crezut că Bartleby e de vină, că el ne-a împins. Dr. Burrows susţinu privirea acuzatoare a fiului său. Dar n-a fost el, nu-i aşa? Tu ai fost.

Elliott murmură ceva în somn, iar dr. Burrows îşi duse degetul la buze.

— Şşş, nu atât de tare, Will.

Will nu mai putea fi însă redus la tăcere.

— Ai vrut să te asiguri că *nu* ne mai putem întoarce. Iar când trăgeai cu pistolul meu, habar n-aveai unde ne duci, nu-i aşa? N-aveai nici cea mai mică idee dacă putem ajunge aici sau dacă nu vom muri undeva în locul ăsta oribil.

— Nu, nu ştiam, recunoscu tatăl său. Totul a fost la noroc, urmă el, părând foarte mulţumit de sine.

— Tu...! mormăi Will, îngrozit că tatăl său le riscase cu atâta uşurinţă vieţile, iar acum vorbea atât de nepăsător despre lucrul acesta.

— Eşti îndreptăţit să te simţi în felul acesta, Will, dar eu te rog să vezi şi ce-am realizat, zise încet dr. Burrows, privind din nou spre Elliott. În plus, te-aş sfătui să nu faci mare tărăboi pe tema asta, fiindcă acum e momentul să rămânem uniţi şi să ne organizăm. Dacă agiţi prea tare apele, supărând-o pe tânăra noastră Ellie, n-o să ajute la absolut nimic.

— Se numeşte Elliott, iar tu eşti un nebun nenorocit. Ideile tale idioate ar fi putut să ne omoare.

— Da, dar n-a fost cazul, nu-i aşa? îl contră dr. Burrows. Şi, până la urmă, cam cât crezi că am fi rezistat dacă am fi rătăcit în gol? Bărbatul îşi ridică ochii spre lumină. Uite ce e, Will, dacă ajungem acolo sus şi nu găsim nimic altceva decât un deşert ars de soare, te poţi felicita că ai avut dreptate. .. fiindcă vom muri cu toţii de foame şi vom face cancer de piele, urmă el dând din cap. La fel ca Icar, probabil că vom fi zburat prea aproape de Soare.

Will nu ştiu ce să răspundă. Dr. Burrows răstălmăcise totul, aşa încât acum, dacă Will *avea* într-adevăr dreptate, erau cu toţii condamnaţi. Băiatul se aşeză din nou pe grohotiş, iar când se

trezi Elliott, nu se grăbi să îi spună ce îi mărturisise tatăl său. Oricum nu mai avea nicio importanţă.
Legaţi în continuare unul de celălalt cu frânghia, începură să urce în interiorul craterului gigantic. Aerul devenea din ce în ce mai cald, iar lumina creştea în intensitate. Pereţii craterului erau înclinaţi la aproximativ patruzeci de grade, dar, în ciuda acestui lucru, urcuşul nu fusese prea dificil, pentru că gravitaţia continua să fie redusă. Cu toate acestea, pe măsură ce urcau, constatau cum gravitaţia îi trage în jos, făcându-i să se simtă că se târăsc prin melasă. Vegetaţia deveni şi ea mai abundentă, ceea ce nu ajuta de fel urcuşului. Trebuiră să renunţe la funia care îi lega pentru că se tot agăţa de copacii mai mari, dar acest lucru aduse cu el câteva sperieturi zdravene în destul de numeroasele ocazii în care câte unul dintre ei aluneca şi o pornea la vale pe peretele craterului. În asemenea situaţii, trebuiau să îşi întindă mâinile şi picioarele ca să se prindă de cel mai apropiat tufiş, pentru a se opri din alunecare.
Pe măsură ce lumina devenea tot mai puternică, Elliott reuşea din ce în ce mai greu să îşi croiască drum pe peretele înclinat. Agilitatea ei de felină dispăruse cu desăvârşire, dar Will nu era foarte uimit de lucrul acesta. Fata nu văzuse niciodată o asemenea lumină, iar lui nu îi rămânea decât să spere că se va obişnui.
Ajunseră pe o porţiune unde nu creştea nicio plantă, iar peretele era acoperit de o substanţă maro-închis, care îmbrăca toate pietrele şi satura solul.
— O fi vreun fel de petrol? îl întrebă Will pe tatăl său, privind în sus ca să vadă sursa substanţei aceleia.
Dr. Burrows frecă între degete substanţa întunecată şi vâscoasă şi apoi o mirosi.
— Da, într-un fel. Cred că e bitum, îl informă el.
— Poftim? Chestia aia care se pune pe drumuri? spuse Will, alarmat brusc de cuvintele tatălui său.
— Da, numai că ăsta e natural — probabil că se scurge din stratele de aici. Există o teorie care susţine că se formează din acumulări imense de organisme microscopice primordiale, care, în decursul timpului, sunt consumate de bacterii şi transformate într-o astfel de substanţă. Dr. Burrows îşi şterse degetele de pantaloni. Apropo, încearcă să-ţi fereşti pielea de bitumul ăsta — din câte ştiu eu, conţine arsenic şi alte otrăvuri.

— E cam târziu pentru asta, bombăni Will, privindu-şi nemulţumit mâinile, după care porniră din nou.
După ceea ce li se păru a fi câteva zile de urcuş printr-o vegetaţie şi mai abundentă şi alte zone cu bitum, ieşiră într-un final din crater şi ajunseră pe o porţiune plată de teren.
— Incredibil! strigă dr. Burrows. Am ajuns!
— Indiferent unde-om fi, zise Will, gâfâind din greu. Credeam că nu mai ajungem *niciodată* în vârf, adăugă băiatul, îndreptându-se de spate şi bucurându-se că poate sta din nou drept.
Dr. Burrows îşi dădu jos rucsacul.
— Nu cred că o să mai am nevoie de asta. Cel puţin nu în acest climat, spuse el, scoţându-şi haina matlasată, după care îşi apucă binoclul. Uită-te la locul ăsta! exclamă el. E foarte frumos.
Will se frecă la ochi, după care începu şi el să scruteze şirul de dealuri de la orizont, ce părea să se continue în toate direcţiile. Privi apoi solul de un roşu-închis de sub picioarele lor.
Elliott făcu câţiva paşi şi apoi îşi ridică mâna pentru a se proteja de lumina puternică pe care o arunca mingea de foc din cer.
— E chinuitor! zise ea.
— Asta fiindcă soarele e întotdeauna deasupra capului tău, o informă dr. Burrows. Aici e mereu amiază.
— Ce vrei să spui? întrebă Will.
Dr. Burrows îşi privi busola, după care se uită în sus.
— Pământul nu se învârteşte în jurul acestui soare — acest al doilea soare rămâne pe cer zi şi noapte... de fapt, aici e *numai* zi... nu există noapte.
— Numai zi, repetă Elliott, privindu-l pe Will.
Dacă dr. Burrows avea dreptate, conceptul acela trebuia să fie foarte straniu pentru Elliott. Îşi petrecuse întreaga viaţă în subteran şi nu cunoscuse altceva decât întunericul perpetuu al Adâncurilor. Trecea de la o extremă la cealaltă.
— *Grădina celui de-al doilea Soare,* proclamă dr. Burrows, continuând să examineze împrejurimile. O să denumesc locul ăsta *Tărâmul lui Roger Burrows.*
În momentul acela, Will simţi că e gata să explodeze.
— Tată, îmi pare rău, dar eu nu prea cred chestia asta cu al doilea soare, zise el, clătinând din cap. Arătă cu degetul

peisajul din faţa lor. Uită-te la crângul sau pădurea sau ce-o fi chestia aia care acoperă dealurile alea! exclamă el, ridicând din umeri. Arată perfect normal. Cum poţi să spui că ne aflăm în interiorul planetei, când totul arată atât de obişnuit? Şi mai spune-mi ceva, dacă ai dreptate, de ce nu văd Pământul cum se curbează în sus?

— Păi... chiar dacă dealurile astea nu ne-ar fi obturat vederea, îi explică răbdător dr. Burrows, dimensiunile uriaşe ale acestei a doua lumi, combinate cu ceaţa provocată de căldura degajată de sol, ne-ar împiedica probabil să vedem prea departe. Este posibil însă ca, în anumite condiţii microclimatice, să putem observa câte ceva de pe partea opusă a sferei.

— Şi ce e chestia aia mare şi fierbinte de deasupra noastră? întrebă Will, continuând să clatine neîncrezător din cap.

— Ţi-am spus — e al doilea soare. Probabil că a fost aici încă de la început, încă de când s-a format planeta noastră, după Big Bang, fără însă ca noi să aflăm de el, şi şi-a trăit o existenţă secretă.

— Vrei să spui că e un fel de stea? presupuse Will încruntat.

— Da, o stea ascunsă. Presupun că nu e un caz izolat şi că există multe altele asemenea în Univers, dar, evident, nu avem cum să le vedem, sugeră dr. Burrows. Iar bunul-simţ ne face să presupunem că e cu mult mai mică decât Soarele aflat în mijlocul sistemului nostru solar — aşa trebuie să fie, de vreme ce încape în interiorul planetei noastre.

— O, mai lasă-mă! exclamă Will hotărât. Nu ştiu cum, dar într-un fel sau în altul, am reuşit să urcăm printr-un alt puţ — unul care se deschide în vârf — şi am ajuns la suprafaţă. Îmi dau seama că plantele sunt puţin ciudate, rosti el ezitant când privirile îi căzură pe o floare albastră, mare cât o minge de plajă. Dar poate că am ajuns în Africa sau ceva de genul ăsta. Ia ascultă greierii ăştia! Crezi că nu sunt greieri în Africa?

Tăcură cu toţii, ascultând sunetele ritmice care păreau să vină de peste tot din jurul lor.

— Cicade, hotărî dr. Burrows. Sună de parcă ar fi cicade, care pot fi întâlnite în zone tropicale, precum...

— Ţi-am spus eu, îl întrerupse Will. Ne-am întors la suprafaţă.

— Serios? îl contră dr. Burrows. Dacă e aşa, atunci ce s-a întâmplat cu gravitaţia? Ia încearc-o!

— Bine, aşa o să fac, răspunse Will, acceptând provocarea. Sări în sus de câteva ori, atingând înălţimi imposibile pe Pământ, din ce în ce mai mari cu fiecare săritură. Se opri din sărit, dar era încă nedecis. Pare să fie mai mică decât normal.
— Mulţumesc, zise dr. Burrows puţin batjocoritor. De fapt, e mult mai mică. Şi asta din cauză că suntem menţinuţi pe această sferă care se roteşte mai ales de forţa centrifugă, care se pare că e mai mică decât atracţia gravitaţională cu care suntem obişnuiţi la suprafaţă.
Dr. Burrows se opri din vorbit, întrerupt de un ciripit făcut de un stol de păsări de un roşu aprins, care trecură pe deasupra lor. Erau mari cât nişte porumbei, dar cu înfăţişare mult mai rafinată, cu pene lungi în coadă şi, absolut remarcabil, cu două perechi de aripi şi ciocuri subţiri, curbate, lungi de aproape zece centimetri. Una dintre păsări coborî spre floarea albastră şi, planând în faţa ei ca un colibri, îşi înfipse ciocul adânc în corolă, pentru a strânge nectar.
— Ai mai văzut aşa ceva vreodată? îl întrebă dr. Burrows pe fiul său.
— N-aş putea spune, cedă Will destul de neîncrezător.
Când se întoarseră ca să pornească spre munţii din depărtare, Bartleby fugi de lângă ei şi prinse pasărea roşie în fălci.
— Bartleby! Nu! strigă Will, dar era prea târziu.
Elliott îi conduse spre o vale în formă de V, pe care o zărise între dealuri, ceea ce se dovedi a fi o decizie înţeleaptă, fiindcă dădură de o trecătoare. Deşi asta însemna că nu mai trebuiau să urce, „crângul sau pădurea” la care se referise Will era cea mai deasă junglă imaginabilă, aşa încât le trebuiră mai multe ore pentru a-şi croi drum prin vegetaţie şi străbătură o distanţă foarte scurtă. Când ieşiră însă dintre copaci, se treziră la marginea unei zone de prerie, având probabil un kilometru pătrat. Era înconjurată de alte porţiuni de junglă, care se ridica la înălţimi incredibile şi părea chiar mai densă decât cea prin care trecuseră.
— Mă întreb de ce n-or fi crescând copaci şi aici, se miră dr. Burrows, punând un genunchi pe pământ şi începând să scormonească în iarbă, murmurând ceva despre „coloniile-pionier” de plante.
— Hei, strigă Will către tatăl său, văzând câteva turme de animale care păşteau la marginea îndepărtată a luminişului.

Imediat, dr. Burrows se ridică în picioare şi începu să le examineze prin binoclu.
— Bizoni, declară el. Dar ia uită-te acolo, urmă bărbatul, arătând către un colţ îndepărtat al zonei ierboase.
— Zebre? sugeră Will, abia zărindu-le dungile albe şi negre.
— Seamănă cu zebrele, dar dungile li se opresc deasupra picioarelor... Will, cred că sunt quagga! exclamă dr. Burrows, după care izbucni într-un chicotit isteric.
— Nee! Quagga au dispărut, tată, zise Will neîncrezător. Ultimul exemplar a murit la o grădină zoologică în...
— Ştiu, ştiu, pe la 1880... Într-o grădină zoologică din Amsterdam, îl aprobă dr. Burrows, coborându-şi binoclul. Dar aici nimeni nu le-a vânat până la exterminare. E ca şi cum li s-ar fi dat o a doua şansă!
— Vrei să spui că *nouă* ni s-a dat o a doua şansă, îl contrazise Will.
Dr. Burrows rămase tăcut, fiindcă privirea îi fusese atrasă de altceva. Îi dădu binoclul fiului său.
— Chiar deasupra vârfurilor copacilor — spune-mi ce vezi.
— Pare a fi fum, un nor imens, răspunse Will.
— Da, aşa mi s-a părut şi mie, îl aprobă dr. Burrows. E un incendiu de prerie. Frunzişul se încălzeşte probabil atât de tare, încât focul apare spontan. Chiar şi aici, mi se pare că există un strat gros de cenuşă sub cel nou de vegetaţie. Savantul făcu o pauză dramatică. Dar nu mă refeream la fum. Mai uită-te o dată, Will.
Will reglă mai bine binoclul. Nu spuse nimic, dar apoi îşi coborî binoclul şi privi în ochii tatălui său.
— Piramide... Două piramide.
— Da, zise dr. Burrows. Şi ele...
— ...arată exact ca piramidele maya, îl întrerupse Will. Vârfurile sunt plate.
— Da... piramide maya, aprobă dr. Burrows. Numai că mie mi s-au părut că sunt trei. Ar trebui să ne îndreptăm spre cea mai apropiată, hotărî dr. Burrows pe loc.
Traversară luminişul, iar cirezile de animale părură să nu le dea nici cea mai mică atenţie şi să nu se teamă deloc de oameni. Will se simţea însă din ce în ce mai chinuit. Îşi privi cu atenţie antebraţul.
— Ce-ai păţit? îl întrebă dr. Burrows.

— E din cauza soarelui. Nu pot să mai stau la lumină prea multă vreme. Mă arde până la oase, zise Will.

Din fericire, erau destul de aproape de marginea porţiunii ierboase, iar Will reuşi curând să se adăpostească în desişul junglei.

— E mai bine acum? îl întrebă dr. Burrows când se opriră să bea puţină apă.

Porniră apoi din nou, croindu-şi drum prin jungla aproape impenetrabilă. Dr. Burrows o compară cu cea amazoniană, spunându-i însă lui Will şi lui Elliott că arborii păreau să fie de câteva ori mai înalţi decât cei din suprasol. Avură şi scurte răgazuri când ajunseră la câteva porţiuni în care înaintau mai uşor. Stratul de frunze de deasupra lor era atât de gros, încât era de-a dreptul întuneric, şi în aer se simţea o răcoare plăcută. În aceste porţiuni întâlneau mai puţine obstacole care să le întârzie drumul, cu excepţia copacilor incredibil de groşi şi a câtorva tufişuri mai mici, unele dintre ele pline cu fructe exotice. Acum, că scăpase de soare, Elliott părea să fie în elementul ei, aşa încât îşi reluă rolul de ghid, impunându-le un ritm alert.

Din când în când, zăreau ceea ce păreau să fie antilope şi gazele. Elliott descoperi un şarpe imens înfăşurat în jurul unei ramuri undeva deasupra lor şi, deşi animalul rămase nemişcat, avură grijă să nu treacă pe sub el. Pe pământ, ascunzându-se printre frunzele moarte, erau tot felul de reptile mai mici — şopârle viu colorate —, dar şi amfibieni asemănători cu broaştele, încântându-l pe Bartleby, care îi adulmeca extrem de curios, în vreme ce creaturile se îndepărtau de el în salturi repezi.

Dr. Burrows fluiera în stilul lui, fără ritm şi scoţând note la întâmplare, în vreme ce privea fauna variată, dar deodată încetă să fluiere şi trecu pe lângă Elliott cu un aer arogant. Se hotărâse în mod evident că el trebuia să conducă grupul. Cu toate acestea, după ce aproape se prăbuşi într-un râu ascuns complet de un strat de vegetaţie, rămase mai în urmă, lăsând-o pe Elliott să deschidă drumul. Începură cu toţii să fie mai atenţi pe unde calcă.

Urmând direcţia indicată de busola doctorului Burrows, ajunseră într-un final la marginea junglei şi păşiră într-un nou luminiş. La nici cincizeci de metri de ei, se afla cea mai

apropiată dintre piramide.
Will şi dr. Burrows se opriră instantaneu. Bărbatul începu să o examineze prin binoclu, absorbind lacom toate detaliile fiecărui etaj, până când ajunse cu privirea în vârf.
— Dumnezeule atotputernic, uită-te la asta! Vedeţi toate inscripţiile astea? E uluitor! strigă el. Şi, Will, priveşte ce dimensiuni are! Vârful e undeva mult deasupra copacilor.
— Şi ăştia ce sunt? întrebă Elliott, privind spre cer.
Deasupra lor se adunaseră câţiva nori care acoperiseră soarele atât de mult, încât părea că se află la asfinţit. În acelaşi timp, ţârâitul cicadelor şi ciripitul păsărilor se opriră brusc, lăsând locul unei linişti nefireşti.
— Nu-ţi bate capul, sunt doar nori. Şi în suprasol sunt o mulţime, îi spuse Will, exact în momentul în care izbucni un fulger orbitor.
Imediat, se treziră scăldaţi de o ploaie torenţială.
— E un muson, se bucură dr. Burrows.
Will îşi îndepărtă braţele de corp, lăsând ploaia să îl spele.
— Ah, exact de asta aveam nevoie, strigă el atât de puternic, încât acoperi zgomotul furtunii. Câteva secunde după aceea, aversele deveniră atât de puternice, încât aproape că îi doborâră din picioare. Au! Mă doare! ţipă Will, în timp ce se retrăgeau cu toţii în junglă. Asta a fost ceva mai mult decât aveam nevoie, se plânse el.
Priviră toţi trei diluviul de la marginea junglei şi auziră un zgomot puternic, ca şi cum ceva imens ar fi căzut printre copaci. Descoperiră curând şi cauza zgomotului — la nici douăzeci de metri în spatele lor se prăbuşise la pământ o creangă imensă.
— O cam încasează copacii, zise dr. Burrows, iar Will şi Elliott merseră să cerceteze ramura căzută. Will se încruntă, apoi se aplecă şi, folosindu-şi ambele mâini, culese ceva de pe creangă.
— Un măr... mai mare decât capul meu, rosti el, ridicând fructul imens ca să îl poată vedea şi tatăl său.
Semăna cu siguranţă cu un măr gigantic, coaja sa de un verde impecabil părând stropită cu puncte de un roşu încântător. Folosindu-se de briceagul lui Cal, Will tăie o bucată de dimensiunile unei felii de pepene verde.
— Lasă-mă pe mine, îi spuse Elliott, iar Will îi dădu felia. Fata

o mirosi mai întâi cu grijă şi apoi muşcă din ea. E bun. Ia şi tu, oferi ea, după care i-o dădu înapoi lui Will, care o gustă şi el.
— Bună? E a naibii de delicioasă! exclamă el, dându-i din fruct şi tatălui său.
— Nu, va trebui să facem lucrurile unul câte unul, comentă dr. Burrows. Dacă mâncăm acelaşi lucru şi se întâmplă să fie nociv, ne-ar putea doborî pe toţi. Să nu uităm totuşi că nu ne aflăm în habitatul nostru natural.
— Mie mi se pare un gust al naibii de natural, zise Will, luând o nouă înghiţitură.
Ploaia trecu, şi ei ieşiră din junglă, privind încântaţi picăturile de apă care atârnau pe marginile frunzelor, strălucind ca nişte diamante în lumina soarelui.
— Ce loc cu adevărat minunat! E complet neatins! exclamă entuziasmat dr. Burrows. Ca un Rai secret.
— Asta da furtună, zise Will, ştergându-se pe faţă.
La început, paşii lor scârţâiau pe covorul de iarbă, dar pământul începu să se usuce foarte repede datorită soarelui puternic.
— Da, orice incendiu este stins imediat de nişte precipitaţii atât de puternice. Probabil că aşa se formează luminişurile, zise gânditor dr. Burrows.
— Ce vrei să spui? îl întrebă Will.
— Poate că există un ciclu neîntrerupt de foc şi apă, moarte şi renaştere, care pune în mişcare această lume în care teoretic nu există *anotimpuri.* Singura „noapte” imaginabilă e atunci când soarele e acoperit de nori, aşa cum am constatat şi noi. Îşi fixă fiul cu o privire serioasă. Will, te-ai convins acum că nu suntem la suprafaţă?
— Cred că n-am încotro, admise Will.
— Bun băiat, spuse zâmbind dr. Burrows, bătându-l uşor pe umăr pe fiul său. Se întoarse apoi cu faţa spre piramidă. Să mergem să aruncăm o privire la ceea ce am descoperit, propuse el, după care cei trei se apropiară cu răsuflarea tăiată de baza piramidei. Simbolul furcii cu trei dinţi! zise deodată dr. Burrows.
— Da, e gravat la fiecare nivel, adăugă Will, privind în sus, la etajele piramidei, şi localizând motivul acela în formă de trident pe laturile blocurilor de piatră. Erau atât de mari, încât nu avea nevoie de binoclu ca să le observe. Se gândi din nou la

medalionul care avea acelaşi simbol şi pe care i-l dăduse unchiul Tam. Încă îl purta la gât. Se întrebă cum dăduse Tam de el şi dacă ştiuse secretul acestui tărâm din centrul Pământului. Will îl credea în stare de aşa ceva.
— Deci, poporul meu misterios — care i-a înfrânt pe egipteni şi pe fenicieni — ar fi putut construi această piramidă, cugetă dr. Burrows cu voce tare. Poate că pe undeva pe-aici o să găsim şi oraşul pierdut al Atlan...
Tăcu brusc, fiindcă Elliott fluierase ca o pasăre. Priviră spre locul în care stătea fata, lângă unul dintre colţurile piramidei.
— Ce încearcă să ne spună? întrebă dr. Burrows.
— Habar n-am, răspunse Will, pregătindu-şi imediat pistolul Sten, scuturându-l de apă şi armându-l.
Abia apoi porni împreună cu dr. Burrows să investigheze. Apropiindu-se de Elliott, văzură că în faţa ei se găseau trei cranii înfipte în prăjini de lemn. Oasele nu mai aveau niciun pic de carne, iar soarele le albise foarte puternic.
— Sunt omeneşti? întrebă Will.
— Da, dar nu prea recente, observă dr. Burrows, ca şi cum asta ar fi fost vreo consolare.
— Asta a avut o rană la tâmplă, zise Elliott, arătând spre craniul din mijloc.
Dr. Burrows şi Will le înconjurară, studiind gaura neregulată de pe partea laterală a craniului.
— N-ai de unde să ştii sigur, comentă dr. Burrows, clătinând din cap. Se poate să fi fost cauzată de un accident, de o căzătură sau de ceva asemănător. Iar asta ar putea fi un fel de înmormântare rituală.
— Asta e o gaură de glonţ, zise hotărâtă Elliott. Pe partea cealaltă e un orificiu de ieşire.
Will privi neliniştit peste umăr şi constată că vede într-o cu totul altă lumină jungla deasă care îi înconjura.
— Dar de ce au lăsat craniile aici? întrebă el.
— E un semn... un avertisment, răspunse Elliott.
Will se întoarse imediat către ea şi ochii li se întâlniră.
Folosise exact aceleaşi cuvinte când, pe vremea când explorau Adâncurile, dăduseră peste priveliştea îngrozitoare a coproliţilor şi proscrişilor măcelăriţi de Styx şi înfipţi în ţepe. Reacţia lui Will după incidentul acela o nemulţumise, iar între ei lucrurile nu mai fuseseră niciodată la fel. Acum era însă

altceva şi băiatul simţi că asta e şansa lui pentru un nou început.
Îndepărtându-şi privirea, Will îi spuse tatălui său:
— Indiferent cine i-a ucis pe oamenii ăştia, tată, acum ştim că nu suntem singuri pe-aici. Ar putea fi oricine: marinari de pe submarin, piraţi de pe galionul acela vechi sau chiar ceva cu mult mai rău...
Dr. Burrows îşi arcui sprâncenele.
— Poate că n-am ajuns într-un loc atât de neatins pe cât am crezut, adăugă Will.

Capitolul treizeci şi şapte

Will mi-a spus că a avut nevoie de o tonă de carburant ca să ajungă acasă, strigă Chester, după care opri motorul bărcii, şi liniştea se coborî iar peste portul subteran.
— Nu-ţi bate capul, scumpete, o să-ţi mai aduc câteva canistre, se oferi Martha, care stătea pe chei, uitându-se drăgăstos în jos la Chester, care rămase în barcă.
Băiatul privi cum femeia voinică se îndepărtează în direcţia rezervoarelor de carburant. „Scumpete?”, mormăi el, clătinând din cap. Devenea cu adevărat înfricoşătoare. Acum, că Will nu mai era prin preajmă, părea să îşi canalizeze toată afecţiunea spre el, şi asta nu îi plăcea deloc. Îl privea mereu cu ochi umezi, făcându-l să nu se simtă deloc în largul lui.
Cel mai stânjenitor moment se petrecuse în drumul lor în susul pantei, în vreme ce se ghidau după semnalele emise de balizele radio ca să ajungă în portul subteran. Făcuseră o pauză, iar Martha se oferise să stea de pază, în timp ce Chester avea să doarmă preţ de câteva ore. Se trezise însă subit, cu senzaţia clară că îl mângâie cineva pe păr. Printre pleoapele întredeschise, o zărise pe Martha făcând o mişcare bruscă şi retrăgându-şi mâna. Fusese mult prea jenat şi, mai exact, mult prea tulburat de incidentul acela ca să îi ceară vreo explicaţie. Iar acum, când îşi amintea, pielea i se făcea ca de găină.

N-ar fi încercat niciodată să plece de unul singur către portul subteran şi era convins în sinea sa că are nevoie de un tovarăş pentru drumul în susul râului. N-ar fi ales-o însă niciodată pe Martha să îi fie tovarăş de călătorie, având în vedere cum se comporta.
Simţind cum barca i se clatină sub picioare, se ridică încet ca să poată privi deasupra cheiului. O văzu pe Martha cum se îndepărtează. Imediat ce dispăru într-una dintre clădiri, se puse în mişcare.
— Acum e momentul, îşi zise el, sărind din barcă, după care o zbughi în direcţia opusă, până în adăpost.
Acolo se îndreptă direct către camera operatorului radio şi închise uşa în urma lui.
— Telefonul negru... telefonul negru... Will a zis să caut telefonul negru, începu să se bâlbâie Chester pe un ton uşor isteric şi apoi smulse receptorul din furcă. Ascultă. Nu are ton... dar Will mi-a spus că aşa va fi, îşi aminti Chester, după care formă repede numărul pe care îl tot repetase Elliott când avusese febră.
Din cauza grabei, greşi numărul, băgându-şi degetul într-o altă gaură a discului. Se panică, dar văzu un afiş micuţ, pe perete. Cu litere obişnuite, îngroşate, negru pe alb, afişul proclama: „FII CALM ŞI CONTINUĂ”. Un idiot adăugase cuvintele „SĂ MORI!” chiar la sfârşitul frazei, cu pix albastru, dar Chester reuşi să se concentreze la mesajul iniţial. Trase adânc aer în piept şi formă din nou.
— Te rog să funcţionezi, te rog să funcţionezi...
Aşteptă câteva secunde, pentru a da timp telefonului să se conecteze la reţea. Auzi un pocnet uşor în receptor şi abia apoi începu să vorbească, rostind cuvintele foarte repede.
— Drake, sunt Chester. Sunt pe punctul de a începe să urc pe râu şi... ăă... *trebuie* să mă aştepţi acolo sus, se rugă el cu o voce firavă. Trebuie! întări el, şi apoi rămase tăcut, fiindcă i se păruse că auzise un zgomot pe coridor. Îşi coborî vocea şi mai imploră o dată: Să ştii că eu contez pe tine, Drake. Nu mă pot descurca...
Era acum sigur că pe hol se mişca cineva şi puse repede receptorul la locul lui, lăsându-se apoi să cadă pe unul din scaune. Îşi ridică picioarele pe birou, după care îşi lăsă capul în piept, ca şi cum ar fi adormit.

Uşa din spatele lui scârţâi încet şi se deschise.

— Scumpetea mea, eşti cumva... a, chiar *eşti* aici! exclamă Martha, puţin surprinsă.

Chester îşi întinse braţele şi căscă într-o manieră destul de exagerată.

— Cred c-am aţipit, minţi el.

Martha trecu cu privirea peste echipamentele de pe birou, fără să pară prea interesată.

— Ţi-am adus combustibilul, iar acum mă întrebam dacă nu cumva vrei să mănânci, propuse ea, scărpinându-şi fundul prin fustele ei voluminoase.

— Aăă... nu, nu acum, Martha, răspunse Chester. Plănuiesc să verific eu însumi proviziile ceva mai târziu. Serios, tu du-te să mănânci şi nu-ţi face probleme pentru mine.

— Bine, drăguţă, zise ea, fără să îşi ascundă dezamăgirea, după care dispăru din nou pe coridor.

Chester rămase în cabină, întrebându-se încă o dată dacă putea să îşi ducă drumul la bun sfârşit de unul singur. Gândul de a pleca pe furiş din port, fără Martha, era extrem de tentant, dar, din câte îi spusese Will, era nevoie de doi oameni pentru a face cu rândul la cârmă. Chester înjură încetişor — nu vedea cum ar putea să reuşească de unul singur.

Şi nici nu-şi dădea seama ce va avea de făcut odată ajuns în suprasol. O să fie expus ameninţării permanente a Styx, dar, în ciuda acestui lucru, era hotărât să îşi revadă părinţii. Trebuia să le spună că e încă în viaţă. Dar cum ar putea face asta cu Martha ţinându-se de el? Era ca şi cum ar fi făcut rost de un al treilea părinte, unul mult prea protector şi puţin sărit de pe fix. Dintr-o dată, în minte îi apăru o imagine teribilă: Martha, pradă unei crize de gelozie şi făcând spume la gură, avea de gând să tragă cu arbaleta în părinţii săi.

— O, Dumnezeule, nu! murmură el, frecându-şi fruntea. Will, oriunde te afli, să ştii că ai o mulţime de lucruri pentru care trebuie să-mi dai socoteală, zise Chester, şi apoi începu să râdă fără vreun motiv anume. Will, Will, Will, mai zise el, clătinând din cap şi râzând în continuare.

Capitolul treizeci şi opt

Will trebuia să fie de acord cu tatăl său — era ca şi cum ar fi nimerit într-un fel de Rai. Deşi descoperirea craniilor înfipte în ţepe aruncase o umbră asupra locului aceluia, de altfel perfect idilic, reuşiră să îşi alunge gândurile negre şi se cufundară într-o cu totul altfel de viaţă. Cel mai important era însă că existenţa aceea deloc complicată le dădea şansa de a-şi oferi o odihnă binemeritată şi de a-şi reveni.
Într-una dintre primele lor expediţii în junglă, Will şi tatăl său dăduseră de ruinele unui oraş. Deşi locul acela fusese de mult năpădit de vegetaţia luxuriantă, dărăpănăturile extrem de numeroase păreau să sugereze că oraşul acela avusese odinioară dimensiuni gigantice, acoperind câţiva kilometri pătraţi. Dr. Burrows era convins că descoperise locul în care poporul său călător — *Anticii*, aşa cum hotărâse el să le spună — se stabilise într-un final, fondând o metropolă glorioasă. Frizele şi inscripţiile de pe piramide demonstrau că fuseseră cu multe secole mai avansaţi decât civilizaţiile din suprasol. Realizările lor în filosofie, matematică, medicină şi alte discipline erau pur şi simplu uluitoare.
Dr. Burrows formulase o teorie care spunea că *Anticii* stăteau la baza legendei Atlantidei. Era convins că Platon auzise într-un fel sau în altul povestiri despre această civilizaţie ascunsă, din secolul al treilea î.Hr., şi că scrisese despre ea în *Dialogurile* sale, fără să îi afle vreodată localizarea. Iar în toate secolele de controverse care urmaseră, în care se presupusese că oraşul fusese pe una sau mai multe insule în Oceanul Atlantic sau în Marea Mediterană şi care sfârşiseră prin a fi înghiţite de ape, oamenii se înşelaseră amarnic. Dr. Burrows era convins că oraşul fusese ascuns aici, în centrul Pământului, preţ de atâtea secole. Will era mai puţin preocupat de asemenea chestiuni, dar era bucuros să îşi petreacă timpul lucrând alături de tatăl său la catalogarea descoperirilor. Era un vis care i se împlinise într-un final.
Elliott se obişnui şi ea să trăiască la soare şi deveni foarte repede aproape tuciurie. Will puse adaptabilitatea fetei pe seama strămoşilor ei Styx, fiindcă şi gemenele Rebecca se

adaptaseră fără efort la viaţa din suprasol.
Nu departe de piramidă, fata construise un adăpost între ramurile unui copac imens, destul de încăpător pentru toţi trei. Înarmată cu un arc cu săgeţi, pleca adesea la vânătoare împreună cu Bartleby. Animalul îşi dovedi într-un final calităţile, luând urma vânatului abia după ce fu convins să nu mai adulmece rozătoarele şi reptilele. Fata şi motanul lipseau adesea întreaga zi, pătrunzând adânc în junglă pentru a vâna gazele şi antilope. Acestea le ofereau nu numai carne, ci şi piele, pe care Elliott învăţase cum să o pregătească în anii petrecuţi în Adâncuri. Tot fata descoperise că jungla era traversată de câteva râuri, iar Will o însoţea uneori ca să o ajute să îşi întindă plasele în care prindeau tot felul de peşti.
Într-una dintre aceste excursii se întâmplă ceva neaşteptat.
Îl luaseră pe Bartleby cu ei, fiindcă dr. Burrows refuzase cu îndârjire să aibă grijă de animal, susţinând că e mult prea ocupat cu cercetările sale şi că prea s-ar fi simţit ca o doică. Will şi Elliott plecaseră să pescuiască în cel mai mare dintre râuri. Era la o zi distanţă de tabăra lor, iar Will profitase de ocazie pentru a petrece câtva timp împreună cu Elliott şi pentru a mai schimba peisajul.
Păşeau aproape fără zgomot pe covorul gros de frunze moarte din junglă, iar Elliott vorbea destul de puţin cu Will. Părea că nu se poate abţine să nu-şi folosească abilităţile învăţate în Adâncuri, esenţiale pentru supravieţuirea ei acolo. Will nu înţelegea vigilenţa continuă a fetei, dar se mulţumi să o urmeze şi să observe sălbăticia sau, câteodată, să se adâncească în propriile gânduri.
Merseseră fără oprire timp de câteva ore, când Elliott ridică brusc pumnul strâns în aer — semn că trebuie să se oprească imediat. Will nu văzu însă gestul fetei şi continuă să meargă, făcând-o pe Elliott să scoată un şuierat pentru a-i atrage atenţia. Băiatul se întoarse încruntat spre ea.
— Ce s-a întâmplat?
Fata îşi scoase puşca de pe umăr şi arătă spre Bartleby.
Will privi motanul şi văzu că animalul se ghemuise la pământ, cu coada întinsă. Aşa fusese antrenat în Colonie să se comporte atunci când adulmeca o urmă.
— Probabil că e vreun animal pe care nu-l cunoaşte, presupuse Will. Un heffalump sau o woozle, chicoti el.

Elliott părea însă foarte serioasă.
— N-am chef să fugă de lângă noi — am să-l pun în lesă, îi şopti ea lui Will. Îşi dădu jos rucsacul, din care luă o bucată de frânghie pe care o înnodă pe după gâtul lui Bartleby. Şi ţine-ţi pistolul la îndemână, îl preveni fata.
Will privi jungla din jurul său. Frunzişul de deasupra lor era atât de dens, încât prin el pătrundea doar câte o geană de lumină. Printre trunchiurile imense ale copacilor, razele acestea, ca de laser, brăzdau peisajul pe cât putea vedea cu ochii, mişcându-se câte puţin sau clipind atunci când vântul sufla mai tare, iar crengile le obturau drumul. Totul părea atât de prietenos şi de nevinovat! Elliott observase însă un prădător, o felină imensă, de care dr. Burrows se arătase foarte interesat, pentru că, din descrierea fetei, el credea că ar fi putut fi un smilodon, un tigru cu colţi-pumnal. Will era conştient că avea tendinţa de a deveni puţin prea sigur pe sine într-o asemenea lume, unde totul era posibil. Oftând deznădăjduit, îşi scoase pistolul Sten, verifică încărcătorul şi apoi armă.
— Pe-aici, îi şopti Elliott, lăsându-l pe Bartleby să o tragă după el.
— Hei, stai aşa puţin, obiectă Will. Vrei să spui că o să mergem după urma asta? De ce să n-o lăsăm baltă şi să ne îndreptăm spre râu, aşa cum planificasem?
Elliott era însă de neclintit.
— Nu, trebuie să verificăm ce este. E important să aflăm tot ce putem despre locul ăsta, dacă nu vrem să ne trezim cu vreo surpriză.
— Bine, cum spui tu, răspunse Will, ţuguindu-şi buzele nu prea fericit.
Senzaţia pe care o avea când ţinea arma încărcată în mâini părea să aparţină unei alte epoci, unui timp despre care se bucura că a trecut. Era hotărât să nu lase nimic de pe Pământ — sau din interiorul său, se gândi el — să îl arunce din nou în zilele pline de teroare, când rătăciseră prin Adâncuri.
Bartleby adulmeca urma printre frunzele uscate, iar aceasta părea să evite razele de lumină, în care zburau şi bâzâiau frenetic o mulţime de insecte. Auziră curând o adevărată simfonie de ciripeli, iar ţârâitul cicadelor păru şi el să devină mai puternic.
— Ai mai fost prin zona asta? o întrebă Will pe Elliott.

Fata tresări, fiindcă Will nu îşi bătuse capul să şoptească, şi îl privi apoi nemulţumită, clătinând din cap. Will nu îşi dădu seama dacă asta însemna că nu mai fusese pe aici sau că e nemulţumită că vorbise atât de tare. Credea totuşi că a doua variantă era mai aproape de adevăr.
„Bine, dacă vrei să ne jucăm de-a soldaţii... ”, gândi Will. „O să ne strecurăm pe nevăzute.” Băiatul se aplecă şi începu să imite felul în care înainta Elliott, păşind cu grijă pe covorul de frunze.
Curând, începură să vadă porţiuni luminoase mai mari pe pământ, ceea ce însemna că se îndreptau spre marginea desişului. Se convinseră de asta când ajunseră acolo. Copacii erau acacia, acoperiţi de spini imenşi, iar de ramuri atârnau păstăi umflate. Arborii erau cu mult mai scunzi decât giganţii din junglă, iar coroanele lor, mult mai puţin dezvoltate, semănând mult cu o pădure din suprasol.
Will se uită în sus către cerul orbitor de alb, iar când îşi coborî privirea, văzu că în faţa lor se ridica un perete vertical.
— Doar n-avem de gând să-l escaladăm, nu-i aşa?
Se opriră amândoi la baza stâncii, care era din calcar alb şi avea aproape patruzeci de metri înălţime. În vârful ei, jungla părea să îşi reia înfăţişarea normală.
Elliott măsură din ochi peretele de piatră.
— Pare să se întindă destul de mult, observă ea, privind spre stânga şi apoi spre dreapta.
Will îşi dădu seama imediat că se aflau probabil în faţa unei linii de fractură a crustei. Nu era încă pe deplin împăcat cu ideea că Pământul avea două scoarţe — una exterioară, pe care îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii, şi una interioară, precum pulpa albă a unei nuci de cocos. Discutase cu tatăl său preţ de ore întregi despre minunile care s-ar mai fi putut afla în această lume nouă, precum munţii imenşi sau mările întinse, nestrăbătute de vreo navă. Era posibil, hotărî el, ca peretele acela să se fi format de-a lungul unei linii de fractură, fie pentru că bucata de pământ pe care stăteau el şi Elliott se scufundase, fie fiindcă terenul aflat de cealaltă parte fusese ridicat. Elliott îl smulse brusc din meditaţie, chemându-l în şoaptă.
Se lăsase pe vine şi examina un petic de noroi şi frunze putrezite. Părea speriată. Will nu înţelegea nici în ruptul capului

de ce se agita atât de mult.
Fata urmări cu degetul arătător o urmă întipărită în pământ şi apoi merse ghemuită, apropiindu-şi mult obrazul de noroi, pentru a vedea mai bine zona înconjurătoare. Îl ignoră pe Bartleby, care se zbătea în lesă, şi se mai târî câţiva metri, continuând să cerceteze pământul. Se uită dintr-o dată la Will şi ridică trei degete, după care arătă în sus.
Era un alt semn pe care îl folosise împreună cu Drake în Adâncuri.
Iar Will ştia prea bine ce înseamnă.
Simţi cum e scăldat în adrenalină, iar inima începu să îi bată de parcă ar fi vrut să îi iasă din piept. Nu reuşi să reacţioneze în niciun fel şi rămase împietrit, aşa încât Elliott trebui să se ridice şi să vină spre el.
— Oameni. Trei seturi de urme — un adult şi două mai mici, confirmă ea.
Băiatul clatină din cap, refuzând să audă ce îi spunea fata, opunându-se din răsputeri să proceseze vorbele ei. Cu ochii larg deschişi, se mulţumea să o privească, strângând arma cu putere.
— Oameni? întrebă el amorţit. Sau *Styx*? Vrei să-mi spui că e vorba de cele două gemene şi de Limitator?
Elliott se întoarse spre locul în care găsise urmele.
— Unele aparţin cu siguranţă unui bărbat, dar nu sunt foarte evidente, ca ale cuiva cu pregătire militară.
— Merge mereu pe vârfuri, murmură Will, aducându-şi aminte felul în care încercase Elliott să îl înveţe să se deplaseze în Câmpia Mare.
— Da, aşa e, confirmă ea. Dar celelalte două seturi sunt mult mai mici şi identice ca mărime, continuă ea.
— Doamne Dumnezeule! exclamă Will. Şi acum ce facem?
— Exact ceea ce ne-a rugat Drake. Ne vom asigura că gemenele Rebecca şi Limitatorul sunt scoşi din joc şi că riscul infecţiei cu Dominion este neutralizat, răspunse ea.
— Scoşi din joc... neutralizat..., bombăni Will.
Suna bine dacă te concentrai doar asupra vorbelor, fiindcă sintagmele acelea păreau să vină dintr-o carte sau dintr-un ziar. Pentru el însă, totul era diferit, fiindcă se desfăşură în realitate, iar pentru a atinge obiectivele trasate de Drake, el şi cu Elliott trebuiau să facă lucruri nici pe departe plăcute. Will

însuşi ar fi fost nevoit să facă lucruri de care nu credea că mai este capabil şi care aveau să îl schimbe probabil pentru totdeauna. Elliott avea evident dreptate. Era responsabilitatea lor să se asigure — prin orice mijloace — că virusul nu va ajunge niciodată în suprasol. Privind-o pe fată şi observând felul în care se înhămase la treabă şi hotărârea cu care dorea să o ducă la bun sfârşit, părea să nu aibă nicio rezervă, în vreme ce Will era plin de îndoieli.

Uitându-se în direcţia în care trebuiau să o apuce, acceptă cu vinovăţie că îşi dorise ca duşmanii lor, cei trei Styx, să fi plecat de mult, iar Elliott să nu îi poată găsi. Realitatea era însă alta. Şi el o ştia prea bine: urmele nu aveau cum să fie prea vechi, fiindcă altfel ar fi fost şterse de musoni.

Elliott îl priponi pe Bartleby de un copac, după care scoase plasa de pescuit din rucsac şi o întinse pe câteva ramuri. Will ştia că se pregăteşte de luptă, verificându-şi echipamentul de la fundul rucsacului.

— Mergem în şir, la patru paşi distanţă, îi spuse lui Will, începând să păşească pe lângă urmele celor trei Styx.

Will privi împrejurimile cu o teamă crescândă. Copacii şi frunzişul nu i se mai păreau nevinovaţi. Fiecare tufiş putea ascunde un Limitator şi de după fiecare copac ar fi putut ieşi una dintre fetele acelea îngrozitoare, care încercaseră să-l omoare de atâtea ori. În mintea lui Will apăreau tot felul de gânduri, puternice precum nişte strigăte. „Nu mai pot face asta. Nu sunt pregătit. Nu acum.” îşi simţea capul de parcă ar fi fost pe cale să explodeze.

Ajunseră la baza zidului de piatră şi priviră în sus. Stânca era aproape total lipsită de vegetaţie — pe ici, pe colo, câte un tufiş reuşise să se ancoreze în crăpăturile peretelui, iar în partea superioară atârnau în gol câteva rădăcini de copaci şi ierburi uscate.

Fata îl conduse într-o scobitură de la baza stâncii.

— S-au oprit o vreme aici, poate pentru a se adăposti de soare, şopti Elliott în urechea lui Will, privind cu atenţie pământul.

Porniră repede în lungul peretelui de piatră, escaladând din când în când bolovanii căzuţi din înaltul masivului, întâlniră şi câteva scobituri în perete, care se dovediră a fi însă doar nişte coridoare înguste, înţesate de vegetaţie. Elliott nu se obosi să

le investigheze, fiindcă urmele mergeau tot înainte.
Într-un târziu, dădură peste o altă deschizătură. Era mai mare decât celelalte şi părea a fi o peşteră lată de aproape douăzeci de metri. Până şi Will îşi dădu seama că pe acolo trecuse cineva, croindu-şi drum prin vegetaţia densă şi lăsând urme de bocanci pe sol.
— Stai pe-aproape, îi spuse Elliott lui Will înainte de a intra.
Băiatul nu avea de gând să se comporte altminteri.
Şirul urmelor continua în trecătoare, iar Elliott cerceta solul, observând fire rupte de iarbă şi crenguţe căzute din tufişurile ce năpădiseră trecătoarea.
Luară o curbă largă şi Elliott îi semnaliză lui Will să se adăpostească. Se aşezară amândoi pe burtă. Fata îşi atinse lobul urechii, semn ca Will să asculte cu atenţie. Deşi nu era prea sigur, i se păru totuşi că auzise o voce.
O voce de fată.
Elliott începu să se târască înainte foarte încet, asigurându-se că nu îi stă nimic în cale. Chiar şi pocnitura unei crenguţe rupte i-ar fi putut da de gol.
Se opri şi rămase nemişcată câteva secunde, după care întoarse capul spre Will. Îşi îndreptă degetul spre ochi şi apoi lovi uşor pământul. Când ajunse lângă ea, Will văzu şi el ce observase fata.
Trecătoarea se lărgea într-un spaţiu mai mare, circular, de aproape patruzeci de metri în diametru. Pereţii abrupţi aveau aceeaşi înălţime cu stânca. Din ceea ce putea vedea Will, semăna cu o peşteră săpată de mare în coasta unui munte. Coridorul prin care veniseră ei părea să fie singura cale de intrare sau de ieşire. Pereţii laterali erau acoperiţi cu un covor de vegetaţie uscată, iar în peşteră totul părea a fi maro şi zbicit. Will presupuse că asta se datora culorii albe a pereţilor, care acţionau precum un solar. Era mult mai cald acolo decât în pădure.
Will observă ceva cu totul nelalocul lui. În centru se vedea un fel de construcţie — o baracă mică, având un acoperiş plat. Pereţii erau de un maroniu-roşiatic şi aveau nenumărate găuri, ca şi cum ar fi fost mâncaţi de rugină.
„Metal corodat”, îşi spuse Will. „Ce naiba caută aşa ceva aici?
În momentul acela, auzi fără putinţă de tăgadă vocea unei gemene, care acoperi ţârâitul constant al cicadelor. Vorbea

nazal — probabil în limba Styx.
Inima lui Will bătuse destul de repede şi până atunci, dar acum i se părea că pulsul său îi răsuna în urechi precum rafalele de mitralieră ale unui detaşament de zece oameni.
Mişcându-şi capul, încercând să vadă mai bine prin diferitele plante, localiza punctul de unde venea vocea. O văzu şi pe una dintre gemene din profil. Şedea probabil pe ceva, poate pe un bolovan, nu departe de baracă.
Will o privi cum mişcă din picior, după care auzi un plescăit uşor. Urmă unul mult mai puternic, iar în faţa primei fete apăru brusc şi sora ei, udă din cap până în picioare. Părul lung şi negru îi căzuse pe faţă, iar ea îl dădu deoparte cu mâna, împroşcând picături de apă, care străluciră în lumina intensă a soarelui. Înotau sau se spălau într-un fel de piscină? Lui Will nu îi venea a crede cât de relaxate păreau să fie amândouă. Era limpede că fetele nu aveau nici cea mai mică idee că ajunseseră şi ei în lumea aceea interioară. Îşi lăsaseră garda jos, fiindcă nu credeau că există vreo ameninţare la adresa lor. Unde era însă Limitatorul?
Continua să le privească, iar cea de-a doua Rebecca dispăru din nou, intrând probabil în apă. Deşi nu o mai putea vedea, le auzea vorbind. Prinse câteva cuvinte vagi, în engleză. Scena aceea, scăldată de razele soarelui şi răsunând de cântecul ciudat al păsărilor, îi aduse aminte lui Will de verile petrecute în Highfield. Dormitorul său dădea spre grădina mică din spatele casei, acolo unde Rebecca obişnuia adesea să întindă un prosop pe peluză şi să facă plajă, în vreme ce el trebuia să se ascundă de soare, din cauza lipsei sale de pigmentaţie. În zilele acelea, când nu săpa pe undeva, stătea întins pe pat şi citea, iar pe fereastră pătrundea vocea fetei, care îngâna melodiile de la radio.
Elliott îl înghionti cu cotul şi Will reveni în prezent. Fata arăta spre ceva. Erau greu de observat, din cauza materialului de camuflaj, care se potrivea perfect cu metalul ruginit, dar Will reuşi să le vadă... erau două jachete de uniformă de Limitator, atârnate de ceva în colţul îndepărtat al colibei.
Hainele gemenelor.
Lui Will nu îi venea să creadă.
Ochii i se întâlniră cu cei ai fetei. Ştia că se gândeşte la acelaşi lucru ca el — era gata să pună pariu că, dacă fetele făceau

baie, îşi lăsaseră fiolele într-un loc sigur. Şi care era mai bun decât buzunarele jachetelor? Will se încruntă… poate că le dăduseră Limitatorului. „Dar unde e nenorocitul ăla de Limitator?”, se întrebă el din nou.
Elliott dădu semnalul de retragere, iar Will fu recunoscător că nu trebuia să mai stea atât de aproape de fetele Styx, fără să ştie cu exactitate unde era Limitatorul. Trăgându-se uşor înapoi, se simţi ca şi cum şi-ar fi băgat capul în gura unui leu extrem de nervos şi înfometat şi supravieţuise acestei încercări.
Odată ajunşi dincolo de curba din trecătoare şi destul de departe de cele două gemene, Elliott îşi scoase repede rucsacul şi începu să răscolească în el. Luă două încărcături explozive de care erau ataşate cronometre — Will i le dusese fetei la rugămintea lui Drake.
Se trase apoi mai aproape de Will şi îi şopti la ureche:
— Am de gând să le montez pe-aici. Du-te înapoi la intrarea în trecătoare şi stai de pază. Dacă explodează vreuna din încărcături sau auzi împuşcături, trebuie să o iei la goană. Bartleby ştie drumul până acasă.
Will aprobă tăcut şi începu să se târască spre ieşire. Odată ajuns afară, îşi găsi un loc adăpostit, în spatele unui copac, şi începu să privească trecătoarea, aşteptând-o pe Elliott.
Pe măsură ce trecea timpul, devenea însă din ce în ce mai neliniştit. În minte îi răsunau vorbele lui Elliott. Era limpede că fata luase totul pe umerii ei, ca Will să nu fie în niciun pericol. Sunase într-adevăr de parcă ar fi fost gata să se sacrifice pentru a rezolva problema pe care o reprezentau cei trei Styx. Pe măsură ce îi analiza vorbele, se hotărî să nu o lase singură. Era şi bătălia lui şi trebuia să îşi joace rolul.
Se simţi incredibil de uşurat când fată reapăru la intrare, începuse să se întrebe dacă avea să o mai vadă în viaţă.
Fata îi şopti din nou în ureche.
— Am pus două încărcături să explodeze în douăzeci de minute şi le-am montat astfel încât să le pot ochi cu puşca.
Acum mă duc să văd dacă nu mă pot urca pe stâncă, fiindcă vreau să inspectez mai bine ce se petrece.
— Dar de ce să nu o fac eu? întrebă Will.
— Nu, e mai bine să încerc eu. Ştiu să folosesc chestia asta, rosti ea, bătând uşor cu palma puşca ei cu lunetă, de Limitator. Am nevoie de tine să acoperi zona asta.

— Şi ce fac dacă ies fetele? zise el.
— Deschizi focul cu pistolul Sten. Trebuie să le faci cu orice preţ să rămână în interiorul trecătorii. Reţine-le, răspunse ea, privind din nou gura peşterii. Am să încerc să îi elimin unul câte unul, începând cu Limitatorul. Dacă îl dobor pe el, gemenele ar trebui să fie o misiune mai uşoară.
Will încuviinţă, iar Elliott porni imediat spre peretele de stâncă, în căutarea unui loc potrivit pentru a-l escalada.
Will îşi găsi o poziţie mai bună de observaţie, în spatele unui trunchi imens, şi se ghemui la pământ. Palmele sale lăsau picături de sudoare pe oţelul albăstrui al armei, iar băiatul o strânse şi mai tare în mâini.
— Să rămână înăuntru, repetă el, privind atât de concentrat spre deschizătură, încât peisajul i se păru că e cumva ireal, ca o ilustraţie de carte.
Încercă să îşi alunge tensiunea, făcând câteva mişcări din umeri, dar nu funcţionă. Nu se putea abţine să nu tresară chiar şi la cea mai mică mişcare, aşa încât fu cât pe ce să deschidă focul când o frunză desprinsă de pe ramură ateriză chiar în faţa lui. Simţea soarele arzător încălzindu-i spatele, îşi dădu brusc seama că se afla într-unul din momentele acelea care îi puteau schimba viaţa, una din rarele ocazii în care se putea ridica la nivelul aşteptărilor, dovedindu-şi curajul.
Dacă nu o făcea şi totul se termina prost, ar fi trebuit să trăiască apoi cu ruşinea aceea. Iar el simţea deja că are prea multe regrete acumulate într-o viaţă atât de scurtă. Nu voia să stea nepăsător şi să lase lucrurile să se desfăşoare de la sine, de parcă ar fi fost un pasager într-o maşină. Trebuia să facă ceva. Şi *urma* să acţioneze.
„Haide!”, îşi zise el. Nu ştia exact ce vrea să facă, dar începu să îşi croiască un plan în timp ce îşi părăsi poziţia şi intră în trecătoare. „Douăzeci de minute”, îşi reaminti el, zărind încărcăturile explozive ale lui Elliott fixate pe ramurile de sus ale unor copaci, de o parte şi de alta a trecătorii. Le pusese inteligent — după ce explodau amândouă, trecătoarea avea să se închidă, prinzându-i înăuntru, în zona circulară, pe cei trei Styx, asta dacă nu cumva reuşeau să escaladeze pereţii abrupţi.
Continuă să se târască foarte încet, ajungând în locul în care stătuse împreună cu Elliott. Observă că gemenele erau acum

una lângă alta. Se simţea incredibil de expus, iar stomacul i se făcuse ghem, fiindcă ştia că nu avea cum să se oprească din drum.
„Şi acum, ce fac mai exact?”, se întrebă Will. Presupuse că Elliott nu ajunsese încă în vârful stâncii şi că încărcăturile mai aveau cel puţin cincisprezece minute până să explodeze.
Hotărî brusc ce are de făcut.
Înghiţind cu greutate, începu să se târască spre dreapta, încetul cu încetul, înaintă pe un drum care avea să îl scoată tocmai în spatele barăcii. Era convins că putea ajunge acolo fără să fie văzut de gemene, fiindcă acestea se aflau de partea cealaltă a construcţiei, preocupate oricum de conversaţia lor.
Curăţându-şi calea de orice frunză uscată sau vreasc, continuă să se târască, oprindu-se din doi în doi metri pentru a verifica vegetaţia din faţa sa. Se uita mereu şi la cele două jachete. Se imagină atingând hainele — acesta era scopul său, recompensa sa.
„Dar unde e Limitatorul?” se întrebă el încă o dată.
Sudoarea i se scurgea în ochi, dar nu se şterse, preferând să încerce să clipească des, fiindcă simţea că fiecare mişcare era crucială. Fiecare secundă putea reprezenta diferenţa dintre succes şi eşec. Se lipi şi mai mult de pământ, verificând în acelaşi timp dacă a apucat-o într-adevăr pe cel mai bun drum printre tufişuri, unul care să îl ţină departe de privirile vreuneia dintre fete, în caz că aceasta se hotăra să meargă până în spatele barăcii. Ea sau Limitatorul.
Continuă să se târască, apropiindu-se de baraca ruginită. Nu mai avea mult, dar vegetaţia era extrem de uscată, căci pereţii de piatră albă concentrau în acel loc strălucirea soarelui. Îndepărtă cu mai multă grijă vreascurile şi frunzele, ştiind că, dacă face vreun zgomot, totul se va sfârşi.
Ajunse la doar câţiva metri de cele două jachete.
Reuşise până aici!
Privi în jur şi drumul i se păru liber. Gemenele erau încă de partea cealaltă a barăcii şi nu văzuse nici ţipenie de Limitator. Se ridică în picioare, dar rămase pe jumătate ghemuit şi păşi încet către jachetele pe care le luă de pe cuiul ruginit unde fuseseră agăţate.
Se întrebă dacă Elliott reuşise să ajungă în vârful stâncii şi dacă îl privea prin lunetă. Oare la ce se gândea? Probabil că înjura

ca un birjar.
Aşeză jachetele pe iarba uscată şi, îngenunchind lângă ele, scotoci repede prin buzunare, scoţând tot conţinutul. Bucăţi de hârtie, globuri luminoase, nişte obiecte în suporturi mici de piele, pe care hotărî să le ia, pentru că ar fi putut conţine fiolele. Nu avea timp să le deschidă, nu atunci şi nu acolo.
Descoperi ce căuta într-un buzunar interior închis cu o capsă. Scoase un sunet uşor când îl deschise. Îşi ţinu răsuflarea, ascultând şi aşteptând să se întâmple ceva, dar nu auzi decât murmurul discuţiei dintre gemene. Băgă mâna în buzunar şi dădu de două obiecte mici, pe care le scoase imediat. Ambele fiole erau acolo, învelite într-o bucată de pânză de camuflaj. Nu îi venea a crede. Le auzi pe fete râzând. Nu vor mai râde când vor afla ce făcuse. Băgă fiolele cu grijă în buzunar şi controlă şi restul buzunarelor, vrând să se asigure că nu mai există şi altele. Nu dorea ca, după tot ce riscase, să capete din nou fiole false cu ultravirus.
Terminase. Se simţea euforic, iar faţa îi era scăldată de sudoare. Începu să se târască înapoi.
Parcursese aproape douăzeci de metri, revenind pe ruta iniţială printre tufişuri, când o auzi ţipând pe una dintre gemene. Întoarse repede capul în direcţia aceea.
Mintea îi fix inundată de panică.
Una dintre fete stătea chiar în locul în care lăsase el jachetele. Şiroind de apă, faţa fetei se transformase într-o mască a răutăţii şi a furiei. Se uita direct la el.
— Nenorocitule! urlă ea, ridicând o seceră în aer, ca şi cum ar fi vrut să o arunce. De data asta *chiar* o să te termin!
Will se întoarse pe spate, strângând zdravăn în mâini pistolul Sten. Avea degetul pe trăgaci. Nu şovăi. Parcă vedea totul doar în alb şi negru. Trebuia să o facă. Nu era sigur că pusese într-adevăr mâna pe fiolele originale, aşa încât niciunul dintre Styx nu putea fi lăsat în viaţă. Dacă scăpa fie şi unul singur, misiunea sa nu era îndeplinită.
Pradă panicii, Will începu să tragă înainte să ţintească. Gloanţele se răspândiră haotic, lovind baraca ruginită şi făcând găuri în pereţii ei. Continuă să tragă şi i se păru că fata se prăbuşeşte.
Asta îi fu de ajuns lui Will.
Se ridică în picioare şi porni în fugă prin pasaj.

Auzi un alt strigăt.
Era al unui bărbat.
Will întoarse repede capul.
Cu lancea ridicată deasupra capului, Limitatorul alerga spre el de parcă ar fi fost un soi de maşină, înaintând cu salturi imense. Soldatul urlă din nou, iar cuvintele sale răsunară precum strigătul unei păsări de pradă. Erau atât de aspre, încât păreau să zgârie însuşi aerul încins care îl înconjura pe Limitator.
Will nu îşi dădea seama ce distanţă parcursese, dar nu putea vedea deocamdată ieşirea. Şi nu îşi îndeplinise încă misiunea.
Se opri şi se întoarse ca să ochească Limitatorul.
Totul se petrecea atât de repede!
În momentul acela se auziră două sunete pe care Will nu reuşi să le înţeleagă. Mai întâi o pârâitură ascuţită şi apoi un fâşâit. Părul negru din creştetul capului Limitatorului păru să se înfoaie. Soldatul fu aruncat cu faţa la pământ, iar picioarele-i continuară să se mişte, de parcă maşinăria nu se putea opri.
Cât despre fâşâit... Will simţi o durere bruscă în braţ. Mâna îi zvâcni şi scăpă pistolul Sten.
Băiatul văzu apoi o explozie de lumină, urmată imediat de o a doua, şi se simţi luat pe sus. Probabil din cauza gravitaţiei reduse, lui Will i se păru că străbătuse o distanţă incredibilă prin aer. Se prăbuşi printre tufişurile dese şi se rostogoli de câteva ori înainte să se oprească.
Încercă să se adune, dar braţul îl durea mult prea tare. Îl privi şi văzu că e acoperit cu sânge. Deodată, i se făcu foarte frig — nu înţelegea de ce, pentru că soarele încă strălucea. „Soarele străluceşte întotdeauna aici”, îşi aminti băiatul.
Încercă din nou, şi de data asta reuşi să se ridice, sprijinindu-se într-un singur braţ. Privi spre locul unde fusese trecătoarea.
La douăzeci de metri de el nu se mai vedeau însă decât flăcări imense, care îşi profilau culorile vii pe fundalul alb al stâncilor, şi un fum negru şi dens.
— Mişto! zise el înainte de a leşina.
Îşi reveni ceva mai târziu. Dădu să îşi ridice capul şi observă că braţul îi fusese bandajat.
— Prostule, numai un amator putea să încerce aşa ceva şi să mai şi scape, zise Elliott, apărând în câmpul său vizual. Nu vrei ca data viitoare să urmăm totuşi planul?

Will o privi pierdut.
— O, Dumnezeule, uite că te-am supărat din nou. Mi se întâmplă întotdeauna când e vorba de fete, spun sau fac mereu...
— Mai taci din gură, Will, i-o tăie Elliott.
Băiatul încercă să îşi mişte braţul, dar îl durea prea tare.
— Ce s-a întâmplat? întrebă el.
— Limitatorul te-a nimerit cu lancea înainte să îl dobor, îmi pare rău, dar nu l-am putut prinde mai repede în cătare, spuse ea, îngenunchind lângă Will şi potrivindu-i bandajul pe braţ.
— Şi gemenele Rebecca?
— Cred că de una dintre ele te-ai ocupat tu, iar cealaltă n-a avut nicio şansă. Convinge-te singur.
Elliott îl ajută să se ridice. Îşi amintea că văzuse fum şi flăcări înainte de a-şi pierde cunoştinţa, dar acum constată că totul fusese cuprins de un incendiu îngrozitor. În aer se ridicase un nor gros de fum, la fel ca cele văzute în depărtare de dr. Burrows, deasupra unor porţiuni de junglă.
— După ce am tras în explozibili ca să îi declanşez, trecătoarea s-a năruit, iar cealaltă Rebecca a rămas blocată înăuntru. Din cauza vegetaţiei uscate, totul s-a aprins ca o cutie cu chibrituri. Chiar dacă n-ai reuşit să o omori pe cealaltă geamănă, a rămas şi ea acolo, adăugă Elliott. N-aveau cum să scape.
— Înseamnă că am reuşit.
Elliott încuviinţă.
— Şi nu eşti supărată pe mine? întrebă Will clipind des.
— Cum aş putea fi? răspunse ea, ridicând cele două fiole şi zâmbind larg, după care se aplecă şi îl sărută pe obraz.
Will zâmbi şi el, uitând pentru moment de durerea din braţ.

Capitolul treizeci şi nouă

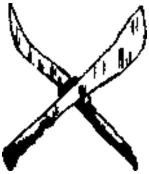

Într-o căsuţă aflată în Colonie, doamna Burrows şedea proptită pe un scaun, cu picioarele acoperite cu o pătură cenuşie, groasă. Ochii îi erau închişi, iar capul îi era sprijinit pe ambele

părţi de două perne, fiindcă nu reuşea să şi-l ţină singură drept. Nu mai avea control asupra niciunei părţi din corpul ei.
Într-un alt scaun, mai aproape de soba în care ardea un foc vesel, o bătrână cârpea un ciorap, sporovăind încetişor cu ea însăşi.
— Leafa de-acum a poliţiştilor e o ruşine, mai ales pentru unul care trebuie să mai aibă grijă de mama sa, de soră-sa şi acum... acum şi-a mai luat în spinare şi un invalid. Bătrâna se opri din cusut şi se uită la doamna Burrows. Nu era o privire rău-voitoare, dar bătrâna strânse din buze, îngrijorată. I-am zis. I-am zis eu că e în regulă să te joci de-a bunul samaritean, dar e ca şi cum ai avea grijă de un bebeluş, de un bebeluş mare care ar putea să nu crească niciodată. Dar nu m-a ascultat... cred că vârsta a început să-l înmoaie, urmă femeia, începând din nou să coasă. Nu ştiu cum se vor termina toate astea. Nu ştiu cum o s-o scoatem la capăt cu salariul ăla al lui.
Din cauza trosnetului lemnelor pe foc şi a propriei sale voci, bătrâna nu auzi schimbarea de ritm a respiraţiei doamnei Burrows. Devenise mai adâncă şi mai controlată, ca şi cum ar fi încercat ceva care, în starea ei, era similar cu o muncă herculeană, aproape imposibil de dus la bun sfârşit. Continuă să inspire adânc timp de câteva minute, pregătindu-se. Se opri deodată, ţinându-şi respiraţia câteva momente.
Ca un animal sălbatic aflat într-o cavernă întunecoasă, era izolată total de lumea exterioară. Bezna era întreruptă din când în când de câte o scânteie, atunci când o amintire, un gând sau o dorinţă apărea pentru un moment, pentru a se dizolva apoi imediat.
Acum însă era hotărâtă să întreprindă ceva. Dorinţa de a învinge, de a supravieţui, apăruse ca din senin.
Făcu un efort imens.
Se opinti şi mai tare, continuând să îşi ţină respiraţia. Reuşi să îşi deschidă pleoapa dreaptă doar foarte puţin şi să o menţină aşa. Fărâma de lumină care pătrunse prin ochiul deschis ajunse până la retină, declanşând activitatea celulelor. Acestea generară impulsuri electrice minuscule, care porniră prin nervul optic spre creierul care se chinui să le proceseze. Unele din semnalele acestea reuşiră să ajungă în cortex, iar femeia mai degrabă simţi decât văzu strălucirea roşiatică din încăpere.
Pentru ea era însă foarte mult, era ceva care venea din afara

peşterii. Se agăţă de senzaţia aceea şi începu să spere.
Fiindcă efortul fusese mult prea mare şi îi consumase şi ultima fărâmă de energie din corp, pleoapa i se închise curând. Femeia lăsă aerul să îi iasă afară din plămâni şi se cufundă într-un somn adânc, iar bătrâna, care nu îşi dăduse seama de miracolul care tocmai se petrecuse, continuă să sporovăiască de una singură.

* * *

Will şi Elliott se sfătuiră îndelung despre cum ar fi trebuit să procedeze cu fiolele. Luară în considerare chiar şi posibilitatea de a trece iar prin centura de cristale, ca să ajungă în suprasol şi să îi dea fiolele lui Drake. Niciunul dintre ei nu luă însă în serios această sugestie, de vreme ce ştiau amândoi că aveau puţine şanse să ducă la bun sfârşit o asemenea expediţie. Mai mult, în timpul drumului lor putea avea loc un accident de pe urma căruia virusul să fie eliberat din fiole. Dr. Burrows îi avertizase că există un sistem global de curenţi aerieni, care ar fi putut transporta oricând virusul către zonele locuite din suprasol — e drept, cu o şansă de unu la milion.
Nu puteau să rişte aşa ceva, prin urmare Will luă asupra lui sarcina de a găsi un loc unde să îngroape fiolele, pentru ca acestea să rămână în siguranţă. Îşi purta braţul într-o faşă, dar se însănătoşea pe zi ce trece, aşa încât părăsi tabăra de unul singur şi exploră o porţiune apropiată a junglei, când, cu colţul ochiului, i se păru că vede o siluetă umană ascunzându-se în umbrele unui pâlc de copaci. I se ridică părul pe ceafa, nu numai fiindcă ştia că nu putea fi tatăl său sau Elliott, ci şi fiindcă semăna atât de mult cu unchiul Tam.
Se îndreptă spre copacii aceia şi îşi dădu seama că văzuse de fapt câteva plante agăţătoare care atârnau pe ramura de jos a unui copac şi că nu e nimeni acolo. Îşi spuse că totul se datora faptului că, în ultima vreme, se gândise atât de mult la Tam. Totuşi, cercetă ce se află în spatele pâlcului de arbori şi descoperi un izvor micuţ, ce ieşea la suprafaţă printre câţiva bolovani.
În jurul izvorului crescuse un cerc de iarbă pitică. Era un loc atât de paşnic şi de idilic, încât se hotărî să îngroape fiolele acolo. Băgă nişte iarbă într-unul din borcanele de medicamente pe care le luase din submarin, după care puse înăuntru şi fiolele, îndesând apoi şi mai multă iarbă deasupra. După ce

săpă o groapă în pământul bogat, Will se asigură că dopul borcanului e bine înşurubat şi apoi îl îngropă. Aşeză câteva pietre rotunjite, ca să marcheze locul şi să îl protejeze de animalele curioase.
Imaginea idilică a izvorului îl făcu să revină în locul acela. Aproape că nu era zi în care să nu îl viziteze. Apa limpede părea să atragă cele mai spectaculoase exemplare de fluturi şi libelule, care se opreau pe bolovanii acoperiţi cu licheni ca să se răcorească şi să bea apă. Era cumva paradoxal, fiindcă ştia că virusul Dominion, o armă biologică extraordinară, fusese îngropat acolo şi ar fi trebuit să transforme locul acela într-un templu al morţii, dar el simţea în schimb că izvorul îl umple de linişte. Era un loc în care putea să lase garda jos şi îşi permitea să îşi amintească evenimentele teribile din trecut. Şi să înceapă să se vindece.
De partea cealaltă a izvorului faţă de virusul Dominion, începu să adune trei grămezi mai mari de pietre. Ridică o cruce pe fiecare dintre ele. Deşi corpurile lor nu erau acolo, ciopli pe ele numele unchiului Tam, al lui Sarah Jerome şi al lui Cal. Îl liniştea să stea în iarbă, lângă pietrele aranjate astfel, privind curcubeul minunat al fluturilor ce zburau în jurul său. Gemenele Rebecca plătiseră într-un final, iar pentru Will acesta era un fel de sfârşit de capitol, o încheiere. Încetase să mai trăiască în umbra lor sau animat de dorinţa de a se răzbuna. Se simţea eliberat. Ştersese totul cu buretele şi asta îi permitea să se gândească la membrii familiei sale, care îşi pierduseră viaţa în mâinile Styx.
Într-o zi, pe când stătea acolo adâncit în gânduri, cineva îşi drese glasul în spatele lui, făcându-l să tresară.
— Sper că nu te superi că am venit şi eu aici, zise Elliott. Am vrut însă să văd cu ochii mei unde ai ascuns fiolele.
Will îi arătă, dar fata păru mai interesată de cele trei monumente funerare pe care le ridicase pentru familia lui.
— Nu ştiam că ai făcut asta, rosti ea încetişor. Eu... ăăă... e... o idee frumoasă.
Will încuviinţă şi apoi rămaseră amândoi tăcuţi câteva momente, privind crucile. Uimitor, Elliott părea extrem de nesigură pe ea. Îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă de păr negru, făcând un gest nervos — de când părăsiseră Adâncurile, păduchii nu mai fuseseră o problemă şi îşi lăsase părul lung. Îi

ajungea acum până aproape de umeri. Will abia dacă îşi mai amintea cum arăta fata când era tunsă scurt.

— Nu ştiu dacă a murit sau mai e în viaţă, dar oare ar fi în regulă dacă aş ridica şi eu aşa ceva pentru mama? întrebă Elliott.

— Bineînţeles, zise Will, realmente încântat.

Gândurile sale se îndreptară deodată spre propria mamă, mama sa vitregă, doamna Burrows, şi speră că nu i se întâmplase nimic rău. Îşi reaminti că Drake va avea grijă de ea.

A doua zi, când veni la izvor, descoperi că Elliott ridicase şi ea o cruce, ceva mai departe de ale lui. Fata se aşeză lângă el. Bartleby se tolăni pe un petic de iarbă scăldat de lumina soarelui, care pătrundea printre frunzele copacilor, iar Elliott începu să îi vorbească lui Will. De la incidentul cu cei trei Styx, între ei se născuse un sentiment de camaraderie, dar acum era cu totul altceva. Fata îi vorbi despre copilăria ei din Colonie şi despre cum fusese forţată să plece, ca să evite şantajul asupra mamei sale. Povesti apoi despre tatăl ei, Limitatorul, explicându-i de ce ştie atât de puţine despre el.

Elliott se întoarse deodată spre Will.

— Te simţi vreodată vinovat pentru ce le-am făcut gemenelor Rebecca? Nu te apasă când te gândeşti la asta?

Întrebarea era cu totul neaşteptată, iar Will o privi pieziş.

— Ba da. Sunt convins că am făcut ce trebuia, dar nu e tocmai simplu să-ţi scoţi amintirea asta din cap, nu-i aşa?

— Nu, răspunse fata. N-o să ne părăsească niciodată.

Elliott alese două pietre plate de lângă izvor, a căror suprafaţă fusese netezită de ape. Luă câte una în fiecare mână şi le cântări în palme, de parcă ar fi vrut să afle care e cea mai grea.

— Pot să te întreb ceva? îndrăzni Will.

— Desigur, spuse Elliott ridicând din umeri.

— Limitatorul pe care l-ai împuşcat era exact ca tatăl tău, rosti Will.

O privi pe Elliott cum scoate absentă o altă piatră înfiptă în pământ. Mâinile îi erau însă ocupate cu celelalte două, aşa că nu reuşi decât să o arunce în apa izvorului. Plescăitul îl făcu pe Bartleby să ţâşnească în picioare, de parcă ar fi pierdut saltul unui peşte sau al vreunui amfibian numai bun de ronţăit.

— Şi dacă era tatăl tău? Ai fi fost în stare să-l împuşti? întrebă

Will.
— Nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse repede Elliott. Tatăl meu e mort şi îngropat, aşa că n-are cum să se întâmple aşa ceva.

* * *

Într-un bar ticsit cu clienţi din inima cartierului Soho, un bărbat îmbrăcat într-o jachetă groasă stătea singur la o masă din colţ. Părul îi era nepieptănat şi avea obraji rumeni. Ameţit de aburii alcoolului, îşi scutură neîndemânatic sticla şi descoperi că e goală. Bombăni ceva şi dădu cu pumnul în masă, făcând paharul să cadă şi să se spargă pe podea. Bărbatul îşi ridică apoi capul.
— Styx! făcu el şi începu să urle cuvinte aproape neinteligibile. La naiba cu ei!
Murmurul continuu al conversaţiilor din bar nu se întrerupse — nimănui nu părea să îi pese de el. Bărbatul privi ezitant mulţimea din jurul său — oameni care se opriseră să bea un pahar pe drumul de la lucru, înainte să se întoarcă acasă.
Rânji strâmb.
— Şi la naiba şi cu voi toţi! Sunteţi orbi şi nu vă daţi seama ce se întâmplă!
Nimeni nu păru să îi dea vreo atenţie, cu excepţia unui bărbat slab, cu obrajii scofâlciţi, care veni brusc până la masa lui.
— Adună-te naibii, Drake. Dacă o să continui aşa, o să te aresteze. Şi ştii prea bine ce înseamnă asta, îl preveni bărbatul. Se trase mai aproape de Drake, pentru a nu putea fi auzit de cei din jurul său. Te-am ajutat fiindcă aveam o datorie de onoare, căci mi-ai salvat fiica, dar nu sunt îngerul tău protector. A doua oară, s-ar putea să nu pot s-o mai fac.
Drake îşi şterse saliva de pe buze cu dosul palmei.
— Câteodată cred că Elliott m-a salvat pe *mine,* bâigui el, privind chipul fostului Limitator, care reuşise să îl scoată din dubiţă în ziua înfruntării din parcul Highfield.
Violenţa lui Drake se transformă brusc în deznădejde, iar capul îi căzu în piept.
— Gulerele Albe m-au înfrânt de fiecare dată. Am dezamăgit-o pe Celia. L-am dezamăgit pe Piele. I-am dezamăgit pe toţi. Şi pentru ce? Din câte ştiu, Styx au încă fiolele cu virus. Aş putea foarte bine să renunţ. Sunt terminat — cu toţii suntem terminaţi, zise el, aruncându-i bărbatului slab o privire plină de

disperare. Ce-a mai rămas de făcut? Ce pot să mai fac?
— O să ne gândim noi la ceva, spuse încrezător celălalt, ajutându-l pe Drake să se ridice în picioare. Acum, hai să te ducem acasă.

Capitolul patruzeci

— Cred că-mi ajunge pentru astăzi, se hotărî Will.
— Serios? Aşa de repede? murmură dr. Burrows, continuând să lucreze la o schiţă.
— Mă cam doare mâna, adăugă Will, deşi rana provocată de lancea Limitatorului se vindecase de mult.
— Te duci s-o vezi pe Elliott? întrebă dr. Burrows pe un ton insinuant.
Will îl ignoră, ridicându-şi privirea spre soarele care nu apunea niciodată.
— Pur şi simplu nu vreau să exagerez din nou, preciză el, potrivindu-şi mai bine pălăria cu boruri largi pe care i-o făcuse Elliott dintr-o piele de animal.
Se afla împreună cu tatăl său pe o latură a piramidei şi, deşi pălăria reuşea să îi protejeze faţa de lumina directă a soarelui, trebuia să aibă grijă în continuare de razele reflectate.
— Da, ai dreptate, răspunse dr. Burrows într-un final, uitându-se la el.
Will se frecă la ochi şi clipi de câteva ori.
— Dintre toate locurile în care am fi putut ajunge, ăsta e cel mai mare coşmar pentru un albinos, tată. Data viitoare, te rog să ne găseşti o lume cu ceva mai mulţi nori, îl rugă el zâmbind.
— O să văd ce se poate face. Hai, pleacă, dacă asta vrei, spuse posac dr. Burrows.
Se baza pe ajutorul fiului său pentru sarcina uriaşă de a înregistra inscripţiile şi scenele descrise pe fiecare etaj al piramidei. Totul era scris într-una dintre limbile de pe Piatra Burrows, aşa încât, încet-încet, reuşea să le descifreze. Începuse cu Will la baza piramidei şi lucraseră metodic, urcând continuu şi ştiind că mai există două piramide pe care nici

măcar nu le vizitaseră încă.

— Ne întâlnim în tabără, tată, zise Will.

— Da, murmură dr. Burrows.

Îşi privi apoi fiul cum coboară pe peretele piramidei, făcând salturi imense, de neconceput în suprasol. Pe urmă, dr. Burrows îşi reluă munca asupra unei secvenţe numerice, al cărei sens nu reuşea să îl priceapă.

După o vreme, concentrarea îi fu tulburată de un bâzâit îndepărtat. Îşi spuse imediat că trebuie să fi fost vântul, că auzise una dintre nenumăratele furtuni din lumea aceea. Suna destul de îndepărtat pentru a-şi face vreo grijă, aşa încât nu îşi bătu capul să se adăpostească. Auzi însă din nou zgomotul, de data aceasta mai puternic, şi nu i se mai păru că e provocat de vânt. Îşi şterse fruntea şi apoi se ridică în picioare, privind spre cer.

Nu văzu nimic neobişnuit, dar îşi dădu seama că nu e în cel mai bun punct, aşa încât începu să sară câte un etaj, până când ajunse chiar în vârful piramidei. Acolo, începu să se plimbe pe platoul micuţ de piatră, păşind cu grijă peste baliza radio pe care Will o pusese acolo încă de prima dată când urcaseră.

— Ce privelişte! rosti oftând dr. Burrows, pe care peisajul îl impresiona de fiecare dată.

Din poziţia aceea înaltă, se afla mult deasupra frunzişului pădurii tropicale, care se întindea cât putea vedea cu ochii, ca o mare verde, liniştită, întreruptă doar de vârfurile celorlalte piramide.

— Dar unde e furtuna? se întrebă el, fiindcă nu observase niciun nor, deşi privise întreg orizontul.

În loc de asta, zări cu totul altceva, undeva în depărtare.

Se apropie de cealaltă latură a piramidei şi îşi duse mâna streaşină la ochi, pentru a se feri de soare, încercând să vadă ce anume era.

— Ce naiba e aia?

Ceva se mişca pe cerul alb şi senin.

Ceva cu o înfăţişare teribil de familiară.

Se clătină şi aproape căzu de pe marginea piramidei.

Obiectul îşi schimbă direcţia şi începu să se îndrepte către piramidă, iar dr. Burrows auzi limpede tânguirea motorului.

— Un avion? Aici? bâigui el încetişor.

Se strădui să vadă mai bine, dorindu-şi să fi avut binoclul la el.

Dar nu încăpea nicio îndoială.
Era într-adevăr un aeroplan.
Şi, da, părea extrem de familiar.
Îi recunoscu forma de W a aripilor. Era încă destul de departe, dar aparatul intră în picaj şi auzi urletul sirenei, scoţând unul dintre cele mai distincte şi mai temute sunete ale celui de-al Doilea Război Mondial.
— E un bombardier german, icni dr. Burrows, aproape pierzându-şi iar echilibrul. Un Stuka!

Oamenii sunt zidurile încăperilor noastre, nu filozofiile.

William Golding

Suntem profund îndatoraţi...
Profesorului Lidenbrock, nepotului său Axei şi, bineînţeles, lui Hans Bjelke.
Echipei de la Chicken House: Rachel Hickman, Elinor Bagenal, Imogen Cooper, Mary Byrne, Ian Butterworth, Steve Wells, precum şi inegalabilului Barry Cunningham, editorul nostru şi purtătorul multor perechi magnifice de pantofi.
Lui Catherine Pellegrino de la Rogers, Coleridge & White.
Lui Katie Morrison, în trecut la Colman Getty, acum la UNICEF.
Lui Susan Collinge şi Roger Gawn, pentru că ne-a permis accesul la West Raynham Airfield.
Lui Jo Brearley şi copiilor de la Şcoala Gresham.
Lui Simon Wilkie.
Lui Karen Everitt.
Şi lui George.

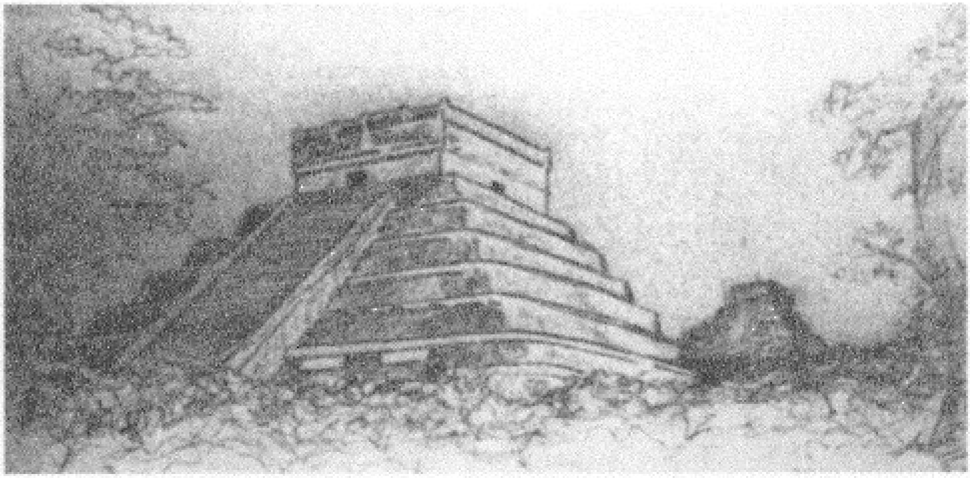

Nota autorilor

ROTOR, cuvântul descoperit de Will şi de dr. Burrows pe harta din cabina operatorului radio, desemna un sistem radar extrem de sofisticat construit în anii ’50 de guvernul britanic, amplasat în şaizeci şi şase de locuri, ca răspuns la orice ameninţare din partea Uniunii Sovietice. Nu e un acronim, ceea ce demonstrează că dr. Burrows nu e atotştiutor.

„East Coker III”, din *Four Quarters* de T.S. Eliot (Faber & Faber, 1943); „From Safety to Where?” de Joy Division (Universal Music Publ. Ltd); *Free Fall* de William Golding (Faber & Faber, 1959).

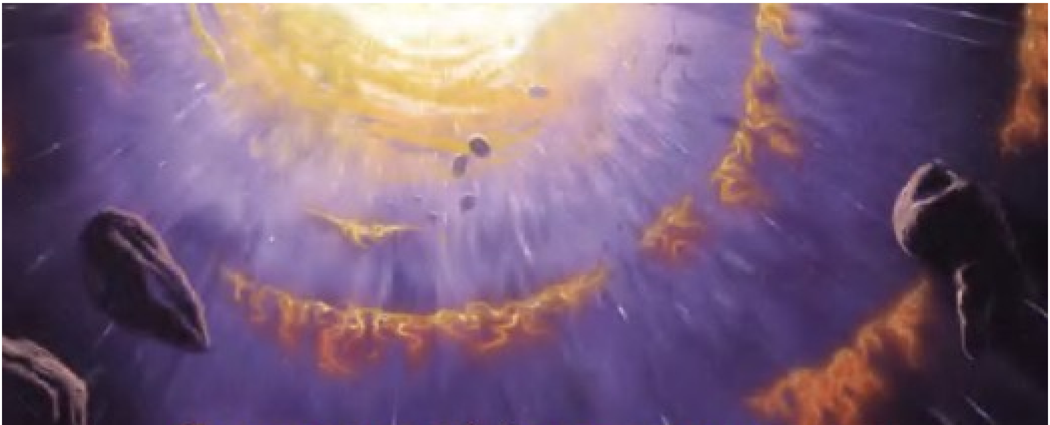

CARTE TRADUSĂ ÎN PESTE 40 DE LIMBI

ÎN CURÂND, FILM CU BUGET EXTRAORDINAR...
DREPTURI DE ECRANIZARE VÂNDUTE
PENTRU UN MILION DE DOLARI!

În timp ce se prăbușește prin puțul subteran, se pare că lui Will Burrows, băiatul de paisprezece ani, i-a venit sfârșitul. Este însă doar începutul unei noi aventuri înspăimântătoare, în care va avea de-a face cu păianjeni carnivori uriași și cu mortalele Străluciri. Mai rău decât atât, gemenele Styx nu au renunțat la planul lor diabolic...

Cărțile din seria TUNELE *au un ritm alert, sunt captivante și, pe alocuri, înfricoșătoare și sângeroase.* Philip Ardagh, *Guardian*

Deschide și citește la pagina 111!